

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

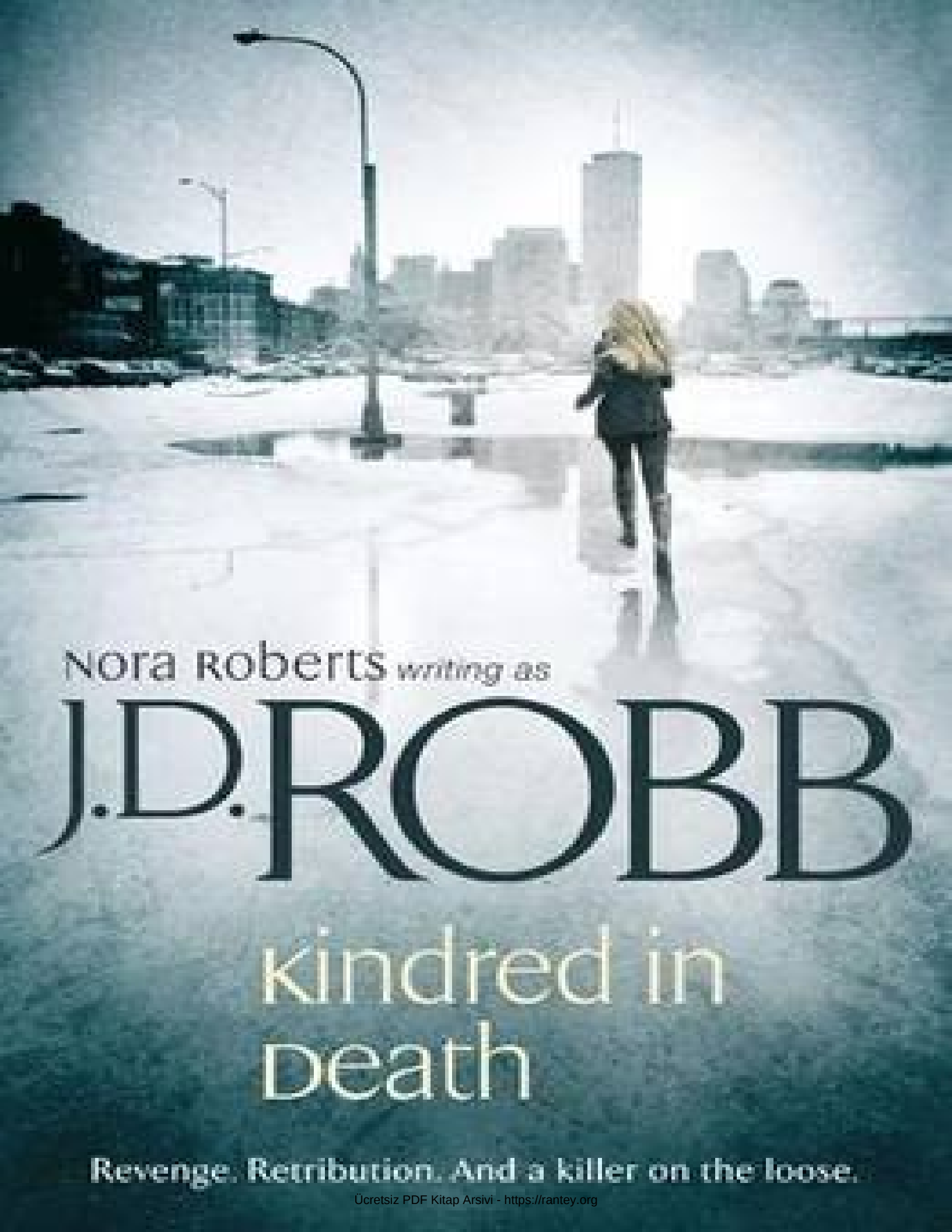
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Nora Roberts *writing as*

J.D. ROBB

kindred in
death

Revenge. Retribution. And a killer on the loose.

Bölüm 1

Ölmüş ve cennete gitmişti. Ya da daha iyisi, çünkü cennette gerçekten iyi seks ve tembel tatil sabahları olup olmadığını kim bilebilirdi? Yaşıyordu ve tekmeliyordu.

En azından hayattaydı. Biraz uykulu, çokça memnun ve yaklaşık kırk yıl önce Şehir Savaşları'nın sona ermesinin uluslararası Barış Günü tatiliyle sonuçlanmasından dolayı mutluydu.

Belki de Haziran ayının Pazar günü keyfi ve kesinlikle sembolik olarak seçilmişti - ve belki de o çirkin olayın kalıntıları dönem 2060'ta bile küresel manzarayı kirletmeye devam ediyordu ama insanların geçit törenlerine, yemek partilerine, rüzgarlı konuşmalarına ve uzun, sarhoş hafta sonlarına hakları olduğunu düşünüyordu.

Kişisel olarak, herhangi bir nedenle arka arkaya iki gün izinli olmaktan mutluydu. Özellikle de böyle bir Pazar günü başlamışsa.

Cinayet polisi ve kış tekmeleyici Eve Dallas, az önce kendisine cenneti güzelce gösteren kocasının üzerine çırılçıplak uzanmıştı. Kocasını altında yatarken, bir eli tembelce poposunu okşarken ve kalbi bir turbo çekiç gibi çarparken, ona da iyi bir bakış verdiğini düşündü.

Yatağın üzerindeki gümbürtüyü hissetti, bu onların tombul kedileri Galahad'dı ve gösteri bittiği için onlara katılmıştı.

Düşündü: Hiçbir şey yapmadığımız bir Pazar sabahında mutlu küçük ailemiz. Ve bu inanılmaz bir şey değil miydi? Onun bir mutlu küçük bir aile - bir ev, saçma bir şekilde muhteşem ve

Onu seven büyüleyici bir adam ve - abartılamaz - gerçekten iyi seks.

İzin gününden bahsetmiyorum bile.

Neredeyse kedi kadar coşkulu bir şekilde mırıldandı ve Roarke'ın boynunun kıvrımına sokuldu.

"Güzel," dedi.

"En azından." Kolları onu sardı, öyle güzel kollardı ki, kolay bir kucaklamaydı. "Peki bundan sonra ne yapmak istersin?"

Gülümsedi, o anı, adamın sesindeki İrlanda tınısını, dikkat çekmek için başıyla koluna vuran kedinin tüylerinin koluna sürtünmesini seviyordu.

Ya da büyük ihtimalle

kahvaltı. "Hemen hemen

hiçbir şey."

"Hiçbir şey ayarlanamaz."

Roarke'ın değiştiğini hissetti ve kısa süre önce kendisini memnun eden eller onu tırmalarken kedinin mırıltısının arttığını duydu.

Yüzüne bakmak için kendini yukarı kaldırdı. Gözleri açıldı.

Tanrım, onu öldürdüler, o koyu, parlak mavi, o kalın, koyu kirpikler, onlarda ona ait olan gülümseme. Sadece onun.

Eğilerek onun sihirli ağzını derin, hülyalı bir öpücüğe boğdu.

"Bu hiçbir şey değil."

"Seni seviyorum." Gece uzayan sakalları yüzünden biraz pürüzlü olan yanaklarını öptü. "Belki de çok güzel olduğun içindir."

Kedi, kolunun altındaki cüssesini kıpırdatıp aralarına girerek araya girdiğinde, öyleydi, diye düşündü. Oyulmuş dudaklar, büyücü gözleri ve keskin, belirgin kemiklerin hepsi saçlarının siyah ipeğiyle çerçevelenmişti. Buna sağlam, sırık gibi vücudu da eklenince ortaya mükemmel bir paket çıkıyordu.

Kedinin etrafından dolanarak onu bir öpücük için daha aşağı çekmeyi başardı, sonra da tısladı.

"Neden aşağı inip Summerset'i kahvaltı için rahatsız etmiyor ki?" Roarke, pençelerini ve tırnaklarını acıyla göğsünün üzerinde yoğuran kediye itti.

"Ben alırım. Zaten kahve istiyorum."

Eve yataktan kalktı, uzun, zayıf ve çıplak bir şekilde yatak odasındaki AutoChef'e doğru yürüdü.

"Bana bir sevişmeye daha mal oldun," diye mırıldandı Roarke.

Galahad'ın iki renkli gözleri parıldadı, belki de yataktan fırlamadan önce eğleniyordu.

Eve mama ve tatil olduğu için ton balığı programladı. Kedi açlıktan ölmek üzereymiş gibi üzerine atladığında, iki fincan kahve programladı, sert ve sade.

"Egzersiz yapmak için aşağı inmeyi düşündüm ama bunu zaten halletmiştim." Platforma ve göl büyüklüğündeki yatağa geri dönerken hayat veren ilk yudumu aldı. "Ben duş almaya gidiyorum."

"Ben de aynısını yapacağım, sonra seni yakalayabilirim." Kadın ona kahvesini uzatırken gülümsedi. "İkinci bir antrenman diyelim. Çok

Sağlıklı. Belki ardından tam İrlandalı

gelir." "Sen tam bir İrlandalıydın."

"Ben kahvaltı düşünüyordum ama ikisini de alabilirsin."

Mutlu, dinlenmiş ve tamamen lezzetli görünmüyor mu, diye düşündü. Geyik derisinden saçları
Yüzü karmakarışık, o iri kara gözleri neşe doluydu. Hayran olduğu çenesindeki küçük çukur, gülümsediğinde biraz daha derinleşiyordu.

Bu anla ilgili bir şey vardı, diye düşündü, bu kadar uyum içinde oldukları bu gibi anlar ona mucizevi geliyordu.

Polis ve suçlu -eski- Barış Günü patates salatası kadar normal, nitelikli.

Fincanının kenarından, mis kokulu buharın içinden onu inceledi. "Bu kıyafeti daha sık giymen gerektiğini düşünüyorum. Benim favorim."

Başını eğdi, biraz daha kahve içti. "Sanırım gerçekten uzun bir duş almak istiyorum."

"Ne kadar kullanışlı değil mi? Sanırım ben de aynısından istiyorum."

Son bir yudum aldı. "O zaman başlasak iyi olur."

Daha sonra giyinmeye üşenerek bornozunu giydi ve Roarke daha fazla kahve ve iki kişilik İrlanda kahvaltısı programladı. Her şey çok ... ev gibiydi, diye düşündü. Sabah güneşi
iki yıl önce yaşadığı daireden daha büyük olan yatak odasının pencerelerinden içeri süzülüyordu. İki yıl. Gelecek ay evleneceğini düşündü. Adam hayatına girmişti ve her şey değişmişti. O onu bulmuştu; o da

ve her ikisinin de içindeki tüm o karanlık yerler biraz daha küçülmüş, biraz daha aydınlanmıştı.

"Bundan sonra ne yapmak istiyorsun?" diye sordu ona.

Tabakları ve kahveyi oturma alanına taşımak üzere bir tepsiye yerleştirirken şöyle bir baktı. "Gündemin şu olduğunu sanıyordum hiçbir şey."

"Hiçbir şey olmayabilir ya da bir şey olabilir. Dün topladım ve bir sürü hiçbir şeydi. Muhtemelen evlilik kurallarında bugün senin toplanla ilgili bir şey vardır."

"Ah evet, kurallar." Tepsiyi yere bıraktı. "Her zaman bir polis."

Galahad sanki günlerdir bir şey yememiş gibi tabaklardaki yemeklere baktı. Roarke ona bir uyarı parmağı gösterince kedi tiksintiyle başını çevirdi ve yıkamaya başladı.

"Benim seçimim o zaman, öyle mi?" Düşünerek yumurtasını kesti. "Peki, düşünelim. Haziran'da güzel bir gün."

"Kahretsin."

Kaşları kalktı. "Haziran'la ya da güzel günlerle bir sorunun mu var?"

"Hayır. Kahretsin. June. Charles ve Louise." Kaşlarını çatarak pastırmasını çiğnedi. "Düğün. Al."

"Evet, önümüzdeki Cumartesi akşamı ve bildiğim kadarıyla her şey kontrol altında."

"Peabody, Louise'i savunduğum için - baş nedime ya da her neyse - onunla iletişime geçmem gerektiğini söyledi. Bu hafta her gün Louise'i arayıp

Bir şeyler yapmam için." Eve, ortağı Peabody'yi düşününce kaşlarını çatı. "Bu doğru olamaz, değil mi? Her gün mü? Yani, Tanrım. Ayrıca, benden ne yapmamı isteyebilir ki?"

"Errands?"

Yemeyi bıraktı ve gözlerini ona dikti. "Ayak işleri mi? Ayak işleri derken neyi kastediyorsun?"

"Şimdi, hiç gelin olmadığım için dezavantajlıyım ama en iyi tahminim? Örneğin çiçekçi ya da yemek şirketiyle detayları teyit edin. Düğün ayakkabıları ya da balayı kıyafetleri için onunla alışverişe çıkın ya da-"

"Bunu neden yapasın ki?" Sesi de aynı şekilde yüzü gibi mağdurdu. "Bir sabah içinde dünyanı iki kez sarstıktan sonra neden bana böyle şeyler söylüyorsun? Bu çok kaba."

"Ve muhtemelen başka koşullar altında da doğru. Ama Louise'i tanıyorsam, her şey onun elinde. Ve seni tanıyorum, eğer Louise birinden ayakkabı alışverişi yapmasını isteseydi, düğününde başka birinden kendisini savunmasını isterdi."

"Duşu ben verdim." Onun zorlukla bastırılmış kahkahası üzerine parmağını koluna soktu. "O buradaydı ve ben de buradaydım, yani bu onu vermek gibi bir şey. Bir de elbise falan alıyorum."

Konu sosyal törenlere geldiğinde onun şaşkınlığı -ve hafif korkusu- karşısında eğlenerek gülümsedi. "Bu elbise neye benziyor?"

Yumurtalarına bıçak sapladı. "Tam olarak neye benzediğini bilmeme gerek yok. Bir çeşit sarı. ve o ve Leonardo kafalarını bir araya getirdiler.

O. Doktor ve tasarımcı. Mavis bunun mag kare olduğunu söylüyor."

Arkadaşı Mavis Freestone'un kendine has tarzını düşündü. "Şimdi düşününce bu biraz korkutucu geliyor. Neden ben düşündün mü?"

"Hiçbir fikrim yok. Mavis'in moda zevki benzersiz olsa da, en yakın arkadaşın olarak senin nelerden hoşlandığını çok iyi anladığını söyleyebilirim. Leonardo da sana neyin yakıştığını çok iyi biliyor. Düğün günümüzde mükemmel görünüyordun."

"Boyanın altında siyah bir gözüm vardı."

"Mükemmel ve kesinlikle siz. Peabody'nin görgü kurallarına gelince, Louise ile temasa geçmenin zararı olmaz, sadece ihtiyaç duyması halinde yardım etmeye hazır olduğunuzu bilmesini sağlayın derim."

"Ya buna ihtiyacı varsa? Peabody'den bunu yapmasını istemeliydi, onun yerine ikinci komutanı ya da sıradaki kişi olmalıydı. O şey her neyse."

"Sanırım buna gelin görevlisi deniyor."

"Her neyse." Eve sabırsız bir el hareketiyle bu terimi elinin tersiyle itti. "Araları çok iyi ve Peabody bu kadın meselesine çok düşkün."

Eve'in endişelendiği kadarıyla, bunun çılgınlığı. Telaş, gösteriş, çılgınlık.

"Belki de gariptir çünkü Peabody, McNab ile birlikte olmadan önce Charles ile çıkıyordu. Ve sonrasında da." Dinamiklerin düğümlerini çözmeye çalışırken kaşları çatıldı. "Ama kişisel ya da profesyonel olarak birbirlerine hiç çakmadılar."

"Charles ve McNab kim?"

"Kes şunu." Ayak işlerini ve alışverişi düşünmeden önce bu cümleye bir kahkaha attı. "Peabody ve Charles, Charles profesyonelken hiç soyunmadılar. Louise'le çıkmaya başladıklarında lisanslı bir refakatçi olması ve çıktıkları -ve soyundukları- süre boyunca onun profesyonel olarak başkalarıyla soyunmasından rahatsız olmaması da garip. Sonra ona söylemeden işi bırakıyor ve terapist olmak için eğitim alıyor, bir ev satın alıyor ve anlaşma öneriyorum."

Anlayışla karşılayan Roarke, yumurtaları, patatesleri, pastırmaları kaşıklarken hızlı kelimeler ve sarsıntılı bir mantıkla anlatmasına izin verdi. "Pekâlâ, tüm bunlar gerçekte neyle ilgili?"

Yumurtaları tekrar bıçakladı, sonra çatalı bıraktı ve kahvesini aldı. "Bunu onun için mahvetmek istemiyorum. O çok mutlu, onlar çok mutlu ve bu onun için gerçekten büyük bir olay. Bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum ve bizimkinde çok kötü bir iş çıkardım. Düşün olayı."

"Buna ben karar vereceğim."

"Ben yaptım. Her şeyi senin üzerine yıktım."

"Sanırım elinizde birkaç cinayet vardı."

"Evet, öyle yaptım. Ve tabii ki devasa para yığınlarınızın üzerinde oturmaktan başka yapacak bir şeyiniz yok."

Başını salladı ve bir üçgen tostun üzerine biraz reçel sürdü. "Hepimiz işimizi yapıyoruz, sevgili Eve. Ve ben yaptığımız işi çok iyi yaptığımızı düşünüyorum."

"Düşünden bir gece önce seni kızdırdım."

"Biraz heyecan kattı."

"Sonra yakayı ele vermeden önce bir striptiz kulübünde kendi sarhoş kız partimde uyuşturuldu ve tekmelendim, geçmişe baktığımda eğleneliydi. Ama asıl mesele şu ki, bu işi gerçekten yapmadım, o yüzden şimdi nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Dizine dostça bir şaplak attı. Bazen dehşet verici bir cesarete sahip olan bir kadın için en tuhaf şeylerden korkardı. "Eğer ihtiyacı olan bir şey varsa, nasıl yapacağını bulursun. Sana söyleyeyim, o gün bana doğru yürüdüğünde, bizim günümüzde, güneş ışığında, bir alev gibiydin. Parlak ve güzeldin ve nefesimi kesmiştin. Orada sadece sen."

"Ve yaklaşık beş yüz yakın arkadaşın."

"Sadece sen." Onun elini tuttu ve öptü. "Ve bahse girerim onlar için de aynısı olacak."

"Sadece istediği şeye sahip olmasını istiyorum. Bu beni geriyor."

"Ve bu dostluktur. Sarı bir elbise giyecek ve onun yanında olacaksın. Bu yeterli olacaktır."

"Umarım öyledir, çünkü onu her gün etiketlemeyeceğim. Bu kesin." Tabağına baktı. "Bir insan nasıl tam bir İrlandalı yiyebilir?"

"Yavaşça ve büyük bir kararlılıkla. Sanırım yeterince kararlı değilsiniz."

"Neredeyse değil."

"Peki o zaman, eğer bu kahvaltayı hallediyorsa, ben düşüncemi söyledim."

"Ne üzerine?"

"Bundan sonra ne yapacağımız konusunda. Sahile gidip biraz kum alıp sörf yapmalıyız."

"Bunun arkasında durabilirim. Jersey Shore, Hamptons?" "Ben daha tropik bir yer düşünüyordum."

"Bir gün ya da bir günün bir kısmı için adaya kadar gitmek isteyemezsin." Roarke'ın özel adası tercih edilen bir yerdi ama neredeyse dünyanın öbür ucundaydı. Jetiyle bile tek yön en az üç saat sürerdi.

"Ani bir karar için biraz uzak ama daha yakın yerler de var. Cayman Adaları'nda uygun olabilecek bir yer ve küçük bir villa var. o gün için uygun."

"Ve bunu biliyorsun çünkü?"

"Orayı satın almayı düşündüm," dedi kolayca. "Böylece uçağa atlayıp bir saatten kısa bir sürede oraya varabilir, etrafı kontrol edebilir, güneşin ve sörfün tadını çıkarıp aptalca kokteyller içebiliriz. Günü ay ışığında sahil boyunca bir yürüyüşle bitiririz."

Kendini gülümserken buldu. "Ne kadar küçük bir villa?"

"Bizim için güzel bir tatil yeri olacak kadar küçük ve eğer istersek birkaç arkadaşımızla birlikte seyahat etmemize izin verecek kadar da geniş."

"Bunu zaten düşünmüştün."

"Evet, ama bunu "eğer ve ne zaman" bölümüne koydum. Eğer isterseniz, bunu ne zaman yapabiliriz."

"On dakikadan kısa bir sürede giyinip o gün için ihtiyacım

olan her şeyi çantama atabilirim."

Ayağa fırladı, şifonyerine doğru koştu.

"Çantalar hazır," dedi ona. "İkimiz için de. Her ihtimale karşı." Kadın ona tekrar baktı. "Hiçbir numarayı kaçırmıyorsun."

"Pazar günleri eşimle birlikte olmak nadiren mümkün oluyor. Bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi seviyorum."

Basit beyaz bir atlet giymek için bornozu attı, sonra bir çift haki şort çıkardı. "En iyisini yapmak için iyi bir başlangıç yaptık. Bu da bunu tamamlayacak."

Şortunun içine adımını attığında bile şifonyerindeki iletişim cihazı sinyal verdi. "Lanet olsun. Lanet olsun. Kahretsin!" Ekranı okuduğunda midesi bulandı. Roarke'a bakışı pişmanlık ve özürle doluydu. "Ben Whitney."

Polisin komutana cevap vermek için telsizi eline almasını, yüzünü, duruşunu izledi. Ve düşündü ki, Ah iyi.

"Evet, efendim."

"Teğmen, tatilinizi böldüğüm için özür dilerim." Whitney'nin geniş yüzü küçük ekranı dolduruyordu ve yüzünde ensesindeki kasları geren bir stres vardı.

"Sorun değil, Komutan."

"Görevde olmadığının farkındayım ama bir durum var. Five-forty-one Central Park South'a rapor vermeni istiyorum. Şu anda olay yerindeyim."

"Olay yerinde misiniz, efendim?" Kötü, diye düşündü, komutanın olay yerinde olması için büyük ve kötü.

"Olumlu. Kurban Deena MacMasters, on altı yaşında. Cesedi bu sabah erken saatlerde ailesi tarafından hafta sonu tatilinden eve döndüklerinde bulundu. Dallas, kurbanın babası Yüzbaşı Jonah MacMasters."

Bir an düşündü. "Yasadışılar. Teğmen MacMasters'ı tanıyorum. Terfi mi etti?"

"İki hafta önce. MacMasters özellikle sizi birincil olarak talep etti. Bu isteği yerine getirmek istiyorum."

"Hemen Dedektif Peabody ile temasa geçeceğim." "Bununla ben ilgilenirim. En kısa zamanda burada olmanı istiyorum." "O zaman yola çıkıyorum."

"Teşekkür ederim."

İletişim cihazını kapattı ve Roarke'a döndü. "Özür dilerim."

"Yapma." Kadının yanına geçti ve parmak ucuyla çenesindeki sığ çukura dokundu. "Bir adam çocuğunu kaybetti ve bu bir parça kumsaldan çok daha önemli. Biliyorsun ki onu?"

"Pek sayılmaz. Casto'yu indirdikten sonra benimle temasa geçti." O sırada peşinden giden yanlış polisi düşündü. düğün arifesi partisi. "MacMasters onun LT'si değildi, ama o o davayı kapattığım ve kötü bir polisi yakaladığım için bana bir selam vermek istedi. Bunu takdir ettim. Onun bir ünü var," dedi. tatil şortunu iş pantolonu ile değiştirirken devam etti. "İyi, sağlam bir temsilci. Terfi ettiğini duymamıştım ama buna şaşırmadım."

Parmaklarını saçlarının arasında gezdirerek dalgalı saçlarını düzeltti. "Bu işte yaklaşık yirmi yılı var. Belki de yirmi beş. Sert bir çizgi çizdiğini ve ona sadık kaldığını duydum, Emrinde çalışanların da aynı şeyi yaptığından emin olur. Davaları kapatır."

"Tanıdığım başka birine benziyor."

Dolaptan bir gömlek çıkardı. "Belki."

"Whitney sana kızın nasıl öldürüldüğünü

anlatmadı." "Hiçbir şey yapmadan içeri girmemi

istiyor ve buna ihtiyacı var.

önyargılar. Cinayet olduğunu söylemedi. Buna ben ve adli tıp karar verecek."

Silah kayışını aldı ve bağladı. İletişim cihazını cebine koydu, 'link'ini bağladı. Roarke silahının üzerine giymesi için dolabından seçtiği yazlık ceketini ona uzattığında kaşlarını çatma zahmetine girmede. "Whitney'nin orada olması iki şeyden biri anlamına geliyor," dedi ona. "İşin içinde bir bit yeniği var ya da onlar yakın arkadaşlar. Belki ikisi de."

"Onun olay yerinde olması ..."

"Evet." İş için tercih ettiği botlarını giymek için oturdu. "Bir polisin çocuğu. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

"Sorun değil."

Durdu, ona baktı, her ihtimale karşı çantalarını hazırlamayı düşündü ve tropik ay ışığında yürüdü. "Aşağıya uçabilirsin, bu villayı kontrol edebilirsin."

"Burada beni meşgul edecek kadar işim var." Ayağa kalktığında ellerini onun omuzlarına koydu, dudaklarını

onunkinde. "Durumla daha iyi başa çıkabildiğinizde sizinle temasa geçeceğiz."

"Geleceğim. Görüşürüz o

zaman." "Kendinize iyi

bakın, Teğmen."

Aşağıya doğru koştu, Roarke'ın hemen hemen her şeydeki adamı ve ayakkabısındaki çakıl taşı Summerset antrede belirdiğinde adımlarını zorlukla kırdı.

"Yarına kadar izinli olduğunuzu sanıyordum."

"Maalesef size ait olmayan bir ceset var."

Sonra kapıda durakladı. "Onunla konuşup iş olmayan bir şey. Sırf mecbur olduğum için ..." Omuz silkti ve ölümle buluşmak üzere dışarı çıktı.

Çok az polis Central Park'ın yemyeşil kenarlarında müstakil bir evde yaşamayı göze alabilirdi. Yine çok az polis - kendisinden başka hiç kimse- Manhattan'da kale gibi bir malikânede yaşıyordu. MacMasters'ın evini nasıl idare ettiğini merak ederek, onun hakkında hızlı bir araştırma yaptı.

hafif tatil sabahı trafiğinde gezindi.

MacMasters, Kaptan Jonah, Dash Comp ona 22 Mart 2009, Providence, Rhode Island doğumlu olduğunu söyledi. Ebeveynleri Walter ve Marybeth nee Hastings. Eğitim Stonebridge Akademisi, ileri eğitim Yale, 2030 mezunu. Franklin, Carol 2040 ile evlendi, bir çocuğu var, kız, Deena, 23 Kasım 2043 doğumlu. NYPSD'ye 15 Eylül 2037'de katıldı.

Takdirnameler ve onurlar şunları içerir-

"Bunu atla. Finans. Para nereden geliyor?"

Çalışıyor . . . Şu anki değeri yaklaşık sekiz milyon altı yüz bin. Büyükbabasının mirasının bir kısmı. MacMasters, Jonah, 6 Haziran 2032'de doğal nedenlerle öldü, Mac Mutfak ve Banyo'nun kurucusu, Providence merkezli. Şirketin şu anki değeri-

"Yeterince iyi. Soruldu ve cevaplandı."

Aile parası diye düşündü. Yale'de eğitim görmüş. New York'ta kaçak polis olmuş. İlginç. Bir eş ve bir yirmi yıllık evlilik, takdir ve onur ödülleri. Yüzbaşılığa terfi etti. Hepsi onun hakkında zaten bildiklerini anlatıyordu.

Sağlam.

Şimdi, çok az tanıdığı bu sağlam polis özellikle tek çocuğunun ölümüyle ilgili soruşturmada onu birincil olarak talep etti. Neden? diye merak etti.

O sorardı.

Adrese ulaştığında siyah-beyaz bir arabanın arkasına yanaştı. Nöbetçi lambasını yaktığında evin araştırması. Güzel kazılar, diye düşündü ve tarla takımını almak için dışarı çıktı. Ve, tehlikede olmasına rağmen bu kelimeyi fazla kullanıyordu, bu ona çok katı geldi.

Kentsel Savaşlar öncesi inşaat, güzelce yenilenmiş, böylece karakterini korumuş, birkaç yara izi göstermişti. Pembe tuğlalar, krem rengi süslemeler, uzun pencereler -şu anda mahremiyet perdeleriyle korunuyor- ağırbaşlı görünüyordu, diye düşündü, Her birini.

Kısa taş basamakların her iki yanında rengârenk çiçek saksıları nöbet tutuyordu, hoş bir dokunuş olduğunu düşündü. Fakat

kaldırırma adım atıp karşıya geçerken daha çok güvenlikle ilgileniyordu.

Tam kameralar, görüntü ekranı, başparmak pedi ve şifreli bir bypass ile sesle etkinleştirilen kilitlere bahse girerdi. Bir polis, özellikle de iyi bir çizdiği olan bir polis, arabasını tamamen koruyacağından emin olabilirdi. evi ve içindeki her şeyi, herkesi.

Ve hala genç kızı içeride ölüydü. Asla tüm temelleri kapsayamazsın.

Üniformasını kapıda göstermek için cebinden rozetini çıkardı, sonra da beline bağladı.

"Sizi içeride bekliyorlar, Komiser." "Olay yerine ilk gelen sen misin?"

"Hayır, efendim. Olay yerindeki ilk kişi içeride, komutanla birlikte. ve kaptan ve karısı. Ortağım ve ben komutan tarafından çağırıldık. Ortağım arkada."

"Tamam. Ortağım birazdan gelecek. Peabody, Dedektif."

"Bilgilendirildim, Teğmen. Onu geçireceğim."

Bir çaylak değil, diye düşündü Eve onun kendisini içeri almasını beklerken. Üniforması hem tecrübeli hem de sertti. Onu Whitney mi çağırmişti, yoksa kaptan mı?

Sola, sağa baktı ve komşu evlerde uyanık ve evde olan insanları hayal etti ama çok kibar ya da çok korkak oldukları için dışarı çıkıp açık bir şekilde gözcülük yapamıyorlardı.

Merkezi bir merdiveni olan serin, geniş bir fuayeye adım attı. Masanın üzerindeki çiçeklerin çok taze olduğunu fark etti. Sadece bir gün önce, belki iki yaşında. İçinde bir çeşit renkli nane şekeri olan küçük bir kase. Her şey yumuşak, sıcak renklerde. Dağınıklık yoktu ama bir çift parlak mor sandalet vardı; biri sandalyenin altında, diğeri yüksek arkalı bir sandalyenin yanında.

Whitney sol taraftaki kapı aralığından çıktı. Adam, diye düşündü, vücudunun büyük kısmıyla kapıyı doldurmuştu. Karanlık yüzü Endişeyle sıralandı ve gözlerindeki keder parıltısını yakaladı.

Konuşurken sesi hâlâ nötrdü. Yıllarca polislik yapmış olması onu dik tutuyordu.

"Teğmen, buradayız. Olay yerine gitmeden önce bir dakikanızı alabilir miyim?"

"Evet, efendim."

"Bunu yapmadan önce, bu davayı almayı kabul ettiğiniz için size teşekkür etmek istiyorum." Kadın tereddüt ettiğinde, adam neredeyse gülümsedi. "Eğer bunu senin seçimin olarak sana sunmadıysam, sunmalıydım."

"Hiç şüphe yok Komutan. Kaptan beni istiyor, beni yakaladı."

Başını sallayarak onu odaya götürmek için geri çekildi.

Bayan Whitney'i gördüğünde biraz sarsıldığını itiraf edebilirdi. Komutanın karısı kolalı tavırları, soğukkanlı konuşması ve mavi kanıyla gözünü korkutmaya meyilliydi. Ama şu anda, tüm dikkatini Güzel bir salondaki küçük bir kanepede yanındaki kadını rahatlatıyor.

Carol MacMasters, Eve sonuca vardı, küçük, siyah saçlı Anna Whitney'in sarışın zarafetine tezat bir güzellik. Eve onun sıırsıklam olmuş siyah gözlerinde hem yıkım hem de kafa karışıklığı okudu. Hafif omuzları sanki buzun içinde çıplak oturuyormuş gibi titriyordu.

MacMasters o içeri girerken ayağı kalktı. MacMasters'ın yaklaşık altı-dört boyunda ve zayıf olduğunu düşündü. Kot pantolon ve tişörtten oluşan gündelik kıyafeti, kısa bir tatilden dönüşüne denk geliyordu.

Tatil. Karısınınki gibi koyu renk olan saçları sıkı bir kıvrıma sahipti ve

Gençliğinde gamze olabilecek derin yanak oluklarına sahip zayıf bir yüzün etrafında dolgun ve kalın kalmıştı. Soluk, neredeyse puslu bir yeşil olan gözleri onunkilerle eşit bir şekilde buluştu. Gözlerinde keder, şok ve öfke gördü.

Ona doğru ilerledi ve elini uzattı. "Teşekkür ederim. Teğmen. . ." Söyleyecek sözü kalmamış gibiydi.

"Kaptan, çok üzgünüm, kaybınız için çok üzgünüm."

"Aradığın o mu?" Carol gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken bile ayağı kalkmaya çalıştı. "Siz Teğmen Dallas mısınız?"

"Evet, hanımefendi. Bayan MacMasters-"

"Jonah senin olman gerektiğini söyledi. Sen en iyisisin. Kim olduğunu bulacaksın. Ama o yine de gitmiş olacak. Bebeğim yine de gitmiş olacak. O yukarıda. Yukarıda ve ben onun yanında olamam." Sesi kederli bir şekilde histeri. "Onun yanına gitmeme izin vermiyorlar. O öldü. Deena'mız öldü."

"Carol, bırak da teğmen elinden geleni yapsın." Bayan Whitney ayağı kalkarak Carol'a sarıldı.

"Onunla oturamaz mıyım? Sadece-"

"Yakında." Bayan Whitney mırıldandı. "Yakında. Artık seninle kalacağım. Teğmen Deena'ya çok iyi bakacak. İyi bakacak."

"Seni yukarı çıkaracağım," dedi Whitney. "Anna."

Bayan Whitney başını salladı.

Kolalı ve korkutucu, diye düşündü Eve, ama kederli bir anne ve harap olmuş bir babayla başa çıkabilirdi.

"Burada kalmalısın Jonah. Birazdan aşağıda olacağım. Teğmen."

"Kurbanın ailesiyle iş dışında arkadaş mısınız?" Eve sordu.

"Evet. Anna ve Carol bazı komitelerde birlikte görev yapıyor ve sık sık birbirleriyle vakit geçiriyorlar. Sosyalleşiriz. Kurbanın annesinin bir arkadaşı olarak eşimi de getirdim."

"Evet, efendim. Bu konuda çok yardımcı olacağına

inanıyorum." "Bu çok zor, Dallas." Sesi kurşun gibi

çıkıyordu.

adımlar. "Deena'yı küçüklüğünden beri tanırız. Ben onun kalplerinin ışığı olduğunu söylerlerdi. Parlak, sevimli bir kızdı."

"Gördüğüm kadarıyla evin mükemmel bir güvenliği var. MacMaster'lar bu sabah döndüğünde aktif hale getirilip getirilmediğini biliyor musunuz?"

"Kilitler vardı. Jonah kameraların devre dışı bırakıldığını ve son iki güne ait disklerin çıkarıldığını gördü. Hiçbir şeye dokunmadı," diye ekledi Whitney, merdivenlerin başında sola dönerek. "Carol'ın kız dışında hiçbir şeye dokunmasına izin vermedi.

Ve karısının cesedi hareket ettirmesini veya

sahneyi rahatsız ediyor. Eminim hepimiz birkaç dakikalık şok anları yaşadığını anlayabiliriz."

"Evet, efendim." Komutanı ile görüşme pozisyonuna itilmek garip ve rahatsız edici diye düşündü.

"Bu sabah saat kaçta eve döndüklerini biliyor musunuz?"

"Tam olarak sekiz buçukta. Kilit günlüğünü kontrol etme cüretinde bulundum ve Jonah'ın bana yaptığı açıklamayı doğruladı. Size evimdeki 'bağlantı günlüğünden' ifadenin bir kopyasını vereceğim.

Hemen benimle iletişime geçti, sizi istedi ve mümkünse benim varlığımı talep etti. Olay yerini, yani yatak odasını mühürlemedim. Ama güvenli."

Eliyle işaret etti, geri çekildi. "Bence en iyisi ben aşağı ineyim, siz devam edin. Ortağın geldiğinde, onu doğrudan yukarı."

"Evet,

efendim."

Tekrar başını salladı, sonra açık yatak odasının kapısına bakarak iç geçirdi. "Dallas . . . Bu çok zor."

Adam arkasını dönüp merdivenlerden inmeye başlayana kadar bekledi. Yalnız başına kapı aralığına geldi ve genç, ölü Deena MacMasters'a baktı.

Bölüm 2

"Kayıтта. Dallas, Teğmen Eve, olay yerinde, MacMasters, Deena, kurban."

Ellerini ve botlarını kaplamak için saha çantasından Seal-It'i çıkarırken önce odayı taradı. Geniş bir alan, aydınlık ve üç pencereli -gizlilik ekranı aktif- havadar park manzaralı duvar. Camın altında renkli yastıklarla doldurulmuş yastıklı bir bank kıvrılıyordu. Popüler müzisyenlerin, aktörlerin ve şahsiyetlerin posterleri duvarları kaplıyordu.

Rüya gibi bir menekşe. Arkadaşı Mavis Freestone'un mavi saçları dalgalanan, kolları zaferle havaya kalkmış, "Annelik Muhteşemdir!" başlıklı fotoğrafını incelerken Eve'in midesini küçük bir sıkışma hissi kapladı.

Üzerinde Mavis'in büyük, kalın el yazısını gördü.

EVET, DEENA,
SEN DE
ROCK'SUN! MAVIS
FREESTONE

Deena bir konserde ya da etkinlikte posterini Mavis'e itmiş ve Mavis de -gülüyor, köpürüyordu- Deena'nın mor kalemıyla imzalamış mıydı? Gürültü, ışık, renk, Eve'in hayali ve hayat. On altı yaşında bir kız için heyecan verici bir hatıraydı bu ve bu hatıraya değer verecek çok az zamanı olacağını bilemezdi.

Odanın bir bölümü parlak beyaz bir masa, raflar, son teknoloji bir bilgisayar ve iletişim merkezi, disk dosyaları ile düzenli ve tertipli bir şekilde ders çalışmak ve okul ödevleri içintasarlandı. A

muhtemelen kız arkadaşlarla takılmak için uygun olan ikinci alan da düzenli ve görünüşe göre rahatsız edilmeden oturuyordu.

Dolgun minderler, yumuşak örtüler, muhtemelen çocukluk boyunca toplanmış pelüş hayvanlar.

Masayla aynı parlak beyaz renkteki şifonyerin üzerinde bir saç fırçası ve el aynası, birkaç renkli şişe, bir kâse deniz kabuğu ve üç çerçeveli fotoğraf duruyordu.

Kalın, koyu renkli halılar pırıl pırıl ahşap zemin üzerinde parlıyordu. Yatağa en yakın olanın hizasının bozuk olduğunu fark etti. Adam çarpmış ya da kaymıştı, ya da kadın çarpmıştı.

Bir çift külot; sade, beyaz, süssüz, halının yanında duruyordu.

"İç çamaşırlarını çıkardı," dedi Eve yüksek sesle, "bir kenara fırlattı."

Yatağın yanındaki komodinlerde püsküllü gölgelikleri olan süslü, fırırlı lambalar vardı. Yine abajurlardan biri tabanına eğri oturmuştu. Bir kol ya da dirsek tarafından bir şişlik. Etraftaki diğer her şey Yatağın kendisi de düzen ve hassasiyetten zevk aldığını, güzel ve kızlara özgü şeyleri sevdiğini gösteriyordu.

Eve'e göre genç bir on altı, ama belki de yansıtıyordu. On altı yaşındayken yasal yetişkinliğe ve koruyucu aile sisteminden kaçışa kadar gün sayıyordu. Onun dünyasında pembe yoktu, gösteriş yoktu, çocukluğundan beri sevdiği tüylü oyuncak ayılar yoktu.

Ve yine de, buranın hâlâ çocukluk çağında olan, olabileceği kadına zar zor yaklaşan bir kızın odası olduğunu hissetti. Bir kadının en büyük korkusunu yaşarken ölmüş bir kadının.

Şirin ve neşeli odanın ortasındaki yatakta acımasız bir şiddet hüküm sürüyordu. Pembe ve beyaz çarşafların

karmaşası

Paslı kan lekeleri cesedin bacaklarına ip gibi dolanmıştı. Bunları, ayaklarını ayaklıklara bağlamak ve bacaklarını kendisine açık tutmak için kullanmıştı.

Dövüşmüştü - ayak bileklerindeki morluklar ve çiğ izler, mor eteğinin yırtıldığı uylukları dövüştüğünü, adamın ona şiddetle tecavüz ettiğini gösteriyordu. Eve yatağın kenarına eğildi ve kurbanın ellerini arkadan bağlayan polis kelepçelerine bakmak için eğildi.

"Polis kelepçeleri. Kurban bir polisin kızı. Bileklerindeki morluk ve kesiklerde boğuşma izleri var. Kolay ölmemiş. Sakatlanma izi yok. Yüzündeki bazı morluklar fiziksel darbeleri, boynundaki morluklar ise elle vurulduğunu gösteriyor. boğulma."

Kurbanın ağzını hafifçe açtı, kalem ışığını ve büyütecini kullandı. "Dişlerinde, dilinde bazı iplikler ve kumaşlar, dudaklarında, dişlerinde kan. Dudağını ısırılmış, derinden. Yastık kılıfında biraz kan ve muhtemelen tükürük var. Onu boğmak için kullanmış gibi görünüyor. Kıyafetler yamulmuş ama çıkarılmamış, gömleğin omuzlarında bazı yırtıklar var, düğmeler eksik. Onları çekmiş," diye devam etti cesedin üzerinde ilerlerken. "Onları yolundan çekmiş ama tecavüzcünün ön sevişmesiyle fazla ilgilenmemiş."

Ağzı kururken ve başının arkası çarparken bile dikkat ve özenle hasarı inceledi
şiddetli tecavüzden kaynaklanır.

"İşkence, boğma, boğma, tecavüz, boğma, boğma, tecavüz. Vajinal ve anal yolla. Morarma ve yırtılma miktarına göre tekrar tekrar." Ciğerleri kapanmaya çalışırken nefesinin kesildiğini hissetti ve havayı dışarı çıkarmaya zorladı. İçeri. Tekrar dışarı. "Vajinal bölgedeki kan, kurbanın bakire olabileceğini gösteriyor. Doğrulamak için bana."

Doğrulamak, sakinleştirici birkaç nefes daha almak zorundaydı. Plağı kapatmayı göze alamazdı ve Kendini sakinleştirmek, ellerinin ne kadar titremek, midesinin ne kadar çalkalanmak istediğinin kayıtlara geçmesine izin veremezdi.

Bu şekilde çaresiz olmanın, bu şekilde istismar edilmenin, bu şekilde dehşete düşmenin ne demek olduğunu biliyordu.

"Bu sırada güvenliğin devreye girdiği anlaşılmaktadır. Daha sonra kameralar kapatılmış ve tüm diskler binadan çıkarılmıştır. Olay Yeri İnceleme Birimi'nin teyit edeceği görünür bir hırsızlık izi yok. Kapıyı açmış, onu içeri almış. Polis çocuğu. Onu tanıyordu, ona güveniyordu. Yüz yüze tecavüz ve cinayet. Adam onu tanıyordu, yüzünü görmek istedi. Kişisel, çok kişisel."

Daha sakin bir şekilde, ölüm zamanını belirlemek için göstergelerini çıkardı. "TOD üç-yirmi altı. İlk belirlemelere göre tecavüz cinayeti ME tarafından onaylanacak. Müsaitse Dr. Morris isteniyor."

"Dallas."

Eve'e anın ve geçmişin ne kadar derinlerinde olduğunu gösterdi.

-Ortağının yaklaştığını duyamayacak kadar derine gitmişti. Yüzünü nötr çizgiler haline getirdi ve Peabody kapının girişinde durdu.

"Çocuk zor öldü," dedi Eve. "Çok savaşmış, çok ölmüş. Tırnaklarının altında bulabildiğim kadarıyla doku yok ama çarşaflarda bol miktarda iz var. Görünüşe göre adam yastığı yüzüne tutmuş, kız da onu ve kendi dudağını ısırılmış. Büyük ihtimalle birden fazla tecavüz olduğu için, boğuşmadan zevk almış olabilir. Onu boğmuş da olabilir. El izini çarşaftan alabilmeliyiz. morarma."

"Onu tanıyor gibiydim."

Eve içgüdüsel olarak bir adım atarak Peabody'nin cesedi görmesini engelledi ve partnerini onun yerine kendisine bakmaya zorladı. "Nasıl?"

Peabody'nin koyu kahverengi gözlerinde sade ve içten bir hüznün parlıyordu. "Ben çaylakken, bu tür halka açık okullardaki hizmet olayı." Peabody boğazını temizledi, dudaklarını birbirine bastırdı. "O benim irtibatımdı, öğrenci rehberi gibi bir şeydi. Çok tatlı, akıllı bir çocuktı. Sanırım o on bir ya da on iki yaşlarındaydım. Ben de New York'ta yeniydim ve bana nereden alışveriş yapmam gerektiği konusunda bazı ipuçları vermişti. Ve geçen yıl okul için Özgür-Agerler hakkında bir rapor hazırlamıştı." Peabody durakladı, kapağını kapatmakla meşguldü. "Benimle temasa geçti ve ben de ona bazı geçmiş ve kişisel bilgiler konusunda yardımcı oldum. anekdotlar."

"Bu senin için bir sorun olacak mı?"

"Hayır." Peabody nefes nefese koyu renk saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve parmaklarını bir kez de taktığı şımarık fermuarın içinden geçirdi. "Hayır. İyi bir çocuktı ve onu severdim. Hem de çok. Bunu ona kimin yaptığını bulmak istiyorum. O orospu çocuğunu alaşağı etmek istiyorum."

"Evin güvenliğini, elektronik eşyalarını kontrol ederek başlayın. Herhangi bir hırsızlık belirtisi arayın." Büyük ev, diye düşündü Eve. Bu biraz zaman alacaktı, Peabody'yi polis moduna geçer. "Tüm bağlantıların kontrol edilmesini, tüm kayıtların kopyalanmasını istiyoruz. Süpürücülere ihtiyacım var, ama bunun Sarı Kod olarak belirlenmesini istiyorum.

Bu bir medya karartması değil, işin içinde bir polis varken oraya gidemeyiz, ama suyun da dökülmesini istemiyorum. Yapamadığı sürece Morris'i istiyorum."

"Geri mi döndü?"

"Yarın izinden dönmesi planlanıyor. Eğer şehirde ve istekliyse, onu istiyorum."

Peabody başını salladı ve iletişim cihazını çıkardı. "Bir polisin çocuğu olduğunu düşünürsek, sanırım Feeney'i istiyoruz."

"Doğru düşünüyorsun, devam et ve kemik kıçlı kohabını etiketle. Feeney'nin bu işte McNab'e ihtiyacı olacak zaten, o yüzden EDD ekibimizi hemen kurup çalıştıralım."

"Beklemede. Whitney benimle temasa geçtiğinde ondan işaretimi beklemesini istedim. Eğer onu götürmeye hazırsanız, size yardım edeceğim."

Eve kelimelerin altındaki mesajı duydu. Bunu yapmam gerek. Yapabileceğimi kanıtlamalıyım.

Eve geri çekildi, cesede döndü. "Kıyafetlerini çıkarmadı. Biraz yırtmış, yolundan çekmiş. Bu da olayın cinsel olmadığını, cezalandırma, şiddet ya da acı vermekten çok aşağılamakla ilgili olduğunun bir başka göstergesi. Onu soymak, teşhir etmek umurunda değildi. Üç deyince," dedi ve saydı, böylece cesedi birlikte yüzüstü yuvarladılar.

"Tanrım." Peabody nefes aldı, nefes verdi. "Bu kan sadece tecavüzden değil. Sanırım bakireydi. Ve bunlar Polis kelepçeleri. Onları kullanarak, ellerini arkadan bağlayarak mı? İlkiyle bir şey anlatmaya çalışıyor, ikincisiyle de daha fazla acı çekmesine neden oluyor. Bileklerine nasıl battıklarına, vücudunun ağırlığıyla nasıl itildiklerine bakın. Onu yatak başlığına kelepçeleseyebilirdi. Yeterince kötü."

"Bu acıyla ilgili," dedi Eve kısaca. "Acı, acıyı verene kurban üzerinde daha fazla kontrol sağlar. Arkadaşları hakkında bir şey biliyor musun? Erkek arkadaşları, erkekler?"

"Hayır, pek sayılmaz. Rapor için ona yardım ederken, senin yaptığın gibi erkek arkadaşlarını sordum."

O konuşurken Peabody odayı taramaya ve incelemeye başladı. Eve geri döndüğünde, polis moduna geri dönerek karar verdi.

"Yüzü kızardı ve okul ödevlerine odaklandığı için pek kimseyle çıkmadığını söyledi. Ah, o gerçekten müzik ve tiyatro, ama felsefe ve alternatif kültürler üzerine çalışmak istiyordu. Üniversiteden sonra Barış Gücü'ne katılmaktan ya da Herkes İçin Eğitim'den bahsetti."

Utangaç, diye düşündü Eve, Peabody'nin izlenimlerini kullanarak ölümler hakkında bir resim oluşturmaya yardımcı oldu. İdealist, eğitim konusunda ciddi.

"Ve hatırlıyorum," diye devam etti Peabody, "araştırma için bu siber mekanda buluştuğumuzda, McNab sonunda benimle takıldı. Ona karşı yine çok utangaçtı. Sanırım henüz erkeklerin yanında utangaçtı. Bazı kızlar öyledir."

"Tamam. Git diğerlerine başla. Ben burada bitireceğim."

Eve, erkeklerin yanında utangaç olduğunu düşündü. Ailesi hafta sonu için uzakta. İdealistlik genellikle saflıkla birlikte gider, özellikle de gençlerde.

Belki bir adım atar, oğlanı/erkeği içeri alır. Harap olmuş giysileri tekrar inceledi.

Güzel etek, güzel üst. Kurban sadece kendisi için giyinmiş olabilirdi, ama bir randevu için bu kadar zahmete girmiş olması muhtemel değil miydi? Küpeler, bilezikler; bunlar bağlara sürtünerek daha fazla acı vermiş olmalı. Boyalı ayak tırnakları ve tırnaklar. Eve'in belirttiğine göre yüz geliştirmeleri mikro gözlüğü takıp yüzüne yakından bakıyor. Gözyaşları, mücadele ve yastığın baskısı yüzünden lekelenmişti.

Genç kızlar evde geçirecekleri bir akşam için yüzlerini boyadılar mı?

Dışarı çıkmış, eve birini getirmiş, randevusu ya da pikabı ters mi gitmişti?

"Onu içeri aldı ya da onunla birlikte eve geldi. Salonda bir yakınlaşma belirtisi yok, ama belki başka bir yerde. Ortalığı toplayamazdınız. İçeri girdi, mor sandaletlerini çıkardı, günün ya da akşamın bir noktasında. Belki de Alt katı toparladım. Onu buraya sen mi getirdin, Deena? Yatak odana. Cinsiyetine pek uymuyor. deneyimsiz bir genç, ama her zaman bir ilk vardır. Yatağın dışında da mücadele izi yok ve bu bile esaret sonrası mücadeleyle uyumlu. Burayı da toplamış mı? Neden yapsın ki? Hayır, seni o getirdi. Hayır," dedi. yavaşça söyledi. "Hayır, ayakkabılarını tekmelemedin. Sen doğuştan çok düzenlisin. Düştüler, seni zorladığında ya da yukarı taşıdığına çıktılar. İşaretli toksikoloji ekranı ve hızlandırma."

Bir nefes daha aldı. Şimdi daha kolay, diye düşündü, Peabody ile uğraştıktan sonra, geçmişi gömmek için kendi içinde doğru köşeyi bulduktan sonra daha kolay.

Cesetten uzaklaştı ve odayı aramaya başladı.

İyi giysiler, diye not etti, iyi kumaşlar ve her zamanki şaşırtıcı -Havva'ya ayakkabı koleksiyonu. Kurgu ve kurgu dışı kitaplardan oluşan daha da geniş bir koleksiyon. Muazzam bir müzik diskleri koleksiyonu ve mor bir Tunes'un menüsünde hızlı bir gezinti sayısız müzik indirmesini ortaya çıkardı.

Ebeveynlerin gözünden uzakta saklanmış gizli bir günlük ya da kişisel bir bilgisayar yok. Ya da 'link.

Masadaki son iletişimi tekrar oynattı ve kurban ile Jo adında bir kız arasında geçen alışveriş planları, müzik, Jo'nun

sinir bozucu küçük kardeş. Erkekler hakkında tek kelime yok. Genç kızlar erkeklere takıntılı değil miydi?

Ve Cumartesi gecesi için planlar hakkında konuşmak yok.

Banyo menekşe ve beyaz temasını, düzenini ve tertibini sürdürüyordu. Pek çok iyileştirme buldu, Birçok tüp dudak boyası kısmen kullanılmış. Saklanmış prezervatif ya da doğum kontrol hâpı yok. Kurbanın cinsel ilişkiye girmeyi düşündüğüne dair bir işaret yok.

Ve yine de, diye düşündü Eve, katilini içeri almış ya da eve getirmişti.

Dışarı çıktı, yatağın yanında bir kez daha durakladı. "Kurban torbalanacak, etiketlenecek ve morga nakledilecek." Odadan çıktıktan sonra üniformalılardan birini süpürgeciler ve ölü arabası gelene kadar odanın dışında beklemesi için görevlendirdi.

İkinci kattaki diğer odaları incelemek için zaman ayırdı. Büyük odada yumuşak, dinlendirici renkler ve yastıklı bir yatak başlığı vardı. Derin, kepçeli bir sandalyenin yanında, düşmüş ya da devrilmiş gibi duran iki gece çantası vardı.

Karısı kontrol etmek için kızının odasına doğru yürürken, MacMasters'ın onları getirmiş olabileceğini düşündü. Çığlık atar, bağırır, MacMasters çantaları bırakır ve kızının odasına koşar.

Diğer odaların hiçbiri -iki ev ofisi, sıradan bir medya odası, iki banyo daha ve misafir odası olarak düşündüğü bir oda -rahatsız edilmiş gibi görünüyordu.

Alt katta sandaletlerin yanına bir işaret koydu, sonra Peabody'yi aradı.

"Okuduğum kadarıyla," dedi Peabody, "güvenlik ve kilitler içeriden devre dışı bırakılmış. Müdahale izi yok. EDD aksini tespit edebilir, ama görünüşe göre yeniden içeriden tekrar devreye giriyor, sonra kameralar tam kaynağında kapanıyor. Oradaki son disk Cumartesi gününe ait. PPC'mde tekrar çalıştırdım. Kurbanın saat 18:00'i biraz geçe eve tek başına geldiğini gösteriyor. Elinde bir çift alışveriş çantası var, ikisi de Girlfriends'den. Lüks bir butik, gençlere ve üniversiteli kalabalığa odaklanıyor. Beşinci Cadde, Elli Sekizinci Sokak'ta."

"Kontrol edip ne aldığına ve yalnız alışveriş yapıp yapmadığına bakacağız. Cumartesi alışverişi için bir arkadaşıyla buluşma ayarlamıştı. Kişisel bağlantısını ya da bilgisayarını bulamadım ve son kırk sekiz saat içinde bir kız arkadaşıyla ve ailesinden gelen iki mesaj dışında masaüstünde hiç mesaj yok. I sekiz el çantası buldum, hepsi boştu."

"Üzerinde gümüş tokalar olan beyaz hasır bir Fransız askısı taşıyordu."

"Odasında böyle bir şey görmedim. Ortak dolapları ve depoları kontrol edin. Bunlar düzenli insanlar. Belki bu tür şeyler için bir yerleri vardır. Mor sandalet giyiyor muydu?"

"Fuayedekiler mi? Hayır, mavi kızaklar."

"Tamam."

"Dallas, diğer şey. Kontrol odası mı? Şifreli. Orada da kurcalama izi göremiyorum. Ya kapatma işlemi o yaptı ya da kodu ona o verdi. Ya da adam bypass konusunda gerçekten çok iyi."

"Eğer duracağını söyleseydi ona her şeyi söylerdi. Ama kurcalama olup olmadığını uzmanlara kontrol ettireceğiz."

"Mutfak tezgahının üzerinde bir bardak vardı. Poşete koydum.

Diğer her şey kaldırılmış, bu yüzden bana ters geldi. Ayrıca, AutoChef için kayıtları inceledim. İki tane tek kişilik pizza sipariş etmiş.

Dün gece 18:30'da. Bir sebzeli, bir etli. Misafiri vardı, Dallas."

"Evet, misafiri vardı. MacMasters'la konuşacağım. ve karısı. Süpürgeciler her an gelebilir. Sürüyü sür, olur mu?"

Eve salona geri döndü. Anna Whitney, zarif bir bekçi köpeği gibi Carol'un yanında oturuyordu. MacMasters onun diğer yanına oturmuş, elini kendi elinin içinde tutuyordu. Whitney ayakta durmuş, ön pencereden dışarı bakıyordu.

Bayan Whitney önce ona baktı ve Eve kısa bir süre için bekçi köpeğinin korumasız olduğunu gördü. Bayan Whitney'in gözlerinde büyük bir keder ve Eve'in açıkça okuduğu bir yakarış vardı.

Bize yardım edin.

Eve içeri girdiğinde MacMasters doğruldu ve dimdik durdu.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Bunun çok zor bir zaman olduğunu biliyorum." "Çocuğunuz var mı?" Carol donuk bir ifadeyle sordu.

"Hayır, hanımefendi."

"O zaman bilemezsin, değil mi?"

"Carol." MacMasters mırıldandı.

"Haklısın," dedi Eve üçlünün karşısına otururken. kanepeye. "Yapamam. Ama şunu biliyorum Bayan MacMasters. Bu olaydan sorumlu olan kişiyi bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Kızınıza ne olduğunu. Bunu görecekim.
Yapılabilecek her şey yapıldı. Onunla ilgilenecekim, size söz veriyorum."

"Onu yalnız bıraktık, görmüyor musun? Onu terk ettik."

"Onu iki kez aradın. Onu olabildiğince güvende tutmaya çalıştınız," dedi Eve, Anna konuşmak için nefesini tuttuğunda. "Benim işim gözlemlemek ve analiz etmek ve bu noktadaki gözlemlerime göre siz iyi ve sevgi dolu ebeveynlersiniz.
Bunun sorumlusu sen değilsin. Ben sorumlu olanı bulacağım. Şimdi bazı soruları yanıtlayarak bana yardımcı olabilirsin."

"Erken döndük. Ona sürpriz yapacaktık ve hep birlikte büyük bir bayram kahvaltısına, ardından da matineye gidecektik. Tiyatroya gitmeyi çok severdi. Ona sürpriz yapacaktık."

"Eve ne zaman dönecektin?"

"Aslında bu öğleden sonra geç saatlerde eve dönmeyi planlamıştık."

MacMasters cevapladı. "Cuma öğleden sonra yola çıktık ve Tennessee'deki Smoky Dağları'nda bir han olan Inter lude'a giden bir servise bindik. Carol ve ben sakin bir hafta sonu geçirecektik.

Terfimi kutlamak için." Boğazını temizledi. "Rezervasyonları on gün önce yaptırdım. Daha önce ailece oraya gitmiştik ama ..."

Carol, "Deena bu geziyi tek başımıza yapmamızı istedi," diyerek durumu idare etti. "Genelde birlikte gideriz ama bu sefer Biz

Jennings'lerle kalması için ısrar etmeliydim. Ama neredeyse on yedi yaşında ve sorumluluk sahibi. O gidecek

"Jenningsler aile dostları mı?"

"Evet. Arthur ve Melissa. Kızları Jo, Deena'nın en iyi arkadaşı." Cevap verirken Carol'ın dudakları titredi. "Deena

Kendi başına kalmak istiyordu ve ikimiz de buna saygı duymamız, ona güvenmemiz ve bağımsızlığına izin vermemiz gerektiğini düşündük. Eğer-

"Bana diğer arkadaşlarının isimlerini söyleyebilir misiniz?"

Carol titreyen bir nefes aldı. "Jo, ve Hilly Rowe, okuldan Libby Grogh. En yakınları onlar. Ve Jamie, Jamie Lingstrom."

Eve alarma geçti. "Merhum DS Frank Wojinski'nin torunu mu?" "Evet." MacMasters başını salladı. "Frank ile arkadaştık ve Jamie ve Deena yıllardır arkadaşlar."

"Erkek arkadaş mı?"

"Deena erkeklerle ilgilenmiyordu, henüz o şekilde değil."

MacMasters konuşurken Eve karısının gözlerindeki bakışı yakaladı. "Hanımefendi?"

"Erkeklerin yanında utangaçtı ama ilgiliydi. Sanırım özellikle hoşlandığı biri vardı."

"Kim?"

"Hiç söylemedi, doğrudan değil. Ama son birkaç aydır nasıl görüldüğüyle daha fazla ilgilenmeye başladı ve ... Bunu açıklayabileceğimden emin değilim ama gözüne çarpan ve ilgisini çeken bir çocuk olduğunu biliyordum. O kadar ki onunla seks hakkında bir konuşma daha yaptım."

MacMasters kaşlarını çatarak karısına baktı; yüzünde kızgınlıktan çok şaşkınlık ifadesi vardı. "Hiç söylemediniz."

Kocasına baktı ve titreyen dudakları kıvrılmaya çalıştı. "Bazı şeyler özeldir, Jonah, ve sadece

Kızlar. Henüz bir erkekle birlikte olmamıştı. Biliyor olurdum. O da bana söylediler. Doğum kontrolü ve güvenlik konularını konuştuk. Bir doğum kontrol yöntemi seçmek isterse onu kliniğe götürmeye hazır olduğumu biliyordu."

"Günlük tutup tutmadığını biliyor musunuz?"

"Daha çok bir günlük ya da defter. Düşüncelerini, gözlemlerini, şikayetlerini kaydedirdi. şiir ya da şarkı sözleri." Gözleri dolmaya devam ederken Carol bir mendil daha çıkardı. "Müziği çok sever. Her zaman çantasında taşır."

"Ve onun bir PPC'si, bir 'link'i mi var?"

"Evet. Onlar da çantasında olurdu."

"Gümüş tokalı, beyaz hasır bir çantası var."

"Yeni yaz çantası. Geçen ay almıştık. Bu onun yeni favorisi."

"Kullanmadığı zaman nerede saklıyor?"

"Odasında, dolap kapısının iç tarafındaki kancada."

Boş kanca, diye düşündü Eve. Katil onu ve içindeki her şeyi almıştı.

"Sormak zorundayım. Deena kaçak işçi kullandı mı?"

"O yapmadı. Sadece kızım olduğu için ve konumum gereği bunu kesin olarak söylemiyorum." MacMasters bakışlarını Eve'in üzerinde sabit tuttu. "Bütün işaretleri biliyorum Teğmen. Ve Deena'nın yaşındaki bir kızın akran baskısına ya da deney yapma dürtüsüne ne kadar duyarlı olabileceğinin de farkındayım. Kaçaklara şiddetle karşı çıkıyordu, sadece

Yasalara aykırı oldukları için değil, bedenine ve sağlığına derin bir saygı duyduğu için."

Carol, "Beslenme konusunda çok bilinçli," diye ekledi. "Aslında, kahve içtiğim ya da abur cubur yediğim için sık sık kendimi suçlu hissederdim. Haftada altı gün spor yapıyor - yoga, koşu, direnç eğitim."

"Hangi spor salonunu kullanıyordu?"

"Spor salonlarını sevmez. Alt katta küçük bir alanımız var. Dışarıda koşmak isterse de parkı kullanıyor. Güvenli patikaları. Panik butonu taşıyor ve kendini savunmayı biliyor. Jonah bunu gördü. Son zamanlarda güzel havalarda parkı daha çok kullanıyor. Yasadışılar asla onun için bir seçim. Kendisine ve babasına çok fazla saygı duyuyor."

Şimdiki zaman, diye düşündü Eve, hepsi şimdiki zaman. Deena onun için hâlâ hayattaydı. Gerçeklik tam olarak ortaya çıktığında başka bir kabus mu olacaktı?

Tereddüt etti, annenin kâbusunu hızlandırmadan babaya yönelteceği doğru tonu bulmaya çalıştı. Bu titreşim kendini odadaki diğer polisler de yansıttı.

"Carol." MacMasters karısının elini kısa bir süre için sıkıca kavradı. "Sen ve Anna biraz kahve yapabilir misiniz? Sanırım hepimiz biraz içebiliriz."

"Buna minnettar olurum," dedi Whitney.

"Elbette yapabiliriz." Taktiği anladığı belli olan Anna ayağa kalktı ve Carol'a elini uzattı. "Biraz kahve iyi olurdu."

"Evet, tamam. Teklif etmeliydim ..."

"Biz icabına bakarız." Anna Carol'ı sert bir şekilde odadan çıkardı.

MacMasters, "Bana ya da aileme karşı herhangi bir tehdit olup olmadığını öğrenmek istiyorsunuz," diye söze başladı. "İşle ilgili buna yol açabilecek herhangi bir şey. Her zaman ağzını bozan bir kimyager, kendini kurtarmaya çalışan bir satıcı vardır. Daha ciddi tehditler olarak gördüğüm şeylerin bir dosyası var. İki ay önce büyük bir operasyonu çökerttik. Para babası Juan Garcia kefaletle serbest kaldı." Yüzü tiksinti dolu bir ifadeye büründü. "Köpekbaliğı avukatı, bir yığın para. Bilezik takıyor ama bu onu durdurmaz."

"Onu kontrol edeceğiz."

"Evet, evet. Evet. Evet. Ama bu onun tarzı değil." MacMasters ellerini yüzünde ovuşturdu. "Bana ya da baskındaki diğer polislerle saldırırdı. Paçayı kurtaracağını düşünse boğazımı keser ya da göz açıp kapayıncaya kadar kestirirdi ama bunu yapacağını ya da emredeceğini sanmıyorum. Ayrıca, eğer ailemin peşine düştüyse, bunu kimin yaptığını bilmemi isteyecektir."

"Yine de kontrol edeceğiz ve dosyanızın geri kalanına bakacağız. Bir kopyasına ihtiyacım olacak."

"Onu alacaksın. Asla emin olamayacağımızı biliyorum-" Bir an sözünü kesti, zorlanıyor gibiydi. "Asla emin olamayız ya da ne zaman

Bu iş yüzünden ailemize bir şey olabilir ama takip edilmediğimi biliyorum. Burası iyi bir mahalle ve her şeyi Carol'ın adına, kamuya açık kayıtlarda tuttuk. Haber yayılıyor, biliyorum, ama ev güvenli ve güvenlik ve farkındalığı

Deena küçüklüğünden beri."

"Eve daha yakın bir şey?" Eve önerdi. "Bir komşuyla tartışma ya da anlaşmazlık mı?"

"Hayır. Hiçbir şey." MacMasters ellerini iki yana açtı.
"Herkes iyi geçinir. Deena, özellikle Deena, çok sevilirdi.
Bayan Cohen kırık bir ayak bileğiyle yatağa düştüğünde
onun ayak işlerini yapardı. Riley'ler tatile gittiklerinde
kedilerini beslerdi. O ..."

"Bölgede dolaşan tanıdık olmayan birini fark etmediniz mi?"

"Hayır. Hayır. Her halükarda, bir yabancı için kapıyı asla
açmazdı, özellikle de evde yalnızken. Baktım-
Ben üniformaları beklerken. Herhangi bir hırsızlık izi
bulamadım. Kayıp ya da bozulmuş bir şey yok. Yanlış giden
bir hırsızlık değildi. Doğrudan ve kasıtlı olarak
benim kızım. Ve tanıdığı biriydi."

"Soruşturmanın bu noktasında sizinle aynı fikirdeyim
Kaptan. Yine de her yere bakacağız. Arkadaşlarıyla
konuşacağım. Eğer gözüne çarpan bir çocuk varsa," diye
devam etti Eve, Carol'ın ifadesini kullanarak, "onlara karşı
daha açık sözlü olabilirdi."

"Yanlış giden bir randevu değildi. Bir dürtü değildi." "Hayır,
efendim, öyle olduğuna inanmıyorum."

"O zaman bana neye inandığını söyle."

Eve Whitney'e baktı ve başını salladı. "Bu çok erken
aşamada, bir randevu ayarlamış olabileceğini, bir arkadaşını
-çevresinin dışında tanışmış olabileceği birini- eğlendirmeyi
planladığını düşünüyorum.

Onu hedef almış olabilecek biri. Sanırım o olabilir
onu etkisiz hale getirdi. Mutfakta yerinde olmayan tek şey
olan bir bardak var, onu da test edeceğiz."

"Onu uyuşturdu." Duygular kelimeleri çiğ çiğ kazıdı.

"Muhtemelen. Kaptan, henüz bir sonuca varamıyorum ve spekülasyonların ana hatlarını çizmek konusunda da pek rahat değilim. Sizi gelişmelerden haberdar edeceğime söz veriyorum. Ortağım, ben ve kurmaya başladığım ekibin, bu konuda çalışacağımıza söz veriyorum. cevapları bulmak için gayretle."

"Sizi istedim Teğmen, çünkü bundan hiç şüphem yok." Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, ve komutana verdiğim ifadeyi tekrarlamak için: Eşim ve ben iki günlük bir tatilden erken döndük. Kilitler kilitliydi. Kameraların kapalı olduğunu sonradan fark ettim. Ben yapmadım. Bunu hemen fark ettim. Doğruca üst kata çıktık. Ben çantalarımızı yatak odamıza götürürken Carol da Deena'nın odasına gitti. uyanık olup olmadığını görmek için. Çığlık attı. Karım çığlık attı, ve doğruca ona koştum. Onu Deena'yı yataktan kaldırmaya çalışırken buldum. Görebiliyordum."

"Gerek yok, Yüzbaşı. Komutana verdiğiniz ifadeye başvurabilirim."

"Hayır, hepimiz bunun tekrarlanması gerektiğini biliyoruz. Deena'nın gittiğini görebiliyordum. Cinsel ve fiziksel istismarın kanıtlarını gördüm. -Kan, çürükler, kelepçeler. Karımı çektim. kızımızdan uzakta çünkü . . . Yapmam gerektiğini biliyordum. Benimle mücadele etti ama onu odadan çıkarıp yatak odamıza götürmeyi başardım ve komutanla temasa geçerken onu orada tutmak için hem güç hem de gözdağı kullandım. Bunun prosedür olmadığının farkındayım. Üniformalıları çağırmalıydim ama ..."

"Ben de aynısını yapardım."

"Teşekkür ederim." Kendini kontrol etmek için mücadele ederken göğsü titredi. "Komutana durumu anlattım."

Ondan yardım istedim. Gönderdiği üniformalılar geldi.
Hayır, bu
Doğru. Önce Deena'nın odasına gittim. Görmem gerekiyordu.
. Emin olmalıydım. Carol'ı aşağı inmeye ikna ettim.

O sırada güvenliği kontrol ettim ve hırsızlık belirtisi var mı diye baktım. Sonra üniformalılar geldi. Kısa bir süre sonra komutan ve Bayan Whitney de geldi. O sırada komutan ve ben olay yerine geri döndük. Sonra ben sizi birincil olarak talep etti."

"Teşekkür ederim, Yüzbaşı. Kapı kapı dolaşmaları için iki üniformalı gönderdim. Komutanın izniyle tüm raporları size kopyalayacağım."

"İzin verildi. ME ekibi burada." Whitney Arabanın dışarıda durduğunu görünce ekledi. "Carol'ı mutfakta tutarsak daha iyi olur."

"Onunla geri döneceğim." MacMasters ayağa kalktı. "Şimdilik benimle işiniz bittiyse, Teğmen."

"Evet. Süpürgeciler yakında evin her yerinde olacaklar. Şimdilik eşinizle birlikte gidebileceğiniz bir yer var mı?"

Whitney, "Bizimle eve geleceksin," dedi.

MacMasters başını salladı. Eve polisin solmaya başladığını düşündü. Elleri titriyordu ve Eve izlerken bile gözlerinin kenarlarındaki çizgiler daha da derinleşiyor gibiydi.

"İrtibatta olacağım, Kaptan. Kaybınız için bir kez daha çok üzgünüm."

Artık sersemlemiş olan adam dışarı çıktığında, Whitney Eve'e döndü. "Sonuçlar?"

"Spekülasyonlar daha doğru olur. Onu içeri aldı, bunu planladı. Şu anda onu içeri alıp almadığını söylemek imkansız.

ya da kendi başına gelip gelmediğini sordu. Ona AutoChef'ten yemek sipariş etti. Çoğu

Muhtemelen yemişlerdir. Eğer ona ilaç verip bardağı tezgahın üzerine bıraktıysa, bu kasıtlı bir harekettir."

"Bu kadarını bilmemizi istiyordu," diye sözlerini tamamladı Whitney.

"Evet, efendim. Kişisel, planlı ve kasıtlıydı. Tecavüzler çok şiddetliydi, yüzdeki morluklar sonradan dşnlmş, göstermelik gibi. Sanırım onu boğdu, boğdu, belki de bilincini açıp kapatarak olayı, acısını ve korkusunu uzattı. Acıyı ve korkuyu o istedi. Bu sabah saat  geçti. şu ana kadar öğrendiğim her şey, kurbanın kimseyi içeri almayacağını gösteriyor, hatta aşık olduğu bir çocuğu bile. gecenin bir yarısı."

"Hayır. Hayır, bunu yapacağına inanmıyorum. Tabii. . . eğer birinin yardıma ihtiyaçı olduğuna inansaydı. Tanıdığı birinin."

"Bu da bir olasılık. Büyük ihtimalle bir süredir, hatırı sayılır bir süredir buradaydı. Süpürgeciler bulmadıkça Aksine kanıtlar olsa da, tüm şiddet olaylarının yatak odasında ve onu bağladıktan sonra. İşini şansa bırakmadı. Buraya bir şeyi başarmak için gelmişti. ve o da bunu yaptı."

Whitney, "Suçlar gibi kontrol edin," diye başladı, sonra kendini durdurdu. "Sana işini nasıl yapacağını söylüyorum. Bunun yerine, yapmana izin vermeliyim."

"Arkadaşlarıyla başlayacağım. Orada şansımız yaver gidebilir, bir isim, bir eşkal bulabiliriz. Cam Peabody'yi Torbalanmış, doğrudan laboratuvara gönderilmiş. Morris'i ME olarak istedim. Feeney, McNab ve Feeney'in EDD'den görevlendirdiği kişi elektronikle ilgilenecek. Ayrıca koşu yaptığı parkı da tarayacağız. Katiliyle orada buluştuysa, biri onları birlikte görmüş olabilir. Garcia'yı da kontrol edeceğiz ama bu konuda Yüzbaşı'ya katılıyorum."

Whitney ona, "Beni bilgilendirmeye devam et," dedikten sonra karısı içeri girerken ona baktı.

"Onlara özel olarak birkaç dakika ayırmak istedim. Ve bunu size vermek istedim, Teğmen." Anna Eve'e bir not sundu Küp. "Carol'ın sana bahsettiği arkadaşlarının isimleri ve bağlantıları."

"Teşekkür ederim."

"Sıradaki işe başlamanız gerektiğini biliyorum ama bir şey söylemek istiyorum. Carol ve Jonah çok iyi arkadaşlar ve Deena da her yönüyle çok sevimliydi. Tarzınızı her zaman beğenmiyorum Teğmen. Jack," dedi Jack sözünü kesmeye başlayınca sabırsız bir bakışla. "Lütfen. Seni sık sık yıpratıcı ve anlaşılması zor. Ama Carol ve Jonah çok iyi arkadaşlar ve Deena da her yönüyle çok sevimli. Eğer Jonah bu soruşturmayı senin yürütmeni istemeseydi, seni bu göreve atamak için komutanın üzerindeki tüm nüfuzumu kullanırdım. Yakalayın şu piçi. Yakala o piçi."

Yıkıldı, doğruca kocasının kollarına yürüdü ve ağladı.

Bölüm 3

Eve kaçtı. Acı ve kederin içine çekilmeden nefes alabileceği bir yere çıktı. Ve orada kendi anıları ve duyguları üzerindeki kilitleri yeniden kurabilirdi.

Kapıları çalarak gönderdiği iki üniformalının kurbanın evine doğru geri döndüğünü gördü.

"Memurlar. Rapor."

"Efendim, bloğu taradık ve dört sakin hariç hepsiyle konuşabildik. Diğerleri iki kapı doğudaki ailenin şehir dışında olduğunu ve üç gündür orada bulunduğunu doğruladı. Diğer ikisi de

Bu sabah Barış Günü mitingine katıldığı bildirilen diğer sakinin nerede olduğu ise şu an için bilinmiyor. zaman."

"Soru işaretinin adını istiyorum. Onu bulup sorgulayacağız. Aynı şey miting görevlileri için de geçerli. Bu blokta son yirmi dört saat içinde ikamet eden herkes ifade verecek."

"Evet, efendim. Konuştuğumuz kişiler dün ya da dün gece olağandışı bir şey fark etmemişler. Kimse kurban dışında kimsenin olay yerine girdiğini ya da çıktığını görmemiş."

Kadın polis memuru

kurşun not defterini çevirdi. "Hester Privet adında biri dün sabah kurbanı hem görmüş hem de onunla konuşmuştur. yaklaşık on-onbeş. Kurban o sırada evin girişindeki çiçekleri suluyordu. Onlar da

kısaca konuştu. Mağdur, ailesinin ertesi gün dönecek olması nedeniyle o gün yapması gereken birkaç işi olduğundan bahsetti

Öğleden sonra. Privet daha sonra şaka yollu olarak mağdura akşam için büyük bir parti planlayıp planlamadığını sorduğunu belirtiyor. Mağdur biraz telaşlanmış gibi görünse de gülerek sakin bir akşam geçirmeyi düşündüğünü söyledi. Privet daha sonra yaya olarak doğuya doğru devam etti."

Eve, üniformanın omzunun üzerinden büyük turuncu bir köpeğin genç çifti parka götürmesini izledi, parlak kırmızı şortlu bir koşucunun dışarı çıktığını gördü.

"Tanık günün ilerleyen saatlerinde evin önünden geçmiştir, öğleden sonra saat üç civarında çocuklarını parka götürdüğünü ve yine saat beş civarında onları eve götürdüğünü düşünmektedir. Güvenlik görevlisinin Ebeveynlerin şehir dışında olduğunu bildiği için kontrol etmek amacıyla kasıtlı olarak yanlarından geçerken o saatlerde meşguldü. Ancak kurbanı her iki zamanda da görmemiştir."

"Güzel. Diğerlerinin yerini tespit eder etmez ve ifadelerini alır almaz bana haber verin."

Üniformalıları kovduktan sonra olduğu yerde durdu ve morg görevlilerinin Deena'yı isimsiz siyah ceset torbasıyla dışarı çıkarmalarını izledi. Sonra sarı saçları uçuşarak eve doğru koşan bir kadının önünü kesmek için harekete geçti.

"Hanımefendi. Burası bir suç mahalli, şu anda giremezsiniz."

"Deena'ydı, değil mi? Ne olduğunu söylemediler, polis. Sadece bir olay olduğunu söylediler. İnanamadım. . . Deena mı? Ne oldu?"

"Şu anda size herhangi bir bilgi veremem. Ailenin bir arkadaşı mısınız?"

"Evet. Bir komşu. Hester Privet. Bu sabah erken saatlerde iki memurla konuştum ama-"

"Evet. Ben Teğmen Dallas. Dün Deena ile konuşmuştunuz."

"Evet, tam burada, ön tarafta. Tanrım, o çantanın içinde mi?"

Kaçmanın bir anlamı yoktu. Her şey yakında ortaya çıkacaktı. "Deena MacMasters dün gece öldürüldü."

Kadın bir adım geriledi, sonra iki kolunu gövdesine doladı. "Ama nasıl? Nasıl?" Gözyaşları şoktan irileşmiş gözlerde toplandı. "Eve zorla mı girildi? Alarmlar ve kilitler konusunda çok dikkatli. İkizlerime o bakıyor, ve evin güvenliğini sağlamam konusunda bana ders veriyor. Aman Tanrım, aman Tanrım. Oğullarım ona tapıyor. Onlara ne diyeceğim? Bir şey yapabilir miyim, herhangi bir şey? Jonah ve Carol. Uzaktalar. İletişim bilgileri bende var. Yapabilirim-" "Bu sabah döndüler. İçerideler."

Hester bir an gözlerini kapadı, birkaç nefes aldı. "Neredeyse gidip kapıyı çalacaktım. Kontrol etmek için mi? Gelip takılmak, yemek yemek istemediğinden emin olmak için. Ama kendimi vazgeçirdim. Keşke yapsaydım. Yapabileceğim bir şey var mı? Herhangi bir şey?"

"Deena çocuklarınıza bakarken yanında hiç kimse oldu mu? Bir arkadaş?"

"Bazen Jo da onunla gelirdi. Jo Jennings, en iyi arkadaşı."

"Hiç erkek var mıydı?"

"Hayır. Tanrım." Islak yanaklarını silmek için ellerinin tersini kullandı. "Kurallara aykırı ve Deena gerçekten çıkmadı."

"Her zaman kurallara uyar mıydı?"

"Evet, anlatabildiğim kadarıyla. Sık sık bir tanesini kırmasını dilerdim."

Hester bir damla gözyaşını daha sildi. "Bana öyle görünüyordu ki

Yaşına göre genç ve masum, öte yandan çok olgun. Sorumluluk sahibiydi. Oğullarım konusunda ona kesinlikle güveniyordum. Ailesi yokken onu daha fazla kontrol etmeli, daha yakından izlemeliydim. Akşam yemeğine gelmesi için ısrar etmeliydim. Ama sadece birkaç gündü ve ben düşünmedim. Sadece düşünmedim."

"Sana hiç bir erkekten bahsetti mi?"

"Belirli biri yoktu. Arada sırada erkekler hakkında konuşurduk, genel olarak. Annesiyle çok iyi bir ilişkisi vardı ama bazen bir kız annesine bir şeyler söyleyemez. Ve yaşlarımız birbirine yakındı. Artı, ben de burnumu soktum," diye itiraf etti Hester çarpık bir gülümsemeyle. "Sanırım birinden hoşlanıyordu, çünkü annesine karşı daha dikkatli olduğunu fark etmiştim.

Gardırobunu, saçları. Ve ... şey, gözlerinde sadece bir bakış vardı. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Bu konuda yorum yaptım ve o da sadece yeni şeyler denediğini söyledi. Ama gözlerinde bir bakış vardı. Bir sırrım var bakışı. Bir çocuk onu incitti mi? Biri ..." Farkına varma ve dehşet yüzüne vurdu. "Aman Tanrım."

"Şu anda size ayrıntı veremem. Size kartımı vereceğim. Gördüğünüz herhangi bir şey aklınıza gelirse, size söylemiş olabileceği herhangi bir şey, benimle iletişime geçmenizi istiyorum. Ne kadar önemsiz görüldüğü umurumda değil, duymak istiyorum." Eve bir kart uzattı. "Bir şey daha var. Bir

şey daha.

Dün sabah onu gördüğümde tırnaklarını yaptırmış mıydı?
Boyalı el ve ayak parmakları?"

"Yapmadı. Nadiren yaptığı gibi ben de fark ederdim. Ve çıplak ayaklıydı. Oradaki bitkileri çıplak ayakla suluyordu, bu yüzden fark ederdim."

"Tamam, teşekkür ederim."

"Kocama ve çocuklarımıza söylemeliyim. Onlar sadece dört yaşında. Onlara nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Hester uzaklaşırken Peabody dışarı çıktı. "EDD yolda, süpürgeciler de üzerinde. Bayan Whitney, Bayan MacMasters için birkaç şey hazırlıyor. Bir ya da iki gün Whitney'lerde kalacaklar."

"O zaman onları yalnız bırakalım. Arkadaşlarıyla görüşmemiz gerek. Parkı, koşu parkurlarını incelemek için çok geç bir saat. Alışkanlığı hafta sonları sekiz ile dokuz arasında orada koşmaktı, aynı hafta içi okul olmadığı zamanlar da. Yarın oraya gideriz. Önce Jamie'yi alacağız."

"Jamie mi? Bizim Jamie mi?"

"Lingstrom. O bir arkadaştı."

"Berbat olduğunda dünya çok küçük."

İtiraz edemem.

Jamie'nin yaz için evde olduğunu ve annesiyle kaldığını biliyordu. Kontrol altında tutuyordu. O ölü bir polisin torunuydu - çok iyi bir polis ve on altı yaşındayken kız kardeşini cinayete kurban vermiş bir çocuk.

Ölüme yabancı değildi.

Ve on altı yaşındayken, Roarke'ın ev güvenliğini atlatıp malikâneye girebilmek için ev yapımı bir reçel merhemi kullanarak kocasının ilgisini çekmişti.

Jamie'nin yaz için Roarke'un Ar-Ge departmanlarından birinde bir işi olduğunu biliyordu; tıpkı Roarke'un, çocuğun hedeflerinin özel sektör yerine Elektronik Dedektiflik Bölümü ve polislere yönelik olmasından dolayı biraz hayal kırıklığı yaşadığını bildiği gibi.

"Arkadaş oldukları için ve Jamie'yi tanıdığım için, o da katılmak isteyecektir."

Eve tatil trafiğinde yolunu seçti. Toplanan kalabalıklar, hediyelik eşya ve atıştırmalık standları öğleden sonraki geçit töreni için hazırlandı.

"Bu Feeney'e bağlı." Feeney ve Jamie'nin büyükbabası eskiden beri sıkı fıkı oldukları için aralarında bir bağlantı da vardı.

o gün. "Daha da önemlisi, o içeride. Kurbanın arkadaşlarının kısa listesinde yer alıyor ve listedeki tek erkek."

"İlişkileri olduğunu mu düşünüyorsun, romantik olarak?"

"Ailesi öyle düşünmüyor ama komşulardan birine ve annesine göre biri varmış. Kurbanın kendine sakladığı oldukça yeni biri."

Peabody bir an düşündü. "Eğer Jamie'ye karşı bir şeyler hissediyorsa - ve Jamie de ona karşı bir şeyler hissediyorsa - bunu kendine saklayacağını sanmıyorum. Tam da ailesinin onaylayacağı bir tip.

Akıllı, sorumluluk sahibi, polis bağlantısı var. O da Columbia'dan burs alıyordu ve üst düzey üniversitelerden pek çok teklif almıştı. Columbia'yı seçti, böylece eve yakın kalabilecek ve annesini çok fazla yalnız bırakmayacaktı."

Eve'in yan bakışları karşısında Peabody omuz silkti.
"McNab'la sohbet ediyor, Jamie'nin biriyle çıktığını da bu sayede biliyorum.
Son birkaç aydır sahada. Bir kız yok, ciddi bir şey yok.
Deena'dan bahsettiğini bile sanmıyorum. Onu tanıdığım için hatırlardım. Ayrıca çoğu üniversiteli erkek liseli kızlarla ilgilenmez ya da uzun süre ilgilenmez."

"Liseli kızlar ne için gider?"

"Erkekler. Üniversiteli bir çocuk büyük bir statü darbesi olurdu. Ama . . . Deena öyle bir tip değildi. Tatlı, ciddi ve utangaç bir kızdı."

"Savunmasız. Bir erkek dikkat eder, nasıl oynayacağını bilir. Tırnaklarını yaptırmış."

"Ha?"

"Cumartesi günü bir ara tırnaklarını yaptı ya da yaptırdı. Etek giymiş, güzel bir gömlek giymiş, mücevher takmış, makyaj yapmış. Eğer akşam evde tek başına takılıyorsan, ne giyiyorsun?"

"Pijamalarım ya da eşofmanlarım, muhtemelen en iğrenç olanları."

"Onu öylece içeri almadı. Onu bekliyordu." Eve arabayı mütevazı evin kaldırımına çekti.

Bütün bunları daha önce de yapmış, Brenda Lingstrom'a kızının öldüğünü söylemek için aynı yolu yürümüştü.

Bu sefer kapıyı Jamie açtı.

Boyu ne zaman uzamıştı? Bakışlarını onunkilerle buluşturmak için yukarı kaydırmak zorunda kaldı, bu garip bir histi. Saçlarını biraz daha uzatmış, böylece yüzünün etrafına sarı bir karmaşa halinde dökülmüştü. Kot pantolonu deliklerle doluydu, tişörtü soluk ve boldu.

Popüler bir trash rock grubu olarak tanıdığı yüzler sinsice dışarı çıkıyordu.

Onu son gördüğünden beri yüzü çökmüş ve ona yakışıklı gelmeye başlamıştı. Hafif bir şok daha. O değildi. Artık bir çocuğa değil, bir adama baktığını fark etti.

Uykulu gözleri dostça bir zevkle parladı, sonra hemen karardı. "Lanet olsun." dedi.

"Ben de seni gördüğüme sevindim."

"Kim öldü? Kapıda değilsin çünkü oradan geçiyordun. Kim, annem."

Eli fırlayıp kolunu morartacak kadar sert bir şekilde kavradığında bile paniğe kapıldı.

"Hayır. Burada değil mi?"

"O ve büyükannem Cuma günü bazı arkadaşlarıyla bir kız haftası geçirmek ve tatilden yararlanmak için ayrıldılar.

Onlar
Tamam mı?"

"Bildiğim kadarıyla. İçeri girmeliyiz, Jamie." "Kim

o? Kim olduğunu söyle."

Darbeyi yumuşatmaya çalışmanın anlamı yok. "Deena

MacMasters." "Ne? Hayır. Hayır. Deena? Oh Tanrım. Oh,

lanet olsun!"

Arkasını döndü ve oturma odasına doğru yürüdü.

Neredeyse iki yıl önce ölümü getirdiğinden beri çok az değişmişti. Masaların, sandalyelerin etrafında dolanarak, kafesteki bir kedi gibi daireler çizerek ilerledi. "Bana bir dakika ver, tamam mı? Bana bir dakika ver."

Eve, Peabody'ye bir sandalye işaret etti ve Jamie dakikasını alırken ayakta kaldı.

Durdu, gençliğiyle çelişen yorgun bir teslimiyet havasıyla döndü. "Ne zaman?"

"Bu sabah erkenden."

"Nasıl?"

"Bunun hakkında konuşacağız. Onu en son ne zaman gördün?"

"Ah." Kaşlarının arasındaki boşluğu ovuşturdu. Bu hareket onu biraz sakinleştirmiş gibiydi. "Birkaç hafta önce. Bekle." Bir sandalyenin koluna doğru eğildi ve birkaç dakika boyunca boşluğa baktı.

Ve Eve onun kontrolünü ve soğukkanlılığını geri kazanmasını izledi. Eğer kolluk kuvvetlerinin peşinden gitmeye karar verdiyse, bir polis olabilecek omurgaya sahip, diye düşündü.

"İki hafta önce bugün Salı günü. Bir grup arkadaş Club Zero'da yeni bir grubun -Crusher- konserini izlemeye gittik. Ona da gelmesini söyledim çünkü bir süredir birbirimizi pek görmemiştik ve o da müzikle ilgileniyor. Her türlü, hatta Eski şeyler. Reşit olmayanların gittiği bir kulüp olduğu için sorun olmadı. Ekstra büyüklerdi, bu yüzden ilk setten sonra ayrıldık ve pizza yemeye gittik, biraz sohbet ettik. Onu eve götürdüm, gece yarısından önce eve getirdim. Sokağa çıkma yasağı var."

"Ne hakkında konuştunuz?"

"Her türlü boktan şey. Okul, müzik, videolar, e-bits. E-sahneye pek ilgi duymuyor ama bu konuda konuşmamı seviyordu.

Birbirimizi ezelden beri tanıyoruz. Büyükbabam babasını tanırdı,

ve gelecek yıl için Columbia'ya çok sıcak bakıyordu. İki sömestri tamamladığım için bu konuyu konuştuk."

"Erkek arkadaşından bahsetti mi?"

"Ne erkek arkadaşı?" Gözleri tetikteydi. "O değildi. Bildiğim herhangi birine ayarlanmıştı. Bağlanmamıştı. Erkekler söz konusu olduğunda spazm geçirirdi, neredeyse hiç bire bir yapmazdı."

"Bire bir mi?"

"Biriyle çıkmak, anlıyor musun? Güzel olduğunu düşünmüyordu ama öyleydi. Ne söyleyeceğini ya da nasıl söyleyeceğini bilemediğini söyledi. söylemek için. Annem onun sadece utangaç ve çekingen olduğunu ve bundan kurtulacağını söylerdi. Şimdi ise geçmeyecek." Kelimeler acıyla kaplanmıştı. "Ona ne oldu, Dallas?"

"Ailesi hafta sonu için uzaktaydı." Eve ses tonunu canlı ve nötr tuttu. "Dün bir ara eve girmesini bekliyordu. Görünüşe göre onu bekliyordu ve bu noktada onun hakkında bildiklerimizi göz önüne aldığımızda, onu tanıdığı ve ona güvendiği sonucuna varıyoruz."

Detayları yakında öğrenecekti, Eve biliyordu. Şimdi ve ondan duymak daha iyiydi. "Onu bağladı. Ona tecavüz etti. Onu öldürdü."

Bakışları onunkilerden hiç ayrılmadı. Ayağa kalkarken içine öfke doldu, sonra gözleri soğudu. Evet, o bir iyi polis, diye karar verdi.

"Zararsız biriydi. Kimseye zarar vermemek için elinden geleni yapan biri olduğunu söylemek istiyorum. Ama güçlü, hızlı ve zekiydi. Kendini savunmayı biliyordu. Antrenman yaparken beni birkaç kez yere serdi. O yapmazdı."

onu savaşmadan dizginleyebildi. Biraz iz bırakmalısın."

"Onu etkisiz hale getirmek için bir ilaç vermiş olabilir, böylece onu zapt edebilecek ve kendisine zarar vermesini engelleyebilecekti. Kadın mücadele etti Jamie, hem de çok, ama artık çok geçti."

"Birini içeri aldıysa, onu tanıyordur. Haklısın. Üniversiteye başladığımdan beri o kadar sıkı fıkı değiliz, o yüzden tanıyor olabileceğı herkesi bilmiyorum..."

"Ne?"

"Gruptan ayrılıp pizza yerken bana üniversiteli erkeklerin bir kızda neye baktığını sordu. Ben de her erkeğın aradığı şeyler gibi bir şeyler söyledim.

Ama bunun bir bakış mı yoksa ortak bir nokta mı olduğunu ve hepimizin gerçekten seks beklentisi olup olmadığını bilmek istiyordu. Bu şekilde konuşabilirdik çünkü böyle bir şey yaşamadık."

Sandalyenin koluna tekrar yaslandı. "Sanırım bunun beklenmediğini, umulduğunu söylemiştim. Hemen hemen her zaman. Ama çıktığım her kızdan puan almadım. Nasıl olduğunu söyledim

üniversiteli bir kızken üniversiteli erkekler için endişelenebileceğini söyledi. Gülümsedi. Gülümsemesi ve konudan konuya atlaması hakkında hiçbir şey düşünmedim. Sadece erkeklerden bahsetmiyordu. Bir adam vardı. Orospu çocuğı."

"Ondan kime bahsetmiş olabilir?" "Jo'ya,

eğer biri varsa. Jo Jennings. BGPFAE."

"Pardon?"

"Ah, sonsuza dek en iyi kız arkadaşlar. Onlar bağlandılar ilkokuldan beri. Ama Deena istediğinde ya da ihtiyaç duyduğunda işleri sıkı tutabilirdi. Ayrıca konuşmaktansa

dinlemeyi tercih ederdi.

Göze çarpmaktan hoşlanmazdı, insanlar ona çok fazla ilgi gösterdiğinde başı dönerdi."

"Pekâlâ. Jo Jennings ile konuşacağız."

"Peki ya güvenlik?" Jamie talep etti. "Kameraları kapatmazdı, tanıdığı biri için bile. Ev kuralı, h ve f-sert ve hızlı. Kameralar yirmi dört/yedi açık ve aktif."

"Görünüşe göre katil onları devre dışı bırakmış ve kayıt disklerini çıkarmış."

"O zaman kontrol odasına girmesi gerekirdi ve orası da şifreli. Nasıl yapılacağını biliyor olmalı. Bilmek zorundaydı ..."

Zaten solgun olan yüzü kemiğe kadar beyazlaşmış gibiydi. "O planlamıştı. Onu izledi. Önce onları mı sıkıştırdı?"

"O kadar ileri gitmedik."

"Sabit diski nasıl sileceğini bulsa, diski alsa bile - ki silmek için e-tarafında bazı becerilere sahip olması gerekirdi, orada olacaktı. Gölgeler ve yankılar içinde hâlâ orada olurdu. Kaptan bu işin içinde mi? Feeney elinizde mi?"

"Şu anda bir ekiple birlikte orada olmalı."

"Ben de girmek istiyorum. Dallas, beni

içeri almalısın."

"Benim bir şey yapmama gerek yok," dedi soğukkanlılıkla. "Yüzbaşı Feeney e-detaylar konusunda özerkliğe sahip olacak."

Tekrar ayağa kalktı, vücudundaki her çizgi gerilmişti. "Beni engelleyemezsin."

"Bu bir soru mu yoksa bir ifade mi?"

Kendisini ve onu hatırladı. "Bir ricam var."

"Dediğim gibi, e-detay Feeney'in yetki alanında. Değer verdiğiniz biri söz konusu olduğunda işiniz daha da zorlaşıyor. Bunu zaten biliyorsunuz."

Başını sallarken boğazı düğümlendi. "Alice öldürüldüğünde Deena benim için bir kaya gibiydi. Kimseyle konuşmak istemedim ama o ben konuşmak zorunda kalana kadar yanımda olmaya devam etti. Şimdi de onun için orada olacağım. Bununla başa çıkabilirim. Üç yıl içinde Üniversiteyi bitirdim, polis teşkilatına katılıyorum. Önce üniversite, yaptığım anlaşma bu, ama sonra rozet için gideceğim. Üstesinden gelebilirim."

"Kiminle anlaşacaksın?"

"Roarke ile, yükü o alacağı için burs kapsamıyor. Ve sen bunu bilmiyordun." Gözlerine belli belirsiz bir gülümseme geri geldi. "Sanırım o da işleri nasıl sıkı tutacağını biliyor."

"Görünüşe göre. Feeney sana onay verirse, bununla ilgili bir sorunum yok. Arkadaşını kaybettiğin için üzgünüm Jamie."

"Ailesi biliyor mu?"

"Onu bu sabah buldular."

İç çekti. "Oraya gitmek istiyorum. Sadece iş için değil, belki onlara yardım edebilirim."

"Whitney'lerle birlikteler."

Başını salladı. "Yine de oraya gidip kaptanla konuşacağım. Beni içeri almasını isteyeceğim."

"Önce temizlen. E-geek'lerin bile bazı standartları olmalı."

"McNab orada olacak." Peabody ilk kez konuştu, sonra ayağa kalktı. Jamie'nin yanına gitti ve ona sarıldı. "Sen de Bir çantaya bir şeyler koy ve burada yalnız kalmak istemiyorsan bizim evde takıl."

"Olabilir. Teşekkürler." Tekrar iç çekti. "Evet, belki."

Başını Peabody'nin omzuna koyduğunda Eve orada hâlâ bir çocuk olduğunu gördü. "Dün gece bir partiye gittim. Belki ona gitmeyi teklif etseydim. Belki-"

"Hiçbir şeyi değiştiremezdin." Peabody onu geri çekti. "Buradan devam edeceğiz."

Başını salladı. "Buradan."

"O da kız kardeşini düşünüyor olacak," dedi Peabody. araca geri döndüklerinde yorum yaptı. "Ona yardım edemeyecek. Çoğu insan hayatını şiddetli bir ölümle karşılaşmadan geçirir. On sekiz yaşında ve üç kez bununla karşılaştı."

"EDD ile çalışmak anlaşmasına yardımcı olabilir. Gizli bir adamınız olsaydı, onu gizli tutar mıydınız?"

"Uzun bir süre boyunca erkeklerle şansım o kadar yaver gitmedi ki, ciddi bir randevu bile bir hava tramvayı ilanı vermek için yeterli bir sebep olurdu. Ama Jamie haklı. En azından benim hislerimle örtüşüyor. -işleri sıkı tutabilirdi."

Eve bir sonraki adreste durdu; çok aileli, bakımlı bir binaydı. "Sadece on altı yaşındaydı ve şu anki teorimize göre büyük olasılıkla kendinden büyük bir çocuğa aşıktı. Jaime

üniversiteli erkekleri sorduğunu söyledi. Birine bir şey söylemesi gerekiyordu. Oyumu BGPFAE'ye veriyorum."

Jennings'lerin dairesi üçüncü ve dördüncü katın köşesinde yer alıyordu. Kapıyı açan kadın tacize uğramış gibi görünüyordu. Eve, bunun nedeninin bağıarak yapılan tartışmanın tüm hızıyla devam etmesi olabileceği sonucuna vardı. Öfkeli Merdivenlerden bir kız, bir erkek sesi geliyordu.

"Evet. Ne oldu?"

"Bayan Jennings?"

"Evet."

"Teğmen Dallas, NYPSD, ve Dedektif Peabody."

"Tanrım, komşular şikayet mi ediyor?" Ellerini uzattı, bileklerini birleştirdi. "Gidip kafalarını birbirine vurursam beni tutuklar mısınız? Lütfen, lütfen yapın. İşime yarayabilir. sessizlik."

"İçeri girebilir miyiz?"

Kadın rozetlere kısa bir bakış attı. "Evet, evet. Şu anda ne için kavga ettiklerini bile bilmiyorum. Sabahtan beri şu ya da bu konuda birbirlerine girmiş durumdalar. Barış Günü'ymüş, hadi oradan," dedi yorgun bir acıyla. "Babaları golf oynuyor. Piç kurusu," diye ekledi küçük bir gülümsemeyle. "Belki onları tutuklayabilirsin, o zaman beş dakika huzur bulabilirim!"

Son kelimeyi bağıarak söyledi ve merdivenleri hedef aldı. Gürültüde bir çentik bile açmadı.

"Bayan Jennings, buraya bir şikâyet için gelmedik." Neden onlara çenelerini kapamalarını söylememişti? Eve merak etti.

"Biz Cinayet Masası'ndanız."

"Ben kimseyi öldürmedim. Henüz öldürmedim. Binada bir olay mı oldu?"

"Hayır, hanımefendi. Deena MacMasters için mi buradayız?"

"Deena mı? Neden . . Deena?"

Eve bunun içine işlemesini izledi, ama devam etti. "Bu sabah erken saatlerde öldürüldü. Anladığımız kadarıyla o ve kızınız Jo arkadaşmışlar."

"Deena?" diye tekrarladı, geri çekilerek. "Ama nasıl?" O saçını itmek istercesine yukarı uzandı. Saçları çoktan bir kuyruk halinde geriye çekilmişti ve parmakları şakağında kaldı. "Emin misin?"

"Evet."

Peabody, "Bunun bir şok olduğunun farkındayız Bayan Jennings," dedi. "Jo ile birkaç dakika görüşebilirsek bize yardımcı olabilir."

"Jo. Jo'nun hiçbir şeyden haberi yok. Jo bütün sabah evdeydi, kardeşiyle kavga ediyordu. Hiçbir şey bilmiyor."

Peabody ona, "Başı belada değil," diye güvence verdi. "Deena'nın tüm arkadaşlarıyla konuşuyoruz. Bu rutin bir şey. Deena'yı bir süredir tanıyor muydunuz?"

"Evet. Evet. Sekiz yaşından beri en iyi arkadaşlar. O-o-oh Tanrım. Aman Tanrım. Ne oldu?"

"Jo ile konuşabilir miyiz?" diye araya girdi Eve. "Odada kalmakta özgürsünüz."

"Pekala. Tamam. Pekâlâ." Merdivenlerin dibine doğru yürüdü, parmak eklemleri bembeyaz olana kadar tırabzanı kavradı. "Jo! Jo! Jo! Sana burada ihtiyacım var. Hemen şimdi. Ona söyleyeyim mi?
Ben-"

"Ona söyleyeceğiz." Eve kızgın ayak seslerini duydu, ardından kahverengi bukleleri ve öfkeli kahverengi gözleri olan bir kız belirdi. Diz boyu siyah bir şort giymişti ve Eve'i şaşırtan bir şekilde, mavi kırmızıdan, siyah da maviden görünecek şekilde üçlü bir tank giymişti.

"Neden hep ben?" Jo talep etti. "O başlattı. O yapmayacak ..." Eve ve Peabody'yi görünce yüzü kızardı. "Burada birinin olduğunu bilmiyordum."

"Jo, bebeğim-"

"Ben Teğmen Dallas. Bu da ortağım Dedektif Peabody."

"Polis mi? O ucubeyi yakalayacak mısınız?"

"Ucube olan sensin." Kıvrıkcık kahverengi saçları son moda, gözleri en az kız kardeşininki kadar vahşi bir oğlan çocuğu merdivenlerden inerken hırladı.

"Durun! İkiniz de! Şimdi!"

Sonunda, diye düşündü Eve. Ses tonu ve emir karşısında afalladıkları belli olan iki çocuk da durdu ve annelerine iki başlı bir uzaylıya bakar gibi baktı.

Eve ayağa kalktı ve bir sandalyeyi işaret etti. "Otur."

"Başım belada mı? Ben hiçbir şey yapmadım. Yemin ederim."

Çocuk nefesinin altında "Ucube," diye mırıldandı, sonra Eve'in soğuk bakışları altında gözle görülür bir şekilde küçüldü.

Eve tekrar Jo'ya döndü. "Deena MacMasters'ın bu sabah öldürüldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum."

"Ha?" Bu diz çökmüş bir inançsızlıktı. "Ne?" Ve gözyaşları anında kabardı ve döküldü. "Anne? Anne? Ne o? ne diyorsun?"

Eve ağlayanları Peabody'ye bırakmayı tercih etse de Jo'nun karşısına oturdu, anne ağlarken yüzleri aynı hizadaydı. kollarını kızına dolamak için sandalyeye sıkıştı.

"Biri onu öldürdü. Tanıdığı biri. Gizlice görüştüğü bir çocuk. Adı neydi?"

"O ölmedi. Cumartesi günü Hilly ile alışverişe gittik. Neden böyle söylüyorsun?"

Kardeşi tüm öfkesini unutarak onun yanına geçti.

"Ailesi evde yokken birinin eve girmesine izin vermiş. Kiminle çıkıyordu?"

"Hiç kimse."

"Yalan söylemek artık ona yardımcı olmuyor."

"Teğmen, lütfen. Ne kadar üzgün olduğunu görmüyor musunuz? Hepimiz üzgünüz."

"Ailesi de çok üzgün. Eve geldiler ve kızlarını ölü buldular. Kiminle görüşüyordu, Jo? Adı neydi?"

"Bilmiyorum. Anne. Anne. Anne. Onu uzaklaştır." Yüzünü çevirip annesinin göğsüne bastırdı. "Gitmesini sağla uzakta."

"Bir yere gidemez." Eve, Bayan Jennings daha konuşmadan bunu soğukkanlılıkla söyledi. "Olan oldu. Onun arkadaşı mıydınız?"

"Evet. Evet."

Peabody, "Ona biraz su getireyim," diye mırıldandı ve mutfağı bulmak için arkasını döndü.

"Bana bildiğin her şeyi anlat. Ona yardım etmenin tek yolu bu. Eğer onun arkadaşıysan, ona yardım etmek istersin."

"Ama bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Onunla hiç tanışmadım, hatta görmedim bile. Ona sadece David dedi. Adının David olduğunu ve harika biri olduğunu söyledi. Birkaç hafta önce parkta tanışmışlar. Haftada birkaç kez orada koşardı. Daha fazla bazen."

"Tamam. Nasıl tanıştılar?"

"Koşmayı seviyordu ve bir gün aynı yoldaydı ve ayağı takıldı. Oldukça sert düştü, o yüzden iyi olup olmadığını görmek için durdum. Çok utanmıştı ve dizini biraz çarpmış, bileğini çevirmişti. Ona iyi olduğunu, durmamasını söyledi ama ayağa kalkmaya çalıştığında su şişesi kırıldı ve her yere döküldü ve ayakkabıları ıslandığı için daha çok utandı. Çimlere oturmaya gittiler, biraz konuşmaya başladılar, böylece onun daha iyi hissetmesini sağlayabilirdi. Ve gerçekten çok sevimliydi."

"Neye benziyordu?"

"Gerçekten bilmiyorum. Sadece çok tatlı olduğunu söyledi. Çok sevimliymiş, Georgia'lıymış ve kızın başını döndüren bir aksanı varmış. Sakardı ve gerçekten tatlı ve nazik. Eski kafalı. Onun bu yönünü gerçekten sevdi."

Peabody bir bardak su getirdi. Jo bardağa baktı. "Teşekkür ederim. Anlamıyorum. Anlamıyorum."

"Neden onu sır olarak sakladı?" Peabody nazikçe sordu.

"Romantik bir şeydi. Bana bile söylemedi. ve sadece eğer yapamazsa patlayacağını söylediği için onun hakkında konuşmak. Ailesinin sorular soracağını biliyordu ve ona lisedeyken Georgia'da başının belaya girdiğini söyledi. Kaçaklarla. Babası bundan hoşlanmazdı, her ne kadar ona açıkça söylemiş olsa da, rehabilitasyonunu tamamlamıştı ve toplum hizmeti ve her şey. Onun hakkında bir şey söylemeden önce biraz daha zaman istedi."

"Ama sen de onunla hiç tanışmadın," diye belirtti Eve.

"Utangaçtı ve -sanırım- bir süre sadece ikisinin olmasından hoşlandığını söyledi. Hiçbir şey yapmadılar. Dürüst olmak gerekirse, anne,

yapmadılar ... bilirsin." "Sorun yok,

tatlım. Her şey yolunda, Jo."

"Bazen parkta buluşuyorlar, yürüyüşe çıkıyorlar ya da sörf tahtasına biniyorlardı, birkaç video izlemeye gidiyorlardı ve 'link'te çok konuşuyorlardı. Onu öpmeden önce haftalar geçmişti. Ve on dokuz yaşındaydı. Ailesinin onun yaşça büyük olmasından hoşlanmayacağından korkuyordu."

"Dün gece bir randevuları var mıydı?"

Jo perişan bir halde başını salladı. "Onu sadece yemek yemeye ve biraz takılmaya davet edecekti çünkü onu bir gösteriye götürecekti. Tiyatroya gitmeyi seviyordu ve Coast to Coast'a bilet almıştı. Bu yüzden alışverişe gittik, özellikle. Yeni bir kıyafet istedi. En sevdiği renk olan mor bir etek ve ona uygun yeni ayakkabılar aldı. Gerçekten çok heyecanlıydı."

Eve, merdivenin yanındaki masanın yanında duran ayakkabıları, morarmış kalçalarına yapışmış mor eteği düşündü.

"Dn ğleden sonra manikür ve pedikr için dışarı ıktı." Gözleri yaşararak annesine sokuldu. "Onunla buluşabilir miyim diye beni etiketledi ama bykannemle bykbabamda yemek yememiz gerekiyordu. Bunun zel olmasını istedi. O kadar mutluydu ki. Ona zarar vermezdi. O iyi biriydi. Bir hata olmalı."

"Ondan başka kime bahsetti?"

"Hiç kimse. Bana söylememesi gerekiyordu, en azından bir süreliğine sadece ikisinin kalması için birbirlerine söz vermişlerdi. Ama söyleyemedi, o kadar mutluydu ki sadece benimle konuşmak, bana anlatmak istedi. Yemin etmek zorundaydım.

Hilly ya da Libby'ye bile sylemeyecektim. Ve söylemedim. Söylemedim. O kadar büyümüştü ki, birine söylemesi gerekiyordu. Ve biz çok iyi arkadaşız. Bir hata olmalı," diye ısrar etti Jo. "Lütfen? Bir hata olmalı."

Arabaya doğru yürürlerken Eve bir tane olduğunu düşündü. Ve genç Deena bunu başarmıştı. Georgia'lı David - ve bu ne saçmalıktı - en başından beri onunla oynamıştı.

Parktaki ilk buluşma. Utangaç, beceriksiz, tatlı - geçmişinde sadece bir gölge var. Deena gibi bir kız için dayanılmaz.

Hayallerindeki çocuğu yaratmıştı.

Ama neden?

Bölüm 4

Peabody, "Onu parkta koşarken görüp oyunu kurmadan önce de hedef miydi?" diye merak etti, "Ya da ondan önce? Yani, sadece genç bir kızıdan ziyade özellikle Deena MacMasters, belki de belirli fiziksel özelliklere sahip biri?"

"Bu iyi bir soru."

"Şansı yaver gitseydi, babasının polis olduğunu öğrendiğinde geri çekilirdi gibi görünüyor. Dışarıda avlanmak daha kolay."

"Bu da onun ilgisini çekmesinin bir parçası olabilir," dedi Eve. "Bir meydan okuma yapacaktı. Kurulum toplantısında onun hakkında yeterince şey biliyordu. Onun hakkında çoktan araştırma yapmış ya da en azından yapmaya başlamıştı. Babasının polis olduğunu biliyordu. buluşmayı ayarladı. Onun zevklerini biliyordu. Utangaç çocuk, beceriksiz çocuk, nazik çocuk."

"Özellikle o zaman." Peabody kaşlarını çattı. "Peki bu neden iyi bir soruydu?"

"Çünkü diğer seçeneği göz ardı edemeyiz. Seni bir sonraki arkadaşının evine bırakacağım, orayı sana bırakacağım. Sanırım

Jo bu adamı başka kimsenin bilmediğini söylerken dürüst davranıyordu. Bitirdiğinde

Arkadaşlarla görüşüp Central'a gidin. Ben bir konferans odası ayarlayacağım. EDD'nin bir an önce ön raporla gelmesini istiyorum.

Eve, Jo'nun söylediklerini düşünerek, "Yürüyüşe çıktılar," diye mırıldandı. "Bahse girerim onunla kendi evinde yürümemiştir.

Mahalle. Onu tanıyan biriyle karşılaşabilecekleri bir yer değil. Karanlık olan videolara. Her şeyi bir sır olarak sakla. Daha romantik ve küçük günahımdan utanıyorum. Utangaç biriyim. Jo birkaç hafta dedi. İpin ucunu kaçırmak için uzun bir süre. Sabırlı piç."

"Genç, eğer gerçekten on dokuz yaşındaysa."

"Belki öyledir, belki de on dokuzuna nasıl bakacağını biliyordur." Kaldırıma çıktı. "Suçlu gibi koşacağız. Morga gittikten sonra buna başlayacağım."

"Morris'e söyle. . şey, ona tekrar hoş geldin deyin." Peabody dışarı çıktı.

Ne güzel bir karşılama, diye düşündü Eve ama trafiğe geri döndü. Barikatlar, geçit töreni için Beşinci Cadde'ye doğru akın eden yaya sürüleri, el arabaları ve tekerlekli kasaları hediyelik eşyalarla dolu girişimci denizleri sokakları ve kaldırımları tıka basa doldurmuştu.

Bir kaç blok ötede kabadayılığı yavaşladı. Gözlerini turistlerin ve yerlilerin oluşturduğu kalabalığa dikti. Aşılmaz duvarlar ve eğer barış işareti yapan ya da çiçek bayrağı sallayan bir kişi daha görürse, silahını çekip onlara iyi bir zap yapabileceğini düşündü.

Senin huzurun tam burada, diye düşündü.

Saate baktı, bir nefes verdi ve Roarke'la bağlantı kurmak için kısa devre bağlantısını kullandı.

"Teğmen. Sanırım bu eve döndüğünüzü haber vermek için değil."

"Hayır. Barış Günü kargaşasına karşı savaşıyorum. Eğer bu insanlar barış istiyorsa, neden burada kalmıyorlar? Eve mi?"

"Dostlarıyla iyi niyetlerini paylaşmak istedikleri için mi?"

"Saçmalık. Çünkü sarhoş olmak ve kalabalığın içinde polislik yapmak istiyorlar."

"İşte bu. Nereye gidiyorsunuz?" "Morga."

Kötü bir yer."

"Özür dilerim. Bana söyleyebilir misiniz?"

"Yakın zamanda yüzbaşı rütbesi almış, madalyalı bir polisin on altı yaşındaki kızı. Evinde tecavüz cinayeti. Ailesi cesedi bu sabah hafta sonu tatilinden döndüklerinde buldu."

"Çok özür dilerim." O yoğun mavi gözler yüzünde çatlaklar arıyordu, biliyordu.

"Ben iyiyim."

"Pekâlâ. Yapabileceğim bir şey var mı?"

Az önce sorarak başardın, diye düşündü. "Parçaları birleştirmeye çalışıyorum. Bunlardan biri de Jamie."

"Jamie mi? Nasıl?"

"Onlar arkadaştı."

"Eminim düşünmüyorsun-

"

"Hayır, sanmıyorum. Mazeretini kontrol edeceğim çünkü boşluk bırakmak istemiyorum ama o bir şüpheli değil. Gizli bir erkek arkadaşı varmış. Görünüşe göre onu hedef almış, tüm zemin hazırlandı. Kafamdaki bazı parçaların kanıtlarla uyuşup uyuşmadığını görmek için morga gidiyorum. Ondan sonra da laboratuara gideceğim."

Trafikte bir dakikalık bir mola gördü, gaza bastı, dikey olarak döndü, yükseldi -bu yeni sürüşü seviyordu- ve batıya döndü.

"Whitney'den bugün Morris'e sipariş vermesini istedim. O zaman ben Merkez'de bir brifing düzenliyorum. Suç işler gibi koşmamız, elektronik cihazları gözden geçirmemiz, ilgi alanlarını taramaya başlamamız gerekiyor."

"Sanırım aşağı inip çalışmanızı izleyeceğim."

"Bak-"

"Eğer istediğin buysa yolundan çekilebilirim. Ama Jamie'yi dışarıda tutamazsın. Bu konuda yardımcı olabilirim. Biri polis şefi olan ailesinin eve döndüklerinde onu ölü bulduklarını söylediniz. Ama güvenlik disklerinden ya da sistemden bahsetmediniz. Deneyimli bir polisin her şeyi alacağı varsayılır.

ailesini korumak için güçlü güvenlik de dahil olmak üzere gerekli araçlara sahiptir. Burada biraz e-iş var."

"Bu Feeney'in himayesi."

"O zaman onunla irtibata geçeceğim."

Biliyordum. "Evde sakın bir Pazar günü geçirmek istemez misin?"

"Karım burada olsaydı yapardım. Ama o farklı bir gün geçiriyor."

"Sen bilirsin. Bir sorum var. Jamie'nin bursunu tamamladığınızı bana neden söylemediniz?"

"Yakalandım." Hafifçe tedirgin görünüyordu. "Bu bir suç değil."

"Pek emin değilim, çünkü onu şirketlerimden birine çekmek için bunu bir rüşvet olarak görürsünüz, değil mi?"

"Öyle değil mi?"

"Çok doğru, hem de iyi bir tane. Ama çocuk polis olmaya kararlı. Üniversiteyi bitirdiğinde hâlâ bu fikirdeyse, senin kazancın benim kaybım olur. O çok zeki."

"Senin kadar iyi mi?"

O vahşi mavi gözler parladı. "Hayır, ama çok daha dürüst. Merkezde görüşürüz."

"Beşinciye alma. Tanrım! Keşke bunu görebilseydin. Barış işareti gibi giyinmiş bir pislik var. Çıplak uzuvları olan kocaman sarı bir daire. İnsanlar çok tuhaf. Sonra görüşürüz."

Onun geleceğini biliyordu, tıpkı bir hırsızın -eski- analizlere yardım etmesinin ne kadar yararlı olduğunu bildiği gibi. Kilitlerin ve kodların atlanması.

Deena elinde olsaydı, katiline kontrol odasının şifresini verebilirdi. Ama kameraları kapatmış, sabit diski silmiş, disklerle erişmiş olsaydı koddan daha fazlasına ihtiyacı vardı. Mükemmel e-

becerilere ihtiyacı vardı. Ve onun hırsızı -eski- bu konuda eşsizdi.

Roarke'ın kendi terimini kullanarak, "Çok zekice," diye mırıldandı.

Morgda iskelet bir tatil vardiyası görev yapıyordu ve ölümlerle ilgilenmek için geride kalanlar laboratuvar önlüklerinin altına renkli şortlar giyiyordu. Ofislerden ve morglardan müzik sesleri yükseliyordu. Kesim odaları.

Sakinlerin öyle ya da böyle çok fazla umursadıklarından şüpheliydi.

Otomata kaşlarını çatacak kadar uzun süre durakladı. Bir tüp Pepsi istiyordu ve lanet olası makineden herhangi bir saçmalık istemiyordu.

"Sen!" Parmağını yanından geçen bir teknisyene doğru uzattı ve bu hareket adamın yüzünün kemikli bacakları gibi bembeyaz olmasına neden oldu. "İki tüp Pepsi." Ona kredileri itti.

"Tabii, tamam." Görevini yerine getirerek tüpleri taktı ve isteğini yerine getirdi. Tüpler yuvaya yerleştirilirken ve Makine meşrubatların şingirtisini çalmaya başlayınca Eve onları kaptı.

"Teşekkürler." Adım adım uzaklaştı.

İlk yudum şok edici derecede soğuktu ve tam da aradığı şeydi. Kendi botlarının yankısı ve ölümün yapışkan ipuçlarıyla kovalanan beyaz tünelde ilerlemeye devam etti. Havalandırma deliklerinden yayılan narenciye ve dezenfektan kokuları havaya karıştı.

Otopsi odasının çift kapısının önünde durakladı, ölümle değil ama onu inceleyen adamla yüzleşmek için kendini hazırladı.

Bir nefes aldı ve kapıları itti.

İşte oradaydı, aynı görünüyordu.

Aysız gece siyahı takım elbisesinin üzerine şeffaf koruyucu bir palto giymişti. Bunu zengin altın rengi bir gömlek ve iki rengin birbirine karıştığı iğne inceliğinde bir kravatla eşleştirmişti. Kadın Yakasına iliştirdiği gümüş barış işaretine kaşlarını çattı, ama Morris'te işe yaradığını kabul etmek zorundaydı.

Mürekkep siyahı saçları tek bir örgü halinde egzotik yüzünden geriye doğru uzanıyordu.

Keskin, neredeyse sanatsal Y kesimiyle çoktan açtığı ölü kızın üzerinde durdu.

Adamın koyu renk gözleri Eve'inkilere kayınca, Eve karnının sıkıştığını hissetti. Aynı görünüyordu ama öyle miydi?

"Sanırım bu berbat bir hoş geldin." Karşıya geçip ikinci tüpü uzattı. "Seni erkenden içeri almak zorunda kaldığım için üzgünüm, ve bir tatilde."

"Teşekkür ederim." İçkiyi aldı ama tüpü kırmadı. Sıkışan karnı zıplamaya başladı. "Morris-"

"Sana söylemem gereken bazı şeyler var." "Tamam. Tamam."

"Amaryllis için adaleti sağladığınız için teşekkür ederim." "Yapma-"

Boştaki elini kaldırdı. "İşimize, hayatlarımıza geri dönmeden önce bunları söylemem gerekiyor. Söylememe izin vermelisin onları."

Kendini çaresiz hissederek ellerini ceplerine soktu ve hiçbir şey söylemedi.

"Siz ve ben, ölümle uğraşıyoruz ve bu ölümle birlikte yas tutuyoruz. Cevapları bulacağımıza inanıyoruz ya da umuyoruz,

Adaletin yerini bulması ölenlere ve ölenlerin yasını tutanlara yardımcı olacaktır. Edecek. Her nasılsa öyle. Artık buna inanmıyorum ya da ummuyorum ama biliyorum. Onu sevdim ve kaybettim..."

Durakladı, tüpü açtı, içti. "Muazzam. Ama sen benim için oradaydın. Bir polis ve bir arkadaş olarak. Kederin o ilk korkunç adımlarında elimi tuttun, kendimi toparlamama yardım ettin. Ve cevapları bularak bana ve ona biraz huzur verdin. Bugün barışı hatırlamak için bir gün.

Sanırım. Sizin ve benim yaptığımız iş çoğu zaman çirkin ve nankördür. Size teşekkür etmem gerekiyor."

"Tamam."

"Daha fazla, Eve." Nadiren onun ilk adını kullanırdı ve şimdi bu adı kullanarak onu hareketsiz tutmak için elini kolunun üzerine kapattı. "Seni rahatsız etse de." Ve gülümsedi, sadece birazcık; karnındaki en sıkı düğümleri gevşetmeye yetecek kadar. "Peder Lopez'le konuşmamı önerdiğiniz için teşekkür ederim."

"Onu görmeye mi gittin?"

"Ben yaptım. Uzaklara gitmeyi düşünmüştüm, ta ki . . . kadar. Ama olmak istediğim hiçbir yer yoktu ve açıkçası burada kendimi ona daha yakın hissettim. Bu yüzden kaldım ve seninle görüşmeye gittim. Rahip."

Kıvrınmamak için mücadele etmek zorunda kaldı. "O benim değil."

"Bana huzur verdi," diye devam etti Morris onun telaşlı

tepkisi üzerine. "O, esnek bir zihne ve sınırsız merhamete sahip, sarsılmaz inançlı bir adam. Bana şu konularda yardımcı oldu

sonraki zor adımları ve daha atmam gereken çok adım olduğunu kabullenmeme yardımcı oldu."

"O ... iyi, ama bu konuda baş belası değil. Hem de çok."

Şimdi gülümseme o karanlık gözlere ulaştı ve gerginliğini biraz daha azalttı. "Mükemmel bir özet. Ve teşekkür ederim Kendime güvendiğimden emin değilken bana

güvendin." "Ne demek istediğinizi anlamıyorum."

"Bu sabah talebiniz gelmeden önce, henüz geri dönmek için nedenlerin -bahanelerin- üzerinden geçiyordum. Bir hafta daha, belki iki. Burada olmaya, burayla yüzleşmeye, işi halletmeye hazır olduğumdan emin değildim. Ama beni istediniz. Bana güvündünüz, o halde kendime güvenmekten başka ne seçeneğim var?"

"Sana ihtiyacı var." Bu tek noktada Eve, Lopez'in sarsılmaz bir inanç. "Deena MacMasters'ın sana ihtiyacı var. Burada iyi bir ekibiniz var, iyi insanlar. Ama onun size ihtiyacı var. Bize ihtiyacı var."

"Evet. Yani ..." Dudaklarını çok hafifçe onunkilere değdirerek onu şaşırttı. "Seni gördüğüme sevindim."

"Um. Aynı şekilde."

Kolunu hızla sıktı ve sonra bıraktı. "Peki saygıdeğer Peabody nerede?"

"Saha çalışması. Kat etmemiz gereken çok yol var."

"O zaman başlayalım. MacMasters'ı tanıyorum elbette. Sağlam biridir. Bu olay onda bir delik açmış olmalı."

"Bakım yapıyor."

"Başka ne var? Adı Deena." Eve'e baktı ve başını salladı.
"On altı yaşında, ölmeden önce olağanüstü sağlıklı bir kız.
Kendi başının çaresine bakmış ve ona iyi bakılmış. Taramada
daha önce herhangi bir yaralanma görölmedi ve mükemmel
beslendiği doğrulandı. Yaklaşık akşam altı buçukta yediği son
yemek biber, mantar, siyah zeytin ve yaklaşık altı ons
vişneli gazlı içecekten oluşan bir pizzaymış. Toksikolojiyi
işaretlediğiniz gibi.

Yemekle birlikte aldığı barbitürat içkiyle karıştırılmıştır."

"Ona ilaç verdi."

"Söyleyemem, sadece dikenı yuttuğunu ve taramasında
düzenli olarak kullandığına dair bir işaret olmadığını
söyleyebilirim. Hepsi
Aksine. Kilosu ve ilaç almaya alışık olmadığı varsayımı göz
önüne alındığında, doz onu belki de bir saat kadar baygın
bırakmaya yetecektir."

"Kadıını üst kata çıkarıp bağladıktan sonra kameraları
kapatması ve diskleri alması için bolca zamanı vardı. Eğer
bu sırayla yaptıysa. Bolca zaman. Kız sersemlemiş olurdu,
"Kendine geldiğinde kafası karışmıştı."

"Evet. Gece yarısı civarında daha küçük bir doz daha aldı."

"İkinci bir doz mu?"

"Evet. Elleri bileklerinden arkadan kelepçelenmiş, derin
morluklar ve kesikler var, bu da oldukça şiddetli bir şekilde
mücadele ettiğini gösteriyor. Ayak bileklerindeki izler
farklı bir kısıtlamaya işaret ediyor. Muhtemelen kumaş."

"Çarşaflar."

"Bu tutarlı. Onlarla da savaştı. Ve eğer bakarsan." İkinci bir çift mikro gözlüğü almak için durakladı ve Eve'e verdi. "İşte." Birlikte ayak bileklerine eğildiler. "Bağlar son derece sıkıydı, deriyi kazıyordu. Buraya, buraya, buraya."

"Bağlandı, tekrar bağlandı, tekrar bağlandı." O da kafasında gördü. "Bağlandı, tecavüze uğradı, çözüldü, döndürüldü, bağlandı, sodomize edildi. Çözüldü, döndürüldü, tekrar tecavüze uğradı?"

"Benim sonucum bu olurdu. Birden fazla tecavüz, birden fazla oğlancılık, hepsi son derece şiddetli. Gördüğünüz gibi ..."

Cesedin üzerinde ilerledi. Buz gibi soğuk bir ter çizgisi Eve'in omurgasından aşağı kaydı. Ama onunla birlikte hareket etti, anılarına daha fazla kilit vurdu ve hasarı inceledi.

"Gözyaşları, travma. Tecavüzden önce kızlık zarı bozulmamıştı. Çok genç," diye mırıldandı. "Ve çok acımasızca kullanılmış. Hiç meni bulamadım. Mühürlemiş ve her tecavüzde bunu yapacak kadar dikkatli davranmış. Kızın içinde ya da üzerinde adamın izine rastlamadık. Eylemden önce kendi genital kıllarını, muhtemelen tüm vücut kıllarını aldığını tahmin ediyorum. Aksi takdirde, mühürlü bile olsa, birden fazla, şiddetli tecavüzle, başıboş bir saç teli bulmamız gerekirdi. Bacaklarında ve gövdesinde adamın ellerinden kaynaklanan morluklar var. Omuzlarında daha derin morluklar var, onu daha güçlü bir şekilde tuttuğu anlaşılıyor. Boğazında-"

"Onu boğdu. Bunu yaparken yüzünü izledi. Bayılana kadar izledi. Tecavüzler arasında, aralarında Çünkü çok ileri gitme, onu çok erken dışarı çıkarma ve eğlenceyi bozma riskini almak istemezdi."

Yumuşak mor duvarları ve parlak beyaz mobilyaları olan odada görebiliyordu. Dehşeti, korkuyu görebiliyordu. Acıyı hissedebiliyordu.

"Kız çırpınırken onu boğuyor, hava almak için savaşıyor, dışarı çıkıyor. Sonra bacaklarını çözer, onu iter, tekrar bağlar. Ve kendine gelmesini bekler, böylece onu sodomize ettiğini hissedebilir. Bayılırsa iyi olmaz. Onu incitmek istiyor. Onu incitmesi gerekiyor. Belki de bu şekilde tatmin oluyor. Onun acılarından, ırpınışlarından, yalvarışlarından."

"Solgunlaştın." Morris onun koluna dokundu. "Geri çekil, otur."

Başını salladı, onu başından savdı. Bunu da atlatacaktı. Deena'nın olduğu kadar kendi geçmişine de bakan Eve soğuk tüpü alnında gezdirdi.

"Sonra ne yapıyor, işi bittiğinde, kaç kez canı isterse, kadın orada yatarken, titrerken ya da başka bir yere, acıyı hissetmeyeceği bir yere gittiğinde, yüzünü yastığa bastırıyor, onu bastırıyor, tekrar bayılana kadar boğuyor. Sonra onu ters çevirip tekrar bağlıyor. Onu yaklaşık sekiz saat çalıştırdı, tam bir günlük iş. Böylece bir süre daha yatmasına izin verebilirdi. tekrar ayağa kalkabilirdi.

"Belki de kontrol odasının şifresini verirse onu bırakacağına söz verdi. Ama sanırım çoktan hallettim. Her iki durumda da, çok zaman var. Ona nedenini soracaktı, bunu neden yaptığını. Ona anlatacaktı, tam olarak anlatacaktı. Çünkü onu öldürecek ve nedenini söylemekten zevk alacaktı."

"Neden?" Morris onun yüzünü izleyerek yumuşak bir sesle konuştu.

"Bilmiyorum. Henüz bilmiyorum. Ama bunun onu istediği için olmadığını bilmesini sağlayacaktı. Ondan hoşlandığı için değil. Eğer Onu fiziksel olarak incitmek için bunca zaman harcadı, bunca çaba sarf etti, tekrar tekrar, onu duygusal olarak, zihinsel olarak incitmek istemez miydi? Onu parçalamak, her santimini oymak. İçinde

Tecavüze ve bunun vücudunuza, zihninize, lanet olası ruhunuza yaptığı her şeye ek olarak, onun hiçbir şey ifade etmediğini bildiğinden emin olmak isterdi. Onunla oynadığını. Onu dışarı çıkarmak, elini tutmak, utangaç bir adam olmak. Ona kendini Aptal mı? Güzel bonus."

Nefes alış verişini düzgün tuttu, bunu yapabiliyordu, nabzının kafasına vurmasını engelleyemese bile.

"Maske kapalı. Artık buna gerek yok. Onun kim olduğunu görmesini isterdi. Ona tecavüz ederken içinde ne olduğunu, onu neyin yırtıp parçaladığını bilmesini isterdi. Genç, sağlıklı bir kız, Güçlü bir kız, böylece ellerini kızın boğazına son kez koyana kadar, sıkmaya başladığında kızın gözlerine son kez bakana kadar saatlerce sürebilir. Ta ki bitirene kadar."

Şimdi geri adım attı. Titremek istemesine rağmen titremedi. Yine de, uzun, yavaş bir yudum aldı. Ilık Pepsi. "Kelepçeleri bırakıyor. Polis kelepçeleri. Standart. Bacaklarını çözüyor ama ellerini kelepçeli bırakıyor. Çünkü bu babasına bir mesaj. Karnına ekstra bir yumruk. O değildi, onunla ilgili değildi. O sadece bir araçtı. Bir silah. Onu bundan önce onlarca kez, onlarca şekilde öldürebilirdi. O evde olmasını istiyordu, polisin onun öldürdüğüne inandığı evin içinde. küçük kız her zaman güvende olacaktı."

Yüzü inceledi. "İkinci doz, o da MacMasters içindi. İlacı vücudunda bulduğumuzdan emin olmak istedi. Bildiği kadarıyla, olay sırasında Cinayet, ailesi öğleden sonraya kadar dönmeyecekti, öğleden sonra ortası ya da sonu. O zaman diliminde henüz bir toksikoloji bulamazdık. İşaretlenmiş ve hızlandırılmış olsa bile akşama kadar bulamazdık. Bulduğumuzdan emin olmak için bir destek daha. Bu yüzden camı bıraktı."

"Cam mı?"

"Mutfakta tezgahın üzerinde bıraktığı bardak onun olacak ve laboratuvarın bulması için orada diken izleri olacak. Sanki burun kıvrıyor. Her şeyi yerle bir etmek için bir hakaret. Kendi evinizin kutsallığında, biricik kızıma, aleyhinde çalıştığınız şeyi kullanarak neler yapabileceğime bir bakın.

Hayatının her günü. Bu onunla ilgili değildi, Deena'yla ilgiliydi. Bu daha kötü, değil mi?"

Tekrar Morris'e baktı, yine sakindi. "MacMasters için bunun onunla ilgili olmadığını bilmek daha kötü. O sadece bir kanaldı."

"Evet. Daha kötü olurdu." Peki ya sen neydin? diye merak etti.

Sizi bu şekilde kullanan kişi için siz neydiniz?

Ama sormadı. Onu çok iyi tanıyor, soramayacak kadar iyi anlıyordu.

Daha sonra dışarıda durdu, New York'ta nefes aldı, yaza doğru yükselmeye karar veren bir günün yapışkan sıcaklığını içine çekti.

Bunu atlatmıştı, dedi kendi kendine, en kötüsü olması gereken şeyi atlatmıştı. Arabasına geri döndü ve laboratuvara gitti.

Laboratuvar Şefi Dick Berinksi ile kafa kafaya gelmeyi bekliyordu. Aslında, Dickhead olarak pek de sevgi dolu olmayan bu adama atmayı umduğu tekmenin gerginliği azaltmasını dört gözle bekliyordu. Onun hakkında "Pisliğin teki ama en iyisi" diyecekti.

Laboratuvarı, cam küplerine sıkışmış ya da evrakların üzerinde uyuklayan bir avuç laboratuvar faresi dışında boş buldu. Ve şefin ince siyah saçlarıyla sıvanmış yumurta

biçimli kafası

Zeki ama ürkütücü parmakları hem ekran hem de klavye üzerinde oynarken bilgisayar ekranına doğru yöneldi.

"Durum." Bunu bir meydan okuma gibi söyledi.

Ona kızgın bir bakış fırlattı. "Maça biletlerim vardı. Loca koltukları."

Rüşvet, şüphesiz. "Kaptan MacMasters'ın bir kızı vardı. Şimdi bana sor bakalım, loca koltuğun umurumda mı?"

"Ben bir köpekle beslenseydim daha az ölmezdi, bir bira içmek ve Barış Günü'nde Yankee'leri izlemek."

"Tanrım, haklısın. Sırf sizi rahatsız etmek için lanet olası Barış Günü'nde tecavüze uğraması, oğlancılığa maruz kalması, tekrar tecavüze uğraması, terörize edilmesi ve boğularak öldürülmesi çok kötü."

"Tanrım, sakin ol." Örümcek parmaklarını havada sallarken gözlerindeki ölümcül parıltı kendi öfkesini bastırmış olmalıydı. "Buradayım, değil mi? Ve camı çoktan çalıştırdım.

Vişneli gazoz ve diken var. Mickey, küçük bir toz Zoner ile sıvı formda Slider olarak geliyor."

"Zoner?"

"Evet, sadece bir dokunuş. İhtiyacım yoktu, Slider ile değil, ama

Bu kombinasyon kullanıcıya korkunç rüyalar gördürüyor. Genellikle, migrenin anasıyla uyanırsınız. Bunun iyi bir yanını göremiyorum.

bu özel kokteyli emiyor, ama her türlüşünü alıyor."

"Yani, dışarıdayken bile acı çekerdi. Ve acı içinde geri döndü."

"Onu sadece bayıltmak istedi, Slider bunu yapacaktı. Avantajlı olmak istediğini düşünmelisin. DNA ve parmak

izleri var,

ve ikisi de kurbanınkiyle eşleşiyor. Sadece gönderiyordum. Kendini yolculuktan kurtarabilirdin."

"Peki ya arşıaflar, kıyafetleri?"

"Ben lanet bir makine değilim. Girişlerini yaptım ve onları alıştıracaağım. Süpürgeciler olay yerinde onları yaktı -tıpkı senin yaptığını düşündüğüm gibi- meni yok. Çoğunlukla takım elbise giymiş. Ama tam bir tarama yapacağız. Elbisesinde iğne deliği kadar bir sızıntı varsa ya da salyası akmışsa buluruz. Sen sormadan söyleyeyim, kelepçeler standart. Bir göz attım ve yeni görünüyorlar. Ya da en azından bundan önce hiç kullanılmamışlar. Kan ve doku kurbanınkiyle uyuşuyor. Parmak izi yok. İlerinde muhtemelen arşıaflardan gelen lifler var. Harpo bunları sabah alabilir."

Tartışamazdı. İşini yapmıştı. "Bardaktaki raporu ve arşıaflarla, giysileriyle işiniz biter bitmez bir tane daha gönderin."

Bu kadarla yetindi ve kafatasının dibindeki baş ağrısının hafif uğultusuyla Merkez'e doğru yola koyuldu.

Barış Günü'nde bile, akşama doğru yol alırken, Merkez'de uğultu vardı. Koruma ve hizmet 7/24 demekti ve barışa lanet olsun. Kötü adamlar, çeşitli şekillerde, çeşitli seviyelerde, zaman ayırmazlardı. Adanın dört bir yanında çok fazla tatil ikisi içmiş, tatilin tadını çıkarmış, o kadar da kötü olmayan adamlarla dolu karakollar olduğunu hayal etti.

ya da geçit töreninde cüzdanlarını kaldırtmışlardır.

Kendisine biraz daha zaman kazandırmak için daha hızlı asansörler yerine süzülmeyi tercih etti.

Yumruklayacak bir şeyi olmasını diledi. Keşke tesis bünyesindeki spor salonlarından birine girip bir droidle antrenman yapmak yirmi saat sürebilirdi. Ama sekiz saat sonra

Whitney, Cinayet Masası'ndaki nezarethaneye girdi ve doğruca ofisine gitti.

Kahve, diye düşündü -gerçek anlaşma-yumrukların ve ağrıyan eklemlerin yerine geçer.

Ziyaretçi koltuğuna oturdu, bu koltuğun son derece rahatsız olduğunu biliyordu çünkü kimsenin uzun süre onun alanına yerleşmesini istemiyordu.

Ama oturmuş, PPC'si üzerinde çalışıyor, kollarını sıvamış, saçlarını dikenli bir işe dalmaya hazırlanırken ya da çoktan çalıliğa girmişken olduğu gibi arkaya bağlamıştı.

Kapıyı kapattı.

"Feeney ile birlikte olacağını sanıyordum."

"Öyleydim." Roarke olduğu yerde oturup onun yüzünü inceledi. "Olay yerinden döneli çok olmadı. Senin ayarladığın konferans odasına yerleşiyorlar."

Başını salladı ve kahve sipariş etmek için doğruca AutoChef'ine yürüdü. "Brifing için düşüncelerimi toparlamak üzere bir dakika istiyorum. Onlara yolda olduğumu söyleyebilirsin."

Kahvesini yudumlarken ince penceresinden dışarı bakıp kara kara düşünmek istiyordu ama kara kara düşünmek yalnız kalmayı gerektiriyordu. Onun yerine masasına doğru yürümeye başladı.

Ayağa kalktı ve onun arkasına geçti. Kedilerinden daha az ses çıkarıyordu. Ve elindeki kahve fincanını alıp bir kenara koydu.

"Hey. Tekmeyi istiyorum."

"Bir dakika içinde alabilirsin." O güçlü, arayış içindeki mavi gözlerini kızın gözlerine dikerek yaptığı tek şey parmak uçlarını kızın yanaklarına dokundurmak oldu.

"Tamam." Bırakarak, sadece bırakarak, onun kollarına adım attı. Gözlerini kapatabilir, sarılabılır, sevilebilir ve anlaşılabilirdi.

"İşte şimdi." Dudaklarını onun saçlarına bastırmak için başını çevirdi. "İşte oldu."

"Ben iyiyim."

"Pek sayılmaz. Bunu iletip iletmeyeceğinizi sormayacağım. Bir meslektaşın senden yardım istememiş olsa bile bunu yapmazdın." Kadının başını sallaması üzerine saçlarını tekrar öptü, sonra göz göze gelmeleri için onu geriye doğru itti. "Bu işin üstesinden gelebileceğini kanıtlamalısın. o."

"Bunu atlatıyorum."

"Öylesin. Ama bence hiçbir şeyin üstesinden tek başına gelmen gerektiğini unutuyorsun."

"Benden daha yaşlıydı. Yaşımın iki katı. Yine de ..."

Kız titrediğinde sırtını okşadı, sadece sert bir titreme. "Hâlâ. Genç, savunmasız, masum."

"Masum olmayı çoktan bırakmıştım. Ben . . . Morgdayken ona baktım ve düşündüm ki, o tabuttaki ben olabilirdim. Eğer onu önce ben yatırmasaydım. ben olabilirdim. Er ya da geç beni öldürecekti ya da daha kötüsü, beni bir şeye dönüştürecekti. Önce onu oraya koymak gerekiyordu, hepsi bu. Onun hiç şansı yoktu, benimki kadar bile. İyi bir yuva, onu seven ve kırılacak olan ebeveynler, bazı parçaları şimdi hep kırılmış olacak.

Ama benim sahip olduğum şansa sahip değildi. Onu asla aktaramazdım."

"Hayır, asla yapamazsın."

Bir dakika daha tuttu ve tutuldu, sonra geri çekildi. "Gidip bir droidin canına okuyacak zamanım olmasını diliyordum."

"Ah." Gülümsemek zorunda kaldı. "Senin için asla başarısız olmayacak bir şey." "Evet. Bu daha iyiydi."

Kahvesini aldı ve ona uzattı. "Baş ağrısı için bir bloker alsan daha iyi olur."

"O kadar da kötü değil, artık o kadar da kötü değil. Çalışarak atlatırım." "Sipariş ettiğim pizza yardımcı olacaktır."

"Pizza mı sipariş ettin?" Özlem duyan yanı, disiplini korumak isteyen yanına karşı savaştı. "Sana polislerime sürekli yemek ısmarlamamanı söylemiştim. Onları bozacak ve yozlaştıracaksın."

"şımartmak ve yozlaştırmak istediğim tek bir polis var ve pizza onun zayıf noktası."

Kahvesini içerken kaşlarını çatmak için elinden geleni yaptı. "Pepperoni aldın mı?"

Bölüm 5

Feeney yüklü bir dilimi mideye indirdi. Jamie ve McNab ikinci bir dilime saldırırken o konferans masasında durmuş turtaya odaklanmıştı. Eski ortağı, şimdinin kaptanı Elektronik Dedektifler Bölümü, Peabody'nin henüz cinayet tahtasına yapıştırmadığı olay yeri fotoğraflarını incelerken, dilimden geriye kalanları ve bir tüp kremalı soda gibi görünen şeyi dengelemeyi başardı.

Eve, saçlarını yakın zamanda kestirdiğini fark etti. içinden akan kızıl ve gri tellerle mücadele etmek için çok az şey vardı. Yıpranmış ve aşınmış yüzü uykulu bir tazi gibi sarkmıştı. En iyi oğlu McNab annesinin memesinden süten kesilmeden önce, buruşuk pantolonla eşleştirdiği bok rengi kahverengi ceketini satın aldığını düşündü.

Buna karşılık, genç EDD ası ve Peabody'nin birlikte yaşadığı kişi atomik kırmızı bir kargo ve şimşeklerle çırpılmış radyoaktif yumurta sarısı renginde bir tişört içinde cızırdıyordu. Uzun sarı saçları ince ve güzel yüzünden geriye doğru örgü şeklinde toplanmıştı.

Orada olduğu için Eve bir dilim aldı.

Feeney'e "Jamie'nin bu iş üzerinde çalışmasında bir sakınca var mı?" diye sordu.

"Nasıl olsa itecek. Gözümün üzerinde olabileceği bir yerde yaparsa daha iyi olur." Kremalı sodasından bir yudum aldı. "Başta biraz sarsılacak ama sonra toparlayacaktır. Deena'yı da tanırdım. İyi çocuktur." Gözlerini olay yeri fotoğraflarından ayırmadı. "Hasta herif. Bu seferki her yere yayılacak.

departmanı. Bu konuda detay almak için kullanabileceğinizden daha fazla polis sıraya girecek."

"MacMasters'ı ne kadar iyi tanıyorsunuz?"

"Birkaç kez birlikte çalıştık, birlikte bira içtik. İyi polis."

Bunun Feeney'nin en büyük övgüsü olduğunu biliyordu.

"Buna bakıyorsun, Dallas, ve düşünüyorsun - bir polis olarak, bir baba olarak

-Her şeyi doğru yapabilirsin, işini yapabilirsin, temiz tutabilirsin ama yine de kendi çocuğunu böyle bir şeyden koruyamazsın. Dışarıda ne olduğunu bilerseniz bile koruyabileceğinizi düşünürsünüz, koruyabileceğinizi düşünmek zorundasınızdır. Sonra böyle bir şey onu eve, kapının önüne getiriyor. Ve yapamayacağınızı bilirsiniz."

Başını salladı ama yüzündeki öfke geçmedi. "Kendimizi koruyabileceğimize inanmak istiyoruz." Sonra durakladı, uzun bir içki daha aldı. "Bu öğleden sonra karımla birlikte New Jersey'e gidecektim, oğlumuzun evinde yemek yiyecektik. Tanrı aşkına New Jersey," diye ekledi. bir New York'lunun kasıtlı küçümsemesi.

"Bir de şu açıdan bak, trafik tam bir kaltak olurdu." "Bu lanet

olası A. Her neyse, karım bana tabak." Tekrar Deena'ya baktı. "Bu küçük kızın elinden bir tatil barbeküsünden çok daha fazlası alınmış."

"Onun peşinden gitti Feeney, ona nasıl ulaşacağını biliyordu. Bir sebebi olmalı. Oradan yola çıkacağız."

"İntikam." Feeney başını salladı. "Olabilir. Bir süredir polislik yapıyor.

Uzun zamandır. Sanırım on yıla yakın bir süredir. Şimdi başkomiser. Davaları sonuçlandırır ve saçmalıkları kabul etmez. İyi bir polis."

tekrarladı. "İyi polisler düşman edinir, ama-"

"Evet, 'ama'lar üzerinde çalışıyordum. Buradan başlayalım ve üzerinden geçelim. Ekran açık," diye emretti.

Komuta diğerlerine işaret verdi ve brifing başladı. "Kurban

Deena MacMasters, kadın, on altı yaşında. BEN elle boğularak öldürüldüğünü doğruladı. Kurban altı ila sekiz saat arasında bir süre boyunca defalarca tecavüze uğramış ve sodomize edilmiştir. Barbitürat-sokak izleri toksikoloji taraması sırasında bulunan az miktarda toz Zoner ile karıştırılmış Slider ismi, uyuşturulduğunu göstermektedir."

"Bu Wig."

Eve durakladı ve kaşlarını kaldırarak Jamie'ye baktı.

"Özür dilerim, Komiser. Ucubelerin bu kokteyle Wig dediklerini size bildirmek istedim çünkü bu şey, yani sizi peruklaştırıyor. Eğer yeterince alırsanız, garip kabuslar görmeye başlarsınız. Bunların gerçek olması gerekiyordu ve sende çok kötü bir kabus var. baş ağrısı."

Feeney Jamie'ye bir parmak salladı. "Bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun? Eğer üniversitede bu bokla oynuyorsan, ben de-"

"Hey, bana bakma. Ben temizim. Bir baskın yaparsam bursumu kaybedebilirim. Ayrıca, Tanrım, kabus görmek istersem gece yarısı burrito yer ve korku filmi izlerim."

"Aynen öyle."

"Jamie laboratuarda Dickhead'den öğrendiklerimi doğruluyor. Herhangi bir savunma yarası ya da boğuşma izi olmadığına göre, bu karışımla uyuşturulduğunu, ardından yatak odasına götürüldüğünü ve orada bağlandığını düşünüyoruz. Elllerinde kelepçeler, ayak bileklerinde ip olarak kullanılan çarşafklar."

Peabody, "Bilinci yerinde değilken bile onun için başlamasını istedi," diye mırıldandı.

"Ve kadın baygınken, adam tabakları ve bardağı dezenfektandan geçirmek için zaman ayırmış olabilir, kontrol odasına girmiş olabilir. O zaman kadın gelmeden önce yatak odasına dönmek için zamanı olacaktı.

"Saldırı sırasında i çamaşırı dışında giysileri çıkarılmamış ancak çekilip alınmış. Gmleğinde bazı yırtıklar var ama bunlar fazla g kullanıldığını göstermiyor. Bu da öfke, çılgınlık ve kasıt olmadığını gösteriyor."

Eve, Jamie konuşmaya başladığında bakışlarını ona doğru çevirdi. Bu onun sakinleşmesi için yeterliydi. "Yüzündeki küçük morluklar, gövdesi darbe aldığını gösteriyor ama ciddi bir güçle değil. Pazularındaki ve omuzlarındaki morluklar bastırılmış. Bileklerindeki ve ayak bileklerindeki çürükler ve kesikler savaştığını ve çok mücadele ettiğini gösteriyor.

"Katil acele etmemiş, bayılana kadar onu boğarak ya da boğarak etkisiz hale getirmiş, bu sırada ayak bileğindeki bağları çıkardığını, onu ters çevirdiğini ve emekli oldu. Büyük olasılıkla kadına tekrar tecavüz etmeden önce bilincinin yerine gelmesini beklemiş. Görünüşe göre bu yöntemi birden fazla kez tekrarlamış."

Tekrar Jamie'ye doğru baktı. Yüzü çok beyaz, gözleri çok karaydı ama hiçbir şey söylemedi.

"Bu bize çok şey anlatıyor," dedi ve bekledi.

"Um. Onu tokatlamak için zaman ve enerji harcamadı
"Peabody başladı. "Onu bu şekilde incitmekle ilgilenmiyordu. Onu soymaya zahmet etmedi çünkü umurunda değildi. Mesele bu tür bir aşağılama değildi."

Eve başını salladı. "Onu giyinik bırakmak daha aşağılayıcı. Bu, eylemi olduğundan daha basit hale getirir. Penetrasyon. Baskınlık. Acı."

Kalbi çırpındı, panikle kanat çırpıyordu. Ve tekrar sakinleşmek için Roarke'a, doğrudan gözlerinin içine baktı.

"Laboratuvar, mutfak tezgahında bırakılan bir bardağın vücudunda bulunan uyuşturucuyla aynı olduğunu doğruladı. Ayrıca bileklerinde kullanılan kelepçelerin polise ait olduğu da doğrulandı. Kelepçelerde sadece kan ve doku bulundu. Şu ana kadar olay yerinde katilin izine rastlanmadı. Kurbanın üzerinde ya da vücudunda katilin DNA'sı yok.

Vücudu. Mühürledi. Peabody, tanık ifadeleri."

"Teğmen ve ben kurbanın bilinen iki arkadaşıyla ve Jamie ile konuştuk. Ayrıca kurbanın ailesi tarafından bize verilen listedeki iki kişiyle daha konuştum. Bunlardan sadece Jo Jennings, kurbanın daha önce tanıştığı bir adam hakkında bilgi sahibi olduğunu söyledi.

bir ilişkiye girmiş. On dokuz yaşında olduğu ve kurbanı Columbia'da öğrenci olduğunu, aslen Georgia'lı olduğunu söylediği bildirildi. Birkaç hafta önce Deena'nın rutin olarak koşu yaptığı parkta tanışmışlar ve gizlice çıkmaya başlamışlardır. Görüşülen tüm denekler kurbanın bir PPC'si ve bir cep telefonu olduğunu belirtmişlerdir.

Olay yerinde ya da binada. Aralarında iletişim olabileceği için katilin bunları aldığı sonucuna varıyoruz.

İfadelerine göre Deena'nın hiçbir arkadaşı ya da ailesi bu adamla tanışmamış ya da onu teşhis edememiştir."

"Jo'nun ifadesine göre," diye devam etti Eve, "kurban UNSUB'a babasının bir polis olduğunu söylemiş, yasadışı bir polis. Sonra da

Kurbana bir zamanlar yasa dışı uyuşturucu kullanmaktan tutuklandığını söylemiş ve görünüşe göre bunu, ilişkilerini arkadaşlarından ve ailesinden saklamaya ikna etmek için kullanmış."

"O da benimle gelirdi." Jamie Eve'e baktı ve başını salladı. "Eğer bundan utandığını ya da garipsediğini söyleseydi, rahatsız olmasın diye onunla birlikte giderdi. Kimseyi zor durumda bırakmayı sevmezdi, biliyor musun?"

"Buna bir de gizli bir erkek arkadaş mı eklendi?" dedi McNab. O yaştaki bir çocuk için oldukça ilgi çekici."

"Görünüşe göre kurban cinayet gecesi onu içeri almakla kalmamış, onu bekliyormuş. Yine Jo'nun ifadesine göre, kurban katilin bir şeyler yemek için uğrayacağını, sonra da onu tiyatroya götüreceğini düşünüyordu. AutoChef'in kayıtlarında, biri etli, diğeri vejetaryen olmak üzere iki adet tek porsiyonluk pizza sipariş edildiği görülüyor. on sekiz-otuz. İlk uyuşturucu dozunu meşrubatından aldı."

"İlk doz mu?" Feeney sordu.

"Gece yarısı civarında ikinci bir doz almış. Katilin ailesinin ne zaman döneceğini bildiğine inanıyorum ki bu da öğleden sonraydı. Bu ikinci dozun toksikoloji ekranında net bir şekilde görünmesini sağlamak için verildiğine inanıyorum. Ailesinin planlanandan birkaç saat önce gelmeye karar vereceğini bilemezdi. Bardağı tezgâhın üzerine bıraktı ki biz de inceleyip ilaçları bulabilelim."

"MacMasters'a bir tokat." Feeney duvar ekranındaki toksikoloji raporuna kaşlarını çatarak baktı. "Anlaşıyor, ama... bir polisin peşine düşersen, polisi hedef alırsın. Eğer ona ailesi üzerinden saldıracaksanız, imza nerede? Bunun intikam olduğunu bilmesini istersin. Ayrıca, Tanrı biliyor ya, bu pislik çocuğu bugünden önce dışarı çıkarmış olamaz. Deena'yı bu sırra ortak etmek riskli. O yaştaki bir çocuk konuşur. O bir arkadaşıma anlattım."

"Böylesi daha eğlenceli." Eve ekrandaki görüntüyü Deena'nın kimlik fotoğrafına çevirdi - genç, taze, gülümseyen. "Daha kişisel. Sadece evde değil, kızın güzel yatak odasında. Ve kapıyı o açtı. Onaylandı mı?"

Feeney başıyla onayladı. "Mekândaki herhangi bir kapı ya da pencerede kurcalama ya da baypas izi yok. Ön zaman çizelgemiz sizinkiyle uyuyor. Kilitler on sekiz yirmi üçte içeriden ve uygun prosedürle açılmış ve hemen tekrar içeriden ve uygun prosedürle açılmış. Onu içeri aldı, sonra tekrar kilitledi. Yirmi üç on sekizde kontrol odasının kapısı şifreyle açılmış ve kameralar uygun prosedürle devre dışı bırakılmış."

"O zamana kadar yaklaşık dört saat boyunca onun üzerinde çalışmıştı." Eve düşündü, saatlerce tecavüze ve tacize uğramanın ne demek olduğunu düşünmekten kendini alamadı. "Kadın ona şifreyi vermiş olmalı. Kendi başına çalışmak zorunda değildi. Onun yerine onu çalıştırdı."

"O bir polis çocuğuydu," diye itiraz etti Jamie. "Ve zekiydi. Onun için bu kadar kolay olacağını sanmıyorum."

Eve göremediği sonucuna vardı. Orada hiç bulunmamışken nasıl görebilirsin ki? "Dört saat tecavüze uğradı, terörize edildi, boğuldu, boğuldu. Ona diyor ki, tamam, gidiyorum ama kameraları kapatıp diskleri almam lazım. Belki de kadın hayır der.

İlk seferinde ya da ilk birkaç seferinde. Bu yüzden onu tekrar incitiyor, tekrar. Bana kodları ver, Deena, ve tüm bunlar sona ersin."

"Ona diskleri alması için gereken kodu vermedi, en azından doğru olanı." McNab konuştu. "Diskler onda olmayabilir. Onda olması için bir neden yok. Bunu hackledi ama uzun sürmedi. Belki on dakika. bazı beceriler veya bazı iyi ekipmanlar. Diskler

kayıtlara göre yirmi üç otuz birde çıkarıldı. Sabit diskler silinmiş ve bozulmuş ama zamanı bulduk. Görüntülerle birlikte verileri yeniden oluşturabiliriz. Kolay olmayacak ama bir şansımız var. Sistem ultra. Daha fazla ultra, daha fazla arıza emniyeti, bir silme ve bypass'ı yeniden oluşturma şansı daha yüksektir."

"Bu bir öncelik," dedi Eve. "Diskleri aldıktan, sildikten ve ayırdıktan sonra tekrar yukarı çıktı ve iki saat daha onunla uğraştı."

"Ön kapıdan çıktı," diye ekledi Feeney. "Kilitleri içeriden açtı, saat dört-üçte sıfırladı."

"Yemekten sonra temizlik yapması, kendi süpürgesini yapması, camı bırakması için ona bir alan vermek. Acele yok, panik yok, her seferinde bir adım. Eminim bir kontrol listesi vardır," diye mırıldandı Eve. "Fark edilmeyecek ya da görülmeyecek kadar erken ayrılıyor. Yine de gün ışığında geldi ve onu gören kimse yok. İyi uyum sağlıyor, iyi hareket ediyor. Üç blok ötede birkaç metro durağı var. Tüm güvenlik kayıtlarının kopyalarını sipariş ettim. Ama . . ."

İhtimaller hoşuna gitmemiştir. "Bütün bunları yapacak kadar zekiye, olay yerine yakın bir istasyonda güvenliğe yakalanmayacak kadar da zekidir. Büyük ihtimalle yaya olarak. Eğer deliği olay yerinden biraz uzaktaysa, belki de on blok içinde herhangi bir yöne doğru taksiye biner ya da taksiyle gider. Lanet otobüse biner. Kendi otobüsü olabilir. Transpo."

"Yürümek en iyisi," diye yorumladı Roarke. "Cumartesi akşamı, şehir meşgul. Hava güzeldi. Yolda yürüyen bir çocuğu -ya da genç bir adamı- kim fark eder ki? İyi giyinmiş olmasını beklerdim, ama dikkat çekecek kadar değil. Hava güneşliydi, o yüzden gözlük takıyor, belki bir şapka ya da kapüşonlu sweatshirt. Belki müzik dinliyormuş gibi görünmesi için bir kulaklık

takmış olabilir ya da konuşuyormuş gibi görünmesi için 'link'ini bir aksesuar olarak kullanıyor olabilir.

mesajlaşıyor. Fırsatını bulduğunda, bir grup insanın arasına karışabilir - eğer kendi yaşlarında birine denk gelirse. Daha az

Ama başkalarıyla birlikteyse fark edilir. En iyisi, bir mahallede suç işlemeyi düşünüyorsanız ve kendinizi önceden gösteriyorsanız, dokuya karışıp kaybolmanızdır. Onun yerinde olsam yapacağım şey, hedefi aramak için birkaç blok ötedeki bağlantıyı kullanmak olurdu."

Eve gözlerini kıstı. "Ona neredeyse orada olduğunu söyle. Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Bir blok ötede. Hala devam ediyoruz, değil mi? Bu tür şeyler."

"Evet. O zaman tam orada, onlar biraz daha konuşurken ona göz kulak olmaz mıydı? Merdivenlerden çıkmaya başlamadan önce kapıyı açmak için tam orada. İçeri girmesi an meselesi.

saniye." Roarke omuz silkti. "Ben de olsam böyle yapardım."

"Ve 'link'i de orada," diye ekledi Eve. "Onu alması gerekecek ve bu şekilde çantasına geri koymazsa onu aramak zorunda kalmayacak. Bu akıllıca ve etkili olur. Bu ona uyar."

Bir süre volta atarken parmaklarını kalçasına vurdu. "Hâlâ mahallenin geri kalanını geziyoruz. Ve parka. Park en iyi seçenek. Peabody, sabah oraya gidiyoruz. Feeney, ekibin elektronik cihazlarla ilgileniyor. Güvenliğe odaklan. Suç işlemiş gibi koşacağım ve

Mira profil için geldi. Şu anda her zamanki uğrak yerlerini araştıran memurlarım var ve bir çift de kimya tüccarı Juan Garcia'yı araştırıyor."

Feeney çenesini olay yeri fotoğraflarına doğru kaldırdı. "Bu tipler böyle çalışmaz."

"Katılıyorum, ama onu ve MacMasters'ın dosyasından ya da hafızasından çıkan diğerlerini ortadan kaldıracacağız. Olasılık zayıf

Tanıdığı bir yere onunla birlikte gitmiş. İlk temastan sonra onu uzaklaştırması gerekecekti. Çevresinde dolaşmak için, videolara gitmek için ama her zamanki yerlere değil, parka? Muhtemelen yerleştikten sonra buluşmalar için farklı bir sektöre taşındı."

"Eğer bu bir geri ödeme olsaydı ..."

Feeney'e başıyla onay verdi. "MacMasters'ın davalarının üzerinden geçeceğiz ve onunla tekrar konuşacağım, onunla birlikte geri döneceğim. Jamie, bir çete tipini tanıyabilir mi?"

"Sanırım öyle, evet. Dediğim gibi zekiydi. Gerçekten sokağın farkındaydı, sadece bir tür ... kendinin farkında değil miydi? Bu doğru mu, anlıyor musun? Dikkatli olması gerektiğini, hangi tiplerden kaçınması gerektiğini biliyordu."

"Hangi tür onu çeker?"

"Temiz olması gerekir. Sadece temizlenmiş demek istemiyorum. Doğru görünmeli, doğru konuşmalı. Jo ona Columbia'ya gittiğini mi söyledi? Bu onu etkileyebilir, çünkü ben biliyorum ve o gelecek yıl gidecek. Bu bir açılış, biliyor musun? Ve, ah, görgü. Kibar davranırdı. Çok üstüne giderse kızı korkutur."

Eve, New York'ta bir sürü başka okul var, diye düşündü, ama en yakın arkadaşlarından birinin gittiği ve kendisinin de gitmeyi planladığı okula denk gelmişti. Eve bunu tesadüf olarak görmedi.

"Onu inceledi, takip etti, araştırdı. Ve acele etmedi." Hayır, yasadışı bir satıcı ya da onun omurga kırıcılarından biri değildi. "MacMasters bu yolculuk için rezervasyonları on gün önce yaptırdı. Bu piç hazırdı. Bu onun bir fırsat. Ona babasının terfi ettiğini söylerdi."

Jamie ona, "Olayın duyulduğu gecenin ertesinde bana mesaj attı," dedi. "Sanırım tanıdığı herkesi etiketledi. Gerçekten de

gurur duydum. Geziye gitmemesine şaşırdım, aile kutlaması gibi bir şeydi."

Peabody, "Bir kız, romantizmin ilk haftalarında," dedi. "Evde kalıp erkeği görmek varken hafta sonu için ailesiyle gitmek istemez. Bu konuda kararsız olsa bile, adam onu nasıl özleyeceğini bir kez söyleyince kalır."

"Elimizdeki hatlar üzerinde çalışacağız. Peabody, ona gerçeği söylemiş olma ihtimaline karşı Columbia'dan biriyle temasa geç. Şu anda kayıtlı ya da çalışan ya da daha önce kayıtlı ya da çalışmış olan tüm erkek öğrencilerin listesini istiyorum.

Son beş yıl içinde istihdam edilmiş ve Gürcistan'dan olan kişiler. Yaş aralığı 18 ile 30 arasında. Baxter'ın peşindeyken, o ve adamı tekrar iş başında. Garcia'yı almalarını, sonra kapı kapı dolaşıp takip etmelerini ve aynı şeyi olay yerinin üç blok çapına kadar genişletmelerini istiyorum."

Ofisinde suç işlemiş gibi koşturdu ve Feeney'nin beyin çocuğu IRCCA aracılığıyla tam tarama araştırması yaptı, bunu küresel hale getirdi ve verileri dünya dışında da çalıştırdı.

Bilgisayarı çalışırken, ofisinde ikinci bir cinayet panosu kurdu. Deena'nın görüntüsü -canlı ya da ölü- çalıştığı süre boyunca onunla birlikte kalacaktı.

"Akıllı kız," diye mırıldandı Eve resimleri, raporları, zaman çizelgelerini sabitlerken. "Polisin kızı. Bunu herkes söyler. Ama altında sen hala sadece bir kızsın. Yakışıklı bir oğlan dikkatini verir, doğru şeyleri söyler, sana belli bir şekilde bakar. Artık zeki değilsin."

Eve öyle olmadığını düşündü. Bir polisin kızı değil, tecrübeli bir polisti; alaycı, belalı biriydi. Ve Roarke ona dikkat etmiş, doğru şeyleri söylemiş, ona bu şekilde bakmıştı. Akıllı olduğunu iddia edemezdi. Onu eğip bükmişti.

Kendi kurallarını koymuş, riskler almış, tehlikeli olduğunu bildiği bir adama aşık olmuştu, cinayet zanlısı olan birine.

Hayır, akıllı davranmamıştı. Gözleri kamaşmıştı. Neden biri Deena'nın başka türlü olmasını beklesin ki?

"Ne hissettiğini ya da hissettiğini sandığını biliyorum," diye mırıldandı Eve.

"Sana nasıl ulaştığını, direncini, savunmanı ve sağduyunu nasıl kırdığını biliyorum. Ben şanslıydım. Sen şanslı değildin. Ama korumanızın altına nasıl girdiğini biliyorum."

Yani şimdi, kız gibi düşünmek yerine, takipçi gibi düşünmesi gerekiyordu.

AutoChef'e doğru döndü ve durdu.

Kahve, diye hatırladı. Roarke'ın ona ilk hediyesi bir paket kahve olmuştu. Gerçek kahve. Onun için dayanılmazdı ve zihninde bir avuç elmaştan daha değerliydi.

Büyüleyici ve düşünceli ve tam olarak doğru.

Acaba bir simge verilmiş miydi? diye merak etti. Küçük ve tam olarak doğru bir şey mi?

Masasına geri döndü ve Deena'nın fotoğrafını inceledi. Müzik ve tiyatro, diye hatırladı. Büyük ilgi alanları. Ve okumak.

Hepsi

müzik diskleri, diye düşündü. Belki de sadece onun için tasarlanmış bir müzik karışımı hazırlamıştı. Ya da şiirler... Kadınlar şiirden hoşlanmaz mıydı, özellikle de bir erkekten geliyorsa?

Barış Gönüllüleri'ne ya da Herkes İçin Eğitim'e katılmak istiyordu. Ama oraya başvuran bir jeton aklına geldiyse lanet olsun.

Bilgisayarı ilk aramanın tamamlandığını işaret etti.

Diğer açının kaynamasına izin veren Eve, tecavüz-cinayetle

ilgili dava dosyalarını okumak üzere oturdu.

Bir saatten fazla okumasına, analiz etmesine, olasılıkları araştırmasına rağmen hiçbir şey çıkmadı. Arama IRCCA da ona aynı sonuçları verdi. İzini sürmesi gereken bir avuç uzun atış vardı ama içgüdüleri ona bunun sadece şekil için olduğunu söylüyordu. Yapılması gerekiyordu.

Peabody devreye girdiğinde uzun atışların yarısını elemişti.

"Columbia'dan kısmi bir liste aldım, akıntılar. Formerleri alabilmem için yarın olması gerekiyor. Şu anda Georgia eyaletinden gelen altmış üç erkek öğrenci, dört eğitmen, bir güvenlik görevlisi ve iki çalışan var. Güvenlik görevlisinin yaşı otuz, bahçıvanın yaşı yirmi dört ve bir de bakım teknisyeni var, yirmi altı."

"Hepsinin geçmişini araştıracağız."

"Ona bu kadar doğruyu söyleyecekmiş gibi gelmiyor."

"Bence ona yeterince doğruyu söyledi, böylece polisin kızını oynayıp onu kontrol etseydi, bu uçacaktı. Kendini açıkta bırakmayacak kadar dikkatli."

Peabody AutoChef'i işaret etti ve başıyla onayladı. "Sence orada öğrenci midir?" diye sordu kahve programına doğru yürürken.

"Bence kız kontrol ettiğinde öğrenci olarak görünsün diye ayarlamış olabilir. Bunu çoktan halletmiş, kayıtları silmiş olabilir. Eğer dikkatli olursanız, yapabileceğiniz şey şu. Bir öğrenci bulursun, kimliğini kopyalarsın, adını alırsın ya da Değiştir. Satıcının tercihi. Elinde öğrenci kimliğine benzeyen bir şey olduğuna emin olabilirsin. İndirim alıyorsunuz, değil mi?

sinemaya, tiyatroya, konsere gittiğinde. Onu dışarı çıkardı, göstermesi ve taramadan geçmesi gerekirdi."

"Bunu düşünmemiştim. Bu yüzden sen benden biraz daha az boktan paralar alıyorsun." Eve'e taze kahve uzattı. "Belki de bu altmış üç kişiden biri onun kuklasıdır. Ya da bir ortağı olabilir."

"Yalnız çalışıyor. Bir ortak demek güvenmek demektir. Kime bu kadar güvenebilir ki? Yalnız çalışırsan yarım iş kalmaz.

Bahse girerim bu öğrencilerden birinin kimliği son altı ay içinde çalınmış ya da kaybolmuştur. Kimliği klonlar, fotoğrafı kendi fotoğrafıyla değiştirir, temel verileri değiştirir.

Gerekli. Eğer Deena'nın dikkatini çeker ve kontrol ederse, onun öğrenci olarak kayıtlı olduğunu görecektir. Şimdilik onları araştıracağız. Yarın kimliğini değiştiren var mı diye kontrol edeceğiz. İlk otuzu al," diye emretti. "Geri kalanları ben alacağım. Burada ya da evde çalışın ve sabah yedi-yüz ev ofisime rapor verin."

"Nereye gidiyorsun?"

"Olay yerine geri dönmek istiyorum, olay yerinde yürüyeceğim, sonra da evdeki kayıtları alacağım. Columbia'daki verileri evdeki üniteye kopyalayacağım."

"Tamam. Bir şeye çarparsam sana haber veririm."

Eve biraz daha kahve içti ve Roarke'ı etiketledi. "Bir gelişme var mı?"

"Bu hızlı ya da kolay olmayacak."

"Burada işim bitti. Olay yerine geri dönüp etrafı gözden geçireceğim, sonra da kalanını eve götüreceğim."

"Seninle garajda buluşuruz."

"Hızlı ya da kolay değil, hatırladın mı?"

"Kaptanın onayıyla bazı birimleri evdeki laboratuvarıma gönderiyorum. Daha iyi ekipmanlarım var. Beş dakika."

Kapattı.

İhtiyacı olanları yükledi, tüm raporların, notların ve dosyaların kopyalarını kendi birimine gönderdi. Garaja giderken kapıdaki memurlardan birinden bir etiket aldı. Kurbanın oturduğu bloktaki tüm sakinler bulunmuş ve sorgulanmıştı. Ve hiçbir hafta sonu boyunca Deena'nın kendisi dışında MacMasters'ların evine giren ya da çıkan birini görmemişti.

Belki Baxter ve sadık yardımcısı Trueheart'ın şansı daha yaver gider, diye düşündü. Ya da Peabody'yle birlikte sabah parkta yapacakları turdan bir sonuç alırlardı. Ama bir adam tecavüz cinayetinde hiçbir iz bırakmadığında, görevi tamamlamak için saatler harcadığında ve arkasında hiçbir şey bırakmadığında, kurbanıyla birlikte görülecek kadar dikkatsiz olma olasılığı düşüktü.

Yine de bir yerlerde birileri onları görmüştü. Hatırlamak farklı bir meseleydi.

Birkaç hafta boyunca yürümüşler, konuşmuşlar, yemek yemişler, şehirde oynamışlardı. Açmak için tek bir mekân, tek bir kişi, bütünün içinde tek bir çatlak bulması gerekiyordu.

Arabasına doğru yürüdü, daha fazla not almak için not defterini çıkarırken arkasını bagaja yasladı.

Columbia. Öğrenci

kimliği. Georgia. Güney

aksanı.

Gerçek mi yalan mı? Neden gerçek, neden yalan?

Kayıp cep bağlantısı, PPC- olası e-günlük? El çantası. El çantasının diğer içerikleri önemli mi? Koruma ve ödül?

Roarke garajdan geçerken başını kaldırıp baktı. "Bir hedef için çalışırken hiç aksan taklidi yaptın mı?"

"Benim bakış açım göre bir polis dükkânı bu tür konuları tartışmak için garip bir yer. Madem çalışıyorsun, ben sürerim."

Soruyu yanıtlamadan önce araca binmelerini bekledi. "Evet, ara sıra, hedefe uygun şekilde uyarlıyorum. Ama çoğu zaman İrlandalı yeterince iyi uyuyordu. Daha kalın bir West County brogue'una geçiş yapabilir ya da devlet okulu tonlarıyla süsleyebilirim."

"Ancak, özellikle uzun bir dolandırıcılık ya da birkaç hafta sürecekle hedefle çok fazla iletişim kurulacak bir işse, doğal olana yakın durmak daha kolay ve güvenli olacaktır. Süsleyin ya da kalınlaştırın ama temelde kalın."

"Bu yeterince doğru," diye kabul etti şehir merkezine doğru ilerlerken. "Bir hata ve her şey dağılabilir."

"Adam ona Georgia'lı olduğunu söylüyor. Aksanını beğenir ve arkadaşına bu kısmı anlatır. Adam akıllı, yani akıllıca olan elindekini, rahat olduğun şeyi kullanmaktır. Belki de en azından bir süre güneyde yaşamış. Ona Columbia'ya gittiğini söylüyor, yani belki de gitmiştir ya da kız "hey, oraya giden bir arkadaşım var" dediğinde akıllıca konuşabilecek kadar biliyordur. Bu konuda takılıp kalmanın anlamı yok.

bu tür ayrıntılar. On dokuz yaşında olmasına ve bu kadar sabırlı ve kontrollü olmasına, bu kadar odaklanmasına inanmak çok zor."

Roarke'a baktı. "Bazıları öyle olsa da."

Trafikteki dar bir boşluğa girmek için şerit değiştirdi. "On dokuz yaşına geldiğimde sokak faresi olarak, oyun oynayarak, hırsızlık yaparak ve siktir olup gitmeyi hedefleyerek geçen bir hayatım vardı. O zamana kadar bazı becerilerimi geliştirmiş, sabır ve kontrolün gerekliliğini öğrenmiştim."

"Cinayet, hırsızlıktan farklıdır."

"Bu gerçekten de tamamen farklı. Üstelik masum bir kızın kasten öldürülmesi söz konusuysa. Her şey Motivasyon, değil mi? Bunu planlamak, yürütmek ve bu şekilde uygulamak için güçlü bir motivasyon gerekir. Ama bazıları için tüm motivasyon heyecanda, değil mi?"

"Heyecan verici bir cinayet gibi hissettirmiyor. Bunun için fazla titiz. Ve çok soğuk."

Hızlı bir taksinin etrafından dolanırken ve kırmızı ışık yanmadan saniyeler önce bir ışıktan geçerken birkaç dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. "Marlena'ya işkence edip öldüren adamların peşine düştüğümde soğuk davrandım. Soğukkanlı, soğukkanlı. Bazıları sonuçlara bakıp aksini düşünebilirdi ama işin içinde heyecan yoktu. Hiçbiri."

Eve, Summerset'in genç kızını düşündü; Roarke'ın kız kardeşi olarak gördüğü ve ona bir uyarı olarak kullanılıp öldürülen kızı. "Deena idam edilmedi. Eğer bir benzerlik varsa o da Marlena ile arasında. Ödeşme. Benim için çınlamaya devam ediyor. Öte yandan, o onu başka yollardan, başka zamanlarda çıkarabilirdi. Onu kaçırdı, öldürmeden önce MacMasters'a o acıyı yaşattı."

"Erkek arkadaşı oynamayı seviyordu, diye düşünüyorsun. Onu oyalamak, umursamasını sağlamak. Belki de oyunu seviyordu. Eğer bir heyecan olsaydı, o aşamada olurdu. Soğuk kanlılık ve

Soğukkanlı. Bir kıza aşık olabilmek ve bunu onun canını almak amacıyla kullanabilmek için her ikisine de ihtiyacınız var."

MacMaster'ların evinin önüne geldiğinde Eve arabadan inerek kaldırımında durdu.

"Buraya yürüdüğünde olması gerekenden daha geç. Yürümek zorundaydı, başka hiçbir şey mantıklı değil. Her iki yönden de gelmiş olabilir, parkın içinden bile. O gece onu gören birini bulana kadar bilemeyiz. Kelepçeleri vardı, uyuşturucusu vardı. Sıcak bir geceydi ama ceket giymiş olabilir. Birçok çocuk ceketini daha çok ihtiyaçtan çok tarz. Cepte bir kelepçe, belki, ilaçla aynı. Ama güvenlik için aletlere ihtiyacı olacaktı, değil mi? Belki bir el çantası, bir çanta, bir sırt çantası vardı. Ya da aletleri başka bir cebindedir. McNab milyon tane olan pantolonlardan giyiyor."

"Bir ceketle, polislerin sık sık yaptığı gibi, manşetleri arkadan bağlayıp kapatabilirsiniz."

"Sanırım bir yere gitmesi gereken genç bir adam gibi yürüyordu. Başka bir genç ya da üniversiteli tip, iyi görünümlü, temiz, lüks kıyafetler. Kimse dikkat etmez. Sanırım bir ya da iki blok öteden onu takip etti, dediğiniz gibi onu 'link'e bağladı. Belki de sadece 'Neredeyse geldim' demek için, belki de, evet belki de evden emin değilmiş gibi davranmak için. Bu olabilir. Akıllı olmak. Ona rehberlik eder, gözünü ondan ayırmaz, merdivenlerden dönerken bile onu selamlamak için kapıyı açardı."

"Onu da hızlı ve pürüzsüz bir şekilde içeri almak isterdi, değil mi?"

O mu? Komşulardan birinin ailesine, onlar evdeyken ziyarete gelen çocuğu nasıl gördüklerinden bahsetmesini istemezdi. uzakta."

"İyi bir noktaya değindin." Eve gözlerini kıstı. "Evet, iyi bir nokta.

Hatta onu eve davet etmeye ikna ettiğinde bunu önceden kararlaştırmış bile olabilirler. 'Yaklaştığımda seni etiketleyeceğim, böylece beni izleyebilirsin.' Onların küçük sırrı."

Merdivenlerden yukarı çıkarken, polis mührünü kırarken, kilitleri açmak için ustasını kullanırken bunu kafasında gördü.

"Yine de birileri görebilir. Kimsenin bundan bahsetmesinden endişelenmiyor. Kız ölmüş olacak, oyun bitecek. Ama ne gördükleri konusunda önlem almak zorunda. Evet, bahse girerim ceket, muhtemelen bir şapka, gözlük. Başını aşağıda tut, ellerin cebinde olsun, kulaklık kullan. Belki kıyafetlerini teşhis edebilirler ama sen onları atarsın. Belki de boyunuz ve yapınız hakkında genel bir fikir verir. Renginiz. Ne olmuş yani? Göz zekâsı bile nadiren doğruyu bulur. O sadece bir kızı görmeye giden bir çocuk."

Kafasının içinde dönüp durmasını sağlamak için fuayede durdu. "Çok heyecanlı. Ona merhaba öpücüğü veriyor. Hâlâ utangaç, hâlâ tatlı bir çocuk. Onu mücadele etmeden alabilmesi için bunu sürdürmesi gerekiyor, böylece kızın kavga etme, kaçma ya da ondan bir parça koparma şansı olmayacak. Müzik açmış, müziği seviyor. Müziği seviyorlar. Belki ona evin bir kısmını gösterirsin, en azından onu mutfağa götürürsün, böylece içecekleri ve yiyecekleri alabilirsin."

Yanında Roarke olduğu halde geri yürüdü. "Bu eğlenceli, bu Sadece ikinizin olduğu bir akşam yemeği için heyecan verici. Hiçbir şeye dokunmamaya dikkat ediyor ya da bir şeye dokunmak zorunda kalırsa bunu not ediyor ve sonra siliyor. Ama eller yine cepte. Utangaç adam. Siz çocuk olduğunuz için burada, mutfakta yiyorsunuz. Tam şurada."

Arkasında yüksek bir binanın bulunduğu küçük bir avluya bakan, yastıklı bankları olan parlak mavi bir masaya doğru

yürüdü.

Duvar.

"Karşılıklı oturun ki konuşabilesiniz. Böylece konuşurken onun gözlerine bakabilirsiniz. Yiyin, gülün, şakalaşın, flört edin. Bir gazoz daha ister misin? Tabii ki ister ve almaya gittiğinizde içkinize ilacı atar. Bu çok kolay. Bir dakikalığına sersemliyorsun, kendini kötü hissediyorsun, ama Zoner'ın etkisiyle yumuşuyorsun da. Sadece kayıyorsun, aşağı kayıyorsun. O da seni yukarı taşıyor.

"On üç küsur kilo ağırlığındaydı. Ölü ağırlık, ama genç, sağlıklı bir adamın merdivenlerden yukarı taşınması için fazla değil." Mutfak merdivenlerine giden yolu takip ederken devam etti. "Onu arkadan çıkarmak daha mantıklı. Neden enerjisini boşa harcasın ki? Evi araştırdıysa, ki mutlaka araştırmıştır, hangi odanın ona ait olduğunu bilirdi. Gizlilik perdesini kullanmadığı her an onu pencereden görebilirdi. Emin olmasa bile, hangi odanın ona ait olduğunu anlamak çok kolay. Renkler, posterler. Hepsi kız."

Roarke hiçbir şey söylemedi, henüz değil. Ne yaptığını biliyordu, hem kurban hem de katil olarak yürüyordu. "Önce onu zapt etmek istersiniz, işi şansa bırakmayın. Kelepçeler, çarşaflar.

Çarşafları sıkıca tut; bunu hissetmesini istiyorsun. İstiyorsun ki

İz bırakır. Mücadele etmesini umuyorsun. Mücadele edecek. Yapacağını biliyorsun. Sen de aşağı inip temizlik yaparsın. Bardak hariç bulaşıkları makineye koy. Sterilize et, her türlü izi sil. Güvenlik kapısını kontrol et. Onunla uğraşmanın anlamı yok. Sana şifreyi verecek. Bundan emin olacaksın. Soyun, mühürle."

Etrafında döndü, başını sıkıntıyla salladı. "Hayır, hayır, sıra dışı. Onu yukarı getirmeden önce bile bunu aşağıda yapardın. Burada sana ait hiçbir şey yok. Bütün eşyaların düzgün bir yığın halinde, dikkatli, çok dikkatli. Onunla işin bittikten sonra çantasını al,

içindekileri kontrol et, eşyalarının yanına koymak için aşağı indir. Tekrar yukarı çıkın, odayı gözden geçirin, sizden hiçbir şey olmadığından emin olun, bilgisayarında, yatak odası bağlantısında hiçbir şey olmadığından emin olun. Herhangi bir yerde. . ."

Durakladı, odada dolaşp daha önce aradığı çekmeceleri açtı. "Sertleştikten emin olmak için bir şey alır mıydı? Birden fazla tecavüz çok fazla enerji, çok fazla odun gerektirir. Bu bir düşünce, merak yığınınına gider. Belki de buna ihtiyacı yoktur. Belki de onun etrafta çırpınması Ona yaşattığı kabus, çaresiz ve korkmuş, hatta bilinçsiz, belki bu onu ayağa kaldırır.

"Sonra kendine gelmeye başlıyor ve eğlence başlıyor."

"Kendini bu duruma sokma." Kalbini tırmaladı, kanlar içinde bıraktı. "O zaman ne olduğunu biliyoruz, bu yüzden yapma."

"Bu da onun bir parçası. Öyle olmak zorunda. O şaşkın. İlaç önce zihnini küflendiriyor, sonra baş ağrısı, bıçak gibi ağrı."

Artık şilteye kadar soyulmuş olan yatağa baktı. "Bana öyle geliyor ki bunu kolaylaştırabilirdi. Ona bir Orosu ya da Tavşan dozu. Bu bir seçimdi. Tecavüz ilacı altında bile olsa onun katılmasını istemiyordu. Onun dehşete düşmesini ve acı çekmesini istiyordu. Ona ne yapacağını söylüyor mu, yoksa doğrudan işe mi giriyor? Onu henüz göremiyorum. Onu henüz anlayamıyorum. Ağlıyor. Daha on altı yaşında ve bir yanı ağlıyor, nedenini soruyor ve o tatlı çocuğun bir canavar olduğuna inanmak istemiyor. Ama polisin kızı biliyor. Polisin kızı onu şimdi görüyor. Görmesini isterdi.

"Savaşıyor - bu tatmin edici olmalı - tecavüz sırasında bile savaşıyor. Çılgın atarken, ağlarken ve yalvarırken bile dövüşüyor. Bakire; iyi bir bonus. Neresinden kanıyor

onu kırdın, bileklerinden, ayak bileklerinden. O güçlü ve sıkı dövüşüyor."

Eve adım adım, dehşetten dehşete geçerken, bağırsakları düğümlenmiş bir şekilde öylece durdu. Odanın içinde dolaştı,

O müstehcenliğin gerçekleştiği yatağın etrafında dönüyordu. Genç bir kızın hayatının son anlarını anlatırken bile sesi sabit kaldı.

Kadın sözlerini bitirip odayı yeniden aramaya başlayana kadar bir daha konuşmadı.

"Seninle geçirdiğim bunca zamandan sonra bile, bunu nasıl yapabildiğini, kendini bu yerlere nasıl koyabildiğini, bu şeyleri senin gördüğün gibi görmeni nasıl sağladığını bilmiyorum."

"Bu gerekli."

"Bu saçmalık. Bu objektif, gözlemsel bir şeyden daha fazlası. Ne yapıyorsan, nasıl yapıyorsan onlar için yapıyorsun. Deena ve hayatları çalınan tüm diğerleri için yaparsınız. Bu ölümler için ayakta durmaktan daha fazlası, ki bu da katlanılması yeterince zor bir şey. Ama onlarla birlikte yürüyorsunuz. Hayatım boyunca yaptığım onca şeye rağmen, sizin her gün yaptığınızı yapacak midem var mı bilmiyorum."

Bir an durdu, kendini bıraktı, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Bunu yapmadan duramam. Bu bir seçim miydi bilmiyorum ama artık öyle olmadığını biliyorum. Onu göremiyorum. Bunun nedeni sadece hayatta olan birini bulamamış olmamız değil. Kim olduğu, neden olduğu, bunu neden ve bu şekilde yaptığı. Onu göremiyorum. Bulanık. İçinde yürümek bulanıklığın bir kısmını gidermeye yardımcı oluyor."

Gözlerini tekrar ovuşturdu, yeniden odaklandı. "Buradaki gibi bir sistemden diskleri almanız ve sabit sürücüyü

silmeniz ne kadar sürer?"

"İki arıza emniyeti var ve diski almak için bir kod gerekiyor. Ama ben sistemi biliyorum."

"Evet, seninkilerden biri, kontrol ettim. Ama o bunu biliyordu. Buna güvenin."

"Peki o zaman, geri alma işlemi otuz saniye sürer, silme işlemi de bir ya da iki saniye. Ama bozmak için virüs bulaştırmış. Bugünün verilerinden bu kadarını anladık. çalışmak. Sürücüyü bozmak ve verileri ve görüntüleri silmek için karmaşık bir virüs gerekir ve bunun yüklenmesi biraz zaman, elde edilmesi ise beceri veya para gerektirir."

"Senin kadar iyi değil, sırtını sıvazlamak gibi olmasın ama senin deneyimine sahip değil. On dokuzunu geçse bile otuzuna ulaştığından şüpheliyim. Yani belki iki ya da üç kat daha uzun sürede geri getirebilir, belki de iki kat daha uzun sürede silebilir. virüs."

"Ne arıyorsun Eve? Bir fikrim olsaydı burada durmaktan daha fazlasını yapabilirdim."

"Bilmiyorum. Bir şeyler işte. Bana kahve verdin."

"Pardon?"

"Bir simge, onu etkileyecek bir şey. Küçük bir hediye, çok önemli bir şey değil. Tanıştıktan hemen sonra bana kahve göndermiştin."

"Ve beni bir cinayet şüphelisi olarak sorguladınız."

"İşe yaradı. Kahve yani. Doğru düğmeye bastı. Peki ona ne verdi? Ne . . . Biliyordum. Biliyordum amına koyayım." Bir tutucunun içindeki yüz kadar müzik diskinden birini kaldırdı. "Happy Mix 4 Deena, etiketi bu. Ve şuraya bak, şu çıkartma şeyini ekledi - büyük kırmızı bir kalp ve baş harfler içerde."

"DM, onun için, DP onun için."

"Zaten ona verdiği isim için," diye onayladı Eve. "David, dedi Jo. Asla düşündükleri kadar zeki değiller. Bunu arayıp bulması gerekirdi. Bu bir bağlantı ve şimdiye kadarki tek bağlantı."

Poşete koydu.

"Bu diskin izini sürme ihtimalinin -yaygın bir tür olduğu için- astronomik olduğunu söylemek zorundayım."

"O yaptı. Bağlantı bağlantıdır." Tekrar etrafına bakındı, Şimdilik tatmin oldum. "Tamam, sahnenin bana söyleyecek başka bir şeyi yok. En azından şimdi. Gidip çalışmam gerek."

Bölüm 6

Summerset eve girdiklerinde ortalıkta görünmeyince Eve kaşlarını kaldırdı. "Bay Korkunç nerede?"

Roarke'ın ona gönderdiği bakış hem boyun eğmiş hem de hafifçe azarlar gibiydi. "Summerset bu gece izinli."

"Yani ev Summerset'siz mi? Ne yazık ki onu çalışarak harcamak zorundayız."

Bir elini sırtından aşağı, kışının üzerine kaydırды. "Biraz ara versek fena olmaz."

"Hayır. Yapmam gereken otuzdan fazla iş var. Ayrıca bir mucize olur umuduyla Whitney'e rapor vermeyi erteledim." Merdivenleri çıkmaya başladı, sonra sahanlıkta oturan ve tartışmasız bir şekilde sinirli gözlerle kendisine bakan kediye görünce durdu.

"Tanrım, neredeyse senin katil kadar kötü."

"Tek başına bırakılmaktan hoşlanmıyor."

"Onu suç mahallerine taşımaya başlamayacağım. Alış buna dostum," dedi kediye ama sahanlığa ulaştığında çömelip okşamak için durdu. "Bazılarımız yaşamak için çalışmak zorunda. Yani, birimiz çalışmak zorunda. Diğerleri ise çoğunlukla eğlenmek için yapıyor."

"Biraz eğlenmem gerekiyor. Sonrasında laboratuvarında biraz zaman geçireceğim."

"İş, Barış Günü -ya da artık Barış Gecesi sayılır, sanırım."

"Bu sabah karım beni tek başıma bıraktığında başladığım küçük bir şey."

Kedi aralarında zıplarken birlikte yukarı çıkmaya devam ettiler.

"Bu diskin bir kopyasını çıkarabilir misin?" diye sordu ona.
"Orijinalini temiz tutmam gerekiyor."

"Sorun değil." Kanıt torbasını aldı. Roarke onun ofisinin önünden geçip kendi ofisine doğru yürürken, "İki saat içinde yemek yiyeceğiz," dedi. "Bu arada sen de kediye besleyebilirsin."

Kaşlarını çatmaya zahmet etmedi, boşa enerji harcıyordu. O ofisine doğru ilerledi ve bir kez daha durdu.

Roarke'ın ona verdiği doldurulmuş kediye -Galahad'ın oyuncak bir kopyası- uyku koltuğunun üzerine yayılmış halde gördü.

Oyuncağa, orijinaline ve tekrar oyuncağa baktı. "Biliyor musun, onunla ne yaptığını bilmek bile istemiyorum."

Mutfakta kediye besledi, bir fincan kahve programladı.

Masasında bilgisayarını açtı ve notlarını, raporlarını düzenlemek ve Columbia listesindeki ilk on koşuyu başlatmak için oturdu. Bilgisayar çalışırken Whitney için hazırladığı raporu gözden geçirdi.

Düzeltti, tekrar okudu. Şimdilik yazılı olanla yetineceğini umarak, kopyalarını hem ev hem de ofis birimlerine gönderdi.

Bilgisayara alışmaları sırayla ekranda göstermesini emretti. Kahvesiyle arkasına yaslanıp verileri, görüntüleri inceledi.

Genç, diye düşündü, hepsi çok genç. İlk koşularının hiçbirinde en ufak bir suç kokusu yoktu, ne islahevi darbesi, ne yasadışı tutuklama, ne de akademik bir suçlama.

Geri kalanını koştu, sonra başka bir açıdan yeniden başladı.

"Bilgisayar, sabıka kaydı ve/veya MacMasters, Yüzbaşı Jonah ile müfettiş ya da dava patronu olarak bağlantısı olan ebeveynler, kardeşler için güncel listeyi alıştır."

Teşekkür ederiz. alışıyor . . .

İntikam, eğer intikamsa, farklı köklerden geliyor, diye düşündü. Koşu ilerlerken, başka bir cinayet tahtası kurmak için ayağa kalktı.

Veri tamamlandı . .

. "Ekran da."

şimdi bazı darbeler ve baskınlar ve birkaç koklama vardı. Listesindeki on bir kişi, bazıları birden fazla olmakzere, yasadışı yollardan yakalanmıştı. Yine de bunların hiçbirinin MacMasters'la bağlantısı olmadığını fark etti.

Soruşturmayı yürüten memur ya da ekibinzere gidilmesini emretti. Belki de MacMasters'la olan bağlantı daha belirsizdi.

Bir kez daha sıfıra bastı. Ve hızlandı.

MacMasters'a doğrudan soracaktı. Belki de müfettişlerden biri eski bir çocukluk arkadaşı ya da üçüncü dereceden kuzeniydi.

Zaman kaybı, öyle değildi, ama zemini kaplayacaklardı.

Başka bir açıdan cinayet tahtasını tekrar gözden geçirdi ama yeni bir şey göremedi. Roarke içeri girerken başını salladı.

"Kızım," dedi. "Ödemesi -eğer bunu yaparsak- MacMasters'ın kızını öldürmektir. Bu bir ayna mı? MacMasters bir şekilde -katilin zihninde- kendi kızının - çocuğunun- tecavüzünden ya da ölümünden sorumlu mu? MacMasters'ın sadece bir kızı olduğu için çocuk olsun."

"Eğer katil iddia ettiği yaşa yakın bir yaştaysa, çok genç bir baba olmalı. Ya çocuk oysa ve MacMasters ona göre ebeveyninin tecavüzünden ya da öldürülmesinden sorumluysa? Ya da bu konuda kendisi. Kendisini bir kurban olarak görebilir."

"Evet, ben de o rotalarda dolaşıyorum." İki elini saçlarının arasında gezdirdi. "Aslında hiçbir yere varamıyorum. Belki de bu molayı vermek, bir saatliğine kafamı boşaltmak iyi bir fikirdir."

"Müzik diskini kopyaladım."

Adamın ses tonundaki bir şey, kızın tahtadan uzaklaşıp adamın gözleriyle buluşmasını sağladı. "Ne oldu?"

"Diğer e-iş üzerinde çalışırken bir oto-analiz gerçekleştirdim. Hem ses hem de video, ki bu çok alışılmadık bir durum. Performans sanatı genellikle böyle bir diskin parçasıdır. Ama bu sabah saat iki buçukta bir ekleme yapıldı ve üçü biraz geçte bir ekleme daha yapıldı."

"O da ekledi. Orosu çocuğu. Oynadın mı?"

"Hayır, bunu onaylamayacağınızı düşünerek

çalmadım."

Diski almak için elini uzattı, sonra da bilgisayarına götürdü. "Bu tarihte saat iki buçukta başlayan eklemelerdeki içeriği oynatın. Videoyu birinci ekranda göster."

Roarke hiçbir şey söylemedi ama yanına gitti ve onunla birlikte durdu.

Önce müzik geldi, hafif ve delicesine neşeli bir şey. Bazı mağazaların arka planda çaldığı türden bir şey diye düşündü. Her zaman birilerini dövmek istemesine neden oluyordu.

Sonra görüntü ekranda kaymaya başladı; yumuşak odak, sonra daha keskin, Deena MacMasters'ın üzerindeki her çürük, her yırtık, her kan lekesi net bir şekilde görünene kadar daha keskin.

Yastıklara yaslanmıştı, böylece yarı oturur vaziyette kameraya bakıyordu. Muhtemelen kendi PPC'si ya da 'link'i, diye düşündü Eve. Gözleri donuk, harap olmuş ve yenilmişti. Konuştuğunda sesi yorgunluk ve şoktan bulanıklaşıyordu.

"Lütfen. Lütfen beni zorlama."

Görüntü soldu, sonra tekrar çiçek açtı.

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Baba, bu senin hatan. Her şey senin suçun. Ve, ve, oh Tanrım. Oh Tanrım. Tamam. Seni asla affetmeyeceğim.

Ve senden nefret ediyorum. Baba. Babacığım. Lütfen. Tamam. Nedenini asla bilemeyeceksin. Sen de bilemeyeceksin, ben de bilemeyeceğim. Ama yaptığın şeyin bedelini ödemek zorundayım. Baba, bana yardım et. Neden

kimse bana yardım etmiyor?"

Görüntü tekrar soldu ve müzik değişti. Eve, kamera geri geldiğinde cenaze ağıtının klişesini duydu,

Deena'nın ayaklarından bacaklarına, gövdesine ve yüzüne doğru yavaşça taradı. Boş gözlerine.

Metin kaymaya başladığında yüzünde duruyordu.

Bunu bulmanız biraz zaman alabilir, bunu çalın. Ölen kızın müziği çok seviyormuş! Onun için çaldım. ona tecavüz ettim. Oh, bu arada, o bir aptaldı, ama iyi bir kış parçasıydı. Umarım küçük videomuz silahını ağzına sokmana ve beynini uçurmana neden olur.

Repliklerini çok iyi aktaramadı ama bu gerçeği azaltmaz. Senin hatan, pislik. Sen olmasaydın, son derece aptal kızın hâlâ hayatta olacaktı.

Bununla ne kadar yaşayabilirsin?

İntikam sallanıyor!

Kreşendo için ses Deena'nın çığlıklarıyla patladı. "Bilgisayar, tekrar oynat, aynı bölüm."

"Yüce İsa, Eve."

"Tekrar görmem gerek," diye tersledi. "Analiz edilmesini istiyorum. Belki bizim yakalayabileceğimiz bir şey söylemiştir, belki de yansımasını yakalayan bir şey vardır." Tekrar oynatılmaya başlandığında ekrana yaklaştı.

Roarke duvar panelini açmak için karşıya geçti. Bir şişe şarap çıkarıp mantarını açtı.

"Ayna yok, yansıtıcı yüzey yok. Gözleri mi? Onu oturtma şekline bakılırsa, belki gözlerinden bir yansıma alabilir. gözleri."

"Canlı mı ölü mü? Özür dilerim," dedi Roarke hemen. "Bunun için üzgünüm. Gerçekten."

"Sorun yok."

"Öyle değil. O çok genç, çok korkuyor, çok çaresiz." "O ben değilim."

"Hayır. Ne sen, ne de Marlena. Ama ..." Ona bir kadeh şarap uzattı, sonra da kendi kadehinden uzun bir yudum aldı. "Bakalım bundan bir şey çıkarabilecek miyim? Orijinaliyle kopyasından daha çok şansım olur."

"Bunu Merkez'e girip Feeney'den geçirmem gerekiyor." Zaman, diye düşündü, her şey zaman alıyordu, ama ... "Bunun kestirme yolu yok."

"Pekâlâ o zaman." Roarke ekranı işaret etti. "Bunu babasına göstermeyeceksin."

"Hayır." İçti çünkü boğazı kurumuştı. "Bunu görmesine gerek yok."

Buna ihtiyacı olduğu için, temas kurmaya ihtiyacı olduğu için Roarke onun elini tuttu ve birlikte ekranı incelediler. "Görünüşe göre intikam, senin öcün, bir sebep olarak duruyor."

"Öyle olmak zorundaydı. Başka türlüünü düşünemezdim." Tekrar ve tekrar son metni, katilden gelen o çirkin mesajı okudu.

"Bu bir övünme," dedi sessizce. "Bıçağı saplamaktan kendini alamadı. Müzik diskini bırakmak hata değildi. Ama bunu eklemek, bu büyük bir hata. Bunu umursamıyor ama bu bir hata."

"O çocuğa işkence etmek, onu babasına o sözleri -son sözlerini- söylemeye zorlamak bile yeterli değildi. Kendi sözlerini de eklemek zorunda kaldı."

"Kesinlikle doğru. Bu kontrolde, mantıkta ve hatta sabırda bir çatlak."

"Öldürmek," diye önerdi Roarke. "Bazıları için bu bir sıçrama, bir telaş." "Bu doğru. Kendinden o kadar memnundu ki. Her

şey

O haftalar, o aylar süren hazırlıklar sona eriyor. burada, zafer olarak gördüğü şeyde. Bu yüzden küçük dansını yapmak zorunda. Bu bir hata, bir zayıflık," dedi başını sallayarak. "Oraya kendinden çok fazla şey koydu, onun için bu kadar sorumluluk talep etmeye dayanamadı. Bu bize bir tutamak sağlayan türden bir şey."

Kişisel, diye düşündü. Son derece kişisel. "MacMasters'ın bilmesine ve bildiği için acı çekmesine ihtiyacı vardı. Bu bize bir odak noktası sağlıyor. MacMasters'a, dava dosyalarına, kariyerine odaklanıyoruz. Yıllar boyunca kimleri alaşağı etti, hangi polisleri tekmeledi. O ana kadar yaptığı her şey soğuk ve kontrollüydü. Bu bölüm? Kendini beğenmiş ve kendini beğenmiş olsa bile gerçekten kızgın. Bu yardımcı oluyor."

Roarke yeterince, belki de çok fazla dinlediği için ekrana arkasını döndü. "Umarım öyle olur."

"Biraz ara verelim."

"Ki şu anda bunu benim için yapıyorsun."

"Yaklaşık yarısı." Ekranın kapatılmasını ve diskin bir kopyasının alınmasını emretti. "Haklısın, eve gerçekten çok yakın. Bir süreliğine kafamdan çıkarmam gerek."

Ona geri döndü ve nasıl olduğunu neden görmediğini merak etti.

Ne kadar soluktu, gözleri ne kadar kararmıştı. "Yemek yiyeceğiz. Burada değil. Bundan uzaklaşacağız. Dışarıda, havada yemek yiyeceğiz."

"Tamam. Evet." Göğsündeki daralmayı biraz olsun hafifleten bir nefes verdi. "Bu iyi olur. Whitney'i ve ekibi bilgilendirmem gerekiyor. Bunu şimdi yapmalıyım."

"Bunu yap, ben de yemeği halledeyim."

Kadın aşağı inip terasa çıktığında, adam elinde şarap kadehiyle taşla çim arasındaki sınırdaki duruyordu. Ağaçları, çalıları ve bahçeleri aydınlatan ışıkları açmıştı, böylece ayın altında parlıyorlardı.

Masa hazırlanmıştı; titreyen mumlar ve gümüş örtüler altında tabaklar vardı.

İki dünya, diye düşündü. Bir süreliğine içlerine kapandıkları ve burada, gecenin içinde parıldayan.

"Bu evi, burayı inşa ettiğimde," diye başladı, hala parıldayan karanlığa bakarak, "bir yuva istedim ve önemli. Elbette güvenli. Ama sanırım sen gelene kadar güvenliği, emniyetle aynı kefeye koymamıştım. Güvende olmak özel bir öncelik değildi. Sınırları severdim. Sevdiğin zaman, güvenlik her şeyden önemli oluyor. Ve hala olduğumuz şeyle, yaptığımız şeyle, sınır var. Bunu biliyoruz. Belki de buna ihtiyacımız var."

Şimdi ona dönmüştü ve hem gölge hem de ışıktı.

"Daha önce, yaptığınız şeyi yapmaya, gördüğünüz şeyi görmeye nasıl katlanabildiğinizi bilmediğimi söylemiştim. Sanırım bunu merak edeceğim.
hayatımız boyunca binlerce kez binlerce şekilde

birlikte. Ama bu gece, biliyorum. Kelimelerim yok, zekice ifadelerim ya da yüce felsefem yok. Sadece biliyorum."

"Çok fazla olduğunda, eve getirdiğinde, bana söylemelisin."

"Sevgili Eve." Ona doğru bir adım attı ve parmak uçlarını dağınık saçlarının üzerinde gezdirdi. "Bir ev istedim ve önemli bir şey istedim. Bunun kabuğunu idare ettim, değil mi? Her şeye rağmen etkileyici bir kabuk. Ama ya sen? Senin ne olduğun, ona ne kattığın - bu bile, belki de bundan dolayı, onu önemli kılıyor. Peki ya benim için, ona katabileceklerim için? Şey, bu teraziyi biraz dengeleyebilir."

"Denge mi arıyorsun?"

"Olabilirim," diye mırıldandı. "Yani." Eğilip kızın alınına bir öpücük kondurdu. "Hadi yemeğimizi yiyelim."

Gümüş kapaklardan birini kaldırdı ve altındaki tabağı inceledi. Hafifçe ızgara edilmiş bir parça balık, renkli bir sebze karışımının üzerine güzel makarna bukleleriyle serpiştirilmişti.

"Sağlıklı görünüyor."

Güldü ve onu tekrar öptü. "Bahse girerim yeterince kolay inecektir. Sonra da çok fazla kahve ve sakladığın kurabiyelerle sağlığını silebilirsin. ofis."

Otururken ona mülayim bir bakış attı. "Saklanmış, gizlenmiş anlamına gelir. Sadece isimleri Treebody ve McBlab ile kafiyeli olan bazı insanların onları yakalayıp mideye indiremeyeceği bir şekilde saklanırlar." Biraz balık sapladı, yedi. "Sorun değil."

"Pizzaya alternatif olarak."

"Pizzanın alternatifi yoktur. Tek başına durur."

"İlk dilimini hatırlıyor musun?"

"İlk New York pizzamı hatırlıyorum, gerçek bir anlaşıma. Okul bitmişti, yaşıma gelmişti. Kendimi sistemden kurtardım ve New York'a gittim, Akademi'ye başvurdum. Birkaç haftam vardı ve şehri dolaşıp yönümü bulmaya çalışıyordum. Bir yere girdim. Şehir merkezinde küçük bir yer, Batı Yakası-Polumbi's. Bir dilim sipariş ettim. Ön cam boyunca uzanan bir tezgahları vardı ve oraya oturdum. Isırdım ve sanki, bilmiyorum, kendi küçük mucizem gibiydi. Sonunda özgür olduğumu düşündüm. Ve ben Burada, olmak istediğim yerde, bu lanet pizzayı yiyor ve New York'u izliyorum. Hayatımın en güzel günüydü."

Omuz silkti ve ızgarada pişirilmiş balığa biraz daha sapladı. "Pizza da çok güzel."

Bu onun kalbini hem kırdı hem de kaldırdı.

Bir süre önemsiz şeylerden, son derece sıradan şeylerden konuştular. Ama onu tanıyordu, aklını, ruh halini.

"Bana Whitney'in ne dediğini söyle. Kafanın

içinde." "Bekleyebilir."

"Gerek yok."

Sebzelerle oynadı. "MacMasters'a diski göstermenin ya da - şu anda- onu bundan haberdar etmenin bir anlamı olmadığını kabul ediyor. MacMasters'ın mevcut ve önceki davalarına odaklanacağız, herhangi birini tehdit dosyasına bağlayıp bağlayamayacağımıza bakacağız. Ama . . ."

"Açıkça tehdit edemeyecek kadar zeki olduğunu düşünüyorsun."

"Bir hata yaptı, başka bir hata daha yapacaktır. Ama onu orada bulacağımızı sanmıyorum. Baxter ve Trueheart, MacMasters'ın bulduğu tek ismi, yakalanmasına yardım ettiği bir torbacıyı buldular. Orada bir şey yok," dedi başını sallayarak. "Çalmıyor. Sen . . ."

Kız sözünü kesince başını eğdi ve daha fazla balık topladı. "Bitir şunu."

Onun gözlerine baktı, onu -onları- ısıltılı geceden çıkarıp geçmişin kanına ve acısına götüreceği için şimdiden üzgündü. "Tamam. Marlana'yı öldüren adamlar. onu vahşice öldürdü ve sana saldırmak için onu öldürdü. . ."

"Onları avlamak ve öldürmek niyetinde olduğumu bilmelerine izin verdim mi?" diye bitirdi. "Bu seni - en çok ne yapar
Bu koşullar altında diplomatik bir kelime - sormak ya da onları avladığım ve öldürdüğüm gerçeğini çok derinlemesine araştırmak rahatsız edici. İşkence eden ve öldüren herkes tecavüz etti, dövdü ve kırdı."

Adamın sıkı bir şekilde kontrol ettiği öfkesinin ham kenarı ona saplanırken şarabını aldı. Ama o gözlerini onunkinde sabit. "Rahatlık her zaman bunun bir parçası değildir, yaptığım şeyin, bizim ne olduğumuzun."

"Üst katta ekranda izlediğimiz o kıza yapılan şey, daha da genç olan başka bir kıza yapıldı. Birden fazla kişi tarafından. Tekrar ve tekrar, tekrar ve tekrar. Görünüşe göre aynı sebepten dolayı. Başka birine saldırmak için. Marlana'da bu bendim. O benim ailemden biriydi ve onu paramparça ettiler."

"Onu eve getirmenin çok fazla olduğunu bana söylemeni söylemiştim. Neden söylemiyorsun?"

Kendini toparlamak için bariz bir çaba sarf ederek -bunun bariz olması çok nadir görülen bir şeydi- arkasına yaslandı. "Bunun için birbirimize çok bağlıyız Eve. Ve ben bunu değiştirmedim. Ama bazı zamanlar var ki, Tanrım, kırık cam yutmak gibi."

Birden aklına geldi ve ayağa fırlayıp onu yumruklamak istedi. "Lanet olsun, senin yaptığınla bu piçin yaptığını kıyaslamıyorum. Sen suçluyu cezalandırmak için bir masumu öldürmedin. Körü körüne bir intikam duygusuyla değil, katılsam da katılmasam da adalet duygusuyla hareket ettin. Sordum, seni aptal, çünkü olay olduğunda gençtin ve gençlik genellikle aceleci ve sabırsızdır. Ama sen buna sabırla, yapmak istediğin şeyi yapana kadar odaklanarak karşılık verdin. Tanrı aşkına, bir çocuğa tecavüz etmek ve onu öldürmek değildi bu."

Bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra omuz silkti. "Şey, bu kesinlikle bana anlatıyor." Kadın ona kaşlarını çatmış, mum ışığı aralarında titreşirken bile gülümsedi. "Benim hakkımda bildiklerini bilebilmen ve kabul edebilmen benim için büyük bir şans."

"Saçmalık," diye mırıldandı ve yeminlerinden birini seçerek onu güldürdü.

"Sana her gün tapıyorum. Yemekten ve moladan daha fazlasına ihtiyacım olduğunu fark ettim. Bunu sistemimden atmam gerekiyordu. Sorunuza gelelim, Teğmen."

"Soru neydi?" diye sordu.

"Marlena'yı öldüren adamları tehdit ettim mi, övündüm mü ya da onlara bunu ödetmek istediğimi ilettim mi? Hayır. Olaya karışanlardan herhangi birinin Marlena'yı öldürenlerin kim olduğunu bilmesi için herhangi bir iz de bırakmadım. Neden?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Daha sakın bir şekilde başını salladı. "Ama o zaman böyle değildi. İntikam değildi. Aradaki farkın ve buradaki ihtiyacın bir parçası da bu. Videonun nedeni, mesaj."

"Evet. Aynı fikirdeyim. Bu tür bir intikam mı? Susamış."

"Susadım," diye mırıldandı ve mesajı tekrar kafasından geçirdi. "Evet. Bunun için iyi bir kelime."

"Genelde, intikamın hedefinin okun hangi sadaktan geldiğini bilmesine yetecek kadar bırakırsınız. Aksi takdirde, zafer dansının bir anlamı kalmaz."

"Evet, ama bunu kontrol etmeliyiz. Üniversiteyi taramamız gerekecek, bu da bir açı. Ve diski analiz edeceğiz. Feeney'nin bunu alması gerekiyor."

"Rütbem mi indiriliyor?" Roarke hafifçe sordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Bunun için fazla iç içeyiz," dedi. "Ama o bir polis çocuğu. Dikkatli olmamız gerekiyor. EDD başkanının bu kanıttan sorumlu olmasını istiyorum. Sınırsız bir bütçemiz, sınırsız bir insan gücümüz var ve medyada, hatta departmanda bile bu durumu sorgulayanlar olacaktır. Bu."

Gözlerinin arasında belli belirsiz bir kızgınlık çizgisi belirdi. "Nasıl

Bu dava neden bu kadar çok zaman ve çaba gerektiriyor? Sivil Joe neden aynı muameleyi görmedi? Cevaplar basit. Bir polisin ya da polis ailesinin peşine düşerseniz, biz de sizin peşinize düşeriz. Ve daha karmaşık. Bir polisin ya da polis ailesinin peşine düşerseniz, bu hepimizi hedef tahtasına koyar ve Sivil Joe'nun işini yapmasını çok zorlaştırır. Bununla yaşıyoruz, ama bu daha da şiddetlendiriyor. MacMasters'ın yıllar boyunca ortakları ve bir patron olarak emri altında adamları oldu. Nasıl birçoğu savunmasız olabilir mi? Ve dahası, biz

Bu piçi yakalayın, her kanıt, her prosedür kusursuz olmalı. Bunu yapamayız. Mahkemede şüpheli bir şey olursa, savunma avukatının bizi asabileceği bir şey olmaz."

Bir lokma yedi. "Bununla birlikte, kopya ile çalışmak için zamanınız ve isteğiniz varsa, kimse sizi durduramaz. EDD'ye atanan uzman danışman, sivil olarak Feeney'e rapor vereceksin."

"Bu da sana rapor vermek kadar eğlenceli değil. Ama mesaj alındı."

"Yaptığın en değerli şeylerden biri sana bir şeyler anlatmama izin vermen. Dinle, fikir ver. Sadece konuşmak bile benim için yeni kapılar açıyor. Soruyu bu yüzden sordum."

"Anlaşıldı. Şimdi bir tane daha var, o yüzden zıpla."

"Pekala, tüm hatları oynamalıyım-çek, çek. Benim için dönüp duranlardan biri de Kolombiya bağlantısı. Belki, belki de daha fazla saçmalıktı. Ama sanki kökleri gerçeğe dayanıyormuş gibi geliyor. Tıpkı dediğin gibi Aksan. Yani oraya gitmiş, orada çalışmış ya da Bunu yapan biri. Ya da orayı araştırdı, belki de -neydi ordersleri izledi. Onunla bu konu hakkında konuşabilmek için bir şeyler hissetti. Belki adını taklit etmiştir ama muhtemelen kendisine doğal gelen ya da anlamı olan bir şey seçmiştir. ona bir şey. Ona çok fazla doğruyu söylemeyecek ama yine o kökler."

"Bu büyüklükte bir okulda, güvenlikle bile olsa, kampüse girmek, yerleşimi incelemek, ayrıntıları toplamak zor değil. Öğretmenlerin isimleri, ders saatleri. Bu bilgilerin çoğunu internetten ya da sadece o."

Daha fazlası olduğunu düşündü. Daha fazlası.

"Onu inceledi, bu yüzden oraya giden bir arkadaşı olduğunu biliyordu. Bu, kesinlikle eminim ki, onun yöntemlerinden biriydi. Onu konuşturmak için kullandığı yöntemlerden biriydi. Bu ilk aşamalarda, her şeyi gizli tutmak için hiçbir motivasyonu yok. Bu yüzden Jamie'ye oraya giden adamla nasıl tanıştığını anlat."

"Ah." Roarke onu izleyerek başını salladı. "Ve eğer o Onu inceleyerek, arkadaşı Jamie'nin e-iş, polis işlerine olan ilgisini bilebilirdi. Jamie'nin aklına yakın arkadaşının gözüne yıldızlar sokan bu çocuğu kontrol etmek gelirse, kendini orada korumak istemez mi?"

"Akıllı olsaydı yapardı. Belki, bir kez Genç kızları, kızın birilerine anlatması gerektiğini anlayacak kadar iyi tanımıyor. Bir akran, bir dost. Yani bizim için endişelenmiyor. Orayı kazıyordu. Ama Jamie'nin kontrol etmesi ya da polisin kızının kontrol etmesi konusunda endişelenmek zorundaydı, sadece onu tatmin etmek için bile Merak. İndirimden yararlanmak için öğrenci kimliğini göstermesi gerekiyordu, yoksa neden göstermediğini merak etmez miydi? Nereden bulmuş?" "Çalıntı

ya da sahte."

"Belki ikisi de, çünkü eğer biri kontrol ettiyse -ki bunu da karşılaması gerekiyor- listede görünmesi gerekiyor."

"Bazı e-becerileri olduğunu biliyoruz. Bunu yapmak zor olmazdı. Ve," diye ekledi Roarke, "eğer bir beyni olsaydı, kendini çoktan o listeden silmiş olurdu."

"Yüksek olasılıkla. Bu yüzden yarın başlayacağım Üniversiteden birini zorlayarak bana çalıntı kimlik bildiren öğrencilerin listesini bulmasını sağlayın, sonra da bunları incelemeye başlayın."

"Neden yarın?"

"Çünkü korkunç ve giderek daha da sinir bozucu bir Barış Günü ve zaten geç oldu ve kimse idarede falan değil."

"Bunun icabına bakabilirim."

Gözlerini kısarak ona bir uyarı parmağı doğrulttu. "Sana dikkatli olmamız gerektiğini söyledim. Columbia'nın öğrenci dosyalarını hacklemene izin veremem."

"Ne yazık ki bu hoşuma giderdi. Ama bunu bir 'bağlantı çağrısı' ile halledebilirim."

"Kime?"

"Neden en tepeden, üniversite başkanından başlamıyoruz?"

Gözlerini kıstı. "Columbia Üniversitesi'nin başkanını tanıyor musun?"

"Evet, var. Roarke Industries bir bursa sponsorluk yapıyor ve zaman zaman laboratuvar ekipmanı bağışlıyor. Ayrıca onunla Jamie hakkında uzun uzun konuştum."

"Yani 'link'i alıp ona bir etiket verebilirsin, sorun olmaz, öyle mi?"

"Denemeden bilemeyiz, değil mi?"

Cebinden 'link'ini çıkardı ve arama yapmak için parmaklarını ekrana dokundurdu. "İlginç bir kadın, saçmalıklar için neredeyse korkunç bir radarla. Onu seveceksin." Arama gerçekleşirken gülümsedi. "Peach. Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim."

Masanın öbür ucundaki Eve sessiz tepkiyi duydu ama kelimeleri duymadı. Her neyse, Roarke güldü.

"Peki o zaman, yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Ben de sizden yardım isteyecektim. Eşimin bir polis memuru olduğunu biliyorsunuzdur. Öyle mi? Evet, gerçekten, ekranda oldukça iyi görünüyor. Bir soruşturmayı yönetiyor. Columbia'daki bir öğrenciyle veya eski bir öğrenciyle bir bağlantısı olması."

Durdu, dinledi, Eve'e doğru bir bakış fırlattı. "Evet, bu onun ortağı olmalı. NYPSP'nin işbirliğini takdir ettiğini biliyorum. Daha fazlasını istemeleri gerekiyor. Sanırım teğmen size neye ihtiyacı olduğunu doğrudan açıklarsa daha iyi olur. Bir dakika bekler misiniz?"

Tutmak için dokundu, 'link'i Eve'e uzattı.

"Şeftali mi?" dedi. "Peach adında bir üniversite rektörü mü?" "Doktor Lapkoff."

"Tamam." Eve 'link'i aldı ve iletişimi açtı. İlk izlenimi, çeliği delebilecek kadar keskin görünen buz mavisi gözlerdi. Kısa, düz kahverengi saçlarla kaplı, soğuk, çekici bir yüzden ışıldıyorlardı.

"Teğmen Dallas." Ses tonu da en az kendisi kadar sertti. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Birkaç dakika içinde bürokratik çarklar dönmeye başladı. Eve bağlantıyı Roarke'a geri verdi. "Verileri bir saat içinde bana ulaştıracağını söyledi."

"O zaman olacak."

"Sanırım işe dönsem ve buna hazırlansam iyi olacak."

Ofisine döndüğünde, bir eşleşme araması başlattı. Columbia listesi ve MacMasters'ın tehdit dosyası, ve son beş yıldaki dava dosyalarıyla eşleşmeler için ikinci bir dosya. Bu zaman alacaktır.

Videoyu tekrar incelemek için kullandı.

Birkaç kez durup başladığına karar verdi. Deena her seferinde tereddüt etmiş ya da senaryo dışına çıkmıştı. Sabır, odaklanma. Bir mesajı vardı ve iletilmesini istiyordu.

Kurbanın sadece baskı altında konuştuğu çok açık olmasına rağmen babayı suçladı. Kelimelerin söylenmesine ihtiyacı vardı. Kızından babasına mı? Bu önemli miydi? Çocuktan ebeveyne? Bir sorun mu yoksa sadece şans mı?

Hayır, bu işte şans yoktu. Her seçim kasıtlıydı. Doğrudan MacMasters'a, anneden hiç bahsetmeden. Baba, baba. -Anne değil.

Asla affetme. Nefret etmek. Nedenini asla

bilemezsin. Bedelini ödemeli. Babanın günahları

mı? Merak etti. Göze göz mü?

Oturdu, çizmeli ayaklarını masanın üzerine koydu ve gözlerini kapattı.

Katil kurbandan birkaç yaş büyükmüş, belki de daha fazla. MacMaster'ları cezalandırmak için kullanılan kasıtlı bir hedef. Kan bağı var.

Akraban mı? Oğul mu?

Tanınmayan çocuk mu?

Olabilir.

Eylemin acımasızlığı, planlaması, gönderilen mesaj... hepsi yoğun bir suçu işaret ediyordu. Katile karşı mı? Akrabasına

ya da

Katille yakın bir bağlantı mı?

Not: MacMasters'ın dosyalarında ölümle ya da ağır yaralanmayla sonuçlanan fesihleri ya da tutuklamaları/yaralamaları/vicdan azaplarını arayın. Gezegendeki ve gezegen dışındaki müebbet hapis cezalarını ekleyin.

Kişisel, son derece kişisel. Bu iş değildi.

Ünitesi gelen bir sinyal verdiğinde gözlerini açtı. Doğruldu ve verileri getirdi. Peach Lapkoff sözünün eri bir kadındı.

Eve, bunun işin iyi tarafı olduğunu belirtti. Kötü olan ise, lanet olası bir üniversitede kaç öğrencinin kimliklerini kaybetmeyi başardığıydı.

Daha fazla kahveye ihtiyacı vardı.

Daha fazla yakıtla zahmetli azaltma işlemine başladı. Birimi ilk aramasında eşleşme olmadığını bildirdiğinde bile, patlamayı hissetti.

"Powders, Darian, on dokuz yaşında. Edebiyat bölümü, ikinci sınıf. Yedek kimlik talep edildi ve beş Ocak 2060 için ödeme yapıldı." Gözleri kısılmış bir halde önceki listesini getirdi.

"Ve işte yine Savannah'dan Darian. Güncel konuyla ilgili tüm veriler ekranda."

Döndü, adamın kimliğini inceledi. "Yakışıklı adam, büyük, çekici bir gülümseme. Sen biçilmiş kaftansın."

Eve incelemeye devam etti ve bir katile mi yoksa onun kuklasına mı bakıyor olabileceğini merak etti.

"Bunu öğrenmenin bir yolu var."

Ayağa kalktı, sandalyesinin arkasına attığı ceketini çekti, sonra Roarke'ı aradı.

"Hey, kontrol etmem gereken bir aç var. Uzun sürmez."

"Dışarı çıkmak gibi mi?"

"Evet, bir olasılığım var. Şimdi üzerinde çalışmak istiyorum." "Seninle aşağıda buluşuruz."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Boşa zaman harcıyorsun, sen de öyle. Ben sürerim." Adam telefonu kapattığında kadın bir nefes verdi.

Tartışmanın anlamı yok. Roarke şoförlük yaparken o da Powders'da ikinci bir iş yapabiliirdi.

Onu alt kata yolladı ve Galahad'ın acı dolu bakışları altında kapıyı açtı, tam o sırada otomatiğe bağladığı araç evin önüne doğru geliyordu.

"Nereye gidiyoruz ve neden?"

"Columbia, olası bir şüpheliyle görüşmek için kampüs içi konaklama. Daha çok potansiyel bir kandırmaca. Ama her iki durumda da bu benim aracım değil."

Roarke üstü açık, iki koltuklu, parlak gümüş rengi üstü açık arabaya baktı. "Bu benim ve arabayı ben kullanacağıma ve çok güzel bir akşam olduğuna göre, uygun bir araç istiyorum."

Yolcu koltuğuna kadar kaşlarını çattı. "Bana verdiğiniz uygun bir araç var."

"Güvenli, dolu ve kasıtlı olarak çekici değil. Adresi girin," diye önerdi ve arabayı yola doğru sürdü.

İtiraf etmekten nefret ediyordu ama gece, hava ve hız çok iyi hissettiriyordu. Kendine bunun eğlenceyle ilgili olmadığını hatırlatarak Darian Powders'da daha derin bir koşuya başladı.

"Çocuk Georgia'dan, Ocak ayında yeni kimlik talebinde bulunmuş. Doğru yaşta ve güzel bir yüzü var."

"Okullar yaz için tatil değil mi? Haziran ayında neden kampüste olsun ki?"

"Kısa bir yaz dönemi alıyor ve Westling Yayıncılık'ta staj yapıyor. Edebiyat mezunu. Üniversitedeki ikinci yılını tamamlamış, not ortalaması 3.4. Suçu yok ama hâlâ Georgia'da olan kardeşinin iki kaçak çocuğu var. Ufak tefek şeyler. New York'ta bir amcası var.

Yayınevinde editör, bu çocuktan birkaç yaş büyük bir oğlu var, o da daha ağır bir yasadışı darbe aldı. Altı ay yatmış, üç ay da rehabilitasyonda kalmış. Büst Brooklyn'deydi, yani MacMasters'ta değil."

"O kıza yapılanlar için pek de sebep sayılmaz."

"Bu bir başlangıç," dedi Eve ve yolculuğun tadını çıkarırken koşmaya devam etti.

Bölüm 7

Eve rozetini yatakhane girişindeki masada oturan sert yüzlü droid'e gösterdi. Herhangi bir rüşvet olasılığından ya da ihlallerde insan zayıflığından kaçınmak için droid kullandıklarını varsaydı. Ama o alanın da muhtemelen sakinlerin yarısının yeniden programlama veya hafıza silme yeteneği ile dengelenecektir.

Droid Eve'in rozetini hem çıplak gözle inceledi hem de kırmızı ışın taramasından geçirdi.

"İşin amacı?"

"Bu sizin hiçbirinizin dosyasında yer almaz."

Droid tarzında, isim levhasına göre "Bayan Sloop" olarak adlandırılan makine işlem sırasında boş boş baktı.

"Bu binanın sakinlerinden ve ziyaretçilerinden ben sorumluyum."

"Ben bu şehrin sakinlerinden ve ziyaretçilerinden sorumluyum. Ben kazandım." Eve rozetine dokundu. "Bunun için basit bir soruya cevap vermeniz gerekiyor: Darian Powders şu anda burada mı?"

Droid iki kez göz kırptı, sonra bilgisayarına danıştı, ancak Eve bilginin kendi devrelerinde olduğunu hayal etti.

İşlem sırasında Eve, makinenin kısıtılmış suratının, sıkı dudaklarının, geriye doğru kaymış saçlarının bir

Yetkili her kimse, sakinleri uslu durmaları için korkutmaya çalışıyordu.

Sert, onaylamayan yüz ifadesi ona Summerset'i hatırlattığından, bunun nasıl işe yarayabileceğini anlamadı.

"Yerleşik Powders saat 03:30'da giriş yaptı. O zamandan beri çıkış yapmadı."

"Tamam o zaman." Eve asansöre doğru döndü.

"Giriş yapmanız gerekiyor."

Eve arkasına bakmaya zahmet etmedi. "Rozetimi taradınız. Bu beni içeri sokar." Adımını atarak dördüncü kata çıktı.

"Neden insan kullanmıyorlar?" diye yakındı Roarke'a.

"Droidlerle uğraşmak o kadar da eğlenceli değil."

"Bilmiyorum. Biraz eğlenceli buldum. Ve oldukça sönük görünüyordu."

"Belki, ama o çoktan yoluna devam etti." Ellerini ceplerine sokarak topuklarının üzerinde sallandı. "İnsan zaten birkaç dakika surat asar ya da söylenir. Bu daha tatmin edici."

Kapılar açıldığında, gürültü kulak zarlarını patlattı ve gözlerinin zonklamasına neden oldu. Kapıları açık odalardan müzik -çarpışan tarzlar, volümler, şarkı sözleri- fışkırıyordu. Sesler birbirine karışıyordu; bazıları tartışırken ya da münakaşa ederken yükseliyor, bazıları da şarkıya eşlik ediyordu. İnsanlar, muhtemelen ilaçların etkisi altında ve çeşitli kıyafetler içinde koridorlarda dolaşıyordu.

Bir çift kapalı bir kapının hemen dışında derin bir öpücük/iplik modunda sarmaş dolaştı. Eve neden içeri girip işi bitirmediklerini merak etti.

İki burun halkası ve sol omzunda korna çalan bir kaz dövmesi olan bir kızın önüne geçti.

"Darian Powders? Onu nerede bulabilirim?"

"Dar?" Kız bir elini arkasında çırparken Roarke'a uzun, yavaş ve için için yanan bir bakış fırlattı. "Düz geri, sağdan sonuncu. Kapı açık. Ben şu taraftayım," dedi Roarke'a, "eğer ilgileniyorsan."

"Bu bir teklif," dedi Roarke hoş bir şekilde. "Ama ben bu taraftan gideceğim."

"Bummed."

Eve kızgınlıktan çok şaşkınlık dolu bir bakışla kızın uzaklaşmasını izledi. "Seni tamamen gözüne kestirmiş."

"Biliyorum. Kendimi çok ucuz ve

kullanılmış hissediyorum." "Kahretsin.

Bundan zevk aldın. Erkekler hep

yapar."

"Yeterince doğru, işte bu yüzden çoğu zaman ucuz ve kullanılmış oluyoruz."

Homurdandı, sonra koridorda ilerleyerek odalara göz attı. Karmakarışık bir eşya ve insan yığını gördü, çok eski pizza ve çok taze Zoner kokuyordu. Barış Günü işaretleri horlayan bedenlerin ve muhtemelen Zoner kadar yasadışı olan bira şişelerinin arasına serpiştirilmişti.

"Burada gerçekten ders çalışan biri var mı?"

"Kapıları kapalı olanlar sanırım." Roarke omuz silkti. "Hafta sonu tatili bitiyor, sanırım çoğu hâlâ modunda." Roarke da onun gibi bir

Çift, patlayan bir video ekranının önünde yerde birlikte kıvrılmıştı. "Ya da sadece bilinçsiz."

Eve sadece başını sallayabildi. "Droid işe yaramaz ve onlar da bunu biliyor."

Koridorun sonundaki açık kapının önünde durdu. İçeride on genç insan büyük renkli yer yastıklarına yayılmış ya da küçük kırmızı bir kanepeye çökmüştü. Sesin kaynağı Müzik ekranda bangır bangır bir bilgisayar oyunu çalışıyordu. Kalan iki kişi sahnede düello yapıyor gibiydi. Çöp rock teçhizatının zirvesiyle donatılmış ikonları gitarları tutarken, meslektaşları hava versiyonunu çalışıyor ve ciğerlerinin tepesinde şarkı söylüyorlardı.

Bağırmayı düşündü ama bunun hava ve çaba kaybı olduğuna karar verdi. Bunun yerine içeri girdi ve rozetini yayılanlardan birinin önüne itti.

Kimsenin kaçakları gizlemek ya da bertaraf etmek için çabalamaması biraz hayal kırıklığı yarattı. Rozetini taktığı çocuk, bir tutam kızıl ve siyah saçını gözlerinden çekip şöyle dedi,
"Oha! Ne

yapacağım?"

"Kapat şunu."

"Ne?"

"Oyunu kapat."

Kıza daire şeklinde gözlerle baktı. "Ama bu final turu gibi bir şey ve başa baş. Dar belki de unvanını kaybedebilir."

"Kalp kanıyor. Kapat şunu."

"Vay be." Saçını tekrar taradı, ardından manuel olarak değiştirmek için ana kumandaya doğru ilerledi. Duraklatmayı kullandı, ki

Eve'e uygun. Ancak katılımcılar ve rozeti görmemiş olan izleyiciler çılgına döndü.

"Ne oluyor lan? Bu ne lan? Kim yaptı bunu?" Eve'in Darian olarak tanıdığı çocuk oyuncu etrafta dönüp duruyordu. Görünmez gitarıyla birine vurmaya hazır görünüyordu. "Luce'u indirmek üzereydim!"

"Sahte." Luce burnunu çekerek ağıartılmış saman sarısı saçlarını savurdu. "Seni kandırdım. Tamamen altımda."

"Bu çağda değil. Tanrım, Coby, ne?"

"Polisi yakaladım," dedi Coby ve başını Eve'e doğru salladı.

Slouchers ve Sprawlers dikkat kesildi. Darian Eve'e doğru kaydı, biraz gözlerini kırıştırdı. "Vay be. Ciddi misin?"

"Ciddiyim. Darian Powders?"

"Evet, ben!" Elini kaldırdı. "Eğer biz çok gürültücü olursak, herkes de öyle olur."

Eve göz ucuyla, yayılanlardan birinin kapıya doğru kışını sürüyerek ilerlediğini gördü. Tek bir parmak işaretiyle onu durdurdu.

"Ben kampüsten değilim, NYPSD'denim. Bazı sorularım var."

Luce, Darian'a doğru yanaştı ve elini ceplerinden birine sokarak Eve'e sadece rakip değil, aynı zamanda ilgili olduklarını söyledi. "Bir avukata ihtiyacın var, Dar."

"Ne var? Neden? Neden?"

"Bir polis soru sorduğunda, bir temsilciniz olmalı."

"Eminim hukuk öğrencisisindir."

Luce, kaynak suyuna benzeyen soluk mavi gözleriyle Eve'e baktı. "Prelaw."

"O zaman neden ilk soruda ona cevap vermiyorsunuz? Kolay bir soru. Darian, dün ^{akşam} altıdan bu sabah dörde kadar nerede olduğunu açıklayabilir misin?"

"Evet. Hadi ama Luce, bu çok kolay. Dün öğleden sonra bir grup arkadaş sahile gittik. Ne, yaklaşık iki belki?"

"Yaklaşık." Luce solgun gözlerini Eve'den ayırmadı. "Yedi gibi döndük."

"McGill'de yemek yedik ve Gia'da bir partiye katıldık. Kampüs dışında bir grubu var. Gia." Ufak tefek bir esmeri işaret etti.

"Tam olarak ne zaman gittiğini bilmiyorum, ama epey geç bir saatti. Ya da erken, sanırım," diye önerdi Gia. "Rock Your Ass turnuvasına başladık ve üçe kadar devam ettik. Yine de yakın."

Darian Eve'e, "Sonra buraya geri döndük ve kaza yaptık," dedi. "Zamanı tam olarak bilmiyorum ama kayıtlar aşağıda olacak."

"Tamam, gördün mü? Sakin ol." Eve bağlantıları ve Jamie'nin Cumartesi gecesi geç saatlere kadar parti yapmakla ilgili yorumunu düşündü.

"Yani . . . İyi miydim?" Darian kimlik çekimindeki aynı patlayan gülümsemeyi sundu.

"Evet. Avukata gerek yok," dedi Luce'a. "Jamie Lingstrom'u tanıyor musun?"

"Elbette. Birlikte birkaç ders aldık, bazen takılıyoruz. Hey, dün gece bir süre partideydi. Ona sorabilirsin.

Onu. . Bekle. Başı belada mı? Başı belada değil. Lanet olası bir polis olmak istiyor. Pardon, yani, e-polis olmak için çalışıyor."

"Onun başı dertte değil. Jamie'yi de tanıyorum. Senin de başın belada değil ama hâlâ sorularım var. Herkes dışarı çıksın."

Bedenler ayağa fırladı, çırpındı. Luce, Darian'ın yanına yapışmış halde kaldı ve çocuk Coby yerde kaldı.

Eve Coby'yi işaret etti, kapıyı gösterdi.

"Ama ben burada yaşıyorum."

"Olacak başka bir yer bul. Ve kapıyı arkandan kapat."

Eve, Luce'a baktı.

"Gitmiyorum. Haklarımı kullanıyorum."

"Peki. İkiniz de oturun."

Eve onlara Deena'nın kimlik fotoğrafını gösterdi. "Bu kızı tanıyor musun?"

"Hayır. Bekle. Hayır. Belki."

Eve, Darian'a "Birini seç," diye

tavsiyede bulundu.

"Sanırım onu görmüş olabilirim?" Eve'e baktı, o da profesörlerinden birine bakmış olabileceğini hayal etti. Ciddiyetle. "Belki Jamie ile? Ama dün geceki partideki gibi değil, ya da bir süreliğine. Sadece belki diye düşünüyorum. Luce."

Luce görüntünün üzerinde kaşlarını çattı. "Evet. Jamie ile birkaç kez. Kız arkadaş değil. Daha genç olduğu için sordum. O

sonsuz dek kanka olduklarını söyledi. Onunla pek konuşmadım ama birkaç kez Jamie'yle birlikte Perk It adlı kafede gördüm. Neden?"

Eve soruyu duymazdan geldi. "Darian, Ocak ayında yeni bir öğrenci kimliği talep etmiştin."

"Evet. Benimkini

kaybettim." "Nasıl

kaybettin?"

"Bilmiyorum. Bilseydim, muhtemelen bulurdum." Biraz zayıf bir şekilde gülümsedi.

"Ne zaman kaybettiğini deneyelim."

"Kış tatilinden hemen sonraydı. Döndüğümde vardı, biliyorum -Noel için eve gitmiştim- çünkü bir aradan sonra tekrar yurda giriş yapmak için gösterdim. Yeni yıl için erken döndüm, çünkü kim büyük arifede ailesiyle birlikte olmak ister ki? Ayrıca, Luce ve ben . . ." "Biz bir

birimiz."

Eve, Luce'a başıyla onay verdi. "Anladım."

"Geçen sonbaharda birleşmeye başladık ve ben geri dönmek istedim. Onu özlemiştim."

"Ah." Luce daha da yaklaştı.

"Ve burada Eve için büyük bir parti verdik. Büyük bir parti. Arife günü olduğunu biliyorum çünkü malzemelerde indirim almak için bunu göstermek zorundaydım. Demleme gibi bir şey değil.

reşit değil." Tekrar gülümsedi, çok ama çok masumca. "Bu yüzden yeni yıla kadar parti yaptık ve bir daha dışarı çıkmadık.

derslerin başladığı üçüncü güne kadar. Yani, temizlik yaptık, çöpleri attık falan ama burada kaldık. Hepimiz partiden yıpranmıştık ve hava çok soğuktu. Her neyse. Sonra derse girmeye gittim ama kimliğim

yoktu." "Üçüncüde mi? Neden beşinci sınıfın yerine geçtin?"

"Ah . . . Bilirsiniz, rapor verirsiniz, başvurursunuz ve ... saçmalık. Tamam, tamam, üçüncüde kaydım. Burada bıraktığımı falan düşündüm."

"Kaygan

mı?"

"Ben, ah .

. ."

Yön bulmak için Luce'a baktı ama Luce sert gözlerle Eve'e bakıyordu. "Bu onun umurunda değil, Dar. Kayganlığı da umursamayacak."

"Tamam, evet, başka bir öğrencinin kimliğiyle beni geçirmesini sağladım. Bunu yapmamanız gerekiyor ama bu yasalara aykırı değil. Değil mi?"

"Bunun için endişelenme."

"Döndüğümde her yere baktım. Olmadı. Sonra, tamam, ertesi gün erken derslerimi kaydurdım, birkaçını kestim, böylece eşyaları aldığımız mağazalara geri dönebilirdim, belki orada bırakmışımdır diye. Yine olmadı. Ayın dördünde gün sonunda bildirdim, böylece ayın beşinde çıktı."

"Kimliği nerede saklıyorsun?"

"Cüzdanda ya da bazen sadece cebimde çünkü daha kolay

oluyor. Çok fazla gösteriyorsunuz, bu yüzden cepte kullanışlı oluyor."

"Parti gecesi neredeydi?"

"Bilmiyorum. Cebim mi? Belki de. Ya da belki odama atmışımdır, bu yüzden üzerimde olmadığını fark ettiğimde her yeri dağıttım. Yeniden çıkarmak yetmiş beş dolar, artı formlar. Çok zahmetli."

"Partide kimlerin olduğuna dair bir listeye ihtiyacım var." "Hanımefendi-"

"Teğmen."

"Vay canına, ciddi misin?" Gözlerinde şaşkın bir saygı belirdi. "Teğmenim, beni kelepçeleseydiniz bunu yapamazdım ve Beni içeri çekti. Sıkıştık. İnsanlar gelip gidiyordu ve ben onların yarısını tanıımıyordum. Bir yerden biri bir arkadaşını getirir. Nasıl olduğunu biliyor musun? Burada bir köşe süitimiz var, yani katın en büyüğü. Parti verdiğimizde çakılırız.

Jamie buradaydı," diye hatırladı. "Ona sorabilirsin. Duvardan duvara ve daha fazlasıydık, yani . . . Kahretsin. Ne kadar aptalım.

O gece biri kaldırmış. Lanet olsun, insanlar rüzgârı emiyor."

"Öyle," diye onayladı Eve.

Darian'ın beti benzi atarken Luce, "Ve birisi bunu yasadışı bir şey yapmak için kullandı," diye ekledi. "Dün gece olan bir şey.

Akşam altı ile sabah dört arasında bir şey. Darian değildi."

"Hayır, Darian değildi. Sizinle tekrar konuşmam gerekebilir ama şimdilik işbirliğiniz için minnettarım."

"Her kim aldıysa bize ne yaptığını söylemeyecek misin?" Darian sordu.

Yakında öğrenirler, diye düşündü Eve. Şimdi bunun bir anlamı yok. "Özgür değilim."

"O kızla ilgili," diye mırıldandı Darian. "Bir şey yaptı ya da başına bir şey geldi."

Eve, Roarke'a işaret etti ve kapıya doğru ilerledi.
"Kimliğinize daha iyi bakın."

"Teğmen? Jamie iyi mi? O iyi mi?"

"Evet." Arkasına, siyah saçlı oğlana ve solgun, güzel kıza baktı. "Jamie iyi."

Eve dönerlerken biraz kara kara düşündü. "Yani çocuk, Darian, yılbaşı gecesi bir parti veriyor ve katil içeri girip kimliği ele geçiriyor öyle mi? Benim dünyamda çok şanslıyım."

"Katılıyorum, ancak bunun bir anlık bir şey olması imkansız değil.

Fırsat. Büyük ihtimalle katiliniz Darian'ı ya da Darian'ın da dahil olduğu birkaç adayı gözüne kestirdi.

Kalabalığın arasından partiye sızma fırsatı. Darian'ın üzerinde ya da odasında bıraktığı kimliği ele geçirmek zor olmadı. İnsanlar girip çıkıyor, birbirleriyle kaynaşıyor, şüphesiz alkol ya da kaçak göçmenler de var."

"Kampüsü biliyor, oraya karışıyor. Deena'yı hedef almıştı, bu yüzden oraya giden Jamie ile yakın olduğunu biliyor olmalıydı."

"Jamie'nin onu tanıdığını ya da en azından bir noktada onunla karşılaştığını düşünüyorsunuz. Bir arkadaşının arkadaşının arkadaşı."

"Uyuyor, değil mi? Hatta Deena'nın aşına olduğu bazı isimler bile kullanmış olabilir. O iki çocuk Deena'yı tanıdı ve onu Jamie'nin yanına koydu. Yani katil onların isimlerinden bahsediyor, ya da

Diğerleri. Otomatik olarak kendini güvende hissediyor. Ona ilk yaklaşımdan önce aylarca kimliğini saklamış. Lanet bir örümcek kadar sabırlı."

Darian'la yaptığı görüşmeyi yazmak ve MacMasters'ın dava dosyalarında yaptığı araştırmanın sonuçlarını incelemek için zahmetli bir sürece başlamak üzere işinin başına döndü.

Roarke onu veriler üzerinde kafa sallarken bulduğunda saat neredeyse sabahın ikisiydi.

"Uykunda çalışamazsın," diye işaret etti. "İkimizin de yatma vakti geldi."

"Elimde bir avuç olasılık var." Ellerin topuklarını bulanıklaşan gözlerine bastırdı. "MacMasters'ın uzun süreliğine gönderdiği insanlarla bağlantıları var, hapisanede satın almış olanlar. Son beş yılda hiç işine son verilmemiş. I daha geriye gitmem gerekebilir. Ve bunu onunla konuşmam gerekiyor."

"Bu da yarın için."

"Evet. Evet, öyle." Ayağa kalktı. "Neden hâlâ uyanıksın?"

"MacMasters'ın sahip olduğu sistemle silinmiş verileri ortaya çıkarmaya çalışmak, karanlık bir odada gözleri bağlıyken bir hayaleti bulmaya çalışmak gibi."

İkisi de merdivenleri çıkamayacak kadar yorgun oldukları için asansörü çağırdı. "Ve analizleri kaydın kopyası üzerinde çalıştırıyorum. Ve bu, lanet olası orijinaliyle çok daha özlü olurdu. Yansıma yok. Adam onun gözlerinde değil."

"Çok şanslı olurdum." Esneye esneye yatak odasına girdi. "Peabody ve ben parka gideceğimiz için burada yedi yüz için bir brifing ayarladım. Feeney diski alabilir, günlüğe kaydedebilir ve analize başlayabilir."

Yatağa doğru giderken soyundu. "Mira ile buluşacağım, onun bir profili olacak. Ben de Jamie'nin anısını seçeceğim. Bu adam etrafta olacak, kenarda köşede, ortama karışmış olacak, ama etrafta olacak. O bir hayalet değil. İzler olacak." Yüzüstü yatağa uzandı. "Her zaman bir yerlerde izler vardır."

"Yirmi dört saatten kısa bir süre içinde birkaç tane bulmuşsun." O Yanına sokuldu, bir kolunu etrafına dolayarak onu kendine yaklaştırdı. "Daha fazlasını bulacaksın."

"Belki de bir kurbandı." Sesi bulanıklaştı. "Ve MacMasters'ın yeterince şey yapmadığını düşünüyor ... polisi suçluyor, cezalandırıyor. Belki de . . ."

Karanlıkta, Galahad ayaklarının dibinde yatağa uzanırken Roarke onun sırtını okşadı. Ve işte buradayız, bu gece hepimiz güvendeyiz, diye düşündü.

Karanlık odaları ve şehrinin sert sokaklarına kazılmış izleri hayal etti. Gölgelerin içinde bir şeyler kaçışırken onları takip etti. Onu ölü gözlerle izleyen genç kızı hayal etti.

İzini sürerken, animasyonlu bir reklam panosu canlandı, katlar yüksekliğinde ve ağlayan, savunmasız, kanayan kızın görüntüsüyle doluydu. Kızın sesi karanlığı acıyla ve korkuyla dolduruyordu.

Orada, kızın yanındaydı; kız onu arkasında, yanında, önünde hissediyordu. Nefes alıyor, bekliyor, izliyordu. yalvardı, kanadı ve öldü.

Görüntü başka bir kıza, kırmızı ışıkla lekelenmiş bir odadaki bir kıza dönüşürken o oradaydı. Orada, kız Eve yalvarılmış, kan akıtılmış ve öldürülmüştü.

Bu yüzden kalbiyle kendini rüyadan kopardı. Kekeliyordu ve hava ciğerlerinde sıkışmıştı. Havayı zorla dışarı çıkardı. "Işıklar. Işıklar açık, yüzde on."

Ellerine bakarken hafifçe titredi, onları ters çevirdi ve kan aradı.

Orada değil, tabii ki orada değil. Sadece bir rüya ve o kadar da kötü değil. O kadar da kötü değil. Gözlerini kapatarak kalp atışlarının yavaşlamasını, sabitlenmesini diledi. Ama soğuğu uzaklaştıramıyordu ve Roarke onu ısıtmak için orada değildi.

Dişlerini gıcırdatmak istiyordu, bu yüzden kalkıp bir bornoz bulurken dişlerini sıktı. Saate baktı, saatin beş buçuğa yaklaştığını gördü. Evin monitörüne giderek boğazını temizledi.

"Roarke nerede?"

Günaydın, sevgili Eve. Roarke ana ofisinde. "Ne halt etmeye?" diye merak etti ve öğrenmeye gitti.

Aptalca, dedi kendi kendine, yatağa geri dönemeyecek kadar huzursuz olmak, kalan yarım saati yakalamak aptalcaydı. Ama bununla yüzleşemezdi, tek başına olmazdı.

Ofise yaklaşırken onu duydu, ama kelimeler tuhaf, karmakarışık ve yabancıydı. Özlemle kahveyi düşündü,

ve beynini temizlemek için zap'a ihtiyacı olduğunu düşündü
Çünkü Roarke'un Çince konuştuğuna yemin edebilirdi.

Açık ofis kapısına doğru gözleri kamaşarak yürüdü. Belki de hâlâ rüya görüyordur, diye düşündü, çünkü Roarke pekâlâ Çince konuşuyordu. Ya da muhtemelen Korece.

Duvardaki ekranda bir Asyalı konuşmanın sonunu mükemmel bir İngilizceyle aktarıyordu. Roarke ayağa kalkmış, holo-modelinin etrafında dönüyordu.

bir çeşit bina. Arada bir yapı değişiyor ya da sanki o ya da diğer adam bir iç manzaraya açılıyormuş gibi küçük bir ayarlama yaptım.

Camların genişliği artmış, açıklıklar açılı ve kemerli hale gelmiştir.

Büyülenmiş bir halde kapı pervazına yaslandı ve onun çalışmasını izledi.

O gün için giyinmişti ama henüz takım elbise ceketini ya da kravatla uğraşmamıştı. Bu ona ekrandaki adamın bir iş ortağından ziyade bir çalışan.

Holografik görüntüyü inceledi ve masasından bir fincan kahve almak için yana kaydı. İçerken diğer adamın konuşmasını dinledi alan ve akış, ortam ışığı.

Roarke, Eve'e binanın güneydoğu köşesi gibi görünen yeri göstererek bir başka Çince konuşmayla araya girdi.

Birkaç dakika sonra katı olan şey cam haline geldi. O bölümün çatısı kalktı, açı değiştirdi, sonra gevşeyerek yumuşak bir eğri.

Ve Roarke başını salladı.

Konuşma sona erdiğinde pervazı itti. Ekran karardı ve holo pufladı.

"Ne zamandan beri akıcı bir şekilde Çince konuşuyorsun? Ya da o her neyse."

Ona doğru döndü, yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Ne yapıyorsun ayakta? Daha üç saat bile olmadı."

"Tencere, çaydanlık. Çince miydi o?"

"Öyleydi. Mandarin. Ve bir avuç temel kelimedenden fazlasını bilmiyorum. Tercüman, iki yönlü."

Adam AutoChef'e doğru ilerlerken bile kaşları çatıktı. "Hiç bu kadar net bir çevirmen görmemiştim. Sesi sizin gibi geliyordu, bilgisayar tarafından üretilmemiştir."

"Bir süredir üzerinde çalıştığımız bir şey ve birkaç önemli pazarda satış yapıyor." Onun için programladığı kahveyi uzattı. "Kulağa bir sohbetten ziyade bir konuşma gibi geldiğinde ve öyle hissettirdiğinde iş yapmayı kolaylaştırıyor. çeviri."

"O şey neydi? Holo mu?"

"Pekin'in dışında inşa ettiğimiz bir kompleks." Adam kızın yüzünü incelerken gözleri karardı. "Bir kâbus gördün."

"Sayılır. Kötü değildi. Sorun değil."

Ama adam onu içine çekip sarıldığında itiraz etmedi. Sıcaklık sonunda kemiklerine geri geldi. "Özür dilerim. Bununla ilgilenmem gerekiyordu."

"Sabah beş buçukta mı? Ya da daha erken, çünkü buraya geldiğimde kendini çok kaptırmış görünüyordun."

"Pekin'de saat on iki saat sonra. Sen uyanmadan önce bitirmiş olmayı umuyordum." Onu geri çekti. "Biraz daha uyur musun diye sormanın anlamı yok."

"Tencere, çaydanlık," diye tekrarladı. "Ben yüzmeye gidiyorum. Bu ve kahve bana iyi gelecektir."

"Tamam o zaman. İşin bitince kahvaltı ederiz. Görmem gereken birkaç şey var."

"Saat daha sabahın altısı bile değil."

Gülümsedi. "Londra'da değil."

"Bu bana hep garip gelmiştir." Geri adım attı. "Ben sarhoşken bu şeylerin ne kadarını yapıyorsun?"

"Duruma göre değişir."

"Bana tuhaf geliyor," diye tekrarladı ve havuza inmek için asansörü kullandı.

Saat yedide, yakıtını almış, giyinmiş ve brifing için hazırды. Ofisinde kurulmuş bir büfe bulmak onu şaşırtmamıştı. Roarke'ın kendisini ve polislerini de beslemekte ısrar ettiğini biliyordu. Nedenini merak etti ve bir gün Mira'ya sormaya karar verdi.

Başını bitişik kapıdan Roarke'ın ofisine soktu. "Bunu kapatacağım. Sen zaten güncelsin."

Bilgisayarının ekranını tararken onaylar gibi bir ses çıkardı. "Feeney'e söyle, saat ikiye kadar gitmiş olurum ve ona biraz zaman tanıyabilirim."

"Pekala."

Peabody, McNab ve Jamie'nin koridorda konuşarak ilerlediklerini duyunca kapıyı kapattı.

"Ne alacaksan al," diye emretti, "ve sakın oyalanma."

"Domuz eti kokusu alıyorum." McNab, Jamie'nin peşinden neon bir mermi gibi büfeye doğru fırladı.

Peabody iç çekti. "Diyetteyim."

"Bir bülten var."

"Hayır, gerçekten. Bir sonraki izin gününde sahile gitmeyi deneyeceğiz. Mayolardan nefret ediyorum. Mayo giymekten nefret ediyorum. Ve dün pizza vardı. Sanırım hala kalçalarımnda." İç çekti. "Umarım meyve vardır, belki de birkaç düşük kalorili dal."

Feeney içeri girdiğinde Peabody günaha doğru ayaklarını sürüyerek ilerledi. "Baxter ve oğlu hemen arkamda, o yüzden oraya önce ben gitsem iyi olacak. McNab, domuz gibi davranmayı bırak."

"Sana yemek olacağını söylemiştim," dedi Baxter ve işaret etti. "Kendi payını ve benimkini al," dedi genç, biraz tecrübeli Trueheart'a. Sonra Eve'in yanına geçti.

Alışkanlığı olduğu üzere, Baxter çok şık bir takım elbise giymişti. Ama bu sabah yakışıklı yüzünde ukalalık yoktu.

"Güncel durumdayız ya da gönderdiğiniz son verilere göre güncel durumdayız. Çocuğu tanıımıyordum ama MacMasters'ı tanıyorum. Ben çaylakken onunla aynı takımda çalışıyordum ve o da Dedektif LT yolunda. Gelebilecekleri kadar iyi. Eğer

bizi içeri çekmeseydi, bunun için uğraşacaktım. Eğer bütçe sorun olmaya başlarsa, tüm fazla mesailer kayıtlardan çıkarılır."

"Sorun olmaz ama teklifiniz not edildi ve takdir edildi."

"Bölümde aynı şeyi yapmayacak tek bir adam bile yok. O pisliği yakalayacağız, Dallas."

"Bu doğru. Yüzlerinizi doldurun," dedi odadakilere, "ama gevezeliği kesin. Neredeyse yirmi dört saattir buradayız. Kaybedecek zamanımız yok."

"Adamın nerede?" Feeney ona sordu.

"Onun kendi işi var. İkinden sonra senin adamın olacak. Tamam, toparlayalım. Ekran açık." Whitney odaya girince durdu. "Efendim."

"Böldüğüm için özür dilerim. Sabah brifingine katılmak istiyorum. Ve size Kaptan MacMasters'ın burada, 900'de müsait. Burada buluşmanın onun için Merkez'den daha az karmaşık olacağını düşündüm."

"Evet, efendim. Ah ... eğer açgözlülükle tüketilmemiş bir şey isterseniz ..."

"Kahve iyi olur, teşekkürler. Lütfen, devam edin."

"Hepiniz davadan ve soruşturmanın ilk aşamalarından haberdarsınız. Hepiniz bunun bir polisin kızı olduğunun ve hedefinin belli olduğuna inandığımızın farkındasınız. Katilini tanıdığına ve Cumartesi gecesi ve Pazar sabahı erken saatlerde yaşanan olaylar için tuzağa düşürüldüğüne inanıyoruz. Diğer veriler ve diğer soruşturma hatları da gün ışığına çıktı, bunları da birazdan size aktaracağım. Feeney, EDD'nin durumu."

"Yavaş. Hiçbirimizin bunu duymak istemediğini biliyorum. Sabit diski silmek ve bozmak için kullanılan virüs etkili oldu. Her seferinde bir lanet baytı bir araya getiriyoruz ve bu baytların yarısı işe yaramaz. Konuttaki D ve C birimlerinin hiçbirisi işe yarar bir şey içermiyor. Tespit edebildiğimiz kadarıyla, kurbanla hiç iletişime geçmemiş ve ev bağlantılarından herhangi birinde onunla iletişime geçmiştir. Yatak odası da dahil olmak üzere hiçbir ev bilgisayarından ona e-posta göndermemiş ya da ondan e-posta almamıştır. Yatak odası birimi yirmi beşten yirmi otuz üçe kadar taranmış ve aranmıştır. Bu süre zarfında hiçbir şey silinmemiş."

"Molalarından birinde kontrol etti," diye sözlerini tamamladı Eve, "ve onu endişelendirecek bir şey bulamadı."

"Onu endişelendirecek hiçbir şey yok," diye yorumladı McNab. "Kimseyle görüştüğünden bahsetmiyor, biriyle görüştüğünü ima etmiyor. Erkek arkadaşı o birimdeki iletişimlerinin hiçbirinde yok. Belki bir tür kız şifresidir ama çözemiyorum."

"Bunu ceplerine saklardı. Daha kişisel, daha mahrem, daha gizli." Eve başını salladı. "En yakın arkadaşıyla onun hakkındaki mesajları ve konuşmaları bile, ana bilgisayarlar ve 'bağlantılar' dışında. Onu kandırmış. Şimdilik güvenliğe odaklanın."

Bakışlarını Jamie'ye çevirdi. "Jamie, şu anda odadan çıkmanı istiyorum."

"Ne için?" Sandalyesinde doğruldu. "Ben takımın bir parçasıyım."

"Ekibin sivil bir parçası. Geri dönmeni istediğimde seni etiketleyeceğim."

"Beni dışarıda bırakamazsınız. Ben işimi yapıyorum." Feeney'e hitap etmek için döndü. "Üzerime düşeni yapıyorum."

"Teğmeninizle tartışmazsınız. Bu da işin bir parçası."

"Teğmenin bana güvenip güvenmediğini, kendi başımın çaresine bakabileceğime inanıp inanmadığını soruyorum." Ayağa kalktı. "Eğer değilse, o zaman ben bir varlık değil, bir engelim. Bu Deena'yla ilgili. O yüzden söyle bana Dallas, eğer çekmiyorsam."

"Bunu Feeney söyleyecek."

Feeney, "Kendini tutuyor," dedi.

"Soruşturmanın bazı kısımlarının dışında kalırsam, verilerin bazı kısımlarına sahip olamazsam kendimi koruyamam. Başa çıkamayacağımı düşündüğünüz bir şey söyleyecekseniz yanlış."

"Söyleyeceğim şey bu değil." Başına gelecekler için onu korumak istemek yanlış mıydı? Belki de öyleydi. Ama bunu yapmadığı için pişman olabilirdi. "Kurbanın elinde, katil tarafından oluşturulduğuna inandığım bir müzik ve video diski buldum. Son bölüm kesinlikle onun eseri idi."

Jamie'ye son bir kez baktı. "Bilgisayar, H-23901 etiketli disk kopyasını işaretten çalıştır."

Onaylandı . . .

Bölüm 8

Polisler diğer insanların görmediklerini gördü. Diğer insanların görmemesi gerekenleri. En kötünün en kötüsüne doğru yürüdüler ve Eve, bir araya getirdiği ekibin bu yürüyüşü gözünü kırpmadan yapabileceğini biliyordu.

Ve hâlâ kimse konuşmuyordu. Video ekranda oynatılırken kimse nefes almıyor gibi görünüyordu.

Durduğu yerden Jamie'nin bakışlarını indirdiğini gördü, vücudunun titremesini izledi. Ve Peabody'nin onun elini tuttuğunu gördü. Parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti - Peabody'nin kemiklerini kırmış olmalıydı- ama Peabody irkilmedi.

Ve bu bağlantıyla birlikte çocuk bakışlarını tekrar kaldırdı ve ölen arkadaşının kâbusunun geri kalanını izledi.

Ondan polis olur, diye düşündü. Tanrı yardımcısı olsun, ondan polis olur.

Ekran karardığında ve kötü müzik sustuğunda bile kimse konuşmadı. Eve odanın önüne çıktı.

"Bunun bedelini ödeyecek." Sesi buz gibi öfkeliydi. buna ihtiyaçları vardı; buna ihtiyaçları vardı. "Bunu ilk ben söyleyeceğim ve bu odadaki herkesin buna inanmasını istiyorum. Bunu içten içe bilmelerini istiyorum. Deena MacMasters'ın bedelini ödeyecek.

"On altı yaşındaydı. Müzikten hoşlanıyordu. Utangaçtı, okulda başarılıydı ve küçük, rahat bir arkadaş çevresi vardı. O

idealleri ve umutları vardı ve bir fark yaratmaya yardım etmek istiyordu. O bir bakireydi ve adam bunu ondan çaldı. acımasızca. Onun hayatını, umutlarını ve ideallerini acımasızca çaldı. Bunu yapmadan önce onu, sevdiği babasına suçlunun kendisi olduğunu ve bu yüzden ondan nefret ettiğini söylemeye zorladı. Şu andan itibaren babanın bunu duyması, bizim gördüklerimizi görmesi için hiçbir neden yok. Bu diskin içeriği, aksi belirtilmedikçe bu ekibin üyeleri dışında tartışılmamalıdır.

"Sorular?"

Oda hâlâ sessizdi.

"Feeney, sen ve e-ekibin diski analiz edeceksiniz ve Sabit diski tekrar bir araya getirmek için çalışmaya devam edin. Kurbanın Nisan ayında D ve C ünitesine koyduğu tüm dosyaları, e-postaları, notları, her şeyi bulmanızı istiyorum. Yaptığı aramalar, şüpheli ile tanıştığı zaman yaptığı her şey. O zamandan beri herhangi bir veriyi silmiş ya da koymuş olabilir.

buluşmayla ilgili şifreli bir dosyada. Katilin hiçbir şey bulamadığını biliyoruz, o yüzden hiçbir şeyi silmedik. Belki daha şanslı oluruz."

Kahvesini eline aldı. "Baxter, sen ve Trueheart mahalleyi tekrar gözden geçirin. Katil muhtemelen Cumartesi gününden önce, hatta ilk buluşmadan önce evi ve mahalleyi araştırmıştır. Bana o mahallede on dokuz yaşında olduğunu söyleyebilecek yakışıklı bir çocuğun yirmi dört/yedi saat açık olan yerel bir internet kafeye gittiğini gören birini bulun. Kurbanın favori uğrak yerlerinin bir listesi var bende. Onları kontrol edin."

"Evet, efendim."

"MacMasters'ın davaları üzerinde çalışıyorum, birkaç olasılık var. Benim için çalmıyorlar ama yine de kontrol edeceğiz. Tuval işini bitirdiğinde, oraya gireceksin."

Üzerinde disk olan bir dosya aldı ve ona uzattı. "Sana bu konuda yardım getireceğim."

"Neden bu işe başlamamıza izin vermiyorsun, LT. Bunun için kimde yer varsa ondan yararlanabiliriz."

"Tamam. Bu işi sana bırakıyorum. Bu arada, Peabody ve ben kurbanın rapor edildiği park alanını araştıracağız. katille tanıştık. Daha sonra MacMasters ile burada buluşacağız ve onun davalarını araştırmaya devam edeceğiz."

"Bağlantılar," dedi. "MacMasters ile katil, katil ile Deena, katil ile MacMasters'ın dosyalarındaki bir nükte, kurban, fail, şüpheli ya da ilgili kişi arasındaki bağlantılar. Eğer Katil orada değil, onun için önemli ya da önemli olan biri orada. Bağlantıyı bulacağız."

"Eğer bu katilse," diye ekledi Baxter, "yaşına bakarak bunu tespit etmek yeterince kolay olmalı. Bebek yüzlü olsa bile on dokuz yaşında görünmesi için yirmi altı ya da on yedi yaşından küçük olması gerekir. Kaçaklar için sıkı baskınlar yapmış biri olabilir."

Jamie başını salladı. "Hiç uymuyor. Eğer herhangi bir uyuşturucu kullansaydı ya da gerçek bir kullanıcı olsaydı, kadın bunu bilir ve uzak dururdu. Orada ne aradığını biliyordu. Asla bir kimyagerle takılmazdı."

"Buna katılıyorum." Eve Jamie'ye başıyla onay verdi. "Buna ek olarak, zoru başarmış biri, bir kadın için Bir polisin kızına temiz bir ondokuz. Yine de kontrol ediyoruz. Hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi gözden kaçırmayız."

Durakladı, sonra bir sonraki düğmeye bastı. "Jamie, sanırım onu gördün ya da onunla tanıştın."

"Ne var? Neden? Nerede?"

"Darian Powders'ı tanıyorsun."

"Dar, elbette." Şaşkın yüzü doğrudan şoka dönüştü.

"Darian'ın-"

"O temiz," dedi Eve hemen, "ama bağlantılardan biri olduğuna inanıyorum. Kimliği çalındı, büyük ihtimalle yılbaşı gecesi yurttaki odasında düzenlenen bir parti sırasında. Sen de oradaydın."

"Ben . . . evet. Dar ve Coby bir partiyi salladılar. İkisini de tanıyorum, sınıfta birlikte çalıştık. Eve için büyük bir parti verdiler." Yüzü sertleşti ve Eve'e gözlerinin altına bulaşan uykusuzluk lekeleri kararmış gibi geldi. "O da mı oradaydı? Deena'yı öldüren adamın orada olduğunu mu söylüyorsun?"

"Eğer haklıysam, Powders'ın kimliğini çalacak kadar uzun."

"Ama Deena Dar'ı tanıyordu, yani bir bakıma. Onu tanıyacak kadar. Eğer bu adam onun kimliğini kullandıysa ve o da bunu gördüyse. Klonladı," dedi tiksintiyle. "Eğer iyiye ve doğru ekipman ve programlara erişimi varsa, kimliği klonlamış, üzerinde yeterince oynamış, kendi fotoğrafını ve verilerini girmiş olabilir."

"Temel ayak izlerinin eşgüdümlü olması gerekir." McNab kaşlarını çattı. "Klonlamak ve taklit etmek için değişiklikleri minimumda tutmanız gerekir."

"Aynı okul, aynı doğum günü," diye devam etti Eve.

"Muhtemelen makul bir aralıkta aynı boy ve yapıda.

Kampüsü, rutini biliyor olmalı, belki oraya gitmiş ya da orada çalışmış. Columbia bağlantısı

Deena'nın güvenini kazanmak için iyi bir numara. Sen oraya git Jamie, o da bunu planlıyor ve Darian'ı biraz tanıyor. Onun adı

Her neyse. Onunla birlikteyken, filmlere ya da kulüplere giderken kimliğini göstermesi gerekirdi. Düşünmelisin, kafanın içinde geriye gitmeli ve partiyi düşünmeye başlamalısın. Partiden önce, sonra.

Bakalım kenarda köşede takılan, harmanlanmış ama çok fazla sosyalleşmeyen birini hatırlayabilecek misiniz? Fark edilmek istemez, sosyal bir çevre bırakmak istemez. izlenim."

"Çok sıkıştı. Oradaki insanların yarısını tanıımıyordum. I-"

"Uzun süre kalmazdı ama Deena'yı getirip getirmediğinizi görmek için sizi izleyecek kadar uzun süre kaldığına bahse girerim. Bu onun için bir işti. Bu bir parti değil, bir amaçtı."

"Deneyeceğim. Tamam, deneyeceğim."

"Sizin gidebileceğiniz başka yerlerde de olabilirdi. Bir kulüp, kütüphane, bir internet kafe, bir lokanta. Gözleriniz onun üzerinden geçerdi. O sadece kalabalıktan biri. Ocak ve Nisan ayları arasında Deena ile birlikte olduğunuz herhangi bir zamanı düşünün. Aklına bir şey gelirse bana haber ver. Ne kadar küçük ya da belirsiz olduğu önemli değil."

"Tamam."

"Hadi başlayalım," diye emretti Eve.

Oda boşalırken Whitney Eve'e doğru yürüdü. "Eğer bir itirazın yoksa, seninle konuşurken oturmak istiyorum. MacMasters."

"Hayır, efendim, itirazım yok."

"O zaman seninle burada buluşuruz. Bu arada, bana bir görev ver."

"Efendim?"

"Ben hala bir polisim. Hâlâ nasıl koşacağımı biliyorum." Lafı ağzından kaçırdı, sonra kendini toplar gibi oldu. Kelimeleri işaret etti

uzaklaştı ve daha sakin konuştu. "Ayak işlerini yapabilirim, kapıları çalabilirim, olasılıkları araştırabilirim, bir ipucunun peşine düşebilirim. Siz birincisiniz, Teğmen. Bana bir görev verin."

"Ah . . ." Bu yan yana geliş onun dengesini bozdu. Emirleri Whitney vermişti. Ama yapması gereken yeterince açıktı.

Bundan daha fazlası. Katılmaya ihtiyacı vardı. "MacMasters'ın tehdit dosyasından derlediğim kısa bir olasılar listem var. Dürüst olmak gerekirse, efendim, oraya ulaşabileceğimizi sanmıyorum."

"Ama takip edilmesi gerekiyor. Ben alırım."

"Hepsi olmasa da çoğu masa başında yapılabilir. Eğer herhangi biri patlarsa, o zaman-"

"Nasıl yapıldığını hatırlıyorum. Çalışmak için yakınlarda bir yer bulacağım."

Sadece bir an tereddüt etti. "Ofisimi ve buradaki masamı kullanabilirsiniz Komutan."

Gözlerinde hafif bir eğlence parıltısı belirdi. "Bir ofisin ve masanın kutsallığını da biliyorum. Belki evinizde kurabileceğim başka bir yer vardır."

"Kesinlikle. Summerset'in bunu sizin için halletmesini sağlayacağım." Masasından disk dosyalarını aldı.

"İhtiyacınız olan tek şey bu olmalı. Peabody ve ben dokuzdan önce dönmüş olacağız."

"İyi avlar," dedi ve sonra cinayet tahtasını incelemek için geri döndü.

"Ayrılacağız," dedi Eve Peabody'ye. "Bölgelere ayırın, gösterin her koşucuya, köpek gezdirene, dadiya, teşhirciye, çocuğa, seksen yaşındakine ve kaldırımında uyuyana kurbanın resmini gösterecek."

"Birileri onu hatırlayacaktır çünkü o bir müdavimdi. O başka bir mesele," diye yorumladı Peabody.

"Biri onu görmüş ve ilk buluşmada onları birlikte görmüş. O zamandan cinayete kadar iki ay beklemiş. İnsanların anıları soluyor. Biz onları tekrar odak noktasına getireceğiz."

Merdivenlerin dibinde durdu; Summerset, siyahlar içinde kemikli, kafatası yüzü ifadesiz, ayaklarının dibinde tombul kediyle bekliyordu.

"Komutan Whitney'nin bir ofise ihtiyacı var. Bu sabah burada çalışacak."

"Ben hallederim."

Bu kadar mı? diye düşündü. Ukalalık yok, alay yok? O onun alaycı olmayışına alay etmeye başladı, sonra ne üzerinde çalıştıklarını bildiğini fark etti. Genç bir kızın tecavüze uğraması, işkence görmesi ve öldürülmesi, tıpkı onun genç kızının tecavüze uğraması, işkence görmesi gibi, ve öldürüldü.

Şimdilik aralarında alay konusu olmayacaktı.

"Yüzbaşı MacMasters'ın saat dokuzda gelmesi gerekiyor," diye aynı düzgün tonda devam etti. "Eğer dönmezsem, onu ofisime götürüp komutana haber verebilirsiniz."

"Anlaşıldı. Aracınız hazır."

Başını salladı ve güzel, ılık sabahın içine doğru yürüdü. Deena, David olarak tanıdığı çocukla hiç tanışmamış olsaydı, bu yumuşak yaz sabahında parka gidiyor olur muydu? Sabah mı? Kulaklarında çalan müziğin ritmiyle ayaklarını yere vurarak patika boyunca koşuyor olabilir miydi?

Nefes alıyorum, nefes veriyorum, diye düşündü Eve, sıradan bir günün daha başlangıcında.

Direksiyona geçti ve kapılara doğru sürdü.

"Jamie nasıl?" diye sordu Peabody. "Görevlerini azaltıp azaltmamam gerektiğini bilmem gerekiyor."

"Bence bunu atlatmaya çalışıyor. Onun için zor bir durum," diye ekledi Peabody, "ama bunu atlatmaya çalışıyor. Dün gece onun hakkında çok konuştu. Onun adına sevindim, ayrıca bu bana kendi resmime ekleyebileceğim bir resim daha verdi. Ya da Jamie'nin onu nasıl gördüğüne dair bir resim."

"Farklı mı? Onun resmi seninkinden?"

"Biraz, evet. Onu gerçekten bir kız, özellikle de bir kadın olarak görmüyordu. O bir arkadaş, bir dosttu. Onun da aynı şeyi hissedip hissetmediğini ya da bunun onun için sinir bozucu olup olmadığını merak ediyorum. Bir erkeğin sadece arkadaş olarak gördüğü bir kız olmak kötü bir şey olabilir."

Peabody yana kayarak Eve'e doğru yaklaştı. "Bu tanımlama onun için olağan değil miydi, yani erkeklerin onu bu şekilde görmesine alışkın mıydı diye merak ediyorum. Yani o Belki de kendini bu şekilde görmeyi kabullenmişti. Erkeklerin baktığı ve birlikte olmak istediği bir kız değildi."

"Bu adama kadar."

"Evet. Bu ona baktı, onunla birlikte olmak istedi ya da ona böyle düşündürdü. Ve sanırım bu kızla farklıydı. bu yüzden. Özellikle o yaşta, özellikle de ilk kez bir erkeğe aşık olduğunuzda böyle olur. Ve söylediği her şeye bakılırsa, bence bu onun ilk büyük aşkı. İlk ciddi şeyi, o yüzden farklı olacaktır."

"Nasıl?"

"Şey, o kadar utangaç değil, onunla değil. Onu öyle bir hale getiriyor ki

Mutlu. Ve o yaşta, o geçmişte bir kız, üniversiteli bir adamla birlikte? Her şey çırpınır ve ürperir. Onun istediğini yapmaya, istediği yere gitmeye, onun hoşlandığı şeylerden hoşlandığına inanmaya ya da en azından öyleymiş gibi davranmaya hazırdır. Kendini onun istediğini düşündüğü şeye dönüştürecek. Her şeyi gizli tutmasını sağlamasının yollarından birinin bu olduğunu düşünüyorum. O kadar ki en yakın arkadaşına bile gerçek detayları anlatmamış."

"Eğer zaten onun istediği kişi değilsen, neden senin üzerinde oynuyor?"

"Bu mantık ve özgüven işidir ve özellikle de on altı yaşında romantizmin ilk heyecanı için geçerli değildir. Sadece o yaşta olduğunuz zamanı düşünün."

"On altı yaşındayken bunların hiçbiri umurumda değildi. Tek umursadığım sistemden geçip Akademi'ye girmektir."

"Küçükken polis olacağını biliyordun. On altı mı?" Bu fikir Peabody'ye neredeyse akıl almaz geldi. "On altı yaşındayken müziğe, video yıldızlarına ve January Olsen'a takıntılıydım."

"January Olsen?"

"Şu aşık olduğum çok sevimli çocuk." Şimdi sevgiyle iç geçirebilirdi. "Birlikte yaşayacağımızı, iki sevimli çocuk yetiştireceğimizi ve önemli ve dünyayı değiştiren sosyal işler yapacağımızı düşündüm. Eğer Bana gerçekten bakar ya da adımı söylerdi. January Olsen diye biri yok muydu?"

"Hayır, bu da demek oluyor ki onun aklına girmek benim için senin için olduğundan daha zor."

"Şey . . . Sanırım bir açıdan Deena ve ben birbirimize benziyorduk. En azından ben on altı yaşındayken. Biraz utangaç, erkeklerin yanında beceriksiz ama birçoğuyla sıradan arkadaşlardık. Ben de Deena ile büyük işler yapıyor. Görünüşüyle ilgili şeyler mi? Annesi ve komşusu onun daha fazla sorun çıkardığını fark etti. Bu bir erkek olduğuna dair kesin bir işaret."

Peabody parmaklarıyla noktaları işaretlemeye başladı. "Kıyafetinizi, gardırobunuzu güncellemek. Bu kesinlikle bir. İki, Jamie'yle çok fazla takılmıyorduk, bu da şimdiye kadar düşünmediği bir şeydi. Okulla ve üniversitedeki arkadaşlarıyla meşguldü, bu yüzden birkaç kez pizza ya da video izlemek isteyip istemediğini sormak için onu etiketlediğinde bahaneler uydurduğunda bunu pek düşünmedi. Kendini çekirdek grubundan biraz kopararak adam için zaman ayırıyordu."

"Bu üç eder," diye ekledi Peabody. "Çekirdek grubunuzdan bir mola ya da biraz mesafe. Çekirdek grubunuzun bu adamla tanışmasını ve onu sevmesini istiyorsunuz ama bir yanınız da endişeleniyor. Ya beğenmezlerse? Bu yüzden onu kendinize saklamak, bu endişeden kaçınmanın bir yoludur. olasılık."

"Bu çok karmaşık bir durum."

Peabody bilgece başını salladı. "Genç olmak cehennemdir ve sefalet ve vahşi zevk. Tanrı'ya şükürler olsun ki bu on yıl içinde sadece bir tanesi."

Kendi gençlik yılları onun ilk on yılı kadar cehennem gibi ya da sefil geçmemişti. Ama Eve anlıyordu.

"Sinsi ve gizemli biri oldu."

"Bir bakıma isyan ediyordu. Sadece bu konuda gerçekten sessizdi," diye ekledi Peabody. "Ayrıca Jamie'nin, adamın bu işlerle ilgilenmediği ya da bir şeyler yapmadığı konusunda haklı olduğunu düşünme eğilimindeyim."

herhangi bir zor. Bunu kabul ederdi. Ve bu tür bir isyan onun içinde yoktu. Bu konuda haksız olduğunu düşünmüyorum."

"Tüm bunlar bize onun ne tür bir maske taktığını söylüyor. Altında ne olduğunu değil. Artık maskeyi çıkardı. Artık buna gerek yok."

Yasadışı bir yere yanaştı ve görev ışığını yaktı.

"Coltraine'den daha kötü."

Eve dışarı çıktı, Peabody onu karşılamak için yürürken hiçbir şey söylemedi.

"Onu tanıyorduk." Karanlık ve sıkıntılı gözleri Eve'in yüzünü aradı. "O bizden biriydi. Ve Morris'in kızıydı. O kadar sert vuracağını hiç düşünmemiştim, o işte çalışmak. Ama bu? Bir polisin çocuğu, böyle bir kız, böyle bir şey yaptı? Ve ben onu tanıyordum. Bu daha kötü."

"Bunu biliyor," dedi Eve. "Bunun her şeyden daha kötü olduğunu biliyor. Öyle olmasını istiyor, videoyla öyle olacağından emin oldu. Ve paçayı kurtardığını düşünüyor; bunun üzerine sallanıyor. Yanıldığını kanıtlayacağız ve onu alaşağı edeceğiz."

"Evet. Tamam." Peabody omuzlarını yuvarladı. "Sanırım bu bir moral konuşmasıydı."

"Bu bir gerçektir. Sen kuzeye git. Ben güneyi alacağım."

Gezinmek için yaratılmış bir gün, diye düşündü Eve. Pamuk topu bulutlar, mükemmel ve narin mavilikteki gökyüzünü kaplamıştı. Havada çiçeklerin ve çiçekli çalıların kokusu vardı.

Girdaplı adalardaki isyanın adını koyamıyordu. Uzun, görkemli ağaçların altında yeşil, yemyeşil çimler bir halı gibi kıvrılıyordu. Onların ve çılgınca çiçek açan çalılarının oluşturduğu duvar, şehrin gürültüsünü, hızını ve telaşını

kapatıyor ve sakin bir yaşamın kapısını açıyordu.
ve yemyeşil bir dünya.

Küçük gölet, güzel köprü kemerinin altında sıvı bir mücevher gibi parıldıyor, ağaçların ve bulutların yansıması yüzeyinde rüya gibi bir bulanıklık yaratıyordu.

İnsanlar banklarda oturmuş, go-cup'larından içiyor, birbirleriyle konuşuyor ya da 'link'lerinde PPC'lerine danışıyorlardı. İş kıyafetleri, eşofmanlar, yazlık elbiseler, dilenci paçavraları birbirine karışmıştı. New York'un eklektik dizilimi, yeşiller içinde bile.

Dadılar ve profesyonel ebeveynler havadan faydalanarak çocukları ve bebekleri garip tekerlekli araçlara bindirdi ya da garip koşum takımlarıyla taşıdı. Yol boyunca koşucular kulaklıkları, kulaklıkları, e-fitness kapsülleri takılı, rengarenk şortları salınarak ya da skin-suitleri ile zaten acımasızca tonlanmış vücutlarını sergileyerek ilerlediler.

Deena'nın kahverengi patika boyunca koştuğunu, hayatının yeşil çimenler ve parlak çiçek adaları gibi önüne serildiğini hayal etti. Ta ki bir çocuğa yardım etmek için durana kadar.

Daha yakın oldukları için, Eve önce çocuklu bir grup yetişkine yaklaştı.

Grubun geneline rozet taktı. "NYPD. Bu kızı gördünüz mü?"

Deena'nın fotoğrafını kaldırdı.

Bir sürü otomatik kafa sallamasıyla karşılaştı. Mavis'in Bella'sının yaşlarında olduğunu tahmin ettiği çocuklardan biri, Eve'in tüyler ürpertici bulduğu o bebek gözlü boşlukla ona baktı

Birinin ağzına soktuğu tıkaçla meşguldü.

"Gerçekten bakarsan belki," dedi Eve. "Haftada birkaç gün, sabahları bu saatlerde burada koşu yapardı."

Kadınlardan biri, yanında çok küçük, yuvarlak başlı bir çocukla daha da yaklaştı. Çocuk kollarını ve bacaklarını bir insan metronomu gibi sallarken Eve geriye yaslanmamak için kendini zorlamak zorunda kaldı.

"Neredeyse her pazartesi ve çarşamba buradaydım. Mayıs'tan beri. Onu fark etmedim. Ne yaptı ki?" Başını hevesli ve korkulu bir bakışla kaldırdı. "Parkın bu kısmının güvenli bir bölge olması gerekiyordu, en azından Gündüz vakti."

"O hiçbir şey yapmadı. Başka kimse var mı? Yapmış olabilir. İlkbaharın başlarında burada koşmak daha alışkanlık haline gelmişti. Mart mı, Nisan mı?"

Yine başını salladı ama Eve kadınlardan birinin daha dikkatli baktığını fark etti.

"Onu gördün mü?"

"Emin değilim. Belki de. Ama parkta değildi. Sanmıyorum."

"Mahallede," diye sordu Eve, "bir dükkânda, sokakta. Belki birden fazla kez, eğer tanıdık geliyorsa. Ya da Belki onunla konuşmuşsundur." Arabada ikiye ikiye giden iki çocuğa baktı. "Çocukları severdi. Bir daha bak."

"Sanırım . . . Evet. Elbette. Bana yardım eden oydu." "Sana yardım mı etti?"

"Bir sürü ayak işim vardı. Yanında çalıştığım kadın bazen sadece iki elim olduğunu hatırlamıyor, anlıyor musun? İki oğlum vardı, küçük Max ve Sterling. Sterling tek başına ele avuca sığmaz. Onun için bir elbise almam gerekiyordu, pazarlamadan da. Çiçek istedi. Zambaklar. Ben de yüklendim,

ve aniden Sterling kulağından bıçaklamışım gibi çığlık atmaya başladı."

Bakışlarını diğer kadınlardan birine kaydırdı ve anlayışlı bir sırıtışla karşılaştı.

"Onunla ilgilenmeye çalışıyordum ve bebek arabasına sığdıramadığım eşyalarla hokkabazlık yapıyordum ve bu kız - işte o - bana seslendi ve sürünerek geldi. Yanında Mister vardı. Boos."

"Kim?"

"Bay Boos, Sterling'in ayısı. Bakın." Tandem bebek arabasının ikinci koltuğundaki çocuğu işaret etti. Çocuk Eve'e şüphe dolu bakışlar fırlatarak oturmuş, kulakları ezilmiş ve yüzünde şok olmuş bir ifade olan parlak mavi bir oyuncak ayı tutuyordu.

"Benim!" Sterling bağırdı ve meydan okurcasına dişlerini gösterdi.

Kadın gözlerini devirdi. "Eğer Bay Boos'a ulaşamıyorsa, hayat yaşamaya değmez. Onu düşürmüştü ya da belki de fırlatmıştı, ve ben fark etmemiştim. O da alıp getirdi ve o sırada Max ağlamaya başladı çünkü Sterling ağlıyordu. Bana yardım edip edemeyeceğini sordu, ben de sadece altı tane daha ya da onun gibi bir şeye ihtiyacım olduğunu söyledim. Ben de Sterling, Bay Boos'u kurtardığı için ona teşekkür etti ve sadece bir blok daha gideceğimi söyledi. O da o tarafa gideceğini ve istersem pazar çantasını taşıyabileceğini söyledi. Gerçekten çok nazikti."

"Seninle birlikte yürüdü."

"Evet, o-" Çocuk radarına sahip olması gereken kadın başını çevirdi ve uyarı parmağını

Sterling saniyeler sonra küçük kardeşini Mister Boos ile patakladı.

Melek gibi bir gülümseme ve gözlerinde şeytani bir bakışla yatıştı. Eve onun peşine düşüp düşmeyeceğini merak ediyordu.
Yirmi yıl.

"Üzgünüm, sıkılmaya başladı. Nerede kalmıştım? Oh evet, bu kız mı? Çantaları taşımama yardım etti, beni binaya kadar geçirdi. Çok kibar ve nazikti. O yaştaki birçok çocuk seni görmez bile, ne demek istediğini anlarsın. Sterling'i güldürdü, çocukları ne kadar sevdiğini söyledi. Bir çift ikiz çocuğa bakıcılık yaptığını hatırlıyorum, bu yüzden çok iş yapabileceklerini bildiğini söylemişti."

"Bu ne zaman oldu?"

"Kesinlikle biliyorum çünkü ertesi gün benim doğum günümdü. Beş Nisan."

"Yalnız mıydı?"

"Bu doğru. Okuldan eve yürüyerek döndüğünü söyledi. Sanırım sırt çantası vardı. Bundan emin değilim, gerçekten. Ama onu birkaç hafta sonra gördüm. Belki bir ay ya da altı hafta. Bilmiyorum. Yağmur yağıyordu, gökyüzü yeni açmıştı ve çocukları eve götürmek için acele ediyordum. İkinci Cadde'de, Elli ile Elli Beş arasında bir yerdeydi. Çünkü çocukları bir program için Çocuk Müzesi'ne götürmüştüm. Bir sihirbazlık gösterisi vardı."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır, otobüs durağına gitmek için acele ediyordum, çünkü maxi tandem bebek arabasını alacaktı ve bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. O kadar yolu çocuklarla yağmur altında yürümek istemedim. Ama onu gördüm ve el salladım."

dikkatini çekmek için. Ama o ve çocuk bir hava aracına atladılar ve uçtular."

"Çocuk," diye tekrarladı Eve ve karıncalanmayı hissetti.

"Yanında bir çocuk vardı ve gülüyorlardı. Gerçekten mutlu görünüyordu. Islak ama mutluydu."

"Çocuğa bir göz attın mı?" "Ah . . .

Sayılır. Sadece bir dakikalığına." "Temel

bilgiler. Boyu, kilosu, rengi."

"Şey, vay be, emin değilim." Saçlarını karıştırdı, dudağını ısırdı. "Ondan daha uzun. Sanırım aynı boydayız ve adam daha uzundu. Elbette, tahtaya atladıklarında onun omzuna yaklaşmıştı, çünkü kollarını sizin yaptığınız gibi ona doladı, çenesini omzuna koymak için yükseldi. Bence çok hoştu. Yani, bilmiyorum, 1.80 civarı sanırım. Zayıf. Yani üzerinde hiç cüsse yoktu. Benim gibi.

Yağmur yağdığını söyledi, bu yüzden gömleği sıvanmış. Beyaz bir çocuk. Beyaz görünüyordu. Evet, şapkasını çıkarıp kızın kafasına taktı. Bu da çok hoştu. Kahverengi saçları vardı.

Kahverengimsi, tüylü, yaklaşık ... Bilmiyorum." Elini kulaklarının birkaç santim altına vurdu.

"Peki ya göz rengi, yüz hatları?"

"Gerçekten sadece bir dakikalığına. O kadar bile değil. Güneş gözlüğü takmıştı. Çocuklar yağmur yağarken bile buz gibi görünmek için bunu yaparlar. Çok tatlıydı. Sevimli bir erkek arkadaşı olması güzel diye düşündüm çünkü o gün bana gerçekten yardımcı oldu."

"Başka bir şey var mı? Kıyafetleri, hava tahtası? Mücevher takıyor muydu?"

"Bilmiyorum. Bir dakika sürdü."

"Bir polis sanatçısı ile çalışır mıydınız? Daha çok şey hatırlayabilirsiniz."

Yüzünde bir endişe ifadesi belirdi ve etraflarındaki kadınlar mırıldanmaya başladı. "Onu neredeyse hiç görmedim ve patronum Ayrıca, başını belaya sokmak istemiyorum. Bana gerçekten yardım etti. İyi bir kızdır."

Eve seçenekleri tarttı. Medya öğleden sonra hikayeyi öğrenmiş olacaktı, eğer öğrenmedilerse. Kapak nasıl olsa çıkacaktı. "Ona yardım etmiş olursun. Pazar sabahı erken saatlerde öldürüldü."

"Hadi ama. Hayır, bana bunu söyleme." Sesi tizleştikçe, tandemdeki çocuklar düello feryatlarına başladı. "Aman Tanrım! Tanrım."

Diğer kadınlar hemen ona yaklaştı, ona dokundu, çocuklarını ya da suçlamalarını biraz daha yaklaştırdı.

"Onu birlikte gördüğünüz adam bilgi sahibi olabilir. Onu bulmam çok önemli."

"Onu zar zor gördüm ve yağmur yağıyordu. Bilmiyorum. İyi bir kızdı. Sadece bir çocuktü."

"Adın ne senin?" "Marta."

Marta Delroy."

"Marta, onun adı Deena. Deena sana yardım etti. Şimdi sen de ona yardım edebilirsin. Bunu işvereninle halledeceğim."

"Tamam." Bir düzine cebinden bir mendil çıkardı. "Ne yapmam gerekiyor?"

Eve ayarlamaları yapıp Marta'nın işverenin bilgilerini aldıktan sonra, diğer kadınlardan biri konuştu.

"Sabahları bu saatlerde burada koştuğunu söylemişsiniz. Lola Merrill ile konuşmak isteyebilirsiniz. Kızı anaokuluna başladığından beri neredeyse her gün koşuyor. Genellikle bitirdikten sonra konuşmaya gelir. Uzun boylu sarışın, harika yapılı. Muhtemelen bu sabah koşuya çıkmıştır bile."

"Teşekkürler."

Kadınların yanından ayrıldı, Marta'yı götürmesi için en sevdiği ressamı ayarlamak üzere 'link'ini çıkardı, sonra Peabody'yi etiketlemeye geçti.

Peabody ona, "Ben de seni etiketlemek üzereydim," dedi. "Sanırım elimde bir şey var. İlk buluşmayı gördüğünü düşünen bir kadın."

"Uzun boylu sarışın, harika yapılı?"

"Tanrım, süper görüşün mü var?"

"Hayır, ama bir onayım ve kendime ait bir zekâm var. Lola'nın ifadesini al, sonra da en kısa zamanda Yancy ile çalışmasını istiyorum. Yancy ile ayarlayacağım. Onu birkaç dakika orada tut. Ben sana doğru geliyorum."

Merkezle temasa geçti ve Peabody'nin bölgesine doğru yürürken Yancy için ikinci bir tanık ekledi. Sarışını gördü ve parlak mavi şeritli siyah koşu takımının içindeki yapının olağanüstü olduğunu kabul etmek zorunda kaldı.

"Lola Merrill?"

"Evet, doğru."

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody'nin ortağı. Yardımınız için minnettarız. Bana ne gördüğünüzü ve ne zaman gördüğünüzü söyleyin."

"Birkaç hafta önce, sanırım Nisan ayının ortalarıydı, çünkü sabahın bu saatinde hava hala oldukça serindi ve nergisler yeni yeni açıyordu. Kızı haftada birkaç kez görüyordum. İyi bir formu, iyi bir dayanıklılığı vardı. Sizin yaptığınız gibi el salları ya da başımızı sallardık."

Lola hamstring kaslarını esnetmek için eğildi. "Onunla hiç konuşmadım. O gün onu bir çocukla gördüm. Hoş bir çocuktur. Yolun dışında, çimlerin üzerinde oturuyordu. Ayakkabısını çıkarmış, bileğini ovuşturuyordu. Durmadım çünkü o almış gibi görünüyordu. gülüyorlardı."

Doğrudur, baldırlarını esnetmek için bacağını arkaya doğru çekti. "Yürümeye devam ettim ve bitti. Onu ilk kez görüyordum ve o zamandan beri görmedim. Ortağınıza onu görmediğimi söylüyordum. Son zamanlarda etrafta da."

"Ona iyice bakabildin mi?"

Lola omuz silkti. "O kadar da dikkat etmiyordum. Sadece endorfinlerime vuruyordum. Kahverengi, dağınık saçlı. Hoş görünümlü. İyi ayakkabılar. Ayakkabıları fark ettim. Bu benim yaptığım bir şey."

"Ne tür ayakkabılar?"

"Anders Cheetahs, en üst sırada. Lacivert logolu beyaz."

"Göz rengi?"

"Gözlükler. Birçok koşucu gözlük ya da güneş gözlüğü takar. Ve bir şapka. Top şapka. Bunu fark ettim. Oh, ve üzerinde bir Columbia

sweatshirt. Ben de oraya gitmiştim, o yüzden tanıdım."

Eve'in bakışları Peabody'ye kaydı, orada da kendisiyle aynı tatmin duygusunu gördü. Peabody, "Bayan Merrill polis sanatçısıyla çalışmaktan mutluluk duyuyor," dedi.

"Biraz heyecan verici ama ne kadar yardımcı olabileceğimi bilmiyorum. Ona zar zor baktım."

Eve, parktaki turlarını tamamladıklarında, saçlarını, ayakkabılarını, şapkasını, gömleğini fark edecek kadar, diye düşündü. Gerisini Yancy halledecekti, bilinçaltında gömülü olan başka ne varsa.

Arabayla uzaklaşırlarken Eve, "şansımız yaver gitti," dedi. "ok şanslıydık."

"Cidden çok şanslısın. Bir süpürmede iki zeka ve ikisi de Yancy ile çalışmaya istekli."

"şapkalı, gölgeli, yüzüne sağlam bir şey oturtmak daha zor. Zeki biri ama son model ayakkabı giyecek kadar zeki değil. Muhtemelen onu etkilemeye çalışmıştır. Sweatshirt onun açılımı, bağlantısı. Doğu yakasında birinin onları fark etmesini bekleyemez, benim zekam gibi. Ve buluşma cinayetten iki ay önce. Birini diğerinin yanına asla koymayacağımızı düşünecektir.

"Belki parkta bir adamla tanıştığından ve ona yardım ettiğinden bahsedecektir. Ama adam onun üzerinde çalışmaya başladıktan sonra Hepsi gizli. Onun yaşındaki kızları tanımıyor, arkadaşıyla nasıl konuşması gerektiğini bilmiyor. şimdi bir glgemiz var. bir hayalet yerine."

"Yaklaşık 1.80 boylarında, ince yapılı, kahverengi saçlı, beyaz, genç. Henüz pek gölgesi yok ama bir saat öncesine göre daha fazla gölgesi var."

"Yancy onları çalıştırdıktan sonra, daha fazlasına sahip olacağız."

Evin kapısından döndü. "Ben MacMasters'la konuşurken, sen de ayakkabılara başla. Bu konuda yardım etmesi için bölümden birini görevlendirin. Aktif olarak gömülü olmayan kim varsa. Ben

Bahse girerim oldukça yeniydiler, sadece o buluşma için alınmışlardı. Marta'nın onları gördüğü bölgeyi araştırmaya başlayacağız.

Bakalım Doğu Yakası Çocuk Müzesi'nin hangi gün sihirbazlık gösterisi yaptığını ve yağmur fırtınası olduğunu bulabilecek misiniz? Zekânın onları fark ettiği günü saptayabiliriz. Bunun için birini görevlendirin, müzik mekanlarına, videolara, oyun salonlarına, gençlerin takılabileceği yerlere odaklanın."

"Hallediyorum."

"Summerset'e söyle sana bir yer ayarlasın." Park etti, arabadan dışarı itti. "Burası onun mahallesi de olmayacak. Birinin onu görmesini, durmasını, konuşmasını istemez. Onunla birlikteken değil. Sadece ikisi."

İçeri girdi, Summerset görüldüğünde Peabody'ye başparmağını salladı.

"Kaptan MacMasters ofisinizde bekliyor. Komutan Whitney de onunla birlikte."

Hiçbir şey söylemedi ama kalktı.

"Elbiseniz hazır ve bugün teslim edilecek."

"Neyim?"

"Dr. Dimatto'nun düğünü için gelinliğiniz. Leonardo, daha

fazla prova gerektirmesi durumunda elbiseyi üzerinizde görmek istiyor."

Eve ağızını açtı, kapattı ve hırıltılı bir ses çıkardı. "Sorun yok. Bir şey olmaz. Sadece nereye koyarsan koy bu şeyler buraya geldiğinde."

Gelinlikler, provalar, düğünler. Tanrı aşkına. Louise'i arayıp gelinlik hakkında rapor mu vermesi gerekiyordu?

Tanrı aşkına, diye tekrar düşündü.

Beklemesi gerekecekti. Şu anda acılı bir babayla çocuğunun cinayetiyle ilgili soruşturma hakkında konuşmak üzereydi.

Diğer her şey beklemek zorundaydı.

Bölüm 9

Eve kapiya doğru adım attığında MacMasters'ı gördü. pencerelelerin yanında duruyordu. Yeşili, rengi, çiçeği, maviyi gördü mü? Bundan şüpheliydi.

Adamın zayıflamış göründüğüne karar verdi. Yıpranmış ve kederin yüküyle zayıflamış. Artık bir polis olabilir miydi? Bir polis gibi düşünebilir, bir polis gibi durabilir miydi?

Emin değildi.

Komutana baktı, onun yanında duruyordu. Bu duruş destek, dostluk ve paylaşılan bir kayıptı.

Her ikisinin de bu kayıptan geri adım atmasına, ona ihtiyacı olanı vermek için bir tarafsızlık mesafesi kurmasına ihtiyacı olacaktı.

Ya da tamamen uzaklaşmak.

İçeri girdi. "Kumandan. Kaptan."

İkisi de döndü. MacMasters'ın yüzünde umut anlamına gelen o hızlı kıvılcımı gördü. Hayatta kalanların cevaplara ihtiyacı olduğunu biliyordu.

"Herhangi bir ilerleme var mı, Teğmen?"

MacMasters'a "Bazı hatların peşindeyiz," dedi. Masasına, kasıtlı olarak yukarıda bıraktığı cinayet panosuna doğru ilerledi. Bununla yüzleşmek zorundaydı ve Coltraine'in soruşturması sırasında Morris'in panoyu görmesine izin verdiğinde Roarke'un söylediklerini hatırladı.

Her şeyin merkezinde onun olduğunu görecekti. Odak noktası oydu.

"Kaptanı bu sabahki toplantıdan Brifing," dedi Whitney, bakışları onun yüzüne kilitlenmişti. "Bu size zaman kazandırır."

"Evet, efendim. Bunların bir kısmının üzerinden geçeceğiz, ancak bu sabah Deena'yı şüpheliyle birlikte gördüklerine inanan iki akıllı bulduğumuzu bilmelisiniz. İkisi de bir polis sanatçısıyla çalışmaya istekli. Dedektif Yancy'nin onlarla görüşmesini ayarladım."

"İki mi?" MacMasters'ın sesi sıçradı. "Onu iki kişi mi gördü?"

"İki bağımsız tanık Deena'yı genç bir erkekle gördüklerine inanıyor. İkisi de renklerle eşleşen temel tarifler verdi. Oturun, Yüzbaşı."

"|-"

"Lütfen." Artık bir polis olmadığına karar verdi. O bir babaydı. Sadece her ikisiyle de konuşmanın bir yolunu bulmaya çalışabilirdi. "Sana bildiklerimi ve ne yaptığımızı anlatacağım."

Parktaki iki kadınla yaptığı görüşmeleri gözden geçirdi. "Merrill'in görülme zamanlaması ilk buluşma olduğunu düşünüyoruz. Delroy'un zamanlaması buluşmaya devam ettiklerini gösteriyor ve sizin, eşinizin ve Deena'nın arkadaşlarının ifadeleri aracılığıyla belirlediğimiz alanın dışında buluşuyorlar. Delroy'la sık sık buluşup buluşmadığını biliyor musunuz? Doğu Yakası'na mı gittiniz?"

"Genel olarak değil. Evine yakın favori dükkanları ve mekanları vardı. Ve sana verdiğim yerler Columbia."

"Bu alanların dışında bir araya geldiklerini tahmin edebiliriz. ilişkilerini gizli tutmak. Delroy'un onları gördüğü günü tespit etmeye çalışıyoruz ve onları gördüğü yere memurlar gönderiyorum. Deena'nın fotoğrafını tüccarlara, tezgâhtarlara, garsonlara gösterecekler."

MacMasters'ın yüzündeki mücadeleyi, umut ve umutsuzluk arasındaki savaşı gördü.

"Şüphelinin kimliğini belirlememize yardımcı olacak başka tanıklar bulabiliriz. Eğer biri onu tanırsa," diye devam etti Eve, "onu hatırlayabilirler. Parkın o bölgesinde düzenli olarak koşu yapan Merrill, Deena'yı bir süredir görmediğini belirtti. Siz ve eşiniz Deena'nın düzenli olarak parkta koştuğunu belirttiniz."

"Evet. O ... haftada birkaç sabah. O ..."

"Şüpheliyle buluşmak için başka bir bölgeye taşınmış olabilir."

"Neden bir değişiklik fark etmedim?" MacMasters mırıldandı. "Carol fark etti. Ama ben hiç . . . Eğer bize söyleseydi. Eğer sadece ..."

"Yüzbaşı, benim inancım bu adamın çok ikna edici ve kasıtlı olduğu yönünde." Bu rahatlatıcı mıydı? Eve merak etti. "O

Onu inceledi, bir planı vardı ve onun gençliğine, güvenine oynadı. Columbia bağlantısını onun gardını düşürmek için kullandı. Bunun bir anahtar olduğunu hissediyorum. Arkadaşı oraya gidiyor. Oraya gitmeyi planlıyordu. Jamie'nin arkadaşı olan birkaç öğrenciyi tesadüfen tanıyordu."

"Evet. Jamie'yi kullanmak, onunla belli belirsiz bir bağlantı kurmak bile onun güvenini kazanmasını sağlayabilirdi. Ve ihtiyaç içinde olmak," diye devam etti MacMasters. "Yaralanmış ya da başı beladaymış gibi davranmak. O da içgüdüsel olarak yardım teklif eder."

"Ne yaptığını, nasıl yaptığını görebiliyoruz ve bugün ilerleyen saatlerde Dr. Mira ile profil ve patolojiyi görüşmek üzere bir araya geleceğim.

Ama nedenini henüz bilmiyoruz. Onun hedef olduğuna inanıyoruz

bir nedeni vardır. Ve siz, yaptığınız iş, bu nedensiniz."

"Deena'nın cinayetinin benim davalarımından biriyle bağlantılı olduğuna dair kanıtınız varsa-"

"Deena'nın cinayetinin bağlantılı olduğuna inanmak için sebeplerim var. Şu anda elimde belirli bir vaka ya da durum yok."

"Ne sebebi?" Sesinde acı titreşiyor, gözlerinden yayılıyordu.

"Eğer bu bir intikamsa, eğer bu benim çalışmamdan kaynaklanıyorsa, bununla yaşamamı nasıl beklersin?

Cevaplar yerine spekülasyonlarla yetinmemi nasıl beklersiniz?"

Burada yürümesi gereken çizgi buydu, bu yüzden sesini düz ve tempolu tuttu. "Özellikle talep ettiğiniz birincil araştırmacıya ve onun seçtiği ekibe, bu cevapları bulmak için gereken her şeyi ve her şeyi yapacaklarına güvenmenizi bekliyorum. Yirmi dört saat içinde, bu adamın kimliğini tespit etmemize yardımcı olabilecek iki potansiyel tanışımız var. Columbia Üniversitesi ile sağlam bir bağlantımız var ve orada bu adamı görmüş olabilecek başka tanıklar da olabilir. Elimizde bir

Olayların zaman çizelgesi ve olay yerinde iz ve DNA bulunmaması bize bunun iyi planlanmış olduğunu, anlık bir suç, tutku ya da fırsat olmadığını gösteriyor. Bu davaya atanan her bir memur titizlikle çalışmaktadır."

"Bunu sorgulamıyorum."

Eve, zeminin sallantılı olduğunu düşündü. Adam nasıl olur da Bu noktada başka bir şey var mı? "Bu soruşturmanın bir bağlantı bulmasına yardımcı olmak için davalarınız, hafızanız, izlenimleriniz ve içgüdüleriniz üzerinde çalışıp

alışamayacağınızı bilmem gerekiyor. Son bir yıldır dava dosyalarınızı inceliyorum.

Üç yıl," diye devam etti. "Kısa bir listem var ama hiçbirinden heyecan duymuyorum. Olabilir."

"Bana isimleri ver."

"Yapacağım. O senin tehdit dosyanda

olmayacak." "Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Oradaki her ismi kontrol edeceğiz, inan bana," diye güvence verdi Eve. "Ama sana onu orada bulamayacağımızı söylüyorum.

Tehdit eden herkes dikkat çeker. Dikkat çekmemek için çok dikkatli davrandı. Son üç yılda on sekiz ile yirmi altı yağ arasında kaç erkek sizi tehdit etti?"

"Bunları sizin için çabucak ayıklayabilirim. Çete yeleri, yasadığı satıcılar, kimyagerler-"

"O bunlardan hiçbiri değil. İşaretleri fark ederdi." Bekledi, ona inkar etmesi ya da onaylaması için zaman tanıdı.

"Evet." Alnının ortasını ovuşturdu. "Evet. Haklısın. Ne arayacağını biliyordu. Dikkatliydi. O ...
."

"O temiz biri," diye devam etti Eve, kendini toparlaması için ona zaman tanımak amacıyla araya girerek. "Zeki ve çekici olabiliyor.

Her iki akıl da ondan yakışıklı bir ocuk olarak bahsetti. ocuk, Yüzbaşı. Tehdit dosyanızda yok. Muhtemelen onunla bağlantılı biri. Bu çocuğu sen yakalamadın. Ama yakalamış olabilirsiniz.

babasını, kardeşini, en iyi arkadaşını, annesini, kız kardeşini tutukladı. Ve bu tür bir intikam için ciddi bir tutuklama, işten çıkarma ya da uzun süreli bir cezadan bahsediyoruz."

Ellerini yüzüne bastırdı. "Teğmenim, birkaç yıldır patronluk yapıyorum ve nadiren sokaklarda çalışıyorum. Nadiren davalara bakarım. Ben onları denetlerim. Bu benim açımdan bilinçli bir seçimdi. Yardım ederim, tavsiye veririm, koordine ederim. Son bir yılda en fazla bir düzine kez bir soruşturmanın başına geçtim. altı yıl."

"Yetki sizde ve dolayısıyla sorumluluk da sizde. Bu hem gerçeklik hem de algıdır."

"Bunun adamlarımdan herhangi birinin çalıştığı herhangi bir davadan gelmiş olabileceğini söylüyorsunuz."

"Evet. Sanırım aktif bir rolünüz, görünürlüğünüz ya da itibarınız vardı. Bildiğimiz kadarıyla adamlarınızdan herhangi birinden intikam almaya çalışmadı. Ama sizden. Ve
İntikam, terfinizin açıklanmasından kısa bir süre sonra yürürlüğe girdi."

Şimdi yüzü kaskatı kesilmişti. "Onu parmaklıklarım olduğu için mi öldürdü?"

Şok mu yoksa canlandırma mı yapacağından emin olamadığı atışı tam isabetle yaptı. "Kaptan, onu her zaman öldürecekti. Bunun için üzgünüm ama gerçek bu."

Ayağa kalktı, dışarı bakmak için pencerelere doğru ilerledi.

Whitney, "Devam edin, Teğmen," diye emretti.

"Zamanlama önemli olabilir. Siz terfi ettiniz Kaptan ve Deena bir süre evde yalnız kaldı. Bu bölümde, bir fırsat yakaladığına inanıyorum. Sanırım Dr. Mira'nın fikirleri ve teorileri değerli olacaktır, ancak onunla görüşene kadar bu şekilde yaklaşacağız. Başlangıç için on yıl geriye gideceğiz ve fesihler ve/veya tutuklamalarla başlayacağız
ve ölümle sonuçlanan hapis cezaları. Ardından, tutuklamalar

veya

ağır yaralanmalarla sonuçlanan hapis cezaları. Sonra hayat uzar."

MacMasters olduğu yerde kalıp hiçbir şey söylemeyince durakladı. Whitney ona devam etmesini işaret etti.

"Bu küçük bir anlaşma değildi. Cinayet işlemek, plan yapmak, risk almak çok önemli olmalıydı. Faille, şüphelimizin yaş dilimine uyan bir bağlantı arıyoruz.

"Sen bana isimleri getir," diye ekledi, "ben de onları araştırayım. Şimdi bana bağıracağını ver. Kim çıkıyor?"

Sırtını odaya dönmüş olan MacMasters ürpererek nefes aldı. "Leonard ve Gia Wentz. Bir aşçı dükkânı işletiyorlardı, özellikle reşit olmayanları satıcılar için kullanıyorlardı, okulların ve video merkezlerinin etrafında ticaret yapmak için. Bu iş için dört dedektif görevlendirdim. Ocak ayında onları yakalamak için bir operasyon düzenledik. Leonard geri çekildi ve kısa bir çatışma oldu. İki adamım yaralandı. Adam yirmi beş, kız da on beş yıl yatacak."

"Bunu hatırlıyorum. Ocak ortası. Çok yakın. Bu yıl bir şey yok. Yılbaşı gecesi kimliği çaldı. Zaten plan yapıyordu. Daha geriye git."

MacMasters pencereden dönüp yürümeye başladı.

"Adamlarım iyi iş çıkarıyor. Akıntıyı durdurmaya çalışmak gibi bir şey ama iyi iş çıkarıyoruz. Sağlam bir tutuklama ve mahkumiyet oranımız var. Düşük fesih yüzdesi."

"Fazla düşünmeyin, Kaptan. Gerekçelendirmeyin. Bize kahve getireyim."

Eve mutfağa doğru ilerledi. İşe yaramayacağını düşündü. Her halükarda henüz değil. Kendini dışarı çekip polisliği düşünemezdi. Neden düşünsün ki? Nasıl düşünebilirdi ki?

Ama kahvesini aldı, dışarı çıkardı.

"Hayatları mahvediyoruz," dedi. "Diğer taraftan bakarsanız, bir adam ne yapıyorsa onu yapıyor -tecavüz ediyor, öldürüyor, alıyor, satıyor, her neyse. Yaptığı şey bu ya da bu sefer sebebi ne olursa olsun yaptığı şey bu. Biz geliriz ve onu durdurmak. Dahası, bunun için onu bir kafese koymak için elimizden geleni yapıyoruz. Özgürlüğünü, çizimini kaybeder. Evini ya da varsa ailesini kaybedebilir. Bazen işler kötüye giderse hayatını kaybeder."

Başarılı olduğunu umarak kahvesini içti. "Biz mahvetti. Sorumlusu biziz. Siz sorumlusunuz. Mahvettiğiniz hayatları düşünün. Bu şekilde düşünün, işi yapmakla ilgili değil, sonuçlarla ilgili. Diğer taraftan."

"Tamam." Kahveyi aldı, onun gözleriyle buluştu. "Tamam. Nattie Simpson. Muhasebeci, Yukarı Doğu'da güzel bir evi, iyi bir geliri, kocası ve bir çocuğu var. Nattie bir yandan da yasadışı işlerle uğraşıyor ve orta düzey bir operasyonun hesaplarını tutuyordu. İş batırdığımızda onu da batırdık. Rikers'ta beş yılın son yılını geçiriyor. Yukarı Doğu'daki küçük ve güzel evlerini kaybettiler. Kocası iki yıl önce ondan boşandı ve çocuğun tüm velayetini aldı."

"Çocuk kaç yaşında?"

"On, on iki yaşlarında olmalı."

"Çok genç. Belki bir erkek kardeşi ya da sevgilisi vardır. Ona bakacağız."

MacMasters bir elini saçlarının üzerinde gezdirdi. Onun kavradığını, uzandığını, geri gelmeye çalıştığını görebiliyordu. "Belki de bu kiralık bir katildir."

"Hiç sanmıyorum. Bana bir isim daha verin, en baştan."

"Cecil Banks. Kötü adam. Zeus'u sattı, kaçakları ve sokaklarda koşan çocukları avladı, onları bağımlı yaptı, pezevenklik yaptı. Reşit olmayanlarla seks işi yapıyordu. Bu konuda SVU ile çalıştık. Ana operasyonu yakaladığımızda tavşan olmaya çalıştı. Pencereden çıktı, yangın merdivenini kaçırdı ve dört kat aşağı düştü. Onu ve operasyonlarını ortadan kaldırdığımızda pek çok insan büyük gelir ve erişim kaybına uğradı."

"Ne zaman?"

"İki yıl önce, geçen Eylül ayında." "Aile mi?"

"Ah, evet. Evet. Bağımlı birkaç kadını vardı. İkisi de karısı olduğunu iddia ediyordu. Yasal olarak ikisi de değildi. Bir karısı vardı.

Kardeş, küçük kardeş. Cecil için biraz koşmuş ama rehabilitasyon ve kamu hizmeti cezasına çarptırılmış. Risso. Risso Banks. Yirmi iki, yirmi üç yaşlarında olmalı."

"Tehdit dosyanızda yoklar."

"Baskınların içindeydin ama birincil olarak değil. Kadınlar çok gürültü çıkardı ama beni endişelendiren bir şey olmadı. Çocuk.

Kardeşin mi? Bir bebek gibi ağladı, bu da savunmasına yardımcı oldu."

"Güzel. Kontrol edeceğiz. Yapmanızı istediğim şey bu. Her ne olursa olsun, yaz, tarihleri ve temel koşulları not et. Bundan sonrasını biz hallederiz."

"Komiser, Deena'nın cinayetinin benimle, işle bağlantılı olma olasılığı nedir? Bunu araştırırdınız."

Bunu yumuşatmanın bir yolu yok. Ve bunu yapmak onu ve çocuğunu aşağılamaktı. "Şu anda, toplanan verilerle, olasılık

doksan sekiz nokta sekiz."

Tekrar oturdu ve elindeki fincan hafifçe titredi. "Bilmek daha iyi. Bilmek daha iyi. Annesine söyleyeyim mi? Söylemek zorundayım ama nasıl? Annesine nasıl söyleyeceğim? Onun anma törenini planlıyoruz. Perşembe günü. Çok hızlı, çok erken görünüyor. Perşembe.

Yapamadık. Bunu yazacağım. Ama nasıl dayanacağım?"

O kırıldı. Ve onun paramparça oluşunu izlemek kalbini, bağırsaklarını burktu. Whitney ona doğru giderken, komutanı kahve fincanını nazikçe alıp bir kenara koyarken ve kollarını MacMasters'a doladığında olduğu yerde durdu.

Whitney ona baktı ve gitmesini işaret etti.

Çıktı, aşağıya indi. Sadece bir anlığına, sadece biraz hava almak için dışarı çıkmak istedi. Summerset alt katın sahanlığında durakladığında, yüzündeki öfke ve acıma duygularının bir kısmı kaybolmuş olmalıydı.

"Bir çocuğun kaybı herkesten daha derindir," dedi. "Diğer kayıplar gibi geçmez. Kayıp nasıl gelirse gelsin, bir ebeveyn içine bakar. Ne yapabilirdim, ne yapmadım? Kayıp şiddetten kaynaklandığında, daha fazla soru vardır. Ona verdiğiniz her cevap hem acı hem de tesellidir ama acı olmadan teselli de olmaz."

"Bugün ona verdiğim cevapların hiçbirisi beni rahatlatmadı."

"Henüz değil."

O devam ettiğinde, Eve sadece basamaklara oturdu. Orada biraz zaman geçirecekti.

Daha o anı değerlendiremeden, 'link'i biplledi. "Dallas."

"Teğmen Dallas, ben Columbia Üniversitesi'nden Dr. Lapkoff. Dün gece sizinle ve kocanızla konuştum."

"Bu doğru."

"Bugün bu konuyla ilgili olarak birkaç dakikanızı ayırırsanız memnun olurum."

"Bu mesele bir cinayet soruşturmasıdır."

"Farkındayım." Lapkoff'un yüzü soğukkanlı ve sabitti. "Bu soruşturmanın bazı bölümleri benim çevremden geçtiği için, bunu tartışmak istiyorum. Bu kurum sizinle mümkün olduğunca işbirliği yapacaktır. Sizden ve departmanınızdan da aynısını beklerim."

"Şu anda kampüste misin?"

"Kampüsteyim."

"Yirmi dakika," dedi Eve ve telefonu kapattı.

Peabody ile temas kurmak için iletişim cihazını çıkardı.

"Durum nedir?"

"Son altı ayda bu ayakkabılardan düşündüğünüzden çok daha fazlası satıldı. New York'taki mekânlara ve çevrimiçi kaynaklara odaklanıyorum."

"Devam et o zaman. Columbia'nın başkanıyla görüşeceğim, sonra da Mira ile. Sonra da birkaç olası yeri kontrol edeceğiz. Geri dönüp seni alacağım ya da benimle nerede buluşacağını söyleyeceğim."

Kapattı ve Mira'nın yöneticisiyle iletişime geçti. "Doktora ihtiyacım var ofisine gelmektense benimle buluşmayı tercih etti. Ben sahada olacağım."

"Dr. Mira-"

"Bu soruşturma ekibinin önemli bir üyesi. Komutan bu soruşturmaya en yüksek önceliği verdi. Bir saat içinde Columbia Üniversitesi rektörünün ofisinin bulunduğu binada benimle buluşmasını istiyorum."

"Bir saat içinde gelemmez. Doksan dakika."

"Doksan dakika," diye onayladı Eve.

Morningside Heights'a gitti ve güzelliğe ve Columbia'nın yaşı, saygınlığı. İdare'ye olabildiğince yakın bir yere park etti, Nöbetçi ışığının ve güvenliğinin açık olmasını emretti.

Bunu alıntılamaya ya da yerinden oynatmaya çalışan herhangi bir kampüs serserisi hızlı ve çabuk bir şekilde kapatılırdı.

Yaz öğrencileri yeşilliklerde uzanıyor, fıskiyelerin yanında oturuyor ya da binadan binaya giden yollarda geziniyorlardı. Yaşları yirmi yaşımdan küçük olanlarla yüzyıl işareti. Daha yaşlı olanların bazılarının personel olduğunu tahmin ediyordu ama bazıları da öğrenci olabilirdi. Eğitimlerini ilerletiyor, ileri dereceler alıyor, kısa bir hobi gibi.

Kıyafetlerin de şık takımlardan maksi pantolonlara, kot pantolonlardan mikro eteklere kadar çeşitlilik gösterdiğini belirtti. Çok sayıda şapka, çok sayıda üniversite tişörtü ve sweat.

UNSUB burada, ağırbaşlı yeşillikler ve görkemli eski binalarla yayılan ve genişleyen bir kampüste kolayca kaynaşabilirdi. Central Park gibi, diye düşündü, yabancı bir yüzün tek bir kaşın bile kalkmasına neden olmayacağı dünya içinde bir dünya. Özellikle de buraya aitmiş gibi görünüyorsa.

Nereye gideceğinizi bilin ve oraya gidin. Çimlere veya bir banka oturun ve havayı içinize çekin ya da açık havada biraz ders çalışın.

Gözlemlemek. Şu anda olduğu gibi bile gözlemlerdi. Bakışı, ritmi, hissi.

İdareye doğru ilerledi ve taranması için yaka kartını uzattı. "Dr. Lapkoff ile bir randevum var."

Gardiyan başını salladı, taramayı okudu. "Seni kayıtlara geçirdi, geçmene izin verdi."

Yer değiştirdi, ona hızlı ve kısa bir şekilde Başkan'ın ofisini tarif etti.

Eve merdivenleri çıkarken, "Nadide" diye düşündü. Hava, mimari. Şehir Savaşları buradaki eski binaların çoğunu kirletmemiş ya da yok etmemişti. Hayal etti çağdaş dokunuşlar vardı - kameralar, güvenlik, alarmlar, animasyonlu rehberler. Ancak bunları gözden uzak bir yere saklamışlardı, böylece ortam yaşlılık ve geleneksellik havasına bürünmüştü.

Ofislere ulaşmadan önce, o kaygan takım elbiselerden birini giymiş otuz yaşlarında bir adam geniş mermer zemini geçti ve ona yol verdi.

"Teğmen Dallas?" Gülümsemesi takım elbisesi kadar kaygandı, aksanı belli belirsiz, çok belli belirsiz bir İtalyan aksanıydı. "Ben Dr. Lapkoff'un idari asistan. Sizi hemen içeri almamı istiyor."

Yakışıklı bir adam olduğunu fark etti ama bir daha asla on dokuz yaşına giremeyecekti. Moka rengi teni de beyazla karıştırılamazdı. Çok yazık, başkanın idarecisi mükemmel bir olasılık olabilirdi.

"Bu binada idari olarak kaç kişi çalışıyor?" "Yaz aylarında mı?"

"Hayır, sonbahardan ilkbahara kadar."

"Size bu bilgiyi kesinlikle sağlayabilirim. Dr. Lapkoff'un bir idari asistanı, bir yönetici sekreteri ve bir de kişisel asistanı var. Her birimizin de bir asistanı var. Tabii bir de rektör ve personeli, başkan yardımcıları ve onların da yardımcıları var. Bu taraftan."

Onu bir resepsiyon alanından geçirdi ve doğruca Başkan'ın alanına götürdü.

Buranın daha gösterişli ve korkutucu olacağını düşünmüştü. Bunun yerine, büyük ölçeğine ve ağırbaşlı antikalarına rağmen, çok meşgul bir kadının ofisi gibi görünüyordu. Mükemmel bir kampüs manzarasına ve cimri bir oturma alanına sahipti. yıpranmış mobilyalardan ve zaman ve güneşin soldurduğu döşemelerden oluşmaktadır.

Yine de fotoğraflardan ve diplomalardan oluşan duvar göz korkutucu olabilirdi. Tıpkı büyük, dağınık bir masanın arkasından yükselen kadın gibi.

Boyu ve yapısı ona heykelsi sıfatını kazandırmıştı ve güçlü yüz hatları lazer mavisi gözleriyle baskınlık için yarışıyordu.

Eve, bu delici bakışın inatçı öğrencilere, öğretim üyelerine ve bağışçılara iyi bir ürperti verdiğini hayal etti.

"Teğmen, geldiğiniz ve bu kadar hızlı davrandığınız için teşekkür ederim." Masanın etrafında bir yürüyüşle Gideceği yere en az sapmayla ulaşan kadın Eve'in elini hızlıca sıktı. "Harry, hadi Teğmen Dallas'a kahve getirelim."

"Hayır, teşekkürler."

"Hayır mı? Gidebilirsin Harry. Teğmen." Bir sandalyeyi işaret etti, sonra tekrar masasının arkasında döndü. Güç pozisyonu. "Anladığım kadarıyla dün gece yatakhanelerimizden birini ziyaret etmişsiniz."

"Doğru."

"Bu sabah Darian'a bunu sordum. Başının belaya girebileceğinden korkuyor ve bu konuda oldukça üzgün. Koşullar."

"Benimle başı dertte değil. Koşullar üzücü."

"Öyleler. Darian sadece birkaç küçük ihlali olan mükemmel bir öğrenci. Sicilini iyice inceledim ve Bu sabah şahsen. Öğrencilerimizden birinin bu tür bir suç işlemek için kullanılmış olmasından endişe duyuyorum. Aradığınız verileri size sağladık."

"Minnettarım."

Lapkoff arkasına yaslandı, biraz gülümsedi. Gülümseme yüzünü yumuşattı ama gözleri cesur ve keskin kaldı. "Tabiri caizse buraya çağrılmaktan rahatsız oldunuz. Anlıyorum. Bizler mevki ve otorite sahibi kadınlarız ve buraya çağrılmak ızgaralar."

"Cinayet, Dr. Lapkoff'u çok daha fazla kızdırıyor."

"Evet, öyle. Gelmeni sadece beni tatmin etmen için istemedim.

Merak. Yine de Roarke'un polisine bakmak istediğimi itiraf etmeliyim.

Ve Jamie Lingstrom'un. Bize Roarke'u getirdiği için Jamie'ye ilgi duyuyorum."

O delici mavi gözler bir an için eğlenceyle parladı. "Yine, tabiri caizse."

"Roarke Jamie'ye kişisel bir ilgi duyuyor."

"Bana öyle söylendi. Ve anladığım kadarıyla Darian Jamie'nin de bu kızla bağlantılı." Başını eğdi. "Paylaştığımızı düşündüğüm bir başka şey de sorgulama ve bilgi alma yeteneğimiz." Bir an bekledi. "Ve bilgiyi kendimize saklamak. Sağduyunuzu takdir ediyorum, Teğmen, ama-"

Tekrar öne doğru eğildi. "Bu sadece benim işim değil. Bu Üniversite ve onunla birlikte gelen her şey benim sorumluluğum. Ve benim tutkum. Buradan çıkan sonuç, bu üniversitenin Deena MacMasters'ın ölümüyle bağlantılı olabilir. Bu beni rahatsız ediyor."

Durakladı, sabırsızmış gibi başını salladı. "Hayır, bu doğru değil. Bu beni kızdırıyor. Eğer o kıızı öldüren kişinin Columbia ile bir ilişkisi varsa, bunu öğrenmek istediğime inanabilirsiniz. Elimden gelen her türlü yardımı sunmak istiyorum."

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim."

"Babamın büyükbabası polisti." Eve'in

kaşları kalktı. "Öyle mi?"

"St. Paul'de. Hikayeleri çocukken beni büyülemişti. Dedektif müfettiş olarak emekli oldu. Onunla çok gurur duyardık. Teğmen." Peach ellerini masanın üzerinde kavuşturdu. "Yasalara, düzene ve çok sek bir martiniye inanıyorum. Ayrıca bu üniversiteye ve onun temsil ettiği şeylere de inanıyorum. Darian ve Jamie bu üniversiteyi temsil ediyor. Darian suçluluk ve endişeden hasta. Jamie, onunla konuşmadım ama, muhtemelen kederden hasta. Siz, Teğmen, işleri halletme ve bunun için ne gerekiyorsa onu yapma konusunda bir üne sahipsiniz. Siz de öyle. I. Bu ofis ve bu üniversitedeki herhangi bir ofis veya tesis emrinizdedir."

"Bu iyi bir teklif."

Peach şimdi öne doğru eğilmişti ve gözleri buzlu cam gibiydi. "Cinayetle ilgili sabah haberlerini gördüm."

"Yani çıktı."

"Ellerinde fazla bir şey yoktu ama yeterliydi. Fotoğrafını gösterdiler."

"Gün sonuna kadar şüphelinin ressam tarafından çizilmiş bir resmini elde etmeyi umuyorum. Bu bir isim ve yer bulmamızı sağlayabilir ama zaten sistemde değilse böyle bir şey çok zaman alabilir. Görüntüleme programınız var mı?"

"Var."

"Bir zamanlar burada öğrenci olması mümkün, ya da Burada çalışan. Bu sanatçının yorumunu öğrenci ve personel kimlikleri veritabanınızla görüntülemeyi geçirirseniz, onu bizden önce eşleştirmeniz mümkün."

"Ben ayarlarım."

"Bunu personelden biri yapamaz. Bunu yapmak için bir polise ihtiyacım var. Bu da sizin izniniz ve onayınız olmadan bir arama emri gerektirir."

"İkisine de sahip olacaksın."

"Bu kesinlikle saçmalığı kesiyor."

Peach bu kez parlak bir sırıtışla parladı. "En iyi becerilerimden ve en sevdiğim mesleklerden biri."

"Peki o zaman, kroki elimize geçtiğinde bu görev için bir EDD görevlisini buraya göndereceğim."

"Ben temizlerim."

"Şüphelinin Nisan ayında öğrenci dosyalarınıza girdiğine, kendi verilerini veya istediği verileri eklediğine inanıyorum, böylece herhangi bir kontrol onu burada öğrenci olarak gösterecekti. Bu verileri cinayet günü ya da civarında silmiş olmalı. İyi bir e-adam bu hackleri bulabilir ve izini sürebilir."

Şeftali bir nefes verdi. "Pekâlâ. Çok sıkıcı bir iş olacağını tahmin ediyorum."

"Yaptığımız işin büyük bir kısmı bu. Sıkıcı."

"Anlaşıldı. Benim yaptığımdan çok farklı değil. Sanırım daha acil ve heyecan verici bir şey umuyordum."

"O zaman büyükbabanın anlattıklarını çok dikkatli dinlememişsin."

Tekrar gülümsedi. "Onların suyunu sıkığından şüpheleniyorum. Yine de meyve suyu alıyorsun. Nadine Furst'un Ilove davasıyla ilgili kitabını okumayı dört gözle bekliyorum."

"Hmm." Eve ayağa kalktı.

"Teğmen. Kanun ve düzene, eğitime ve o sek martiniye inanmakla birlikte, gençliğe de inanıyorum - potansiyeline ve kısalığına, muhteşem susuzluğuna. Deena MacMasters için çok üzgünüm, o gençliğin alınmasına ve o potansiyelin sona ermesine çok üzıldüm."

"Hepimiz öyleyiz."

Peach Eve'e bir kart uzattı. "İletişim bilgilerim, kişisel 'bağlantım' da dahil. Bir şeye ihtiyacınız olursa lütfen bunu kullanın."

"Teşekkür ederim, Dr.

Lapkoff." "Bana Peach

de."

Bölüm 10

Yeşili geçerken Eve, Mira'nın sahada ya da yakınlarda olup olmadığını kontrol etmek için cebindeki 'link'e uzandı ve onu gördü. Mira'nın

Polis psikiyatristi ve üst düzey profil uzmanı, büyük bir çeşmenin geniş çıkıntısında, beyaz güneş ışığı altında oturuyordu. Kalın pembe çerçeveli gözlükler takmıştı. Eve, zarif Mira'yı daha önce gözlük takarken gördüğünden emin değildi.

anlamsız bir kadın. Yüzü güneşe doğru eğilmiş, saçları ensesinde dalgalanacak ve kulaklarındaki çok renkli sarkıtları ortaya çıkaracak şekilde geriye atılmış olan Mira, kesinlikle rahat ve kampüsün rahat yaz temposuyla mükemmel bir şekilde uyumlu görünüyordu.

Su, arkasındaki taş katmandan taş katmana müzikal bir şekilde dökülürken, hafif bir gülümseme, dinlenmekte olan güzel bir yüzü yumuşattı. Mükemmel bacakları, vanilya kreması rengindeki takım elbisesinin diz boyu eteği tarafından açıkta bırakılarak çaprazlanmıştı. Aynı tondaki şımarık, burnu açık ayakkabılar iğne inceliğinde topuklara sahipti.

Yanında, yeni yürümeye başlayan bir çocuğu yutacak kadar büyük, taş yapraklı pembe bir el çantası duruyordu.

Eve, Mira'nın uyuyup uyumadığını ve onu dürtmesi ya da boğazını temizlemesi gerekip gerekmediğini merak etti. Sonra gülümseme yayıldı ve Mira derin bir iç çekti.

"Tanrım! Ne muhteşem bir gün. Çok nadir olarak Böyle muhteşem bir sabahın avantajını kullanmak." Mira omuzlarını kaldırdı, sonra mutlu bir omuz silkmeye bıraktı. "İ Beni dışarı çıkardığın için sana teşekkür etmeliyim."

"İyi bir tarafı olduğuna sevindim. Şehir merkezine gidip gelecek vaktim yoktu. Bunun için çok uğraşıyoruz."

"Anlaşıldı. Kurbanın yaşı ve bir polis memuruyla olan bağlantısı bunu öncelikli kılıyor. Burada konuşabilir miyiz?"

"Evet." Eve onun yanına oturdu. "Dosyayı okudun."

"Evet." Mira elini kısa bir süreliğine Eve'in eline dokundurdu, her ikisi de bu hareketin Eve'in çocukluğundaki acı dolu anıları hatırlattığını biliyordu. "MacMasters sizi özellikle istemeseydi bu davayı alır mıydınız?"

"Görevleri ben seçmiyorum." Ses tonundaki keskinlik ve savunmacı tavır Eve'i hazırlıksız yakaladı. Silkindi. "Eğer bana gelen şeyle başa çıkamayacaksam," dedi, "yapmam rozeti hak ediyor. Hepsi bu kadar."

"Senin için, evet, aynı fikirdeyim. Felsefene değil ama ona olan inancına. Sana sahip olduğu için şanslı-Deena- çünkü sen hayatının o son saatlerinde nelerle karşılaştığını anlamak."

"Aynı şey değil."

"Hayır, asla aynı değil. Ve tam tersine, tamamen aynı. Davayı tartışmadan önce kabusların ve geçmişe dönüşlerin hakkında bir şey sormam gerekiyor. Sormam gerekiyor," diye tekrarladı Mira, Eve'in yüzü karardığında nazikçe. "Eğer bu dava onları daha da kötüleştiriyorsa-"

"Olmayacak. Olmayacak. O kadar da kötü değiller." Bir elini saçlarında gezdiren Eve, kişisel sorulardan duyduğu rahatsızlığı bir kenara bırakmaya çalıştı. Mira haklıydı, kabul etti, bu sorunun sorulması gerekiyordu. "Hâlâ var ama o kadar şiddetli değiller," diye karar verdi. "O kadar sık ya da o kadar yoğun değiller. Sanırım öyle bir yere geldim ki - bilmiyorum- olan oldu ve hiçbir şey onun bana yaptıklarını değiştiremez. Ama ben

onu durdurdum. Eğer geri dönersem, kabuslarda, gerekirse onu tekrar durdurabilirim. Artık gücü yok. I yap."

"Evet." Mira'nın gülümsemesi güneş ışığı kadar parlaktı ve yine elini Eve'in elinin üzerine koydu. "Seviyorsun."

"Kâbusları durduramıyorum ama artık onlarla daha iyi başa çıkabiliyorum. Çayırda dans etmek gibi değiller. Her neyse. Neden uzun otların olduğu bir çayırda dans etmek, altlarında sinsice dolaşan her şeyi ve böcekleri saklıyor?

Kafanın etrafında uçmak bu kadar eğlenceli bir

şey mi?" Mira'nın aklına gelen en iyi şey "Hmm"

oldu.

"Demek istediğim, bilinçaltım tarafından sarsılmayı dört gözle beklemiyorum, ama artık her gece kışıma tekmeyi basmıyor."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çok sevindim."

"Deena'ya bakarken, ona yapılanlar karşısında biraz sarsıldığım anlar oldu. Ama üstesinden geldim. Bu durum soruşturmayı yönetme kabiliyetimi etkilemeyecek."

"Ona yapılanlardan bir şekilde etkilenmemiş olsaydınız, soruşturmayı yönetme kabiliyetiniz konusunda endişelenirdim."

Eve birkaç dakika hiçbir şey söylemedi. "Ve sen bunu ortaya çıkardın, zorladın, böylece onu çıkarabilirdim. Böylece ben de aklımın bir köşesinde sinsice dolaşıyor."

Mira Eve'in elini hızlıca okşadı. "İşe yaradı mı?" "Görünüşe göre."

"Benim için iyi. Ve senin için. Ve Deena."

"Tamam." Bitti, diye düşündü Eve. Şimdilik. "Videoyu inceledin mi?"

"Evet. Özellikle zalimce, değil mi? Kızı bunları söylemeye zorlamak, babanın bunları duymasını sağlamak, göstermek, babaya sonucu grafiksel olarak gösterin."

"Bunun MacMasters'a bir mesaj olduğuna şüphe yok."

"Hayır, hiçbirisi. Hepsi bir mesajdı. Yer, polis kelepçesi kullanımı, yöntem ve hatta katilin geçirdiği süre. Saatler."

"Hoşuna gitti," diye yorumladı Eve. "Uzatmaktan hoşlanıyordu."

"Kuşkusuz. Ama daha çok, bu bir övünme şekli. Yüzünüze karşı bir jest. Bunu sevdiğin şeye, kendi evinde yaptım ve acele etmedim."

"Ona acı çektirdi, MacMasters'ın onun acı çektiğini, onun üzerinde tam bir güce sahip olduğunu bilmesini istedi."

"Tecavüzler bu gücün ve bu mesajın başka bir biçimi. Onu ihlal ettim, incittim, aşağıladım, korkuttum, canını almadan önce masumiyetini aldım." Mira yana kayarak Eve'e doğru eğildi. "Ve bunu önce onu büyüleyerek ve gözlerini kamaştırmak, ona karşı bir şeyler hissetmesini sağlamak, onun da ona karşı bir şeyler hissettiğine inanmak."

"Bu şekilde daha çok acıyor." Eve yanından geçen ya da koşan öğrencileri inceledi. "Onun hiçbir şey hissetmediğini anladığında canı daha çok yanıyor."

"Bu ona, bu güce katkıda bulunuyor. Önce onu kandırdı, onunla çaba ve zaman gerektiren bir ilişki geliştirdi ve yine acele etmedi. Planlamadan, aldatmadan, onun

onunla romantik bir bağ kurması da cinayetin kendisi kadar önemli."

"O genç. On dokuz yaşına girdiyse otuz." Yanından geçen insanları izledi, görünüşlerine, ten renklerine, hareketlerine, jestlerine, kıyafetlerine bakarak yaşlarını hesapladı.

"Ve ben bundan daha genç olduğunu söyleyebilirim. Yirmili yaşların ortasında. Ama düzenli, kontrollü, odaklanmış. Genç bir zihne sahip değil, dürtülerine yenik düşmüyor - ya da kesinlikle bu konuda değil. Hedefini takip etmiş, incelemiş ve araştırmış. Ona nasıl yaklaşacağını çok iyi biliyordu."

"Bir amacı olan sosyopatik eğilimler," diye onayladı Mira.

"Bu tehlikeli bir kombinasyon. Video bir dürtü olmasa da, hoşgörölüydü. MacMasters'ın anlamasına ihtiyacı vardı: Bu senin hatan. Zulüm bile, tecavüz bile, MacMasters bunun suçlusunun kendisi olduğunu anlamadıkça cinayet yeterli değildi. Babanın sadece paramparça olmasını istemiyordu, bunun daha önceki bir eylemin ya da suçun sonucu olduğunu anlamasını istiyordu."

"Dosyalarını inceliyoruz. Çekmem gereken birkaç ip var."

"Oraya gömülecek." Mira başını salladı. "Hiçbir şey ve hiç kimse belli değil. Bunun onun ilk cinayeti olduğuna inanmak zor olsa da, öyle olabilir. Bu bir amaçtı, bu yüzden bir süredir onu yönlendiriyor olabilir. Topladığınız tüm kanıtlar bana onun nasıl uyum sağlayacağını, uyum sağlayacağını ve uyum sağlayacağını bildiğini gösteriyor. toplumun normal ya da kabul edilebilir bulduğu şekilde davranmak."

"Bu kampüste zaman geçirdi ve e-becerileri var."

"Eğitimi var. Kurbanınız parlak bir öğrenciydi, ve kadın onun eğitimli olmasını beklerdi. üniversite öğrencisi. Bekleneni yapardı, bu yüzden

alışmak. Bir işi ya da gelir kaynağı var. Ama insanlarla uğraştığına inanıyorum. Onları gözlemlemek, bekleneni yapmak için buna ihtiyacı var. Muhtemelen Yalnız ve komşuları, iş arkadaşları tarafından iyi bir genç adam olarak görülüyor. Arkadaş canlısı, yardımsever. Otoriteden nefret eder ama bunu göstermemeye dikkat eder. Kendisine söyleneni yapar ve gerekirse, herhangi bir hafiflik veya kırılgılığı geri ödemenin bir yolunu bulur.

"Düşmanımız polis," diye devam etti Mira, "ama elinde bir kâğıt olması pek olası değil. Ufak tefek şeyler belki. tam gelişmiş kontrol ve odaklanma. Dahası, bu polis düşman, ezilmesi gereken biri. Ama doğrudan değil. Sevdiği birini elinden almanın daha acı verici olduğunu anlıyor."

"MacMasters'ın onunkilerden birini aldığı gibi."

"Sanırım öyle. Evet, benim vardığım sonuç bu. Eğer MacMasters ve o olsaydı, ceza daha doğrudan olurdu. Ama bu ceza -bu senin hatan- belirli bir tür ödemeyi gerektiriyor. Sen benimkini aldın, ben de seninkini alıyorum."

Ama kim? Eve merak etti, hayal kırıklığına uğramıştı. Ya da ne? "MacMasters uzun zamandır masa başında çalışıyor. Sokaklarda çalışmıyor. Davaları kapatma ya da kapatan polisleri denetleme konusunda bir ünü var. Ama metodiktir, gösterişli değildir. Düzgün bir adam ve hiç fesih yapmamış. İş üstündeyken hiç şüpheli indirmedir."

"Sevdiğiniz birini aranızdan almanın ölümden başka yolları da var."

"Evet, ben de bunu düşündüm. Ama, tecavüz edip öldürüyor musunuz, buna yol açan her şeyin üstünden geçiyor musunuz, çünkü bir polisin Kardeşini, babanı, her neyse, bir kafese mi gönderiyorsun? Göze göz. Ölüme karşı ölüm. Dediğin gibi bu bir amaç."

"Aynı fikirdeyim ama insanlar hapishanede ölüyor, öldürülüyor ya da kendi kendilerini feshediyorlar. Ya da dışarı çıkıp aynı şeyi yapıyorlar. Tanıklar ifade vermelerini engellemek için öldürülüyor ve polis onları ifade vermeye ikna etmek için çalışıyor. Mağdurlara her zaman adalet sağlanmıyor."

"Evet, ben de o yollardan geçtim. Bu piçin sevdiği birini - ölen, öldürülen, içeri giren, vurulan- nasıl bulacağız? yirmi yıldan fazla çalışmış bir polisin dava dosyaları mı?"

"Bu kişinin masum olduğuna inanacak ya da kendini buna ikna etmiş olacak. Deena'nın masum olduğu gibi. Katille olan bu bağlantının hapishanede ya da hapishane dışında tacize uğramış, yaralanmış, tecavüze uğramış, öldürülmüş olduğunu düşünebilirsiniz. Ya da tahliye edildikten sonra veya bir saldırıdan sonra kendi kendini fesheden biri. Ben olsam boğulmuş ya da boğularak öldürülmüş birini aramaya başlardım. Yöntem başka bir mesajdı. Onu döverek öldürmüş, bıçak kullanmış ya da aşırı doz vermiş olabilir. Çaresiz bir kızı öldürmenin pek çok yolu vardır. O bu yöntemi seçti."

"Bu doğru, bu kesinlikle doğru." Eve kitabı çevirirken gözlerini kıstı. "Her ayrıntı planlanmıştı. Elbette yöntemi de planlanmıştı. Sadece onu öldürürken görmek istediği için değil, sadece ellerini kullanmak istediği için de değil. Çünkü amacına ulaşmak için bunu yapmak zorundaydı. Bu iyi bir bakış açısı. Bununla olayı daraltabilir, üzerine gidebiliriz."

İyice düşündü. "Perşembe günü Deena'nın anma töreni var."

"Bundan daha acı verici bir şey olamaz. MacMasters nasıl?"

"Zar zor. Videodan haberi olmasa bile suçu üstlenmeye hazır. Katil orada zaman kaybettir. Bana buna nasıl dayanması gerektiğini sordu ve benim bir cevabım yoktu. Çocuk sahibi olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyorum ama

Kurban çocuk olunca daha zor oluyor. Bunu hepimiz hissediyoruz. Bir insan kendi çocuğu olduğuunda buna nasıl dayanır bilmiyorum."

"Çoğu doğal düzene güvenir. Çocuklar ebeveynlerini gömer, tersi olmaz. Yaptığımız işi yapan bizler cinayetin, hatta ölümün bile doğal düzene saygısı olmadığını biliyoruz. Bu MacMasters ve karısının asla üstlenemeyeceği bir yük. yere bırakacaklar. Zamanla yaşayacaklar, çalışacaklar, oynayacaklar, sevişecekler, gülecekler ama bunu asla bırakmayacaklar."

"Evet." Summerset'in ona söylediklerini düşündü. "Ben de öyle duydum. Her halükarda, anma töreni. Sanırım o Orada olmanın bir yolunu bul. Bence yaptığı işin sonuçlarını görmesi gerekecek. MacMasters'ın üzüldüğünü ve acı çektiğini görmesi gerekecek. İş yaptığından kesinlikle emin olması gerekirdi, değil mi? Ne kadar odaklanmış olursa olsun, hala genç. Kıvranışını görmediğın biriyle uğraşmanın ne anlamı var?"

"Katılıyorum. MacMasters'a katılmanın ya da en azından onu gözlemlemenin bir yolunu bulma ihtimali çok yüksek. Kız silahtı. MacMasters ise hedefti."

"Ben de öyle düşünüyorum. Benimle buluştuğın için teşekkürler."

"Tek üzüntüm günün geri kalanında burada çalışmak için bir bahane bulamamak. Çok güzel bir kampüs. Burada bazı dersler verdim ve birkaç gösteriye katıldım ama _"

"Bekle. Dersler. Tiyatro gibi performanslar

mı?" "Evet, mükemmel bir tiyatroları var."

"Peki halk da bu etkinliklere katılabiliyor

mu?" "Elbette. Onlar-"

"Bekle." Bu sefer çıtlattı ve 'link'ini çıkardı. "Dr. Lapkoff."

"Bu çok hızlı oldu."

"Nisan ayından bu yana halka açık olan her performansın, konserin, dersin, videonun, canlının, holo'nun bir listesine ihtiyacım var.

Cumartesi. Bu kişiye gönderin." Merkezdeki biriminin verilerini okudu.

"Ben ayarlarım."

"Teşekkürler."

"Peach'i tanıyor musun?" Eve kapatıp başka bir kod girdiğinde Mira sordu.

"Ha? şey, sayılır. Onu tanıyor musun?"

"Evet. Dennis ve ben niversitenin hamileriyiz. Yıllarca burada öğretmenlik yaptı."

"Gerçekten mi? Bay Mira burada

Öğretmenlik mi yaptı?" "Profesör

olduğunu biliyorsun."

Eve, Dennis Mira'yı ve onun rahatını düşündü, yanlış düğmeli hırkaları, nazik gözleri, büyüleyici belirsiz tavırları. "Evet, sanırım hiç ..."

"Hâlâ ara sıra kurs veriyor ve sık sık ders veriyor. Peach ve ailesiyle çok samimiyiz."

"Dünya küçük. Jamie." Tekrar 'link'e döndü. "Nisan ayından bu yana Columbia'da herhangi bir konsere, oyuna, konferansa falan gittin mi?"

"Ne?" Derin iplere gömülmüş bir e-geek'in cam gibi gözleri vardı. "Evet, e-suç üzerine bir konferansa gittim."

"Hayır, o değil. Deena'nın hoşuna gidecek bir şey."

"Yani şarkı söylemek, dans etmek gibi şeyler mi?" Ona sadece genç ve acı çeken birinden gelebilecek bir bakış attı. "Neden yapayım ki?"

"Ben de öyle düşünmüştüm." Peabody'yi etiketleyerek onun sözünü kesti. "Olay yerine gitmeni, buluşma zamanından cinayet gününe kadar Columbia'daki herhangi bir konser, gösteri, konferansla ilgili tüm oyun biletlerini, posterleri, hediyeelik eşyaları, her ne halt varsa almanı istiyorum. Onları merkeze getirin. Herhangi birini at aynı zaman dilimi içinde herhangi bir yerden aynı."

"Yapabilirim. Ayakkabılar konusunda mı? S ylediklerinizi düşündüm. Yukarı Doğu onun yeri değildi. Fark edilmek istemiyorsa muhtemelen Deena'nın bölgesi de değildir. Bu yüzden şehir merkezindeki satıcılara odaklanıyorum. Sadece bir  nsezi."

"Fena değil.  nce bunu halledelim. Eşyaları al, eve git. Bir saat içinde orada olurum."

Eve 'link'i itti, güldü. "Teşekk rl r. İyi aı. Rezervasyon yapmalıyım."

"Eğer Merkez'e d n yorsanız, belki ben de sizi bırakabilirim."

" len kardeşi için bir adamı görmeye gitmeliyim."

Mira büyük pembe çantasını topladı. "İlginç olmaz mı? Alabilir miyim?"

"Sanırım. O bir potansiyel. Listede  st sıralarda değil, ama . . . Eğer bize sorun çıkarırsa, onu o çantayla vurabilirsin."

ve biraz zarar ver."

Mira sevgi dolu bir eli pastel derinin üzerinde gezdirdi.

"Hepimizin silahları var."

Aracına ulaştıklarında Eve, Risso Banks'i araştırdı, ev ve iş adreslerini aldı.

"Beyaz erkek, yirmi dört yaşında. Kardeşinin baskınından ve talihsiz ölümünden bu yana burnunu temiz tutmuş ve kazançlı bir işi var. Bu da profile uyuyor. Evli değil, kayıtlarda birlikte yaşadığı biri yok. Bu da uyuyor. Ve uymuyor. Kardeşi batıyor. Kelimenin tam anlamıyla, dört kat aşağı.

MacMasters patron ama birincil değil ve SVU ile ortak bir baskın. Cecil,

"Kardeşi, kaçak ve pedofili ticareti yapıyordu."

"Büyüleyici biri."

"Görünüşe göre. Tecavüze uğramamış, tekmelenmemiş, boğulmamış ya da boğulmamış. Pencereden atlamaya çalışırken tutuklanmaktan kaçınmak için. Yine de çok uzakta değil."

"Birçoğu eleniyor, değil mi? Ayak işi, 'bağlantı işi, detaylar." Memnun olduğu her halinden belli olan Mira arkasına yaslandı. "Ne kadar ilginç bir araç. Dışarıdan çok sıradan görünüyor ama içinde benim ofisimden daha fazla donanım var. Ayrıca çok da konforlu ve yumuşak," diye ekledi Eve trafikte ilerlerken.

"Turbo gibi hareket ediyor ve jet-kopter gibi dikey. Zırhlı ve patlamaya dayanıklı. Roarke'tan bir çeşit iyilik hediyesiydi."

"Sürekli olarak taleplerle uğraşmak zorunda kalmamanız için bir hediye. Son kazayı duydum."

Kendini durduramadan Eve omuzlarını kamburlaştırdı.
"Benim hatam değildi."

"Hayır, ama . . . Bu iyiliği kabul edebilmen ve onun da senin olabildiğince güvende olduğunu hissetmesi için."

"Sanırım adınızın baş harfleri bu yüzden var."

"Bu ve seni ve Roarke'ı oldukça iyi tanıdığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Bu harika bir iyilik hediyesi. Söylesene, biraz vaktimiz olduğuna göre, herkes düğün için hazır mı? Biz hazırız. dört gözle bekliyorum."

"Sanırım, muhtemelen." Düğün kelimesi Eve'in içinde küçük bir suçluluk ve huzursuzluk koru yaktı. "Louise'i etiketlemem gerekiyor -insanlar bana bunu söylüyor- ve baş nedime olmayı teklif etmem. Bunun ne olduğunu bilmiyorum. Duş olayını yaptık, ve giymem gereken elbise bugün teslim edilecek. Başka ne var?"

"Bu retorik bir soru mu?"

"Kahretsin."

"Boş bir vaktiniz olduğunda Louise ile irtibata geçmenizi ve bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormanızı tavsiye ederim. Büyük olasılıkla konuşmak ya da biraz içini dökmekten başka bir şeye ihtiyacı olmayacaktır. Ne istediğini bilen ve bunu kesinlikle ayarlamış olan becerikli bir tiptir. Ancak son dakikada her zaman küçük aksaklıklar ve baş ağrıları olur. Gerçekten yapmanız gereken tek şey dinle."

Eve temkinli bir umutla dolu bakışlarını Mira'ya doğru çevirdi. "Gerçekten mi?"

"Buna seksen sekiz nokta üç olasılık veriyorum."

Eve bunu düşündü ve rahatladı. "Bu çok iyi."

"Geçen hafta Charles'ın ofisine bir göz atmak için yeni evlerine gittim. Gergin ve heyecanlıydı ve orada çok iyi bir alan kurmuştu. Tabii ki tüm evi gezdim. Bence çok güzel gidiyor. Şehirli, klasik, eklektik. Orada güzel bir hayat kuracaklar."

"Bu iyi. Onlar iyi. Her şey yolunda. Sadece şu düğün olayını atlatmak istiyorum."

"Sakın bana gergin olduğunu söyleme."

"Hayır. Şey, evet." Gergin olmanın gerginliği Eve'in koltuğunda kaymasına neden oldu. "Ya dava kızışırsa, ya kapatmak üzereysem, ya da davanın başına gelen herhangi bir şey iş o gün düşer mi? Sen ne yapıyorsun? Roarke varken endişelenmeme gerek yok. O anlıyor. Bir şeyi iptal etmek zorunda kalırsam ya da geç kalırsam, her neyse, anlıyor. Bu konuda son derece soğuktur. Hâlâ bazen kendimi suçlu hissediyorum. Ama bu başka bir şey. Bugünün "O Gün" olduğunu anlıyorum. Louise için çok önemli. Bunu mahvetmek istemiyorum."

"Sadece yapabileceğin şeyi yapabilirsin Eve. Louise acil durumları, öncelikleri ve bir mesleğin gerekliliklerini bilir. O bir doktor."

Eve bir an kaşlarını çattı. "Bu doğru. O bir doktor. Elleri birinin vücut boşluğundaysa, onları çıkarıp süslü bir elbise giymek için çekip gitmez. Önce o bitirir."

"Umarım öyledir."

"Tamam. Bu daha iyi. Sorun yok."

"Ne giyiyorsun?" "Sarı bir

şey."

Mira gülümsedi. "Gözlerini dik, bana bakma ve ne giydiğimi söyle."

"Unuttun mu?"

"Beni şımart."

"Takım elbise, diz boyu etek, üç düğmeli ceket-beyaz. Vanilya gibi. Kare, gümüş düğmeli, dantelli üst. Ayakkabı, açık pembe, kesik burunlu, iğne genişliğinde bilek kıran topuklu. Çok renkli taşlı küpeler, sallantılı tarzda, gümüş ve çeşitli noktalarına küçük taşlar yerleştirilmiş gümüş üç ipli boyun zinciri. Humongo pembe el çantası ve oldukça buzlu pembe çerçeveli güneşlikler- her ikisi de ayak tırnaklarındaki boyayla uyumlu. Alyans, süslü gümüş bileklik
Işıltılı bileklik.

"Bütün o ışıltılı şeyleri yapıştırmayı nasıl hatırlıyorsun?" diye merak etti Eve.

"Buna gösteriş deniyor," dedi Mira ona. "Benimki hoşuma gidiyor. Düğün için giydiğin elbisenin sadece sarı bir şey olduğunu hatırlaman ve benim giydiklerimi topuklarımdan genişliğine kadar tarif edebilmen çok ilginç. Evet, son derece rahatsız ama bir o kadar da güzel."

Mira hayranlıkla bakmak için ayak bileklerini çevirdi. "Ve şimdi dolabınızı ilk elden gördüğüme göre, nasıl direndiğinizi bilmiyorum

"Her gün o güzel kıyafetlerle süsleniyorsun."

"Belki ben de araç gibiyimdir," diye karar verdi Eve.

"Dışarıdan sıradan görünsün ki kimse içindeki donanımın farkına varmasın."

"Çok iyi." Mira güldü. "Çok iyi." "Yaptığı

şey bu," diye mırıldandı Eve.

"Ve geri döndük."

"Sıradan, her gün, dışarıdan göze batmayan bir şey olsun. Kimse içindekini görmüyor. Kimse bir canavar görmüyor. Bir dilim almaya ya da ayakkabı almaya gittiğinde kimse onu fark etmez. Ya da, Eğer isterse, iyi bir çocuk, yakışıklı bir genç görürler. Hatırlayacakları kadar muhteşem değil. Sadece iyi görünümlü, kibar, havayı zar zor karıştırıyor. Onu Deena'yla gören iki akıllımız var ve bana verdikleri bilgi bu kadar, neredeyse hepsi. Daha iyisini yapacağız çünkü Yancy ayrıntıları ortaya çıkarmada iyidir, ama onu düşünmemişler, özellikle kontrol etmemişler. Onunla birlikte olmasaydı, büyük olasılıkla onu hiç fark etmezlerdi. Onu tanıyorlardı, bu yüzden fark ettiler. onu."

Risso'nun iş adresinden yarım blok ötede ikinci katta bir yer kaptı, sonra Mira'nın topuklarına baktı. "Kısa bir yürüyüş olacak. Bunu halledebilir misin?"

"Ben bir profesyonelim."

Yarı yolda Eve küfretti, içini çekti, sonra aşağı atladı. güvenlik demirini kaldırıma doğru itti. "Hemen döneceğim," diye seslendi Mira ona bakakalırken.

Kapkaçı görmüştü ve gerçekten de hedef bunu hak etmişti. Arka cebi şişkin bir şekilde vitrinlere aval aval bakarak ilerliyordu. Ya da sokak hırsız klasik bir çarpma ve kapma hareketiyle cüzdanını çekip alana kadar öyleydi.

Hırsız, cüzdanı pantolonunun sağ ön cebinde, bol kapüşonunun altında olduğu halde telaşsızca yoluna devam etti.

Eve mesafeyi kapatmak için bir çeyrek blok koştu, sonra tempolu bir New Yorker hızına düştü. Hırsızın omzuna dokundu. "Affedersiniz, bana yardım edebilir misiniz?"

Ona yuvarlak gözlü masum bir bakış attı, sokaktaki herhangi bir adam gibi. "Ne ile?"

"Yapacak başka işlerim var, gerçekten zamanım kısıtlı, bu yüzden bana yardım edebilir ve az önce kaldırdığın cüzdanı bana verebilirsin. Burada." Elini adamın cebine attı. "Oh, ve bugün kaldırdığın diğer eşyaları da. Sonra ikimiz de işimize bakabiliriz."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum. Siktir git." Onun kaçmak için toplandığını hissetti, omzunu tuttu.

"Bunu gerçekten ikimiz için de hızlı ve basit hale getirebilirsin. Zaman ayırmak istemiyorum. Hey!"

Eğildi, döndü, deri değiştiren bir yılan gibi kıvrıldı ve onu elinde boş bir kapüşonla bıraktı.

Çömelmiş bacakları üzerinde çömelmiş bir gövdesi vardı. Bu gerçekten bir meydan okuma bile değildi. Hırsız itişip kakışmaktan, boğuşmaktan ve aralarından geçip gitmekten memnunken yayalardan kaçmak zorunda kalmasına rağmen, onu bloğun sonuna gelmeden yakaladı.

"Yardım edin, yardım edin!" Kadın onu yüzüstü en yakındaki binaya ittiğinde havladı. "Polis!"

"Hadi, seni moron, polis olduğumu biliyorsun." Ellerini arkadan kelepçeledi, bacaklarını ayırması için dizlerini ayırdı. "Eğer beni bir daha peşinden koşturursan kaldırım yiyeceğim."

Üstünü aramış, silah ve altı cüzdan bulamamış.

"Bunlardan biri senin mi, pislik?"

"Onları ben buldum." Ürperen gözler, geniş gözlerin yerini aldı. "Bir polis bulup onları teslim edecektim. Sweartagod."

"Uh-huh. Bunu o adamın arka cebinde bulduğunu gördüm. Eminim gerçekten minnettar olacaktır."

"Üniformaları çağırdım." Mira buz kıracağı topuklarının üzerinde acele etti.

"Güzel, beni kurtardı." Hırsızın kafasının arkasına vurdu. "Gördün mü? Gördün mü? Bana yardım edemedin. Şimdi ikimiz de anlaşılmayı yapmak zorundayız. Sen!" Şu anda olay yerine bakanlardan biri olan hedefi işaret etti.

"Ben mi? Ben mi? Ben hiçbir şey

yapmadım." "Kimliğin var mı?"

"Evet. Elbette. Bende ... var." Arka cebine uzandı.

"Cüzdanım! Cüzdanım gitmiş!"

"Bu bir tesadüf değil mi? İşte burada." Bir dirseğini hırsızın sırtına dayayarak cüzdanı havaya kaldırdı. "Sihir gibi, değil mi? Onu geri almak için burada üniformalı memurları beklemeniz ve onları."

"İyi bir gün geçiriyordum," diye mırıldandı hırsız.

"Gerçekten iyi bir gün."

"Şu anda tuvalette." Yollarına çıkan iki üniformalıya göstermek için rozetini kaldırdı.

Harcamak istemediği bir zaman aldı ama sonunda adaletin yerini bulduğunu düşünüyordu.

"Bana öyle bir başlangıç verdin ki," dedi Mira. "Bir saniye oradasın, sonra rayların üzerinden atlayıp koşuyorsun."

"Süslü kıyafetler ve bilek kıran ayakkabılar giymemek için bir neden daha."

"Haklısın."

Risso'nun çalıştığı dükkâna geri döndüler.

Bir sürü alet edevat, diye not etti, hepsi de şu pankartın altındaydı: %20 İndirim! Muhtemelen yıllardır orada asılı duruyordu.

Risso Banks'i kimlik fotoğrafından teşhis etti ve onun kendisini polis yerine koyduğunu gördü. Omzunda kızıl ağaç büyüklüğünde bir çip ile gezindi.

"O serseriği indirdiğini gördüm. Hiç hızlı değildi." "Onun olmayan altı cüzdanı vardı."

"Suç her yerde."

Yakışıklı bir adamdı - biraz sırtkan bir tarafı vardı - kısa yüzbaşı kesimi yeni görünüyordu. Koyu renk saçları, asık suratlı kahverengi gözleri vardı. Doğru boyda ve yapıdaydı, ama ondan hiç etkilenmemişti.

"Burada mı konuşmak istersin, Risso, yoksa daha özel bir yerde mi?"

"Eğer söyleyecek bir şeyin varsa, söyle. Patron bir süre önce bazı sorunlar yaşadığımı biliyor. O zamandan beri hiç sorun yaşamadım. Bunu o da biliyor. Anlaşmamın şartlarını yerine getirdim."

"Kardeşin daha zor bir anlaşma yaptı."

Omuz silkti, sonra başıyla onu dükkânın arka tarafına doğru itti. "Beni mahvetti. On yaşıma gelmeden beni kaçaklarla besledi, bağımlı yaptı. Onun için çalıştım, tabii. Başka ne vardı ki? İşler sarpa sardığında kaçtı ve beni polislerle bıraktı. Kaçtı, kendi kışını kurtarmaya çalıştı ve bana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. Yani görebildiğim kadarıyla hak ettiğini buldu. Ve bunun için gözyaşı dökmüyorum. Heteroseksüelim, işim var. Polisler gelip bana balık gözü ile bakmak istiyorlar, tamam. Ben temizim."

"Bana bir soruya doğru cevap vererseniz, çeker giderim. Zarar yok, faul yok."

"Soruya göre değişir."

"Tavırlısın, Risso. Bunu takdir etmeliyim. Cumartesi ^{akşam} altıdan Pazar ^{sabah} üçe kadar."

"Cumartesi günü saat altıda kapatıyoruz. Ben ve patron kapattık, çeyrek sonra çıktık. Ona sorabilirsiniz."

"Peki ya sonra?"

Sinirden ziyade kızgınlık olarak yorumladığı sarsak bir omuz silkme hareketi yaptı. "Eve gittim, biraz temizlendim. Saat sekizde ben, patron ve diğer üç adam ayda bir Cumartesi gecesi yaptığımız gibi kâğıt oynadık. Bu sefer oyun benim evimdeydi." Sırıttı, biraz da sırıtarak. "Dost kazıkları."

"Riskler konusunda endişeli değilim. Patronunuz bu mu?" Bir müşteriye yeni bir PPC satmaya çalışan göbekli adamı işaret etti.

"Evet. Ve arkadaki adam, Carmine, o da maçıydı."

"Bir dakika bekleyin."

Göbeğe doğru ilerledi ve rozetini kaldırdı. "Hızlı bir soru. Cumartesi gecesi sizinle kim kapandı ve saat kaçta?"

"Risso, orada. Saat altı gibi kapattık." "Onu bir daha ne zaman gördün?"

"Onun evinde, birkaç saat sonra. Kart oyunu oynadık. Bir sorun mu var?"

"Hayır, sorun değil. Teşekkürler."

Eve arkasını dönmeye başladığında adam, "O iyi bir çocuk," dedi. "Zamanında geliyor, işini yapıyor ve şikayet et. Geçen hafta ona zam yaptım çünkü bunu hak etti." Eve başını salladı. "Başı belada değil."

Risso'ya geri döndü ve ona kartını uzattı. "Polisler gelip sana balık gözü ile bakarlarsa haberim olsun."

Karta baktı. "Neden?"

"Çünkü ben bir soru sordum ve sen bana doğru cevabı verdin. Çünkü sen kardeşin değilsin."

Eve dışarı çıkarken o karta bakmaya devam etti. "İyi iş çıkardın," dedi Mira ona.

"Eleme. Sadece sınırları aşıyorum."

"Kastettiğim bu değildi."

Eve omuz silkti ve Mira'yla birlikte arabaya doğru yürüdü.

Bölüm 11

Karlene Robins şifresini girip emlakçı kimliğini yuvaya okuttu. Güvenlik ikisini de tanıyınca kendi kendine mırıldandı. Mükemmel bir gün, diye düşündü parlak siyah saçlarını geriye doğru sallayarak. Çok genç ve varlıklı müşterisiyle çok soğuk çatı katının satışını tamamlayarak günü muhteşem hale getirmeyi umuyordu.

Bu tam da onun peşinde olduğu şeydi. Şansına ve zamanlamasına inanamıyordu. Mülk, bir gece önce, önceki alıcılar kontratı bozduklarında kucağına düşmüştü.

Onların kaybı ve gerçekten onun kazancı olmasını umuyordu.

Küçük lobi alanına adım attı, asansör için kodlanmıştı.

Komisyon çok büyük olacaktı ve daha iyi bir zamanda gelemezdi. Cumartesi günü evleniyordu ve Bunu düşünerek asansöre doğru küçük bir dönüş yaptı.

Bu anlaşmayı kapatabilir, tüm evrak işlerini bir çırpıda halledebilirdi. Tony ile balayından döndüklerinde, anlaşmaya gideceklerdi.

Yeni çatı katı sahibini süslü şaraplar ve yemeklerle dolu büyük bir hediye sepetiyle mutlu etmek ve en önemlisi büyük, güzel komisyonunu toplamak.

Küçük asansör kabinini taradı, başıyla onayladı. İyi güvenlik, sorunsuz yolculuk, mahremiyet. Ve açık demir kapılar,

Çatı katına ulaştığında, o korkak retro dokunuşu eklediğini düşündü.

Ses çıkarmadan, geniş pencereleri ve çift üçlü tavan penceresi olan yüksek tavanlı bir alana açıldılar.

Orijinal ahşap zeminler -ki bunu ne sıklıkla bulursunuz- şık bir şekilde yıpratılmıştı. Satmak için nötr tonlar seçilen duvarlar tamamen ses geçirmezdi. Mutfak, diye düşündü, dolaşüyor, tamamen güncel. Kompakt, ısıtılı cihazlar ile eğlenceli ve korkak zebra çizgili tezgahlar maksimum alan kullanımı için yapılandırılmış.

Müşteri muhtemelen kendisi için yemek yapmazdı. Paralı biriydi ve şu anda bir sanatçı olarak isim yapmaya çalışıyordu. Yine de eğlendirirdi ve burası bunun için iyi bir yerdi.

Daha fazla tavan penceresi, daha fazla pencere ve güneye bakan bir stüdyo alanı olarak çok iyi durabilecek iki yatak odası ve jet küvet, jet duş, kurutma tüpü, fûme cam duvarlar ile rüya gibi bir banyo olarak düşündüğü şeyi ekleyin - ve asla daha iyisini yapamazdı.

Mekân genç, eğlenceli, havalı ve hali vakti yerinde diye tezahürat yapıyordu - hayır tezahürat yapmıyordu, düzeltti - tezahürat yapıyordu.

Saçlarını kabarttı, aynada kendini kontrol etmek için döndü. Görünüş önemliydi. Özenle giyinmiş, müşteriye ve mekâna uyacak şekilde özenle bakım yapmıştı.

SoHo'da, gösterişli, galeriler, restoranlar ve kulüplerle dolu bir yer istiyordu. İşte burasıydı. Karlene emlakçısının da aynı şeyi göstermesi gerektiğini düşündü. Kısa siyah eteği, leopar desenli yüksek topuklu ayakkabıları ve daha sakin bir takım elbise yerine gümüş boncuklu cesur kırmızı bluzu çok bilinçli olarak seçmişti.

Genç ve donuk bir görüntü veriyordu -ki öyle olduğunu düşündü gülererek- ama bazı müşteriler için olgunluk, istikrar, ağırbaşlılık yansıtmak istiyordunuz.

Bu adam ondan daha gençti.

Güzel olmalı, diye düşündü bileğindeki üniteye göz atarken ve oturma alanındaki mobilyaların üzerindeki çılgınca desenli yastıklardan bazılarını kabartmak için dolaşmaya devam etti. Neredeyse yirmi iki yaşındaydı ve SoHo'da bir çatı katına parası yetiyordu.

Tony ile güzel bir evleri olduğunu kendine hatırlattı. Ve dekorasyon ve pazarlık için gözüyle sıktı bol miktarda meyve suyu var. Ama bir gün -ve bunun gibi komisyonlarla- büyük, güneşli bir çatı katı alabileceklerdi.

Çantasını karıştırdı ve seçtiği koku tüpünü çıkardı. Mutfakta yine çömelerek tüpü hava sistemine taktı. Birkaç dakika içinde çatı katı hafifçe şekerli kurabiye kokacaktı. Genç bir müşteri için iyi bir seçim olduğunu düşündü.

Yaşam alanının ruh hali ekranına geçti, onu canlı, enerjik bir renk ve şekil karışımına çevirdi, ardından müzik sistemini çok yüksek olmayan bir sese ayarladı.

"Tonu ayarlayın," dedi, her şeyi içine almak için bir daire çizerek, "eve dönün."

Güvenlik monitörlerini görüntülemek için duvar panelini açmayı düşündü ama sonra vazgeçti. O çok Orada fazla endişelenecek kadar genç değildi ve tura çıktıklarında bunu ona gösterecekti. Bunun yerine geniş ön pencerelere doğru yürüdü, kendisi ve müşterisi için yakında Drew Pittering'in mahallesi olacağını umduğu yere baktı.

Mutfak gibi, aşığıda yürüyen insanlar da günceldi. Neo-Bohem buranın tonu ve hızıydı. Sanatçılar mallarını kaldırımda sergiliyorlar, insanlar yudumluyor Kafe ve bistroların dışında kahve içip koyu sohbetlere dalmak. Sinirli küçük galerilerin yanına sıkıştırılmış, bakımsız butikler.

Ona çok yakışmıştı. Komisyon bir yana, müşteriye mülke uydurmak için çok çalıştı ve bunun tersi de geçerliydi. Otuzuna basmadan önce kendi işini kurmayı planlıyordu. İsmiini çoktan seçmişti. Urban Views.

Hedefine dört yıl kalmıştı, diye düşündü. Ve o sadece biliyordu başaracaktı.

Drew ısırığı buradan alırsa, kendi yoluna gider.

Biraz geç kaldığını fark etti. Ama sonra, müşteri kraldı. Bir nefes aldı, sonra 'link'ini çıkardı. İyimser olacak, olumlu düşünecek ve satışı kutlamak için Tony ile birlikte en sevdikleri restoranda rezervasyon yaptıracaktı.

Kendine uğursuzluk getirmediğini söyledi. Bekliyordu. Gözümde canlandırıyorum. Bu gece şampanya içip geleceğe kadeh kaldıracaklardı.

İşini bitirdiğinde, haftanın geri kalanını - bekâr bir kadın olarak son haftasını - düzene soktuğundan emin olmak için randevu defterini gözden geçirdi. Son prova, yemek şirketi ve planlamacıyla son görüşmeler, kendisi ve düğün ekibi için tüm gün sürecektir spa ve salon bakımları.

Tamam, tamam, tamam.

Bağılantısı bip sesi çıkardığında ekranı kontrol etti ve bir anlık endişe. "Lütfen iptal etmek için aramayın."

diye mırıldandı, sonra neşeli bir ses tonuyla cevap verdi.
"Merhaba, Drew! Burada durmuş ön pencereden dışarı bakıyorum. Çok soğuk bir manzara."

"Özür dilerim, özür dilerim, geç kalıyorum. Kendimi işe kaptırdım ve izimi kaybettim. Ama neredeyse geldim. Şimdi bloğun aşağısına gidiyorum."

"Bu mag." Rahatlamıştı, dans etmemek için kendini zor tutuyordu. "Seni içeri alacağım, böylece hemen gelebilirsin. Adres sende var."

"Tam burası. Bu mahalleyi seviyorum, Karlene. Tam istediğim gibi."

"Alanı görene kadar bekle." Onun yerine güvenliği kapatmak için yürüdü. "Yemin ederim, eğer bunu kapmazsan, kendim satın alacağım."

"Bana henüz başka kimsenin bakmadığını söyle. İçimde iyi bir his var."

"Söz verdiğim gibi önce sizinle temasa geçtim. Size söylediğim gibi yarına kadar kimse görmeyecek. Bu konuda acele etmeliyiz."

"Mükemmel. Yukarı çıkıyorum. Hey, asansörü sevdim. On saniye."

Güldü, bağlantıyı kapattı. Ve onu çarpıcı bir gülümsemeye selamladı.

"Sizi beklettiğim için gerçekten özür dilerim," dedi içeri girerken. "Ama bir makyaj hediyesi getirdim." Paket servis çantasındaki iki fincan kahveden birini ona uzattı.

"Affedildin." Fincanla onun şerefine kadeh kaldırdı.
"Nereden başlamalıyız?"

"Bir dakika burada durayım." Omzundaki çantayı kaydırđı, açık yaşam alanına baktı. "Burası ... buradaki ışığa bak."

"Bu yüzden aklıma hemen sen geldin. Çok fazla doğal ışık var. Bir sanatçı için özel olarak yapılmış. Bunu kullanabilirsin tüm alan işiniz için. Ancak burayı gerçekten yaşamak, eğlenmek için kullanmak istiyorsanız, ikinci yatak odası ve çatı pencereleri."

"Gizlilik ekranları mı? Çalışırken kimsenin beni izlediğini hissetmek istemiyorum."

"Elbette." Bir parmağını kaldırdı. "Bilgisayar, gizlilik ekranlarını ve tüm pencereleri devreye sokun."

Sessiz bir uğultuyla şeffaf ekranlar aşağı indi. "Gördüğünüz gibi, bunlar birinci sınıf. Işığı etkilemezler. Güneş kesmek isterseniz onları karartabilirsiniz."

"Mükemmel." Ona gülümsedi. Genç, çekici, cazibeli. "Kesinlikle mükemmel. Kahve nasıl?"

"Aynısı." Bir yudum daha aldı. "Bir dakikalığına mekâna geçecek olursak, her şeye sahipsiniz. Restoranlar, galeriler, kulüpler ve sizin de keşfettiğiniz gibi magazin kafeleri."

"Olmak istediğim yer orası." Asansörlerden uzaklaştı, şimdi paravan pencerelerin arkasında dolaşıyordu.

"Mobilyalar size bir his, alanın kullanımına dair bir fikir vermek için yerleştirildi. Gerçek şu ki Drew, bu alanla her şeyi yapabilirsin. Çalış, oyna, bir arada kullan. Yemek yapmadığını söylediğini biliyorum ama mutfağı görmelisin. Mükemmel, ultra ve verimli. Belki bir kız arkadaşın burayı kullanmaktan hoşlanır."

Sırıttı, parmağını salladı.

"Biliyorum, şu anda kız yok," dedi gülerek. "Önce sanat. Ama sanatçılar zihinleri eğlendirebilir, değil mi? Ve yemek yemeleri gerekir. Artan paket servisleri zaplayabilir, AutoChef'i doldurabilirsin ve paket servis noktalarını, teslimatları, menüleri kontrol etmek için yerleşik bir D ve C var."

"İşte bu bana uyar."

"Oh, ve güvenlik sistemi. Kamera bölgelerine bir göz atabilirsiniz."

Bunu elinin tersiyle itti. "Önce gerisini görelim."

"O zaman ebeveyn yatak odasını alalım. Nasıl kullanılabileceğı hakkında bir fikriniz olur. En üst katta olmanın avantajı ne? Orada da tavan pencereleri var."

Birkaç adım attı, biraz salındı. "Tamam mı?"

"Vay canına. Biraz başım döndü."

Gözlerinde endişe parlıyordu. "Neden biraz oturmuyoruz?"

"Hayır, ben iyiyim. Ben iyiyim. Sadece geç saatlere kadar çalışıp her şeyi halletmeye çalışıyorum."

"Doğru. Cumartesi büyük gün."

"En büyüğü. Pazartesi günü Balayı-Extraordinaire için yola çıkacağımızdan, her şeyi temizlemek istiyorum. Sadece bir sarsıntıya daha ihtiyacım var." Kahvesinden derin bir yudum aldı.

"İkinci yatak odasında küçük bir yarım banyo var - ya da stüdyonuz olarak gördüğüm yerde. Bu senin için kullanışlı olabilir, ama Usta? Bu rocking-A."

İçeri girdi, sonra dizleri bükülünce sallanmaya başladı.

"Hey, hey." Koluna girdi, ağırlığını aldı ve onu yatağa doğru götürdü. "Hadi oturalım."

"Özür dilerim. Çok özür dilerim." Yatağa doğru süzölmeye başladı. "Kendimi kötü hissediyorum. Bir dakika içinde iyi olacağım."

"Pek sanmıyorum. Al, bitir şunu." Kahveyi kızın dudaklarına götürdü ve gözleri buğulanırken boğazından aşağı döktü.

"Bekle."

"Oh, merak etmeyin. Acele etmeyeceğim. Bütün günümüz var."

Yüzü bulanıklaşmıştı ama bir an için, yüzündeki ifadeden, korkunç bir gülümsemeyle dişlerini göstermesinden korktu. Önce korktu, sonra hiçbir şey hissetmedi.

Asansörde mühürlendiği için kordon için çantasını açtı.

"Önce güvenlik," diye mırıldandı ve ellerini arkadan bağladı.

Satıcılar çok güzel ve kaliteli çarşaf lar temin ettikleri için, bacaklarını ayak bileklerinden ayaklıkların parlak gümüş topuzlarına sabitlemek için onları kullandı.

Soyunmadan önce aletlerinin geri kalanını çıkardı ve özenle katlanmış giysilerini çantaya yerleştirdi.

Kendi kahvesini bitirirken Karlene'i inceledi ve onun huzurlu göründüğüne karar verdi. Bu uzun sürmeyecekti.

Çatı katı ses geçirmezdi, bunu doğrulamıştı. Tıpkı binadaki diğer iki kiracının işte olduğunu doğruladığı gibi.

Çırılçıplak, müziği sert, gıcırtilı bir thrash'e çevirmek için kontrollere doğru yürüdü, sesi biraz yükseltti. Memnun bir şekilde ana güvenlik kontrollerine geri döndü, kameraları kontrol etti, tüm kilitleri kontrol etti.

Daha sonra, diye düşündü, onu yeterince yumuşattığında, ona güvenlik numarasını verecekti. Ona vermek için yalvaracaktı. Adam onun çıkışını yapacak, kameraları kapatacak ve virüsü yükleyin.

Ama ondan önce, ondan çok önce, ona acı ve korku verirdi. Ve onunla samimi bir şekilde konuşurdu. Bir annenin kaltağı. Ve neden Jaynie Robins'in kızının çirkin ölümünden sorumlu olduğunu.

Üzerinde oynanmış fincanı mutfak tezgâhının üzerine koydu - gerçek kahve bloklarını şehir dışından satın aldıktan sonra transfer ettiği gibi bir hile.

Yatak odasına geri döndü ve hiçbir şey unutmadığından emin olmak için yapılacaklar listesini kontrol etti.

Kadın inleyip kıpırdandığında, adam gülümsedi. İşe gitme zamanı.

Eve bir amaç uğruna cinayet masasına girdi. Birkaç konuşma durdu. Baxter ayağa kalktı.

"LT-"

"On dakika, konferans odası, tam brifing." Doğruca ofisine doğru ilerlemeye devam etti. Kafasını toplamak, düşüncelerini düzenlemek için bu on dakikanın beşine ihtiyacı vardı. Kahvesini aldı, bilgisayarına gelen mesajları kontrol etmek için döndü.

"Medya, medya, medya. Boş ver onu. İrtibat görevlisiyle konuşun." Listeyi getirdi -Peach Lapkoff hızlı hareket etti- ve performansları, tarihleri gözden geçirdim.

"Bilgisayar, aramaya başla. Ceza infaz sistemi içinde boğma ve/veya boğulma yoluyla tecavüz/cinayet mağdurları. Gezegende ve gezegen dışında, rehabilitasyon evleri, ev hapsi, yerel, federal, küresel. Soruşturma, idari veya tutuklama ekibinin bir parçası olarak MacMasters, Yüzbaşı Jonah ile bağlantı faktörünü ekleyin."

Kabul edildi ... arama süresi?

Kardeş, oğul, sevgili. Herhangi biri olabilir. Hiçbiri olmayabilir. "Yirmi beş yıl."

Uyarı . . . Bu nitelikteki verilerin yirmi yıl veya daha uzun süre aranması sonuçları geciktirecektir.

"O zaman başlasanız iyi olur. Emir verildi." Onaylandı . . .

Çalışıyor . . .

"Bilgisayar, sonuçları yıl yıl hem ofisime hem de ev birimlerime gönder."

Uyarı . . . Verilerin yıllara göre çıkarılması sonuçları geciktirecektir. "Yapacak bir şey yok. Emir verildi."

Kahvesini doldurdu ve bilgisayar çalışırken konferans odasına doğru yola çıktı.

Peabody'nin geri geleceğini umuyordu, böylece kurulumunu ortağına yaptırdı. Bunun yerine verileri oda bilgisayarına yükledi ve panoyu güncellemeye başladı.

İkinci bir tahta çıkardı ve yazmaya başladı.

Suç önceki olayı mı yansıtıyor?

MacMasters ile katil-katil ve aynı MO tarafından öldürülen bilinmeyen kişi arasında bağlantı. Arama devam ediyor.

UNSUB-organize, odaklanmış, uyum sağlama

yeteneği. Devam etti, Mira'nın profilindeki önemli

noktaları sıraladı.

Şu anda Dedektif Yancy ile birlikte çalışan ve UNSUB'ı görmüş olma ihtimali olan iki kişi.

Columbia bağlantısı. Öğrenci ve personel dosyalarına

erişildi. Ayakkabılar, Columbia sweatshirt'ü, uzun

çekimler.

Vic ile katılım, Columbia halka açık performanslar ve/veya konferanslar, uzun atış.

Baxter ve Trueheart içeri girdiğinde hâlâ yazıyordu.

"Rapor."

"Mahalle taraması, sıfır. Eğer bir robot resim bulursak, sanırım daha şanslı oluruz. Bilinen mekanlarına gittik, bir şey çıkmadı.

Çocuklar girip çıkıyor, kim dikkat ediyor? Onu tanıyan çok kişi var ama bildiklerimizle eşleşen bir adamla birlikte olan

kimse yok."

Trueheart'a geçti. "Zekânın onları gördüğünü söylediği bölgede yaptığımız taramada pek de iyi bir sonuç elde edemedik. Onu görmüş olabileceklerini düşünen birkaç kişi oldu ama bunu kabul etmediler. Bir tanesi de onu yirmi yaşlarında bir çocukla görmüş. Ama bize bundan daha fazlasını veremedi. Renk, yapı, kıyafet bile. Sadece belki. Robot resmini aldığımızda adını ve bilgilerini öğreniriz."

Baxter, "MacMasters'ın kasalarını incelemeye başladık, güncelden geriye doğru çalışıyoruz," diye ekledi. "Gıcırdayan her şeyi araştırıyoruz."

"Ayrılın, her iki uçtan çalışın ve ortada buluşun," diye emretti Eve. "Daha fazla akıntıda durduk, bu yüzden daha geriden vurmaya başlayalım, sonuna kadar geriye ve ileriye doğru çalışalım."

"Çeyrek yüzyıl öncesinin dosyalarına mı dönelim?" Baxter burnunu ovuşturdu. "Patron sensin."

"Bu doğru." Peabody büyük bir kutu taşıyarak içeri girdiğinde ona baktı. Trueheart kutuyu ondan almak için acele etti.

Baxter, "Oğlum tam bir centilmen," diye yorum yaptı.

"O enayi ile sıkışmak zorunda kaldığımda asansördeki polislerden daha fazla. Elli tane oyun fişi olmalı," diye devam etti Peabody. "Ve programlar ve posterler. Nereye gittiğini gördüm ve onun eşyalarını karıştırdım, gösteri ve konser tişörtlerini ve diğer hatıraları ekledim."

"Güzel. Dr. Lapkoff'tan Nisan ayından bu yana üniversitedeki gösteri ve konferansların listesini aldım. Muhtemelen kurban katıldıysa, katil de onunla gitmiştir. Biz de listeye ekleyeceğiz."

Bir harita koyduğu cinayet panosuna döndü. "Kırmızı iğneler birlikte olduklarını bildiğimiz üç yeri gösteriyor. Park, İkinci Cadde ve onun evi. Daha fazlasını bulana kadar kazmaya devam edeceğiz."

Bilek ünitesini kontrol etti. "EDD hangi cehennemde?"

"Gelirken McNab'ın peşine takıldım. Burada olacaklarını söyledi."

Peabody konferans masasını taradı. "Yiyecek yok, içecek yok. İsteyen var mı? Aptalca bir soru," dedi kimse cevap vermeden. "Hemen döneceğim."

"Pekâlâ, ikramlarınız hazırlanırken," diye başladı Eve, Feeney ve McNab içeri girince sözünü kesti. "Gelebilmenize sevindim."

Feeney ona bir parmak salladı. "Boynuma kadar. Gözlerimden akan kan için kan nakline ihtiyacım olacak."

Oturdu, boynunu çevirdi. Eve odanın öbür ucundan gelen patlama ve çatırtıları duydu.

"Orospu çocuğu yeni bir virüs kullanmış. Daha önce gördüklerimize hiç benzemiyor. Tanımlamak ve unsurları bir araya getirmek için çalışan adamlarım var."

Eve, "Her gün yeni virüsler ortaya çıkıyor," dedi. "Komplolar zaten korumalı olması gerekiyordu. CompuGuard'ın bu konuda çalışması gerekiyor."

"Düzenlemeye çalışmakla meşguller. gizlilik sorunları, kayıtsız. Yeni şeyler birkaç haftada bir ortaya çıkar, gerçekten iyi yeni şeyler ise bir ya da iki yılda bir. Bu gerçekten iyi bir yenilik."

Eve düşündü. "Gerçekten iyi yeni şeyler bulman ne kadar sürer?"

Ağırbaşlı bir yüz ifadesi takındı. "Ben bir kanun adamıyım." "Evet, ve?"

Omuz silkti. "Çalışmak için ne kadar zamanım olduğuna ve ne kadar zarar vermek istediğime bağlı."

"Bunun gibi bir şey mi?" McNab araya girdi. "Bunun için yüz elli saatinizi ayırmış olmanız gerekir. Eğer bir hobi sahibiyseniz ve bu işle ilgilenmiyorsanız daha da fazla. Ayrıca bunu korumalı olarak yapmanız gerekir. CompuGuard'ın gözcüleri var. Her şeyi yakalayamazlar, orası kesin, ama tokat atarlarsa, sert bir tokat yersiniz."

Kadın konuşmaya başladı ama adam onu bekliyordu. "CG'nin bilinen ihlalleri ve cezaları üzerine bir çalışma başlattık. Sorun şu ki, paylaşmayı sevmiyorlar, bu yüzden her seferinde resmi bir bir bayrağa çarptığımızda."

Roarke'ın yeteneklerini ve kayıtsız ekipmanlarını düşündü. Orada, gerekirse çizgiyi bulanıklaştırmaya istekli olabileceğini düşündü.

Tahtaya döndü ve yazdı: Yeni bilgisayar virüsü, olası e-
eğitim veya istihdam.

"Evet." Feeney başını salladı. "Bu bir açt."

"Mira'nın ele alacağım profili, bir işte çalışmasını ya da bir gelir kaynağı olmasını içeriyor. Eğitim, beceri ve odaklanmayı da içeriyor. Hepsi e-iş için gerekli."

"Emin ol," diye onayladı McNab, sonra Peabody başka bir kutu taşıyarak içeri girince sırtıttı. "Hey, She-Body, izin ver

Sana yardım edeyim."

"Gördün mü, benim adamım da bir centilmen." Peabody kirpiklerini kırıştırarak ekledi.

Baxter, "Yiyecek kokusu alıyordu," dedi.

"Sandviçler, soya cipsleri, enerji barları." Peabody kendisi de bir sandviç kaptı. "Su, gazoz, Pepsi."

"Beyin göçü," dedi Jamie, "gazlı içecek lazım."

"Güncel." Eve bir tüp Pepsi aldı, kırdı, sonra ekibi sabahki ilerleme ve yollar hakkında bilgilendirdi.

"Ayna gibi yöntem." Feeney son kalan gizemli eti ve işlenmiş peyniri ağzına attı. "Bu iyiydi. Onu öylece dışarı çıkarmış olamaz."

McNab, "Öte yandan, bıçak, sopa, boru ya da bu türden bir şey kullanmak," diye tahmin yürüttü. "Bu daha karmaşık."

"Uyuşturucusu vardı. Onu aşırı dozda uyuşturmak kötü bir şey değil ama o bunu yapmadı. Bir bıçak bile," diye devam etti Baxter, "bir kalp darbesinde - ki nişan almak için bolca zamanı vardı, size sıçrama yapmayacaktır. Çıplak elle boğma. Bu zaman, çaba ve evet, yine o amaç gerektirir."

"Önemli olan onu incitmekti, değil mi?" Jamie elindeki gazlı içeceğe baktı. "Olay buydu."

"Onu gerçekten mahvetmedi." Gözler ona çevrildiğinde Trueheart boğazını temizledi. "Yüzünü. Öfkeyle çalışıyor olsaydı, yapardı. Sanırım. Belki de yumruklarını kullanmak istemedi, ellerini mahvetmek istemedi. Ama evde bir sürü silah vardı. Künt ya da keskin aletler olarak kullanabileceği nesneler. Ve onu

bir kez, yani ... istediği buydu. Onu bu şekilde öldürmek istedi. Sanırım."

Baxter'ın yüzü güldü. "Çocuk A aldı."

"Bu açığı takip etmek için, MacMasters ve onun soruşturmalarıyla ya da onun emrindeki memurların soruşturmalarıyla bağlantılı kurbanların bulunduğu, ceza infaz sistemi içindeki tecavüz-cinayet gibi cinayetleri araştırıyorum."

Feeney, "Bu biraz zaman alacak," diye hesapladı. "Ama bu iyi bir açt."

"Bu arada, Dedektif Yancy burada olmadığı için, o hala bir ya da iki aklımızla çalışıyoruz. Brifingden sonra durumu öğreneceğiz. Baxter ve Trueheart şu ana kadar bir şey bulamadılar. Elimizde bir taslak olduğunda yeniden değerlendirecekler.

"Columbia ile de bağlantı kuruyoruz. Öğrenciler ve personel üzerinde arama yapacağız -yine-" dedi kimse yorum yapmadan önce. "Tüm Güney eyaletlerini kapsayacak şekilde genişletin ve beş yıl daha geriye gidin. Kurbanın odasından getirilen tiyatroyla ilgili makaleleri de çapraz referans yapacağız.

ve Nisan ayından beri üniversitede verilen dersler. Eğer onu götürdüysen ya da ona eşlik ettiyse, elimizde başka bir yer ve daha fazla potansiyel akıl olacak. Peabody. Ayakkabılar."

"Ayakkabılar. Tamam, parktaki zeka şüphelinin ayakkabılarını yaptı. Anders Cheetahs, beyaz üzerine lacivert. Bunlar yüksek kaliteli, koşu ayakkabısı olarak tasarlanmış. Zekânın görüşü yeni ya da oldukça yeni oldukları yönünde olduğu için, Ocak ayından itibaren bu modelin satışını yapan satıcıları araştırıyordum. Şunu söylemeliyim ki, koşu ayakkabısı için bir sürü insan bir sürü para ödüyor. Ben bunu paylaştım.

çeşitli kategorilere ayrılmıştır. Online, Skymall, New Jersey ve New York sektörleri. Şüphelinin bulunduğu yerler olarak

bilinen ya da kurbanın yanında olduğuna inanılan Fortieth'in altına, internete ve Manhattan'ın dışına konsantre olun."

Su içmek için durakladı. "Yine de çok fazla ayakkabı var. Söylenen boyu göz önüne alındığında, en yüksek olasılığa göre 1.80 boyunda ve ince yapılı erkekler için ortalama ölçülere odaklandım. Ve hala-"

"Anladık Peabody," diye tersledi Eve.

"Özür dilerim. Aramayı PPC'mde Otomatik'te tuttum. Ama metroyla merkeze dönerken biraz düşündüm. Okullar açıldı ve arabada bir sürü genç ve yirmili yaşlarda insan vardı. Nasıl giyindiklerini düşündüm. Biliyor musun? Ve bu beni düşündürmeye başladı. Karıştığı, alıştığı teorisi üzerine gidiyoruz. Katılıyorum. Ama o ilk buluşmayı merak etmeye başladım. Her şeyi planlamıştı. Columbia sweatshirt'ü. Karakteri için bir kostüm gibiydi. Peki ya ayakkabılar? O bir koşucuydu, bu yüzden muhtemelen onun yüksek kaliteli koşu ayakkabıları giydiğini fark ederdi."

"Rolüne uygun giyinmiş," diye onayladı Eve.

"Evet. Ve plan yapıyor, değil mi? Her şeyi önceden düşünür. O zaman neden kostümünü planlamasın ki? Ben satın alırken Giyeceğim önemli bir şey varsa, örneğin önemli bir etkinlik için, koordinasyon sağlamak, her şeyin birbirine uyduğundan emin olmak isterim. Mümkünse hepsini - elbise, ayakkabı, çanta, hepsini- tek bir yerden satın alırım. Eğer alamazsam, elimdeki parçalardan birini, hatta geri kalanını ararken bir resmini yanıma alırım."

"Bir resim mi?" Eve içten bir şaşkınlıkla sordu.

"Elbette. Çantanızın ayakkabılarınızla çatışmasını ya da ayakkabılarınızın elbisenizle berbat görünmesini istemezsiniz. İyi görünmek istersiniz. Sıkışık olsanız bile ..." O gönderdi

McNab flörtöz bir bakış attı. "O zaman bile bir izlenim bırakmak istiyorsun."

McNab Peabody'ye yapışkan bir gülümseme gönderdi. "Bana her zaman iyi görünüyorsun."

"Ben hasta olmadan dur," diye emretti Eve.

"Belki ayakkabıları, pantolonları, koşu pantolonlarını birlikte almıştır. Yani aynı yerden," diye devam etti Peabody ama elini sandalyelerin arasına sokarak McNab'le parmaklarını oynattı. "Bir kıyafet. Gerçekten çarpık bir şekilde, ilk randevu gibiydi. İlk buluşma kıyafetleri çok önemlidir.

Ondan

Onu belli bir şekilde görmek, belli bir izlenim bırakmak

için." "Anladım," diye mırıldandı Eve. "Kız A alır."

"Gerçekten mi?" Peabody pufladı. "Çünkü üniversite malzemeleri, koşu malzemeleri ve Anders ayakkabıları satan yerleri bir kez daha araştırmaya başladım. Çok fazla var ama sadece ayakkabılar."

"Güneş gözlüğü," dedi Eve. "Gözlüğü ve şapkası vardı."

"Fişe takacağım. Diğer bir şey de, eğer tüm bunları bir satıcı, muhtemelen nakit para ile gitmedi. Göze çarpmak istemiyorsa, hayır. Bin dolara yakın ya da daha fazla olmalı. Kredi ya da banka kartı kullanırdı. İz bırakırdı."

"Neden bu konuda endişelensin ki?" Eve başını salladı.

"Kimse fark etmeyecek, iki kere düşün. Zorla."

"Her yerinde."

"Baxter, Trueheart, dosyalar üzerinde çalışmaya devam edin. Ne zaman ve eğer benzer suçları araştırmamdan bir sonuç çıkarsa, bunu hesaba katacağız."

Feeney'e, "Bana o sabit diskten bir şey getirirsen sana kendi kanımdan bir litre veririm," dedi.

"Adamın temas kurdu, öğleden sonra bu işin içinde olmalı. Bazı numaraları var."

Bu konuda hiç şüphe yok, diye düşündü Eve. "Kurbanın anıtı Perşembe günü için planlandı. Bir ekip istiyorum - bağışlanabilecek herhangi biriniz, yumuşak giysili üniformalar, katılmasını sağlayabileceğim herhangi bir dedektif. Orada olmak isteyecektir, çalışmasının meyvelerini toplamak isteyecektir. Ne yaparsak yapalım O zamana kadar kroki elimizde olur, ekipteki herkeste bir kopya olur. Hadi gidelim, çekiş aşağıda kalsın."

Eve bekledi ve Peabody ile McNab'ın kapının yanında dudak dudağa ve kış kışa yaptıkları hızlı öpüşmeleri görmezden gelmeye çalıştı.

"Bu iyi bir düşünceydi," dedi, "satın alma açısı."

"Alışveriş benim hayatımın önemli bir parçası, sizinkinin aksine. Yine de bir sürü açımız var ama şeklimiz yokmuş gibi geliyor. O hala bir hayalet."

"Umalım da Yancy onu hayata döndürebilsin."

Bölüm 12

Söz konusu renderlar olduğunda Yancy'yi zorlamaması gerektiğini biliyordu. Ama tek ve sert bir dürtme deneyebileceğini düşündü. Onu çalışma masasında bulamayınca, üç özel konferans odasını hızlıca aradı.

Diğer iki polis sanatçısının yolunu kesmiş ama Yancy'yi bulamamış.

Onu dinlenme odasında bulmuş.

Ayağa kalktı, kısa tezgâha yaslandı, bir poşetten kuru meyve atıştırdı, gözleri kapalı, kulaklığı takılıydı.

Bir tutam saçı çarpıcı yüzünün etrafında çekici bir şekilde kıvrılıyordu. Kollarını sıvamış, gömleğinin yaka düğmelerini açmış ve iyi giyilmiş bir kot pantolon giymişti.

Adamın bir polis dedektifinden çok bir üniversite öğrencisine benzediği aklına geldi.

Yirmi iki ya da üç yaşında gibi görünebilir, diye düşündü. Çalışırsa daha da gençleşebilirdi.

Sonra gözleri açıldı ve bir beş yıl daha ekledi. Gözler ancak yirmi yıl için çok şey biliyordu.

"Kaç yaşındasın sen?"

Kaşları kalktı. "Yirmi sekiz. Neden?"

"Sadece bir şey bulmaya çalışıyorum."

Bir avuç meyveyi daha mideye indirdi. "Şüpheliyi düşünüyorsun. Genç sayılır ama daha yaşlı da olabilir."

"Onun gibi bir şey." Adamın uzattığı çantaya baktı. "Hayır, teşekkürler. Bunu neden yiyorsun?"

"Keşke bilseydim. Marta ile işim bitti."

"Delroy, parktaki dadı. Elinde ne var?"

Başını iki yana salladı. "İyi bakamadı. Oyundaydı ve bunun için çabaladı ama yağmur altında kısa bir bakışla yetindi. Boyu, yapısı, rengi, saç uzunluğu oldukça sağlam. Onu yönlendirdim ve profilini gördüğü ortaya çıktı. Ne giydiğine dair gerçek gibi hissettiren bir şey ve hava tahtası tarzı hakkında oldukça iyi bir fikir edindim. Ama yüzü çoğunlukla izlenim. Genç, iyi-bakıyorum."

"Neden bana göstermiyorsun?"

Nefes nefese kaldı. "Mutlu olmayacaksın." Ama onu

dışarı çıkardı, çalışma masasının etrafını sardı. Ayağa kalkarak bilgisayardaki taslağı çağırdı, ardından yaptığı çizimi ortaya koydu.

"Kahretsin. Herhangi biri olabilir. Kadın da olabilir."

Yancy işaret etmek için bir parmağını kaldırdı. "Evet, ikinci kısım bir avantaj olabilir. Bir erkekti, bundan emin, ama sevimli ve bir zamanlar güzel gibi terimler kullandı. Androjen özelliklere sahip olabilir. Genç kızlar kendilerini güvende hissederler ve genellikle androjen özelliklere sahip erkeklere ilgi duyarlar. Tehdit edici değildir."

"Yani, on dokuz yaşında olan ya da olmayan güzel bir çocuğumuz olabilir de olmayabilir de."

"İkinci zekanız geliyor. Yarım saat içinde gelecek. Onunla hızlı bir ısınma turu yaptım. Marta'dan daha kararlı, daha canlı ve kendinden daha emin. Onunla daha iyi olabilirim. Ondan öğrendiklerimi buradakilerle birlikte kullanabilirim. Her iki zekâya da bitmiş olanı göstereceğim ve bakalım çalacak mı?"

"Bana hava tahtasından bahset."

"Siyah, gümüş yarış çizgileri. Metalik gümüş, diye düşünüyor, çünkü parlıyordu ve yağmur yağıyordu, bu yüzden güneş yoktu. İşte bu
Bir hava tahtası tasarımı için oldukça basit. Ben de bir araştırma yaptım. İki üretici bu temel tasarımdan bir tane üretiyor. Go-Scoot ve Anders Street Sport."

"Anders."

"Evet, buna ne dersin? Onun cinayetini soruşturmanızın üzerinden çok zaman geçmedi."

"Dünya küçük, ölümler için bile, sanırım. Ama ikinci zekânın ayakkabılarını Anders markası olarak tanımlaması ilginç. Marka sadakati olabilir. Bana bulabildiğin her şeyi en kısa zamanda getir."

"Tamamdır," dedi ve sırtıttı.

Ofisine döndüğünde Nattie Simpson, kocası ve çocuğu hakkında bir araştırma yaptı. MacMasters'ın ona söylediği gibi, Nattie Rikers'da hapis yatıyordu. Kocası -şimdi eski kocası-
çocukla birlikte Doğu Washington'a taşındı. Adam otuz beş yaşındaydı ve genç sayılmazdı. Çocuk on yaşındaydı ve onu da geçemiyordu.

Yine de, bu konuyu listesinden çıkarmadan önce Nattie'yi gözden geçirmek için Rikers'ı aradı.

Bağlantı yok, patlama yok, diye düşündü bitirdiğinde.

Çıkmaz sokak.

Benzer suçlarla ilgili arama sonuçlarını kontrol etti ve son beş yıl içinde MacMasters ile bağlantılı hiçbir şey bulamadı.

Kurbanları ve tanıkları eklemeyi düşündü, sonra ofis biriminin muhtemelen bu kadar hareketlilikten patlayacağına karar verdi. Bunu evde yapacaktı.

Bunu sonraya bırakarak, Deena'nın hediyeelik eşya kutusunu Lapkoff'tan aldığı listeyi karşılaştırmaya başladı.

İşte, hızlı vurdu.

"Bahar müzikali, Shake It Up, 15-18 Mayıs."

Deena'nın herhangi bir not düşmüş olma ihtimaline karşı fotoğrafları, oyun özetini, oyuncu ve ekip listelerini, reklamları tarayarak göz gezdirdi.

Hiçbir şey bulamamasına rağmen, oyun ilanını kanıt olarak kaydedip poşetledi.

Sırayla oyunlar, konserler, dans tiyatrosu, performans sanatı yığınları yaparak devam etti. Ve aynı tarihlerde Shake It Up için ikinci bir oyun listesiyle karşılaştığında kaşlarını çatı.

"Onunkini de mi aldın, Deena? Kahretsin, kahretsin."
Masasından Seal- It'i aldı, ellerini kapladı. İkinci kitabı karıştırdı ve bir kalbin içinde küçük bir not buldu özetin üstünde.

D&D

5/16/60

"Biri onun, biri de olmak zorunda." İkinci oyun faturasını kaydedip poşetledi, ardından Jo Jennings'e bir 'link' çağrısı yaptı.

Annesi cevap verdi. Bu sefer yıpranmamış, diye düşündü Eve. Yorgun.

"Bayan Jennings, Jo ile konuşmam gerek."

"Teğmenim, kızım harap oldu. Yıkılmış durumda. Kendini suçladığını biliyor musunuz? Deena'nın bir erkekle görüştüğünü kimseye söylemediği için kendini mi suçluyor? Tek yaptığı en iyi arkadaşına verdiği sözü tutmaktı, ama şimdi bunun için suçluluk duygusu içinde eziliyor."

"Yardım etmek için bir şeyler yapabilirse ona yardımcı olabilir. Sadece bir konuda teyit almak istiyorum, eğer bunu bana verebilirse. Ve bu soruşturma için son derece önemli olabilir."

"Pekala. Pekâlâ." Bayan Jennings alnını ovuşturdu. "Odasında. Siz geldiğinizden beri neredeyse hiç dışarı çıkmadı ve ... Uyuyor olabilir. Eğer uyuyorsa onu uyandırmayacağım."

Bağlantı mavi renkte kesildi. Eve bilgisayarını kullanarak laboratuvarındaki Berenski'ye öncelikli bir mesaj gönderdi.

MacMasters cinayetiyle ilgili bir parmak izi ihtimali var. En kısa zamanda elden teslim edilecek. Bu öncelikli. Bana bir bok vermeyin.

"Teğmen. Jo burada. Ben onunla kalacağım."

"Sorun değil. Jo, Deena'nın o çocukla gidip gitmediğini bilmem gerek.

Columbia'daki bir müzikal prodüksiyon için gizlice

görüşüyordu.

Üniversitesi. Mayıs'ın on

altısında." "Bilmiyorum."

"Size söyler miydi? Tiyatrodan hoşlandığını, tiyatro için heyecanlandığını biliyorum. Oyun kağıtlarını saklardı. Büyük bir koleksiyonu vardı."

"O gece onu alması gerekiyordu ve onu öldürdü." Gözyaşları fışkırdı ve döküldü.

"Ama ilk kez birlikte bir oyun izlemeye gitmiyorlardı, değil mi?"

"Onun da tiyatroyu çok sevdiğini söyledi. O sadece bir yalancı." Bunu şiddetle, acıyla söyledi. "Sadece bir yalancı."

"Teğmen, bu kadar yeter."

"Bekle. Mayıs'ın on altısı, Jo. O zamanlar yaklaşık dört haftadır görüşüyorlardı. Üniversite öğrencileri tarafından sahnelenen, üniversite öğrencileri hakkında bir müzikaldi. Eminim hoşuna gitmiştir."

"Shake It Up."

"Bu doğru. Onunla mı gitti?"

"Bir yıldönümü gibiydi. Bir ay. Onunla akşam yemeğinde buluştu, sonra da tiyatroya gittiler. Adam ona küçük bir pelüş köpek verdi."

Eve hayvan koleksiyonunu hatırladı. "Ne tür bir köpek?"

"Küçük kahverengi ve beyaz bir tane. Kulaklarını okşarsan seni seviyorum der. Anne."

"Tamam, bebeğim, tamam. Hepsi bu kadar, Teğmen."

"Jo, bana çok yardımcı oldun. Benimle konuşarak, hatırlayarak Deena'ya yardım ettin."

"Ben mi yaptım?"

"Evet, öyle yaptınız. Teşekkür ederim."

Jo yüzünü annesinin göğsüne çevirdi. Bayan Jennings Eve'e başını salladı, sonra da telefonu kapattı.

Eve kanıt çantasını kaptığı gibi dışarı çıktı ve Peabody'nin masasının yanına gitti. "Bir şey bulmuş olabilirim. Deena'nın en yakın arkadaşının UNSUB'la birlikte on altı Mayıs'ta katıldığını doğruladığı Columbia'daki bir gösteriye ait iki oyun bileti."

"İki mi? Onunkini sakladı."

"Mantıklı görünüyor. Onları şimdi şahsen laboratuvara götürüyorum. Araştırmalarda girmek istediğim daha çok şey var ama bu birim bunlarla başa çıkamaz. Laboratuvardan sonra evden çalışacağım."

"Roarke EDD'de."

"Kahretsin. Onu sonra evde göreceğim. Benim de gitmem gerekiyor. sahne. Deena'ya doldurulmuş oyuncaklardan birini verdi. Orada da şansımız yaver gidebilir. Araştıracam, ilk iş laboratuvara götüreceğim. sabah."

"Bu arada bir şeye çarparsam, ilk sen olacaksın."

"Tamam, ikinci bir Anders airboard ekleyelim. Siyah ve gümüş yarış şeritleri. Sokak sporu. O olabilir ayakkabılarla birlikte satın aldım."

"Anladım."

Eve garaja doğru giderken linkini çıkardı.

"Teğmen," dedi Roarke.

"Biraz saha çalışmam var, sonra evden çalışacağım. Şimdi çıkıyorum. Bilginiz olsun."

Kaşlarını kaldırdı. "O zaman sanırım kendimi eve atmam gerekecek."

"Özür dilerim. Bunu o zaman konuşuruz."

"Eğer öyle diyorsan. Orada olacağım. . . sonunda. Bir şeyler ye,
Beni beklemeyin," diye emretti ve vitesi kırdı.

Boş ekrana kaşlarını çattı. Bunu duyduğunda sinirlendiğini anladı. Eğer sinirlenecekse polisin işine burnunu sokmamalıydı, onu eve bırakmak için etrafta dolanamazdı.

Laboratuvara kadar yol boyunca bu konuyu düşündü ve eğer Dickhead ona biraz daha acı verirse kalbini söküp atmaya hazırды.

"Ne oldu?" diye bağırdı ona. "Beni buraya getirdiğinden beri benim için vardiya sonu oldu. . ." Sözüünü yarıda kesti, biraz solgunlaştı.

taburesinin üzerinde güvenli bir mesafeye doğru kayarken.
"Tanrım, Dallas, az önce hırladın mı?"

"Hırlamaktan fazlasını yaparım. Çıplak ellerimle ciğerini söküp yiyeceğim." İki mühürlü oyun fişini yere attı.

"Bunlardan birinde onun parmak izleri olacak. Onun lanet parmak izlerini istiyorum ve senin mesai sonunu sikeyim."

"Hey, hey, hey. Eskiden bana en azından düzgün bir rüşvet teklif ederdin. Bu şartlar altında kabul edeceğimden değil," diye ekledi aceleyle. "Sadece söylüyorum."

Omuzlarını kamburlaştırarak maşayla oyun kağıtlarından birini çıkardı ve steril bir pedin üzerine koydu. Ön yüzünde bir tarayıcı gezdirdi, bilgisayarında bir şeyler tuşladı. Uzun ve acı dolu bir nefes verdi.

"Lekeler var, hem de çok sayıda, bazı kısmi lekeler, birkaç ve bu sadece bir tanesinin kapağı. Bu tür şeylerle kaç kişinin ilgilendiğini biliyor musunuz? Bunları bir araya getiren, paketleyen, gönderen, ambalajından çıkaran insanlar var, bölüştürün, dağıtın."

"İkisinin de üzerindeki her iz ve lekenin -iç ve dış- analiz edilmesini ve kimliklerinin tespit edilmesini istiyorum."

"Bu bir şipşak değil. Yapacağız, halledeceğiz, ama bu kadar çok el varken bu bir çırpıda olacak iş değil."

"Bana sadece parmak izlerini getir. Eleme işini ben yaparım."

"Aynen öyle yapacaksın." Onu işaret etti, yerinde durdu -ya da oturdu-. "Bu sabah sana ihtiyacın olanı verdik. I Bunu kendim çalıştım ve en iyi iki adamımı görevlendirdim. Biz işimizi yaptık, bunu da yapacağız. Bu yüzden benim boğaz."

Onun kızgınlığına ve gururuna, sızlanmalarından ve saçmalıklarından çok daha fazla saygı duyduğu için başını salladı. "Deena MacMasters'ı öldüren piç bunlardan birini kullanıyordu. Yapmak zorundaydı. Bir yüzüm yok, bir adım yok. Elimde hatlar, caddeler ve açılar var ama tek bir geçerli şüpheli bile yok. İlk kırk sekizin sonuna geliyoruz, ve hiç şüphem yok."

"İhtiyacınız olanı getireceğiz."

Geri çekildi, elleri cebindeydi. "İki loca, üçüncü kale tarafı, Yankees, Temmuz'daki ilk iç saha maçı."

Gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Bu daha iyi."

Ne olacak ki, diye düşündü arabasına doğru yürürken. Bunu hak etmişti.

Şehrin yukarısına, eve doğru gitmeye başladı, sonra Louise'in West Village'daki yeni evinden o kadar da uzakta olmadığını fark etti. Hızlı bir sapmayla görevini yerine getirebilirdi.

Muhtemelen Louise evde bile değildi. Muhtemelen. Ve eğer Charles evdeyse, eve uğramak için sesler çıkarabilirdi. Cumartesi günü için yapabileceği bir şey olup olmadığını öğrenmek için eve doğru yola çıktı.

Paçayı kurtaracaktı ve bu otuz dakikadan fazla sürmeyecekti.

Mükemmel bir plan. Hatırlayamadığı adresi gösterge tablosundan aradı ve daha gözde olan sektöre doğru kıvrıla kıvrıla ilerlemeye başladı.

Gölgeli ağaçlar, eski kahverengi taş ve tuğlalar, düzenli küçük ön avlular West Village'ın bu dilimine mahalle cazibesi. Çiçekler açıyor, küçük köpekler hafta içi bir öğleden sonra gezintiye çıkmayı göze alabilen insanlar tarafından tutulan tasmaların ucunda zıplıyordu. Araçlar, akıllı ve parlak çeşitler kaldırımlara dizilmişti. Gideceği yerden iki blok ötede bir yer kaptı ve yürüme süresini olasılıkları değerlendirmek için kullandı.

Mira'nın profilinde çalıştığı yazıyordu ve ortalamanın üzerinde e-becerisi olduğuna göre belki de o alanda çalışıyordu. Bilgisayar bu fikre yetmiş iki nokta bir olasılıkla biraz değer verdi.

Buna dayanarak, Columbia'ya gitmiş olsaydı e-kurslar almış olacağını düşündü. Kesinlikle herhangi bir derece için gerekenden daha fazla. Muhtemelen bir e-alanında uzmanlaşmıştır.

Kaynağa buradan ulaşabileceğini düşündü ve Peach Lapkoff'a yaptığı arama talebini, Güney eyaletlerinden e-derecelerde uzmanlaşmış ya da bu alana odaklanmış öğrencileri de kapsayacak şekilde genişletti.

Kendini kaptırmıştı, Louise onu selamlamasaydı yanından geçip gidebilirdi.

"Dallas! Buradan geçerken görmeyi beklediğim son kişi sen olmalısın."

Dikkati dağılan Eve durdu, şöyle bir baktı. İşte gelin adayı oradaydı, güneşli saçları pembe bir kasketin altındaydı, Kirli bir tişört ve bol bir pamuklu pantolon giymişti. Doktor elinde küçük bir kürek tutarken ayaklarının dibinde çiçekler açıyordu.

"Bu civardaydım. Sayılır. Gerçekten yaptın mı Bu mu?" Eve güzel bir demir kapının arkasında yayılan ve tırmanan çiçekleri işaret etti.

"Ben yaptım. Kim bilebilirdi ki?" Louise gülerek eldivenlerini çıkardı.

Şapkasıyla aynı renkte. "Birine yaptıracaktım, sonra düşündüm ki, Tanrı aşkına, birinin karnını kazabiliyorum, biraz toprak kazabilmeliyim. Çok eğlenceli!"

"Tamam." Bu kısımdan emin değildi ama sonuçlar oldukça büyüleyiciydi. "Harika görünüyor."

"Her şeyi düğünden önce halletmek istedim. Şehir dışından bazı konuklar yarın akşam yemeğe geliyor. Listeye bir de akşam yemeği eklemek için deli olmam lazım ama kendimi durduramıyorum. İçeri gelin! Evi görmelisin."

Louise kapıyı açtığında Eve, "Geçiyordum," dedi. "Eve gidiyordum. İşe. Ama bir şeye ihtiyacın var mı ya da anlaşmadan önce sana yardımcı olabilir miyim diye bir bakayım dedim."

"Sanırım her şey planlandığı gibi gidiyor, bu da benim aşırı derecede hiperaktif ve aklımı kaçırmış olmamdan kaynaklanıyor. Her küçük ayrıntı hakkında bu kadar deli olabileceğimi hiç düşünmemiştim." O yönetti çiçeklerin arasından geçerek ana kapıya doğru ilerliyordu. "Listeler dolusu listem var. Ve her dakikasından keyif alıyorum."

"Belli oluyor. Aptalca mutlu görünüyorsun. İyi anlamda."

"Kesinlikle öyleyim. Öyleyiz. Charles ofisinde müşterilerle ilgileniyor. En az bir saat daha kalacak."

"Bu onun için nasıl gidiyor?"

"Harika gidiyor ve şu anda istediği şey de bu. Bunların hepsi bizim istediğimiz şeyler." Kapıyı açtı ve Eve'e fuayeye girmesini işaret etti.

Pürüzsüz, derdi Eve, sıcak, ince renkli duvarlar, aerodinamik aynalar ve cesur sanat eserleriyle vurgulanmış. Şık bir masada çeşitli boyutlarda ve keskin renklerde ince, kıvrımlı şişeler duruyordu.

Tema, Louise'in onu elinden tutup kanepenin çizgilerinde daha şık, kanepenin kıvrımlarında bir ipucu olan bir yaşam alanına çekmesiyle cesur ve sessiz karışımıyla devam etti. sandalyelerin şekli.

Kendi dairelerinde gördüğünü hatırladığı fotoğraflar, çiçekler ve ufak tefek parçalardan oluşan kişisel dokunuşlarla lüks bir kentsel şıklık izlenimi veriyordu.

"Burayı satın aldığınızda boştu, değil mi?"

"Evet." Louise'in gözleri zevkle parlayarak gümüş rengini aldı. "Burayı döşemek ve dekore etmek için çok iyi zaman geçirdik. Hâlâ son rötuşlara ihtiyacımız var ama-"

"Bitmiş görünüyor."

"Oh, henüz değil, ama geliyor. Size geri kalanını göstereyim."

Hayır demek imkansızdı, bu yüzden Eve evin içinde dolaştı ve Louise belirli bir lambaya veya sandalyeye nasıl aşık olduğunu anlatırken uygun yorumlar veya sesler çıkarmaya çalıştı. Ortam baştan sona şık ve kaygandı, ve bir şekilde sakın.

"Charles'ın henüz buraya girmesine izin yok." Louise bir kapı açtı. "Bu gelinlik çılgınlığı."

Eve buna çılgınlık demezdi, daha çok organize bir kaos derdi. Misafir odası olarak kullanılacağını düşündüğü yerde Louise düğün karargâhını kurmuştu. İki açık, kısmen paketlenmiş bavul yatağın üzerinde dururken, hediye ve nakliye kutuları bir köşede düzenli bir şekilde istiflenmiş veya düzenlenmişti. Düğün hediyeleri, Eve, henüz yerlerini bulamadıklarını düşünüyordu. Masanın üzerinde mini bir D ve C'nin yanında bir yığın disk ve bir yığın not kâğıdı duruyordu.

Odanın ortasında, çiçek fotoğrafları, kıyafetler, saç modelleri, yiyecekler, çizelgeler ve zaman çizelgeleriyle kaplı büyük, iki taraflı bir pano duruyordu.

Gözlerini kısan Eve, sarı elbisenin içinde kendisinin bilgisayarda oluşturulmuş bir görüntüsünü gördüğünde sadece biraz şaşırıldı.

"Cinayet tahtası gibi," diye mırıldandı, sonra yüzünü

buruşturdu. "Üzgünüm, kötü bir karşılaştırma oldu."

"Tam olarak değil. Aynı prensip. Orada geçerli olan her Şey var, resepsiyon için zeytin seçimlerine kadar. Takıntılıyım."

Ellerini kalbine bastırırken biraz umutsuzca güldü. "Balayı da dahil olmak üzere hediyeleri, yanıtları, oturma düzenini, gardırobu takip etmek için bilgisayarda çizelgelerim ve elektronik tablolarım var. Uyuşturucu gibi bir Şey."

"Bana ihtiyacın yok."

"Ayrıntılar için değil ama oğlum, başka türlü." Louise Eve'in elini tekrar tuttu, sonra kollarını kendine sarmak için bıraktı. Hızlı, sarsıntılı hareketler karakterinin tamamen dışındaydı.

Eve, "Belki de bir ilaca ihtiyacın vardır," diye önerdi.

"Hah. Gerginim ve böyle olmasını hiç beklemiyordum. Biz Hayatlarımızı birbirimiz için değiştirmek, birbirimizle bir hayat kurmak. İstediğim Şey bu ve onunla birlikte olduğum her gün bunu daha çok istiyorum."

"Bu çok iyi."

"Bu çok güzel. Ama gerginim çünkü düğünün - o bir günün - çok mükemmel, çok kesin olmasını istiyorum, yanıő gidebilecek her Şey için kendimi geriyorum. Aptalca. Günün peri masalına kapıldım."

"ünkü bundan sonra ne olacağı konusunda gergin ya da endişeli değilsiniz. İkiniz çoktan hayatlarınızı deęiőtirdiniz, hayatınızı kurdunuz. Tam burada, bu evde."

Eve'in endiőesi karşısında Louise'in gözleri nemlendi. "Tanrım, sana ihtiyacım var." Kollarını Eve'e doladı. "Bu doğru, kesinlikle haklısın. Yaptık, yaptık. Ben değilim."

Şaşkına dönen Eve, Louise'in sırtını sıvazladı. "Tamam."

"Limuzinin beni otelden geç alması, çiçeklerin gölgede kalması ya da şampanya kadehlerinin boyutu konusunda endişelenebilirim çünkü Charles'la evlenmek beni hiç germiyor. Beni mutlu, huzurlu ve memnun ediyor. Teşekkür ederim."

"Sorun değil."

"Hadi buradan çıkalım. Aşağı inip kahve içelim." "Gerçekten gelemem. İşe dönmem gerek."

Louise geri çekildi, gri gözleri kasvetlendi. "Bu o genç kız, değil mi? Kendi yatak odasında tecavüze uğrayıp öldürülen kız. Raporu duydum ve soruşturmayı sizin yürüttüğünüzü söylediler."

"Evet."

Aşağıya indiklerinde Louise, "Umarım onu çabucak bulursunuz," dedi. "Ailesi yıkılmış olmalı."

"Bazı açılar üzerinde çalışıyoruz."

"O halde kalmanı istesem de seni tutmayacağım. Geldiğine çok sevindim. Artık neden gergin olduğum konusunda gergin olmadan da gergin olabilirim."

"Öyle diyorsun." Eve kapıda durakladı ve bir şey klikledi. "Hangi otel?"

"Pardon?"

"Seni otelden alması için neden bir arabaya ihtiyacın var?"

Louise omuz silkti ve ifadesi utangaç bir hal aldı. "Daha çok takıntı. Charles'ın beni düğün öncesi görmesini istemiyorum. saçma bir kötü şans efsanesi yüzünden. Fakat Belki de bu bir efsane değildir, o halde neden riske gireyim? Hazırlanmak ve ayrıntılarla uğraşmak için tüm güne ihtiyacım olacağından, bir gece önce bir otelde kalmaya, spa hizmetlerimi orada almaya, Trina'nın gelip tırnaklarımı, saçımı, makyajımı falan yapmasına karar verdim."

Eve burada, baş nedime olarak yapabileceği, yapması gereken bir şey olduğunu fark etti. "Bunu iptal et. Anlaşmadan önceki gece tek başına bir otel odasında kalamazsın. Evde kalabilirsin, zaten her şey orada olacak." Ve işte dostluk için en büyük fedakârlık diye düşündü. "Trina orada ne istersen yapabilir. Belki yanında birkaç kadın arkadaş istersin. Bu bir ritüel, değil mi?"

Yüzü parlayan, sersemlemiş Louise, Eve'in ellerini kavramak için ellerini uzattı. "Bu kesinlikle harika olurdu. Kesinlikle mükemmel. Benim için çok anlamlı olurdu."

"O zaman tamamdır."

"Teşekkür ederim." Louise Eve'e tekrar sarıldı.

"Teşekkür ederim." "Git bunu tahtaya yaz. Cuma akşamı görüşürüz." "Saat beşte prova var," diye seslendi Louise.

"Elbette." Bunu biliyor muydu, diye merak etti Eve. Prova mı? Tanrım, hepsini iki kez mi yapmak zorundaydılar? Arabaya doğru yürürken bir elini saçlarının arasından geçirdi. Muhtemelen daha fazla çizelgeleri ve zaman çizelgeleri olacaktı ve ...

"Kahretsin!" Kadın çiftinin hakaret dolu bakışlarını görmezden gelerek

Eve iletişim cihazını çıkardı. "Feeney, güvenliği tekrar kontrol et. Bak bakalım başka bir aksaklık var mı?"

gecikme, cinayet gecesinden önceki herhangi bir anormallik. Hayır.

çok yakın," diye ekledi. "Gerçek cinayete çok yakın bir zamanda prova yapmaz, zaman tutmazdı."

"Haftalarca uğraşmak için bunu çıkarmamı mı istiyorsun?"

"Ya daha önce eve girmişse? Kasa mı? Bekle. Önce MacMasters'la konuşayım, bakalım bir şey fark etmiş mi?"

Feeney'nin sözünü kesti ve arabaya doğru adımlarını hızlandırırken MacMasters'ı denedi. "Kaptan, son altı ay içinde güvenlik sisteminizle ilgili herhangi bir sorun yaşayıp yaşamadığınızı bana söyleyebilir misiniz? Küçük aksaklıklar bile olsa?"

"Hayır." Gözleri kafatasının içine gömülmüş gibiydi. "Önlem olarak haftada bir sistem kontrolü yapıyorum. Birkaç ay önce eklenen güncellemeler bunun gereksiz olduğunu iddia ediyor ama-"

"Ne yükseltmesi?" Direksiyonun başına geçti.

"Bakım şirketi, yükseltmelerin mevcut olup olmadığını ve ne zaman yapılacağını bize otomatik olarak bildiriyor."

"En son ne zaman yükseltme yaptınız?"

"Emin değilim, sanırım ... Mart ayı gibi. Yıllık bakım kontrolümüzle koordine ettim."

"Şirket yükseltme ve kontrol işlemlerini kendi bünyesinde mi yoksa yerinde mi yapıyor?"

"İkisi de."

"Bakım şirketinizin adına ihtiyacım var."

"Security Plus. Onları yıllardır kullanıyoruz. En iyi dereceye sahipler. Sence orada biri-"

"O açığı kapatacağım, Kaptan. Hepsini ele alacağız. Size geri döneceğim."

Feeney'e tekrar vururken şehir merkezine doğru ilerledi. "Mart'ta başla," dedi ona. "MacMasters Mart ayında sistemde bir yükseltme yaptı ve bakım şirketi eklemek için geldi. Şirketin adı Security Plus, bunu araştıracağım."

"Eve bu şekilde girmek cesaret ister-
ve beyin. Sisteme ilk elden bakacaktı. Nerede olduğunu, nasıl çalıştığını, tam yerinde. Ama biz zaten şirketi kontrol ettik. Bizim işimiz bu. Güncellemeyi ve onu takan teknisyeni aldım. Temiz ve 20 yıllık. Bizim adama uymayacak kadar yaşlı. Şirket için on beş yıl çalıştı."

"Lanet olsun. Belki bu adam bağlantılıdır. Belki aynı sisteme sahiptir ve aynı güncellemeyi almıştır. O da Aynı uyarı. Belki sahada prova yapmıyor ama çok iyi çalışmış. Yine de çalıştırın. Aynı sistemle, aynı güncellemelerle diğer müşterileri de çalıştıracam."

"Kendine zaman ayır. Bunu halletmesi için bir adam getireceğim. Daha çabuk olur."

"Bana geri dön. Bekle, lanet olsun, bekle. Bu şirketin birden fazla yeri mi var?"

"New Jersey'i de sayarsak metro bölgesinde bir düzine var."

"Hâlâ onlar için çalışabilir. Onlar için çalışabilir, müşteri olabilir ya da her ikisi de olabilir." Doğru hissettirdi. "Şunu zorlayalım. Sahadayım, sonra da evde çalışacağım. Elinize geçen her şeyi bana gönderin."

Feeney, "Bunu sen istedin," diye mırıldandı ve telefonu kapattı.

Bölüm 13

Eve zaman kazanmak için iki dedektifini doldurulmuş oyuncağı olay yerinden alıp laboratuvara teslim etmekle görevlendirdi. Olayla ilgili olası bağlantılar üzerinde durmak istedi.
güvenlik şirketi.

Eve girdiğinde Summerset'e kısa bir bakış attı. "Neden bir droidi, bir başka droidin şu cenaze direktörü kıyafetlerini giyip fuayede gizlensin mi? Daha canlı olurdu."

"O zaman günlük espri denemelerini özlerdim."

"Hedef yarıya indiği için sadece denemem gerekiyor."
Memnun bir şekilde basamakları hızla çıktı. Yarım akıllı, diye düşündü. Oldukça iyi bir tane.

Doğruca ofisine gitti, masasına giderken gelenleri kontrol etmek için ceketini çıkardı.

Peach Lapkoff'tan gelen uzun isim listesi kadının hızlı ve verimli olduğunu kanıtlıyordu. Eve onun da maaş bordrosunda olmasını diledi. Peabody şehir içinde söz konusu ürünleri satan satıcıların bir listesini çıkarmış ve kendisinin de sahaya inip kontrol edeceğine dair bir not eklemişti.

Manhattan'daki Security Plus lokasyonlarının listesini, MacMasters'ta çalışan teknisyenle ilgili verileri okudu ve kahve içmeden önce Yancy'den bir haber gelmeyince sabırsızlıkla mücadele etti.

Onunla tahtasını daire içine aldı. "Bir bağlantı, sadece bir Sağlam bir bağlantı, tek ihtiyacım olan bu. Cinayet gecesinden önce eve ve sisteme erişemeseydiniz, yine de incelemek isterdiniz, değil mi? Çok dikkatlisin, çok titizsin. Şirket için çalıştığın için verilere herhangi bir işaret göndermeden ulaşabilirsin. Ya da belki de dışarıdan hackleyecek kadar iyisindir."

Döndü ve geri döndü.

"Hiç sanmıyorum. Ben de sanmıyorum. Dışarıda çok fazla değişken var. Ama belki de bunu yapmanıza gerek yoktur çünkü kurban size yerleşim planı hakkında yeterince veri vermiştir. O kadar kesin değil, o kadar detaylı değil ama yeterli olacaktır."

Durdu, kahve içti, ayak parmaklarına kadar yuvarlandı, topuklarına geri döndü. "Belki de bizim bulmamız gereken bir hata yoktur çünkü bunu kendi başına test edebilirsin. Sağlam e-beceriler, ama deha değil. Yıldız olsaydın, içeri girmeden önce uzaktan kumandayla bir bayrak kurmadan kameraları atlamanın bir yolunu bulabilirdin, ama bunu içeriden yapman, sabit sürücüyü bozmak için virüsü girmen gerekiyordu. Sistem senin becerilerin için fazla iyi."

Tahtayı incelemeye devam ederken başını eğdi. "Merak ediyorum, merak ediyorum. İyi olman ama parlak olmaman seni kızdırıyor mu? Sınavı geçecek kadar olağanüstü değilsin. Güvenlik kameraları mı? Geçmek için yeterince olağanüstü değil

MacMasters'ın -düşmanın- güvenlik bloğu. Bu seni kızdırıyor mu? Eminim, evet, eminim bu seni sinirlendiriyordur.

Çünkü o yeterince zengin, yeterince zeki, en iyisine sahip olacak kadar dikkatli ve siz en iyisinin içinden geçemezsiniz."

Yeni parçalardan bazılarını bir araya getirmeye çalıştı, sonra oturdu, ayakları yukarıda, gözleri kapalı bir şekilde onları bir arada düşünmeye çalıştı.

Müşterinin en akıllı yol, en güvenli yol olduğunu düşündü. Ama sistemler çok pahalı, aşırı pahalı. Ve bir kurulum için özel ev.

Ama bu sizin eviniz olmak zorunda değil. Bir arkadaşın, bir akrabanın, bir müşterinin. Aklına yeni sorular geldi ve Feeney'nin başının etini yemek için tekrar oturdu. Gelen işaret etti ve ona çalışanların ve müşterilerin listesini olumsuz bir çarpı işaretiyle birlikte sundu. Roarke'dan referans çoktan yapıldı.

Her iki listeyi de Columbia'dan gelen yeni verilerle çapraz kontrol etti ve başka bir olumsuzlukla karşılaştı.

Sinirlenerek hızını artırdı. "Oradasın, oradasın, seni piç kurusu."

Daire çizdi, volta attı, oturdu, bir düzine farklı kalkış noktasından bir düzine farklı şekilde çalıştı.

Ve o çalışırken, Karlene Robins öldü.

Çatı katında ayrıntıları kontrol etti ve tekrar kontrol etti. Saatler önce binadan çıkış kaydını yaptırmış ve gözden kaçmaması için nişanlısına çok tatlı bir mesaj göndermişti. Giyindi, ardından aletlerini ve onun 'link'ini, PPC'sini ve not defteri çantasında. Bir kez daha kameraları kapattı ve virüsünü yükledi.

Binadan çıkıp evine doğru yürüdü.

Roarke polis işinin çok sıkıcı olduğunu düşünüyordu. Çok kısa bir süre içinde daha fazlasını yapacağından hiç şüphesi yoktu. Ama eve girdiğinde, bir daha çıkamayacağına kararlıydı.

İyi bir yemek yiyene ve kafasındaki e-sıkıntıyı temizlemek için bir saat geçirene kadar hiçbir şey yapmadı.

"Bu bir değişiklik," diye yorumladı Summerset. "Akşam yemeği için haber vermeden eve geç geliyorsun ve sinirli ve yorgun görünüyorsun."

"O zaman Havva'nın yaptığı gibi seni aşığılamam için beni kışkırtma."

"Ofisinde ve eve geldiğinden beri ofisinde. Herhangi bir ilerleme var mı?"

"Yeterince değil, düşününce."

Yukarı çıkmaya devam etti ve onu düşündüğü yerde, masasında veriler ve kahve üzerine eğilmiş halde buldu.

Adam içeri girdiğinde ayağı kalktı ama adam konuşmadan önce parmağıyla onu durdurdu. "Tek yediğın kahve ve şekerleme olduğuna göre yemek yiyeceğiz."

Gözlerini kırptırdı, sonra ambalajı atmayı ihmal ettiğini fark etti. "Bilmem gerek-"

"Size anlatacak ne varsa anlatacağım ama biraz yemek istiyorum."

"Tamam." Adamın kendisinden daha az uyuduğı ve kendi işiyle onunkini karıştırdığı aklına geldi. "Ben bakarım."

Kaşları kalktı. "Şimdi yapacak mısın?"

"Evet. Bifteğe ne dersin? Muhtemelen ikimizin de işine yarar."

"Pekâlâ yapabilirim." Kadın yanından geçerken elini uzattı ve saçlarını okşadı. "Bunun için teşekkürler."

O mutfağa giderken, adam da bir şişe şarap açtı. Kasıtlı olarak, cinayet tahtasına sırtını dönerek birkaç dakikalığına kafasından uzak tuttu. Yudumlarken, biraz kafasını boşaltma zamanı, diye düşündü.

Masasında yiyeceklerini düşündüğü iki kişilik akşam yemeğini masaya koyduğunda kaşları tekrar kalktı.

"Pencere kenarında yiyelim," dedi ve masayı onlara doğru iterken başıyla şarabı işaret etti. "Bundan bir bardak içebilirim."

İkinci bir bardak doldurdu, sonra yanına gitti, çenesindeki sığ çukura dokundu ve onu öptü. "Merhaba, Teğmen."

"Merhaba, Sivil. Biraz nefes alalım."

"Neredeyse o kırmızı eti kullanabildiğim kadar bir tane kullanabilirim." "Tamam." Oturdu, çatalını salatalardan birine sapladı onu düşünerek programlamıştı. "Louise'i yeni evinde görmeye gittim."

Şimdi kaşları havaya kalktı. "Sürprizlerle dolu değil misin?" "Zaten neredeyse oradaydım ve Tamam, düşündüm ki orada olmayabilirdim, bu yüzden bir not bırakabilir ve bilirsin, arkadaş kredisi."

Ona bakarken, onu dinlerken, saatler sonra ilk kez güldü. "Asla değişme."

"İşe yaraması gerekirdi ama o oradaydı. Çiçek dikiyordu, bunu kim beklerdi ki?"

"Şaşırtıcı."

"Tadını anlamak için iğneleme yememe gerek yok. Her neyse, içeri girip mekanı incelemek zorunda kaldım. Onlara benzediğini söylemeliyim. Pürüzsüz, sofistike ve şimdi. Mutluluktan uçuyor, bu da on adımlık alandaki herkese bulaşıyor." Bitirmek için ağzına salata tıktırdı. "Havadan bulaşan bir virüs gibi."

"Tanrım, seni romantik aptal. Sana tapmama şaşmamalı."

Gülümsedi. "Ben enfeksiyon kapmışken, o düğünden önceki gece bir otelde kalacağından bahsediyordu çünkü Charles'ın onu görmesini istemiyordu. ve ovulup cilalanması ve boyanması gerekiyor. Burada kalması gerektiğini söyledim."

"Öyle olmalı, tabii ki."

"Sonra da muhtemelen kadın arkadaşlarını yanında isteyeceğini söyledim. Bu nereden çıktı bilmiyorum. Kaçık-mutlu enfeksiyonundan çıktı. Araya biraz mesafe girdiğinde ve artık çok geç olduğunda fark ettim ki O kadınlar Trina olacak. Olmak zorunda. Yani şimdi her şeyi düğün manyağı bir grup kadına açtım, içlerinden biri üzerime gelecek -evet, gelecek-goo."

Roarke, onun için önemli olan kişiler söz konusu olduğunda kalbinin her zaman kendini koruma duygusuna galip geleceğini düşündü.

"Ama biriktireceğin arkadaş kredisini bir düşün."

"Buna değer mi bilmiyorum. Artı . . ."

"Cinayet," dedi kadın sözünü kesince. "Bana zaten bir nefes aldıldın ve kırmızı et verdin. Bu konuda konuşmaktan kendini alıkoymana gerek yok."

"Yorgun ve sinirli görünüyordun ve neredeyse hiç öyle görünmezsin. Bu benim işim."

Summerset'in "sinirli ve yorgun" sözlerini düşündü ve kaşlarını çatmasına engel olamadan kaşlarının çatıldığını hissetti. "İkisiydim de."

"Ben daha iyiyim."

Tekrar güldü. "Beni yakaladın. Genelde e-işten hoşlanırım, özellikle de bir meydan okuma söz konusu olduğunda. Ama bu bir ip yumağını teker teker çözmeye çalışmak gibi."

"Belki de buna ihtiyacımız olmayacak. Başka konularım var, ve ben

Onları birbirine bağlıyor. Yancy yüzü üzerinde çalışıyor. Çeşitli temas noktalarım var ve onu birine sabitlediğimde, diğerleri de olacak. Sanırım e-işinde olabilir ya da bir sürü oyuncağa parası yetebilir. Aynı güvenlik sistemi de dahil. Bu sizin sisteminiz. Düzenli olarak güncelliyorsun."

"Teknoloji ortaya çıktıkça, iyileştirmeler, seçenekler, evet. Bir müşteriye yeni özelliklerden veya iyileştirmelerden herhangi birini veya tümünü ekleme seçeneği sunulacaktır."

"MacMasters Mart ayında bunu yaptı. Zamanlama çok iyiydi. Birkaç hafta sonra Deena katiliyle tanıştı. Katili ya da MacMasters'ı güncellemeleri yapan teknisyenle ilişkilendiremiyorum ama ya onunla ya da şirketle bir bağlantısı olacak. Security Plus."

"Benim değil. Servis ve bakım hizmetlerini şirketlere ihale ediyoruz ve müşterilerimiz bu şirketlerden birini seçme ya da riski kendilerine ait olmak üzere bağımsız bir şirketten hizmet alma seçeneğine sahip. Security Plus sağlam bir kuruluştur ve çoğu üst düzey şirket için bir servis merkezidir. hat sistemleri."

"Ama sistemi Mart ayında güncellediniz."

"Kontrol edebilirim."

"Hazır başlamışken, son altı ay içinde MacMasters ile aynı sistemi kimlerin satın aldığını bulabilir misiniz? Yıl," diye düzeltti. "Bir yıl ve aynı yükseltmeleri Mart ayında yaptırdı. Bu proje için çok zaman harcadı. O da güncellemeleri alırdı. Her birini alırdı."

"Sizi uyarıyorum, belli bir müşteri kitlesine çok iyi satıyor ve çoğu da yükseltmeler için para harcıyor."

"Eninde sonunda bir şeyler kesişecek. Sistem, işi, eğitimi, yüzü, nedeni. Eninde sonunda geçmek için." Geçmek zorundaydı. "Sonra tekrar tekrar geçecek. Sonra o ip yumağını alıp boğazına tıkacağız."

"Bu konuda yardımcı olmak için sabırsızlanıyorum. Kız için, ailesi için, senin için. Ve bencilce bir sebepten dolayı sistemimi tehlikeye attı."

"Hepsi iyi sebepler."

"Verileri sizin için alacağım. Biraz zaman alabilir."

Şarabından bir yudum daha aldı. "Neden bir koşu ve arama ayarlamıyorsun, biz de bir yüzmeyele soluklanmayı bitiririz."

Başını eğdi. "Yüzmek mi? Bu bir örtmece mi?" "Olabilir."

"Ben ayarlarım."

Suyu, iyi ve güçlü bir yüzmeyi istiyordu - hem gerçek anlamda hem de üstü kapalı olarak. Fiziksel yorgunluğunu dengelemek için

saatlerce düşündü. Belki bir süreliğine düşünmeyi bırakırsa, daha net bir şekilde geri dönebilirdi.

Çok fazla iplik olduğuna karar verdi. Birini bulup iyice kavraması gerekiyordu. Çekince, diğerleri de çözülecekti.

Ve itiraf etti, hâlâ düşünüyordu.

Takım elbise giymekle uğraşmadı, onun yerine soyunup nemli, güzel kokulu sıcağı hissetti ve masmavi suya daldı. Onun yanında mızrak salladığını hissetti ve yüzeye çıktığında suyu yarmaya başladı. Onu ve rekabetçi doğasını tanıyordu. Onun hızına ayak uydurur, kendini zorlardı. suda hız ve yetenek bakımından eşleşti.

Aynı anda duvara çarptılar, takla attılar ve geri döndüler. Ritim, hızlı, sert vuruşlu vuruş, işini yaptı. Her kas tam potansiyeliyle çalıştığında, kalp efordan çarpmaya başladığında düşünmek imkansız.

Beş turda hala kulaç kulaç, tekme tekme ilerliyorlardı.

Biraz daha itti ve biraz daha itti, derin, rüya gibi maviyi kesti, su makaslanan bacakların gücüyle yukarı uçarken bir inç daha uzandı. Biraz daha hızlı, biraz daha sert, hız için aşağıya iniyor ve güçle, hava almak için yüzünü yukarı kaldırdığında adamın yüzünün bulanıklığını yakaladı.

Tekrar, diye düşündü, tekrar, ve vücudunu kıvırdı, kendini duvardan aşağı atmak için bacaklarını pompaladı. Onun yanında, bir gölge kadar gerçek, berrak, serin ve maviye doğru ilerledi.

Tur sayısını, zamanı, hareket, tempo, kendini ve onu mahmuzlamanın verdiği fiziksel itme ve zevk dışında her şeyi unuttu.

Meydan okuma ve hareket, deri ve su, hız ve ihtiyaç.

Ve adam onu yakaladığında, kaygan, ıslak vücudu ortada, onun için hazırды.

Ararken ağızları bir araya geldi, sudan serin, açlıktan sıcaktı. Hızlı, çılgınca ısırıklarla öpücüğün aciliyetine karşılık verirken, hızla çarpan kalbi onunkine bastırdı.

Bacaklarını adamın beline doladı, taş gibi batmalarını umursamayacak kadar çaresizdi.

"Şimdi." Şimdi olmasaydı çıldıracaktı.

Adam kalçalarını kavrarken bile onu yakaladı ve kalçaları daldı, daha fazlasını talep etti, daha fazlasını aldı. Ona daha fazlasını verdiğinde, onu duvara doğru itip desteklediğinde, onun boğuk bir çığlıkla başı geriye düştü.

Güçlü, zarif, diye düşündü boynuna tecavüz ederken. Ve her zaman çok fazla onun. Aşk ve şehvet, ihtiyaç ve zevk Çiftleşmelerinin fırtınasında su kabarırken içinde dönüyordu.

Onunla, yine onunla, ritme ritm, talebe talep, yarışın bu son çılgın turunda. Kendini ona zincirledi, ağız bir kez daha onunkiyle birleşirken kolları ve bacakları pranga gibi kilitlendi.

Ve güçlü ve zarif, ikisini de finişe götürürken onun için titriyordu.

Kaşlarını onun omzuna indirdi, sonra kaymaya başladığında kenardan tutmayı başardı. "Dikkatli ol." Zar zor mırıldanabildi. "Yoksa sabah ikimizi de yüzüstü düşmüş halde bulurlar."

"Tamam." Ama ona doğru kıvrıldı. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Yalnız değilsin. Yüzme turlarının bu kadar yoğun bir ön sevişme olduğunu bilmiyordum."

"Benim fikrim."

"İşte, aynı gün içinde seks kredisi ve arkadaş kredisi topladınız."

Çıkardığı ses yarı kahkaha, yarı iç çekmeydi. "Louise düğün konusunda, tüm detayların mükemmel olması konusunda çok gergin. Elinde çizelgeler ve zaman çizelgeleri var ve bana sinirden ne kadar harap olduğunu ve böyle olmayı beklemediğini söyledi."

"Bugün son derece önemli bir gün."

"Evet, ama ufak tefek şeyler konusunda gergin olduğunu söyledim çünkü evlilik, Charles, ne yaptıkları ve neden yaptıkları konusunda gergin değil."

Onu incelemek için geri çekilirken yanağını onunkine değdirdi. "Bilge olan sen değil misin?"

"Evlendiğimizde düğünle ilgili detaylar konusunda gergin değildim. Onlara neredeyse hiç dikkat etmedim, senin üzerine attı."

"Sen yaptın." Onun burnunun ucunu öptü. "Ama sonra bir seri katil tarafından dikkatin dağıtıldı."

"Hayır, öyle değil. Yani, evet, bu bir faktördü." O ıslak siyah ipek saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ama ufak tefek şeyler için gergin olmadığımı anladım çünkü geri kalanı için gergindim. Evlilik, sen, ne yaptığımız ve neden yaptığımız hakkında. İşin çılgın kısmının bu olduğunu sanıyordum - sen, ben, evlilik." Yüzünü ellerinin arasına aldı, gözlerinin içine baktı. "Yanıldığım için gerçekten çok mutluyum. Gerçekten çok mutluyum."

Onun için her şey, onun içinden geçti. "Orada da yalnız değilsin."

Dudaklarını tekrar onunkilere yaklaştırdı, şimdi daha yumuşak, daha tatlıydı. Sonra geri çekildi. "Bu kadar yeter. Nefes alma bitti."

Kıpırdanarak kurtuldu ve çıkmak için havuzun başına doğru itti. Adam dışarı çıktığında ona bir havlu fırlattı.

"Nefes alanlara göre bu olağanüstü bir şeydi."

"Evet, yapmaya değer bir şey. O böyle düşünürdü."

Roarke beline bir havlu sardı. "Ve geçişimiz tamamlandı."

"Kafam rahatladı. Bence yaptığı işte iyi.
-Dikkatli. Çok fazla dikkat çekmek istemez. Ama o güvenilir bir adam, tantana yapmadan iş bitiren biri. İnsanlar der ki, evet, Katil Piç güvenilirdir. Eminim bundan nefret ediyordur."

"Neden?"

Üzerine bir bornoz geçirerek asansöre doğru yürüdü. Gecenin geri kalanında yumuşak giysiler giyecekti. "Çünkü o bundan daha iyi. Onlardan daha iyi. Genç, yakışıklı, çekici, verimli, zeki ve siz inekleri şaşkına çeviren bu e-virüsü bulacak ya da başkasına bulduracak kadar yetenekli."

"Şaşkın değiliz," diye düzeltti Roarke biraz yatak odasına doğru ilerlerken sinirlendi. "Kanama soruşturması devam ediyor ve tüm sevişme yollarını takip ediyoruz."

Her zamanki departman cümlesini -İrlandalıları da ekleyerek- tekrarlaması onu eğlendirse de omuz silkti. "Mesele aynı. Yönetimde olmayacak, hatta yaka kartı takmayı gerektirmediği sürece orta yönetimde bile olmayacak. İşin ya da fazla mesainin üzerine yıkılmasından asla şikayet etmeyen bir memur, teknisyen ya da işçi olacak. İşin üstesinden gelen, işi bitiren, ancak patronu, iş arkadaşı veya amiri övgünün tamamını veya çoğunu aldığı anda itiraz etmeyen kişi."

Yatak odasında bir destek atleti ve iç çamaşırı giydi. "Ve bundan nefret ederdi, MacMasters'ın güvenliğini dışarıdan yenememekten nefret ettiği gibi."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum, çünkü sana bakıyorum. Kızgınsın Çünkü senin henüz anlayamadığın bir şey yaptı. Henüz," diye ekledi, o mavi gözler ateşlendiğinde sırtışını gizleme zahmetine girmeden. "Bu sinir bozucu."

Roarke, "Bunu daha da zorlaştırıyorsun," diye mırıldandı.

"Anlaşırsınız. Ama mesele şu ki, ortalama bir erkek bir kabuktur, giymek zorunda olduğu ve muhtemelen üzerine tam oturmayan bir takım elbisedir. Bu yüzden küçük şeyler iyi bir uyuma karşı çıkıyor. Camı bırakmak, video çekmek, öldürmek için saatler harcamak ve bunu evin içinde yapmak. Daha kolay yollar, daha güvenli yollar, ama gösteriş yapmak zorunda. biraz."

Meraklanan Roarke giyinmeye devam etti. "Peki tüm bunlar sana ne anlatıyor?"

"Genç olduğunu da eklersek, sabır ve kontrol duygusu da buna etki edecektir, daha fazla hata yapacaktır. Belki ufak tefek, gösteriş amaçlı ama yine de yapacak. Ve ben de onun bu hatalarından kurtulma ihtiyacını kullanabileceğim."

o sıradan takım elbiseyi giymesini istemiyorum. Bana anlatmak isteyecektir.

"Peki ya şimdilik?" Bir elini nemli saçlarının arasından geçirdi. "Eğer Security Plus için çalışıyorsa, ineklerden biri olacağını söylüyor. Nerede çalışırsa çalışsın, eve iyi bir maaş götürüyor ama lanet olsun, o sistemi karşılayacak kadar değil. Ya üretici ya da servis şirketi için çalışan bir inek olmalı."

"Caro'dan bana o kol için çalışan otuz yaşın altındaki tüm erkeklerin isimlerini bulmasını istedim." Kendisine güvenen admin. "İneklerin geri kalanı ve ben gün boyunca onları çalıştırdık. Hiçbiri göze çarpmıyor ve hiçbiri profilinize tam olarak uymuyor."

"Profiller hatalı olabilir. Verileri alıp EDD'ye götürmek iyi bir işti."

"Belki de zam isterim."

"Az önce sana bir tane verdim." Yatak odasından çıktıklarında ona sırtarak baktı. "Bir hizmet şirketini daha çok seviyorum. Daha uyumlu. Hizmet, yaratma. Sıçrama yok."

"Az önce sana hizmet ettim ve sıçradığımı çok net hatırlıyorum." "Tamam, şimdi seks şakalarında eşitlendik."

"Bu adil. Eve, bağımsız bir danışman, bir beyin takımı, bir sorun giderici olabilir. Alan geniş ve açık. Herhangi bir şirket için çalışmayabilir."

"Kahretsin. Kahretsin." Adımlarını hızlandırmak zorunda kaldı. "Bu onun için daha da iyi olurdu, değil mi? Gelen, bir şeyleri tamir eden ya da tavsiye veren ama aslında günlük işleri yapmayan biri. Bu mükemmel. Lanet olsun. Her şeyi

tekrar gözden geçireceğim,

Parça parça. Bana ulaştırdığınız verileri ekleyin, Columbia verileriyle karıştırın. Sonra-"

"Düşünmediğin bir şey var," diye araya girdi Roarke. "O genç, zeki, yetenekli ve hiç vicdanı yok. Böyle birinin para kazanması için başka yollar da var, üst düzey bir sistem ve onu yerleştirecek bir konut almaya yetecek kadar. Sen alıyorsun."

"almak mı?"

"Büyük eski e-gelenekte. Hesaplara gir, fonları hortumla. Bunu da orta seviyede tut, çok büyük bir şey olmasın. İstedini elde etmek için başkasının kimliğini nasıl kullanacağını biliyor. Yetenekliysen kimlik hırsızlığı kârlı bir iştir."

Fikir ağırlık kazandıkça ellerini birbirine sürttü. "Yakalanma riskiniz var ama o riske girmeye hazır. Dikkatli ve riski düşük tutuyor. Almak varken neden alışasın ya da çok alışasın ki? Bu bir bakış açısı. İyi bir aç."

Onlar ofisine girerken bile masa bağlantısı sinyal verdi. şari etti ve hızlıca okumayı taradı. "Yancy, bana iyi bir şey ver."

"Her biriyle ikinci bir seans yaptım. Onlara ve kendime ara vermek zorunda kaldım ama zorlamamız gerektiğini biliyorum. Sanırım bir şeyler buldum ya da bulmaya yakınım. Lola, Marta'dan daha emin ama-"

"Göster bana."

"Dur bakalım. Gölgelemler yüzünden ikisi de gözlerini görmedi. Onlar ve şapka yüzünün bir kısmını gizliyordu. Ben

Bu özellikler için en olası, seksen yedi ve üstü olasılığı öngördü. Gözler, kaşlar, alın. Marta

Şapkasını çıkardığında alnını, üst yüzünü bir anlığına görebildim ama-"

"Göster bana," dedi Eve.

"Ekranda ve basılı kopyada, projeksiyonda ve şapka ve gölgeliklerle geliyor."

Ünitesinin üzerine eğildi ve bölünmüş ekranda beliren görüntüleri inceledi. Roarke yuvasından çıkan çıktılara doğru yürüdü.

Genç, diye düşündü. Polis göstergesine göre yirmili yaşların başında ya da ortasında. Düzgün, çekici, biraz kadınsı yüz hatlarına sahip beyaz bir erkek. Küçük, düz bir burun, dolgun dudaklar, yumuşak gözler, biraz ağır gözlü. Yüzü ovaldi, neredeyse klasikti ve saçları koyu renkti, dağınıktı, modaydı.

Yüz hatlarının şapka ve gölgelikler tarafından gizlendiği görüntüyü onunla birlikte inceledi. Ve başını salladı.

"Bana iyi davrandın, Yancy."

"Eğer bu konuda kendinize güveniyorsanız, gönderebiliriz."

"Medya yok. Şimdilik sadece ekip üyeleri. Kurbanın anma törenine gelecektir, büyük ihtimalle. Onu uyarmak, korkutmak istemiyorum. Bunu diğer üyelere ver, üzerinde kilit olsun. Bir resim araması başlatacağım, bakalım o piçin kimliğini tespit edebilecek miyim."

"İyi şanslar."

"Bana şanstıan fazlasını verdin. Bu fark yaratabilir. Gönder, Yancy, ve eve git."

"Buna güvenebilirsiniz."

Yancy imzaladıktan sonra Eve seçeneklerini değerlendirdi ve Jamie ile temasa geçti.

"Hey, Dallas."

"Bir görüntü gelecek," dedi söze girmeden. "Bunu al ve Columbia'ya git. Senin için ayarlayacağım. Columbia'da onların görüntüleme programı, bak bakalım bana bir kibrit

bulabilecek misin." "Bu o."

"Elimizde olan bu. Bu kilitli, Jamie. Senden başka kimse, ya da ihtiyacın olursa McNab. Bu senin e-dostlar."

"Anlıyorum. Biliyorum. Çalışacağım, Dallas."

"Seni temize çıkaracağım. İyi çalışmalar," dedikten sonra bir nefes verdi ve bir kez daha Peach Lapkoff ile temasa geçti.

"Evet, Teğmen, çok iyi arkadaş olmaya başladık."

"Akşamınızı böldüğüm için özür dilerim. Elimizde bir görüntü var ve Jamie'yi uzman danışman olarak üniversiteye gönderiyorum. programı.

" "Şimdi

mi?"

"Şimdi, bunu temizlemenizi ve gizli tutmanızı istiyorum, Dr. Lapkoff. Bir sızıntıyı göze alamam."

"Bununla bizzat ilgileneceğim."

"İşimi kolaylaştırıyorsun."

"Büyükbabam daha azını beklemezdi."

"O iyi," diye mırıldandı Eve aktarımı keserken.

"Yani." Ekrandaki görüntülere başıyla işaret etti. "İşte buradasın, sikik. Şimdi kimsin sen? Bilgisayar, arama ve eşleştirme başlat, mevcut görüntülerdeki bireyle ilgili tüm veriler, New York City sakinleriyle başla."

Onaylandı. Başlatılıyor . . .

"Yardımcı arama, aynı resimler, aynı yönerge, Lapkoff-Columbia-C dosyasında listelenen öğrencilerle eşleşme için."

Onaylandı. Yardımcı arama başlatılıyor . . .

"Jamie Morningside Heights yolunu yarılama dan onu kısa listede bulabilirim. Tamam. Şimdi çalıştırdığın verileri aldığımda, bunu karışıma ekleyebilirim ve _"

Onu kenara itti, hızlıca bir dizi tuşa dokundu. "Birkaç dakika önce bitti. Ve evet, Mart ayının üçüncü haftasında o sistemde bir yükseltme yaptık. Anladığım kadarıyla bu verilerle üçüncü bir arama istiyorsunuz."

"Olumlu."

Görevi kendisi emretti. "Bence biraz daha kahve içmenin vakti geldi, ben de kendiminkini içmek için laboratuvara gideyim."

"İhtiyacımız olmayabilir-"

"Mesele bu değil, değil mi? O herifin beni yenmesine izin vermeyeceğim. Devam edin, Teğmen, ben de öyle yapacağım."

Kendi kahvesini aldı, sonra her iki çizimi de tahtasına ekledi. Bilgisayarı çalışırken tahtayı daire içine aldı ve Roarke'ın teorisini düşündü. Bilgisayar korsanlığı ya da kimlik hırsızlığı. Bir çocuğun zanaatını geliştirmesi

gerekiyordu, değil mi? Ve Roarke'ın daha genç bir versiyonu

birkaç hata yapmış olabilir. Tüm giriş ve çıkışları öğrenirken biraz kaymış.

Çocukluk sicilinde küçük bir leke, diye düşündü. Yapabiliriz Evet, ekleyebiliriz. Bu olasılığı ekleyebiliriz. Belki eve, ev her neresiyse oraya.

Gerçeğe yakın durur, diye hatırladı. Deena'ya kaçak göçmenler yüzünden kanunla küçük bir sürtüşme yaşadığını söylemişti. Belki de onun yerine siber suçlarla uğraşıyordu.

Bilgisayarın araştırmasına devam etmesine izin verdi ve PPC, Roarke ve Columbia'dan elde ettiği verilerle çocuk suçlarına odaklanacaktı.

Bu kadar çok bulması onu şaşırtmamıştı. İçindeki polis, herhangi birinin hayatını bir leke, bir darbe ya da bir baskın olmadan geçirmesine daha çok şaşıırıyordu.

Zahmetli bir tarama ve eleme sürecine başladı, Olasılıklara ayrılıyordu. Bir kez daha zamanın nasıl geçtiğini anlamadı ve 'link'i sinyal verdiğiğinde neredeyse üçüncü kahve fincanını da deviriyordu.

"Dallas." Jamie'nin yüzü ona duymak istediği şeyi söyledi. "Onu yakaladım. Sanırım onu yakaladım. Doksan yedi nokta üç ihtimalli bir maç. Beş yıl öncesine ait ve sadece bir buçuk dönem geçirdim ama-"

"Onu bana gönderin. Hemen ekrana verin," diye emretti. "Kimlik fotoğrafına baktı. "İyi iş, Jamie. Oradaki her şeyi kapat, aramayı sil."

"Bu o, değil mi? Deena'yı öldüren piç kurusu."

Jamie'nin yorgun ve öfkeli gözlerinin içine baktı. "İyi iş çıkardın," diye tekrarladı. "Sabah brifing vereceğiz. Sen eve git.

Biraz uyu."

Onun tartışmak istediğini biliyordu, bu yüzünden belliydi. Ama o kendini tuttu. "Evet, efendim."

Yayını kesti, sonra başka bir genç ve çekici yüzü incelemek için ekrana döndü.

"Merhaba, Darrin Pauley. Seni orospu çocuğu."

Laboratuvarda, Roarke kurcaladı, büktü, dürttü. Hayaletin şekilsiz kuyruğunu yakalamıştı ve onu tutmak için mücadele ediyordu. "Görüyor musun?" diye sordu.

Duvardaki ekranda Feeney'nin gözleri yarıklara kadar kısılmıştı. "Gözlerim var, değil mi? Baypası yeniden ayarlamalısın, sonra _."

"Bunu çok iyi yapıyorum." Roarke başka bir bilgisayara döndü ve başka bir kod girdi.

"Buradan kutulayabilirim." Başka bir ekranda McNab volta atıyordu. "Eğer buradan arka tarafa gidersek-"

"Geliştirmeye devam et," diye tersledi Feeney. "Ben hallederim." "Roarke."

"Şimdi olmaz!" emri Eve'e Roarke'tan ve duvar ekranlarındaki iki erkekten geldi.

"Tanrım, inek duvarı," diye mırıldandı. Sonra diğer görüntüyü gördü, gölgeler üzerinde bir gölge.

"Onu çekip çıkarıyorsun."

"Onu yakaladık, ama kanayan tırnaklarımızla. Sessiz olun. Eğer bunu kilitleyemezsek, her şeyi yeniden yapmak zorunda kalacağız."

O izlerken, ekran beyaz noktalarla bulanıklaşmaya başladı. McNab'in "Hayır! Kahretsin, hayır!" dediğini duydu. Bu başka bir tür. Tanrım."

"Bu sefer değil," diye tersledi Roarke. "Kalıp orada. Kodu tersine çevirin, diğer her diziye."

Eve, Feeney'nin yüzündeki hafif ter parıltısını görebiliyor, Roarke'un sesindeki çelik gibi kararlılığı duyabiliyordu.

Ekrandaki noktalar soldu.

"Başardık!" McNab haykırdı.

"Henüz değil," dedi Roarke'ın sesi hafifçe yumuşayarak. "Ama kesinlikle yapacağız."

Ne yaptıklarını bilmiyordu ama ekrandaki gölge o kadar parıldadı ki kaybolacağından korktu. Sonra sabitlendi, durdu.

"Kilitlendi!" McNab aradı. "Piçi kilitledik. Rocking-freaking-A." Zafer dansı yaparak ayağa fırladı.

"Tanrım." Roarke arkasına yaslandı. "Bir bira alabilirim."

"Ben de bir tane alıyorum. Hepimize iyi çalışmalar," dedi Feeney.

"Ah... bu o mu?" Eve gölgeyi işaret ettiğinde, ekrandaki ya da odadaki her göz ona sarılıklı bir bakış attı.

"Virüsü kırdık," dedi Roarke ona. "Bu görüntüyü bozulmuş piksellerden bir araya getirdik. Bu görüntüyü

kanlı bir mucize. Ve hayır, bu kadar değil. Şimdilik bu kadar."

Feeney ona "İyileştirmeye, tanımlamaya, temizlemeye başlayacağız," dedi ve bir şişe biradan uzun bir nefes çekti. "Saatler, belki de bir gün sürecektir, ama orada ve onu çıkarabiliriz. Ve biz bunu yaparken, bir yandan da ve geri kalanını almak için kodlama kilitlendi. Kapıdan içeri giren küçük orospu çocuğunu size verebileceğiz."

"Bu bir kapak olacak. Bu arada, Jamie sayesinde bir ismim ve çıkış noktam var. Darrin Pauley, yirmi üç yaşında. Verilere göre Sundown, Alabama'da, Mobile'ın güneyinde, babası Vincent Pauley ile birlikte yaşıyor. Pauley ile MacMasters arasında henüz bir bağlantı yok ama utangaç gülümsemesine kadar her şeyiyle uyuyor."

Feeney, "Alabama'da benim kışkımdan daha fazla yeri yok," diye araya girdi.

"Hayır, ama babası öyle. Onu araştırdım, bir işte çalışıyor, karısı ve on iki yaşındaki kızıyla birlikte Sundown'da yaşıyor."

Feeney, "Kör olabilir," diye önerdi.

"Olabilir, ama aile benzerliği çarpıcı. Onunla hemen ve yüz yüze görüşülmesi gerekiyor."

Roarke yeniden keyif almaya başladığı aletlere baktı. "Sanırım bu akşam Alabama'ya gidiyoruz."

"Doğru tahmin ediyorsunuz."

Bölüm 14

Kendi özel jetlerinden birini bir çırpıda çağırabilecek ve isterse onu kullanabilecek bir adamla evli olmanın değerini bilmeliydi.

Bu durumda, o yaptı, ki bu büyük bir avantajdı. Oturabilir, koşulara devam edebilir, Peabody ile tartışabilir, teorileri kişisel pilotuna aktarabilir ve temelde ön camdan görünen manzarayı görmezden gelebilirdi.

Peabody, "Beş dakika içinde hazır olurdum," diye yakındı. Yüzü ekranda asılırken, arka planda McNab anlaşılmaz bir ineklikle e-çalışmasına devam etti.

"Nakil aracına ulaşman en az otuz dakikanı alırdı. Orada olmayacak, Peabody. Yakayı kaçırmayacaksın, Tanrı aşkına. Darrin Pauley için New York'ta bir adres ya da bağlantı bulmanı istiyorum. İş, ehliyet, sabıka, mali, tıbbi. Her bir şey."

"Bunu yapabilirken-"

"Başka bir zaman uçağa binebilirsin."

Peabody'nin suratı birazcık asıldı. "Ne zaman?"

"Tanrım. Kaz. Şimdi."

"Yapacağım. Am."

"Ayakkabılar ve kıyafetler üzerinde çalışın. Bu isim altında kredi kartı ya da banka kartı olup olmadığını kontrol edin. Eğer yoksa, elinizdeki verileri baş harfleri DP olan erkeklerle karşılaştıracğıız. Darian Powders'ın kimliğini kullanmış. Tanıdık gelene bağılı kalın, belki bu baş harflerle başka takma adları da vardır."

"Bu çok iyi. Ben-"

"İşte bu kadar. Birkaç saat uyuyun çünkü saat 7:00'de tüm ekibe brifing vereceğıız. Konferans salonunu ayırtın. Ben çıkıyorum," dedi Eve ve iletişimi kesti.

"Kendimi, her zaman olduğıu gibi, sizin "Roarke," dedi, "ekibin bu üyesi yarın saat yedide müsait olmayacak."

Küfür etme isteğini bastırdı, çünkü lanet olsun, onu kullanabilirdi. "Sivillerin geçiş hakkı var."

"Feeney beni kullanabilirse birkaç şeyi yeniden sipariş edebilirim ve bugün idare ettiğıimle aynı zamanda onun için hazır olabilirim."

"Eğer işinize gelirse. Alabama'da olmayacak. MacMasters'ın harap olduğunu ilk elden görmeye ihtiyacı var. Ve bir süredir New York'ta.

Belki beş yıldır değil, belki Columbia'daki görevinden beri değil, ama bir süredir. Olaylara göz kulak oluyor, ağını örüyor. Anma törenine gelecek, bu yüzden çizimi medyaya verip onu ele veremem. Babasına baskı yaparak bunu yapabilirim."

"O zaman neden buradasın? Anma töreninden sonraya kadar bekle."

"Hesaplanmış risk." Ayağı kalkmak, yürümek istedi ama uçağın büyüklüğü, gecenin genişliği, boşluk ön camın dışında onu yerinde tuttu. "Şans eseri Orada. Çok düşük bir ihtimal ama göz ardı edilemez. Daha iyi

Şansımız var, babası nerede olduğunu biliyor ve bunu ondan öğrenebilirim. Sonra da biz o piçi yakalayana kadar babasının iletişimini keseriz. Diğer durumda ise hiçbir şey elde edemem, babası Pauley'i ele verir ve o da kayıplara karışır. Ama . . ."

"Öyle düşünmüyorsun."

"Aile babası, uzun bir evlilik, bir çocuk daha. Yirmili yaşlarındayken huzuru bozmaktan küçük bir tutuklama dışında sabıkası yok. Sağlam bir iş kaydı, orta düzey maaş, banliyöde küçük bir ev, ipotek. Bu adam karısını, kızını, o küçük evi, işini, hayatını riske mi atacaktır?"

Bir kızın tecavüz edilerek öldürülmesiyle ilgili polis soruşturmasından kaçmak mı?

Engelleme, olaydan sonra suç ortaklığı ve ona baskı yapmak için kullanabileceğim başka bir şeyle suçlanma riskini göze alabilir miyim?"

"Bence oğlunu ne kadar sevdiğine ve onu korumak için ne kadar ileri gidebileceğine bağlı."

"Ben o tür bir sevgiyi, canavarları koruyan türden bir sevgiyi anlayamam. Bunun aşk olduğunu sanmıyorum. Eğer bu hasta orospu çocuğunu seviyorsa, bunu kullanacağım.

Yardıma ihtiyacı var. Bize yardım et.

Ona yardım et. Eğer onu ben bulamazsam, başkası bulabilir. Bir polisin çocuğunu öldürdü ve başka biri bunu kanunun üstünde tutabilir."

Parmaklarını kalçasında gezdirdi, o anki sesi görmezden gelmeye çalıştı.

alçalmaya başladıklarında uçağın sallanışını izledi. "Bir risk daha almalıyım." Baxter'ı eve çağırdı. "Robot resmi al," diye emretti önsöz vermeden. "Trueheart'ı al ve üniversite çevresindeki ve kampüsteki kahvehaneleri, kulüpleri, mekânları dolaş."

"Şimdi mi?"

"Hayır, ne zaman istersen. Jamie bir gün çalıştı.
Columbia'da görüntüleme programı. Onu kontrol edin, bırakın

tarlada olduğunu biliyorum. Ve eğer çok fazla sorun olmayacaksa, akşamki planlarınıza engel olmayacaksa-

"Tanrım, Dallas, taşaklarımı patlat."

"Taşakların hiç ilgimi çekmedi, Baxter." "Yine, ahh."

"MacMasters'ın mahallesinde robot resim çizin. Bir şey çıkarsa beni etiketleyin. Aksi takdirde, 700'de, merkezde, toplantı odasında toplanıyoruz."

"İyi. İyi. Hangi cehennemdesin?"

"Alabama'da olmak üzereyim." Midesi altüst oldu. "Umarım, içtenlikle, tek parça halinde. İhtiyacınız olursa Peabody'de ayrıntılar var. Yürü Baxter."

"Hareket ettiriyorum."

İşini yapmak için çatışmaya girecek olan Teğmen Dallas, inişe doğru alçalırken midesi titreyerek gözlerini kapattı.

Güney'in ağır havası eşliğinde şık, üstsüz bir kiralık arabayla yollarda hızla ilerlerken daha iyiydi. başının etrafında dönüyordu.

"Bir aile babasına polis çağırısı yapmak için biraz geç," dedi. "Güzel, bu bize bir avantaj daha sağlıyor."

"O kadar da geç değil. Merkez saatindeyiz," dedi ona. "Biz burada bir saat erkenciyiz."

Parmaklarını gözlerine bastırdı. "Yani ayrılmadan önce buradayız. Bir insan böyle şeyler yüzünden beyninin saçmalamasını nasıl engelleyebilir?"

Karşı koyamayan Roarke onu dürttü ve sırttı. "Ve geri döndüğümüzde bir saat kaybedeceğiz."

"Gördün mü? Bu anlamsız. Bir saati nasıl kaybedebilirsin? Nereye gitti? Başka biri bulabilir mi? Kayıp Zaman Bölümü'ne bildirilir mi?"

"Sevgili Eve, sana dünyanın düz olmadığını ve New York'un da onun merkezi olmadığını söylemek zorundayım."

"İlk kısım tamam, ama ikincisi? Belki de öyle olmalı. Her şey daha basit olurdu."

Yavaşladı, ağaçların bol olduğu ve evlerin birbirine çok yakın olduğu bir banliyö sokağına kayd ve Eve ev sakinlerinin neden sadece apartmanlarda yaşamadıklarını merak etti. Muhtemelen daha fazla mahremiyetleri olurdu.

Küçük bahçeler, sokak ve güvenlik ışıklarının yıkamasına kadar yayıldı ve derin ve tatlı bir şeyle birlikte çim kokusu havayı sardı.

Aracın yön bulma asistanını takip eden Roarke bir köşeden sola döndü, sonra da sokağın ortasındaki -diğer tüm evler gibi- bir evin önünde durdu.

Eve kaşlarını çatarak eve baktı. Şımarmış mıydı ve Roarke'ın inşa ettiği devasa evin içinde yaşamaktan bıkmış mıydı, yoksa ev ortalama bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde miydi? Dar araba yolunda iki küçük araba burun buruna duruyordu. Alçak boylu çiçekler eşik boyunca uzanıyordu.

Işıklar pencere camına vuruyordu. Onların ışıltısında, ön sahanlığın yanına park edilmiş bir bisiklet gördü.

"Bu insanların bir çocuğu Columbia'ya göndermeye gücü yetmez. Burs almadığı sürece -ki bu profil dışı bir şey-

Bu kadar navlunu nasıl ödeyebilirler?"

"Akıllı ve ileri görüşlü olanlar genellikle birikim yapmaya başlar ve

Çocuk henüz anne karnındayken üniversite eğitimi için yatırım yapmak. O zaman bile, evet, hatırı sayılır bir miktar gerekecektir."

Dışarı çıktı, eve doğru yürümeye başladı. Elini silahının kabzasına dayayarak durdu. "Bunu duyuyor musun?" diye sordu başını eğip

Buharlı havaya yükselen tekrarlayan basso

geçirmesi. "Tabii ki duyuyorum. Tam burada duruyorum."

"Bu da ne böyle?"

"Tam olarak emin değilim ama sanırım bir tür kurbağa olabilir."

"Kurbağa mı? Cidden mi? Yeşil zıplayan şeyler mi?"
Karanlığı ve sokak lambalarının ışıklarını taradı. "Kulağa gerçekten büyük geliyor. Uzun kurbağa kadar büyük."

"Kurbağalarla ilgili fazla kişisel deneyimim yok ama Alabama'da uzun kurbağalar olduğunu sanmıyorum. En azından polis tarafından bayıltılmayı gerektirecek türden değiller."

"Bunu göreceğiz." Her ihtimale karşı elini silahının üzerinde tuttu.

Ön pencereden eğlence ekranındaki hareketleri gördü; adam koltuğuna yaslanmıştı, kadın ise ayaklarını kanepeye uzatmıştı.

"Evde, ekran karşısında sakın bir akşam," diye mırıldandı Eve. "Yapabilirler miydi, yaparlardı mıydı, eğer herhangi bir rolleri olsaydı .

. Ne yapıyor? Kadın mı? O sopalarla ve tüylü iplikle ne yapıyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Bu tür şeylerin cevabını neden ben bileyim ki?"

"Çünkü," dedi ve onu güldürdü.

"Yine bir tahminde bulunacak olursak, bir tür zanaat gibi görünüyor."

Kapıya doğru ilerledi, çubukları, ipliği ve kadını inceledi. Gömülü bir gerçekler dosyasından çıkıverdi. "Örgü örmek!" Eve, Roarke'un omzunu yumrukladı. "Bir tane buldum. Örgü örüyor."

"Sen öyle diyorsan."

"O şeyleri gördüm - çubukları, ipliği, bir yerlerde, bir çantada. Kız örgü örüyor, adam ekrana bakıyor ve bira içiyor, kızın bisikleti de kapının önüne park etmiş. zincirlenmiş. Bunlar bir gencin öldürülmesini planlayan usta suçlular değil ve eğer bilgisayar korsanlığı ya da kimlik dolandırıcılığına karışmışlarsa, örgü örmeye başlayacağım."

"Tüm bunlar oturma odasının penceresinden bir bakışla mı oldu?"

"Güvenlik mi? Asgari düzeyde ve şu anda aktif bile değil. Perdeler çekili değil, burada saklanacak bir şey yok." Kapıya doğru ilerledi ve kapıyı çaldı. Bir süre sonra kadın kapıyı açtı, kontrol etmeden ve orada kimin olduğunu sormadan.

Rahat gülümsemesi yerini şaşkınlığa bıraktı ama hoş karşılamasından hiçbir şey kaybetmedi. "Merhaba, sizin için ne yapabilirim?"

Sesi hava kadar sıcak ve tatlıydı. Bazı kadınların gafil avlandıklarında yaptığı gibi bal sarısı saçlarını geriye doğru taradı.

"Darrin Pauley'i arıyoruz."

"Tanrım, sanırım Chicago'da falan yaşıyor. Onu hiç görmedik-"

"Kim o, Mimi?"

"Darrin'i arıyorlar, tatlım. Seni burada kapının önünde dikmek istemezdim ama-"

Eve rozetini çıkardı, Vincent Pauley kapıya doğru adım atarken bile Mimi'nin gözlerinin rozeti görmesini izledi. "Bütün bunlar da ne demek oluyor? Polis mi? New York polisi mi? Başı dertte mi? Darrin'in başı dertte mi? Lanet olsun." Bunu iç çekerek söyledi, teslim olmuş, üzgün ve aynı anda şaşırmamış bir şeydi. "Konuşsak iyi olur. içeride."

Karısı rahatlatmak için kolunu ovarken onlara içeri girmelerini işaret etti. "Neden hepimize biraz çay getirmiyorum? Sıcak bir gece ve eminim soğuk bir şeyler içmek istersiniz."

"Anne?" Küçük bir kız sağdaki merdivenin tepesinden tırabzanın üzerinden aşağıya baktı.

"Sen yatağına dön Jennie. Sadece babanla konuşacak birkaç kişi var. Hadi şimdi git, yarın büyük bir günün var."

Kız uykulu gözlerle Eve'e baktı, sonra da üst kata geri döndü.

"Yarın Jennie'nin en yakın arkadaşı ve ailesiyle birlikte hep birlikte Play World'e gidiyoruz. İki gün boyunca eğlence ve su parkları. Tanrı yardımcımız olsun. Ve ben gevezelik ediyorum. Şu çayı getireyim."

Uzaklaştı. Eve onun acelesinin kaçmak için mi yoksa bir an önce geri dönmek için mi olduğunu merak etti. Her iki durumda da, o ve Roarke, yakışıklı yüzlü ve kederli gözlü Vincent Pauley ile baş başa kalmışlardı.

"Oturalım. Ekranı kapatın," diye emretti ve komedi kıkırdamaları kesildi. "Sanırım hep Darrin hakkında kapıda polisle karşılaşp karşılaşmayacağımı merak etmişimdir. Onu görmeyeli yıllar oldu. Nerede olduğunu söyleyemem. İrtibat kurmuyor."

"Oğlunuzu en son ne zaman gördünüz, Bay Pauley?"

Gülümsedi ama kenarlarında acı vardı. "Onun benim oğlum olduğunu bilmiyorum." Gözlerini ovuşturdu. "Tanrım, bazı şeyler hiç peşini bırakmıyor, değil mi? Doğduğunda annesiyle birlikteydim ve aylar öncesinden beri onunla birlikteydim. Kayıtlara adımlı yazdırdım. Benim olduğunu sanıyordum. Ama benimle birlikte olmadan önce, benimle birlikteyken başka biriyle birlikte olduğunu bilmiyordum. Henüz yirmi yaşında değildim, çimen kadar yeşil ve toprak kadar aptaldım."

"Öyle söyleme, Vinnie!" Mimi, içinde büyük bir sürahi ve yarım ay buz dilimleriyle dolu birkaç bardak bulunan bir tepsiyle içeri girdi.

Roarke ayağa kalktı. "Size yardım edeyim, Bayan Pauley."

"Oh, teşekkür ederim. Ne güzel bir aksanınız var. İngiltere'den misiniz?"

"İrlanda, uzun zaman önce."

"Baba tarafımdan büyükannemin büyükannesi İrlandalıymış. Ennis diye bir yerden."

Başında uzun bir i harfi olan bu kelimeyi yanlış telaffuz etti ama Roarke gülümsedi. "Küçük, sevimli bir kasaba. Oradan çok uzakta olmayan tanıdıklarım var."

"Ve sen Amerika'ya kadar polis olmak için geldin."

Roarke kahkahasını bastırırken Eve kesin bir ifadeyle, "O bir danışman," dedi. "Darrin'in annesinin adı Inga Sorenson olarak geçiyor, merhum."

"Onunla birlikteyken kullandığı isim buydu ve kayıtlarda da bu şekilde bıraktım. Bu onun adı mıydı bilmiyorum. Yaşıyor mu, öldü mü bilmiyorum. Bana öldüğü söylendi, ama ..."

"Neden bana onu en son ne zaman gördüğünüzü ya da onunla ne zaman konuştuğunuzu söylemiyorsunuz?"

"Sanırım altı ya da yedi yıl önce."

"Yedi," diye onayladı Mimi. "Erken bahar çünkü ben Jennie anaokuluna gidiyordu. Vinnie isteydi ve ben burada yalnızdım. Onları içeri almaktan korktum ve Vinnie'yi aradım, o da hemen eve geldi."

"Onlar mı?" Eve tekrarladı ve Mimi'nin bakışlarını kocasına doğru kaydırıldığını gördü.

"Darrin ve onun babası olabilecek adam," dedi Vinnie. "Babası olarak gördüğü adam ve Inga'nın benden önce ve belki de benimle birlikte olduğu kişi. Benim kardeşim."

"Kayıtlarınızda kardeşiniz yok, Bay Pauley."

"Hayır. Onu çıkarttırdım. Bana çok paraya mal oldu ve sanırım yasadışı ama bunu yapmam gerekiyordu. Buna ihtiyacım vardı.

Mimi'ye evlenme teklif edebilirim."

"O kötü bir adam. Çok kötü bir adam. Vinnie ona hiç benzemiyor, Memur Bey."

"Teğmen. Dallas. O nasıl kötü bir adam olabilir?" Eve sordu.

"İstedini yapar, istediğini alır, istediğini incitir," dedi Vinnie ona. "Her zaman yaptı, biz çocukken bile. Biz on altı yaşındayken çekip gitti."

"Öyle miydik?" Roarke tekrarladı. "İkizsiniz o zaman?"

"Kardeş, aynı değil." Bu ayrım Vinnie için önemli bir nokta gibi görünüyordu. "Ama birbirimize çok benziyoruz."

"Onları asla yanlış anlamam. Gözlerinde korkutucu bir şey var." Mimi ürperdi. "Kötü bir şey, sadece doğru olmayan

Onlar. Ve üzgünüm Vinnie, bu çocuğun gözlerinde de var. Ne kadar tatlı gülümserse gülümse ya da ne kadar kibar konuşursa konuşsun, bu onun gözlerinde."

"Belki de öyledir. Her neyse, burada fazla kalmadılar. Birkaç gün kalmak istediler. Neden ya da ne yaptıklarını Tanrı bilir. buraya koymaları gerekiyordu. Darrin'in kalabileceğini ama Vance'in gitmesi gerektiğini söyledim. Vance olmadan kalamazdı. Ben sordum Annesi hakkında, annesi neden yanında değildi. Öldüğünü söyleyen oydu. Yıllardır ölü olduğunu söyledi. Öldürüldüğünü söyledi."

"Nasıl?"

"Bana söylemedi. Şok oldum ve ona sordum, nasıl, ne zaman, kim? Tek söylediği kimin sorumlu olduğunu bildiği. Ve planları vardı. Mimi haklıydı. Bunu söylerken gözlerinde doğru olmayan bir şey vardı, bunu görebiliyordum. Planları vardı. I ikisini de ailemden uzak tutmak istedim."

Vinnie merdivenlere doğru baktı. "Onları Mimi ve Jennie'den uzak tutmak istedim. Benim olsa bile, onu Mimi ve Jennie'nin kızlarım. İşin zor kısmı da bu, anlıyor musun? O benim olsa

bile." "Biz seniniz," diye fısıldadı Mimi. "Önemli olan da bu."

Vinnie başını salladı ve buzlu bardaktan uzun bir yudum aldı. "Inga'yla tanıştığımda yirmi yaşında değildim. Çok güzeldi. Özür dilerim, Tatlım."

"Sorun değil." Mimi onun elini tuttu ve sertçe sıktı. "Ben de öyle."

Birleştirdikleri ellerini dudaklarına götürdü ve sertçe parmak eklemlerine bastırdı. "Kesinlikle öylesin. Kesinlikle öylesin."

Mimi, "Hadi anlat onlara," diye teşvik etti. "Kendini üzmeyi bırak ve onlara anlat."

"Pekâlâ. Ona aşık oldum, Inga'ya. Onun olduğunu düşündüğüm kişiye. Kardeşimden kaçıp kaçmadığını bilmiyorum.

Her şeyi birlikte planladı, beni kandırmak için, beni kullanmak için, böylece yuva yaparken kalacak güvenli bir yeri olacaktı. Bilmemek zordu. Artık o kadar değil, ama o zamanlar, bu olduğunda, zordu. Bu yüzden Vance'in adını bilgilerimden silmek için para ödedim."

Eve, "Kimse size bu konuda kızmayacak, Bay Pauley," diye güvence verdi.

Başını salladı. "Bunu bilmek güzel. Her neyse, Inga Darrin birkaç aylıkken beni terk etti. Evimde, arabamda çivilenmemiş ne varsa aldı, birikimlerimi, hatta çocuk daha doğmadan onun için açtığım küçük hesabı bile temizledi. Geriye kalan tek şey kardeşimin güldüğü ve onun yerini doldurduğum için bana teşekkür ettiği bir video küpüydü. I yaklaşık bir yıl önce tutuklandığını öğrendim. Bir çeşit dolandırıcılıktan falan. Sanırım belki de Inga bana verdi, ben de yerine geçtim. Ve dışarı çıktığında, onları aldı. Aynen böyle.

"Mimi'nin beni eve çağırdığı güne kadar onu bir daha hiç görmedim, Vance'i ya da çocuğu bir daha hiç görmedim. Özel bir adam tuttum.

Onları bulması için bir dedektif tuttum ama ona uzun süre param yetmedi. Hiçbir şey çıkmadı ama denemek istedim. O çocuk benim miydi bilmiyorum ama o zamanlar benim."

"Elinden gelenin en iyisini yaptın."

Mimi'ye gülümsedi ama gözleri nemliydi. "Sanki Vazgeçmek. Sanırım öyleydi. Uzun süre kızgındım ve sonra Mimi ile tanıştım. Birkaç yıl önce buraya gelene kadar her şeyi geride bıraktım. Ve buradan nereye gittiklerini bilmiyorum. Üç yıl kadar önce Darrin'den bir e-posta aldık. Chicago'da üniversitede olduğunu söylüyordu. Nasıl olduğunu kendi başına bir şeyler yapıyordu, çok çalışıyordu. Sesi . . ."

"Samimi," diye araya girdi Mimi.

Vinnie iç çekerek, "Sanırım öyle," dedi. "O bize sordu belki ona biraz yardım edebilirim. Para. Vance'i tanıdığım için kontrol ettim. Ve söylediği gibi üniversiteye kayıtlıydı. Ben de ona bin dolar gönderdim."

"Ve tek bir kelime bile duymadım," diye bitirdi Mimi. "Ama ondan hemen sonra? Biri banka hesabımıza girmiş. Tanrı'ya şükür o sadece acil durum hesabımızdı, Vinnie'nin Darrin'e gönderdiği parayı aldığı hesap. Sadece beş dolar daha vardı.

İçinde bin dolar vardı. Dört tanesini aldı. O yaptı, Vinnie," dedi kocası itiraz etmeye hazır görüldüğünde.

İç çekti, başını salladı. "Evet, sanırım öyle yaptı."

"Vinnie bunu polise bildirmez."

"Eğer o benimse, bir şey almaya hakkı vardır. Ve ben de orada bitti. Tüm hakkı bu. Üniversite aracılığıyla ona ulaşmaya çalıştım ama kayıtlı olmadığını söylediler.

Onunla ilgili hiçbir kayıtları yoktu. Tartıştım, çünkü iki hafta önce kayıtları vardı. Ama bir yere varamadım."

Ne kadar almaya hakları vardı? Eve merak etti. "Biz Darrin Pauley olarak tanıdığınız kişinin New York'ta olduğuna inanıyoruz. Çeşitli siber suçlar işlediğine ve kimlik hırsızlığı yaptığına inanıyoruz."

Vinnie başını ellerinin arasına indirdi. "Vance gibi. Tıpkı Vance gibi. Aileme ne diyeceğim? Onlara söyleyeyim mi?"

"Bay Pauley, dahası da var. Daha fazlası var ve önümüzdeki kırk sekiz saat içinde medyaya yansiyacak." Adam yüzünü kaldırıp kadının gözleriyle buluştu ve gözleri korku doluydu. "Darrin Pauley olarak tanıdığınız adam, on altı yaşındaki bir kızın tecavüz edilerek öldürülmesi olayının baş şüphelisidir. Madalyalı bir polis memurunun kızı."

"Hayır. Hayır. Hayır. Mimi."

Kollarını ona doladı ve yüzünde şok ve dehşet ifadesi olsa da inançsızlığı belli etmedi. Onun Kocasına sarılırken gözleri Eve'in gözleriyle buluştu ve o da başını salladı. "Ondan korkuyordum. Bana baktığında korkuyordum. O kızı duyduk. Bu sabah bir televizyon kanalında duyduk. Giyinirken yatak odasının ekranında. Senin adını söylediler. Teğmen Dallas. Unutmuşum."

"Hatırlayabildiğin her şeye, Darrin, kardeşin, Inga Sorenson hakkında bana verebileceğin her ayrıntıya ihtiyacım var."

"Sanırım ailemden birkaç kez para istemiş olabilirler." Vinnie tekrar gözlerini ovuşturdu. "Bu konuda ya da onlar hakkında konuşmuyoruz ama kendi aileme hayır demek zor."

"Hadi öğrenelim."

"Bunu yapmama izin verin. Onlarla konuşmama, bir şekilde açıklamama izin verin. Diğer odayı kullanacağım. Sorun olur mu?"

"Devam et."

"Şimdi ne yapacağız?" Mimi sordu. "Ne yapmalıyız? Eğer buraya gelirse-"

"Yapacağına inanmıyorum. Sende onun istediği hiçbir şey yok. Ama yerel polisinizle konuşacağım. Eğer sizinle temasa geçerse sakın olun, doğal davranın. Ve derhal yerel polisle ve benimle temasa geçin."

"Yarın tatile çıkıyoruz."

"Öyle de yapmalısın," dedi Eve ona. "Tam olarak planladığın gibi git. Bu işten kurtul."

"Kızının tadını çıkar," diye ekledi Roarke. "İyi bir ailen var. Bu onun bir parçası değil."

Nakliye aracına geri dönerken Eve gökyüzüne baktı. "Sadece daha fazla kurban."

"O hassas biri. En azından öyle bir kokusu var," diye ekledi Eve onu incelemek için başını çevirdiğinde. "Sadece ondan aldığım bir his ve bence o çocuğun içindekini neden gördüğünü açıklayabilir. Belki saklamakta o kadar usta değildi ama bence içindekini gördü ve bu onu korkuttu."

"Öyle olmakta haklıydı." Yerine oturduktan sonra Vance Pauley üzerinde standart bir çalışmaya başladı. "Ve dediğinde haklıydı Vance kötü bir adamdı. Burada bir sürü sorun var. Islahevi mühürsüz, yani biri benden önce davranmış. O

dokuz yaşından itibaren sorun yaşamaya başladı. Okuldan kaçma, hırsızlık, özel mülke zarar verme, siber zorbalık, bilgisayar korsanlığı, saldırı, darp."

"Lanet olası dokuzda mı?"

"İlerliyorum. İlk saldırıda on iki. Inga döneminde onu içeri tıkan şey kimlik sahtekârılığıydı. Sonra bir anda düşüyor. Bir mil uzunluğunda bir çarşafı var. yirmi bir yaşına kadar çocukluk, sonra hiçbir şey."

"Daha akıllı oldum."

"Ya da Inga daha zekiydi ve oyunları yönetti, ona öğretti. Onunla ilgili elimde hiçbir şey yok, o isimle ilgili hiçbir şey yok.

Pauley'in bana verdiği yaş, eşkal ve Darrin'le birlikte yaşadığı yerle uyuyor. Darrin'in kayıtlarında annesi olarak geçiyor, DOD, 16 Mayıs 2041.

Dört yaşında olmalı. Ama buna karşılık gelen bir ölüm kaydı yok."

"MacMasters'ın dosyalarında olacak. O isim altında değil ama cinayetin sebebi o. Yedi yıl önce yaptığı planın nedeni."

"Evet. Ve onu bulacağım."

Sinyal verdiğinde bağlantısını çıkardı. "Dallas."

"Cidden Alabama'da mısınız?" Baxter sordu. "Nakliye

için yoldayım ve geri döneceğim."

"Biraz barbekü alabilir misin? Güney barbeküsü gibisi yoktur."

"Baxter, beni bir hiç uğruna etiketliyorsan kışın mangalda yanacak."

"Bir şeyim varsa barbekü alabilir miyim? Tanrım, Dallas, bu suratla iştahımı kaçıracaksın.

Tamam, bir şey bulduk. Üniversite öğrencilerine hitap eden bir kulüpte barda çalışan bir kız. Çizimi o yapmış. Bu adamla bazı dersler aldığını söylüyor. Gerçekten Columbia'ya gitmiş. Daha da iyisi, kız yüksek lisans öğrencisi ve onu gördüğünü söylüyor.

Yılbaşı gecesi bir partide." "Powders'da."

"Powders'da. Bize orada tek başına olduğunu söyledi ve neden olmasın, bu yüzden ona biraz vurdu. Adam hoşlanmamış. İnan bana, bir erkeğin hoşlanmaması için deli olması gerekir. Değil mi Trueheart?"

"Çok güzel bir kız."

"Sıcak. Buharlı, parmak yakıcı sıcak." Sabırlı bir öğretmenin iç çekişiyle iç çekti. "Bu çocukla işim hiç bitmeyecek."

"Bunu yaz."

"Orası çocuğun işinin hiç bitmediği yerdir. Bu yüzden kendimizi-"

"Siz ne yapıyorsunuz?"

"Kendimizi Powders'ın evine attık ve teyit aldık. O, oda arkadaşı ve maalesef reşit olmayan twist'i onu tanıdılar. Sadece arada sırada gördükleri biriydi. Ama kız parti gecesi onu fark etti. Her zaman soğuk erkekleri fark ettiğini söyledi ve bizim Trueheart'ı biraz heyecanlandırdı."

"Efendim, o yapmadı-"

"Daha dikkatli olmalısın, genç çırağım. Yani kimliğin kaldırıldığı gece onu Powders'ın yerine koyacak zekamız var. Bu iyi."

"Bu iyi."

"Dallas, MacMasters'ın kapısını çalmak için artık çok geç."

"Bu sadece ... bok." Bir saat kazanıldı, bir saat kaybedildi. Bundan nefret ediyordu. "Yarınki brifingden sonra vuracaksın."

"Burada ve orada birkaç tane daha belki var. Shilly sağlam."

"Shilly."

"Biliyorum, dumanı tüten, parmak yakan bir adı bile var. Şu barbekü hakkında."

Onun sözünü kesti.

Roarke'a, "Onu yakaladığımızda asistan buna çok sevinecek," dedi. "Güzel bir dava oluşturma yöntemi. Eğer o sabit diski temizlemeyi başarırsan, bana onun kapıdan girerken çekilmiş fotoğrafını getir."

"Ve yapacağız."

"Onu hapse atacağız. Ama önce onu bulmalıyız. Yüzünü buldum," diye mırıldandı. "Bir adı var. Şu anda kullandığı isim değil, hayır, Deena'yla birlikte kullandığı isim değil. O David'di. Ama bir isim. Bağlantısını, akrabalığını buldum."

Nakliye istasyonuna girmek üzere olduklarını fark etti.

"Inga'yı aramaya başlayabilirim -kullandığı isim her neyse -Eve dönerken."

"Bahse girerim onu daha hızlı bulabilirim. Eğer pilotluk yapmak istersen." "Ha-ha."

"Kontrolleri öğrenirsen uçmaktan daha çok keyif alırsın." "Yerdeymişim gibi davranmayı tercih ederim."

Roarke ona hızlı bir gülümseme gönderdi. "Peki son iki yıl içinde kaç aracı hurdaya çevirdiniz, havaya uçurdunuz ya da yok ettiniz?"

"Bunu bir düşünün, sonra da bunun otuz bin fitte direksiyon başındayken gerçekleştiğini hayal edin."

"İyi noktaya değindin. Uçuşu ben yaparım." "Öyle yap, as."

Park etti. "Pauley'lerde bir şey vardı. Sağlam bir temel, birbirleriyle güçlü bir bağ. Benim algıma göre her biri kendi başına sağlamdı, ama birlikte daha da sağlamdılar."

"Ben olsam tartışmazdım. Kendini sorumlu hissediyor ve Darrin için bir tür keder duyuyor. Babası olma ihtimali çok düşük olsa bile."

"Kan hala, her iki şekilde de. Kan güçlü bir bağdır. Akrabalık, dediğin gibi. Ve böyle iyi bir adam, ne olursa olsun bunu hisseder."

"Kötü bir adam da bunu hissedebilir," dedi ve eve uçmak için arabadan indi.

Bölüm 15

Irene Schultz'du - en azından 2039 Haziran'ında genç Jonah MacMasters onu dolandırıcılıktan yakaladığında, Yasadışı madde bulundurmak ve ruhsatsız seks yapmak.

Erkek arkadaşı, Victor Patterson. sorgulandı ve MacMasters'ın dava notlarında suç ortağı olduğu belirtilmesine rağmen serbest bırakıldı. Aleyhinde delil bulunmaması ve kadının itirafı, MacMasters'ın tutuklanmasını ve suçlanmasını imkânsız hale getirmiştir.

Damien Patterson adlı bir erkek çocuk, soruşturma sırasında çocuk hizmetleri tarafından koruyucu aileye verilmiştir ve daha sonra babasına geri döndü. Schultz bir anlaşma yapmış ve on sekiz ay çalışmıştı.

Dava kapanmıştır.

Eve, Roarke'la birlikte eve geri dönerken, "Bu o olmalı," dedi. "Her şey uyuyor. Serbest bırakıldıktan iki ay sonra kaka yapıyor, Patterson ve çocuk da öyle. Ortadan kayboluyor, kayıtlarda başka veri yok."

"Yeni kimlikler aldım."

"Model bu." Merdivenlerden yukarı çıktı. "Kimlik değiştir, yer değiştir, yeni bir oyun başlat. Ama burada yeni bir bakış açısı var. Dava notlarından, MacMasters'ın Patterson'ın -ya da Pauley'nin- dolandırıcılığın bir parçası olduğuna inandığı açık. Onun suçu üstlenmesine izin verdi, o da ona izin verdi. O da bunun için battı. Daha fazlası, Vinnie

kaçaklarla ilgili hiçbir şey söylemedi. Kardeşinin sicilinde kaçaklarla ilgili bir şey yok. Bu yeni bir şey. Nereden çıktı bu?"

Uymadı, oynamadı, diye düşündü Eve.

"Peki ya talep? Bunlar bu tür dolandırıcılar için aptalca riskler. Aptalca ve bu onun aptal olduğunu göstermez. Kadın bir yıl boyunca Vinnie'yi oynadı. Uzun ya da kısa, bir oyunun nasıl yürütüleceğini biliyordu. Sonra, bum, sadece dolandırıcılıktan değil, uyuşturucu bulundurmaktan ve azmettirmekten de içeri mi giriyor? Bu iş bitti."

Roarke, "İhtiyacın varsa seks ve uyuşturucu hızlı paradır," diye yorumladı. "Ve eğer onlarla nasıl oynayacağını biliyorsan büyük para. Bu çok açıklayıcı."

Eve merdivenlerde durdu, düşündü. Hızlı ve büyük. "Pauley'e uyabilir. Ağgözlülük, sabırsızlık. Olabilir."

"Roarke, "Ve on sekiz kişi için bu anlaşmayı yaptığında Pauley'den bahsetmemesi de manidar," diye ekledi. Ortağını suçlarsa ona daha hafif bir ceza teklif etmek olağan bir şey olurdu, değil mi?"

"Evet, olurdu. Ve ona biraz sempati duyulabilirdi. Genç bir anne, temiz bir sicil -ya da öyle görünüyordu. Bir kamu avukatı ile gitti." Ofisine geçip doğruca bilgisayarının başına geçti. "MacMasters'ın dava notlarından ismi ve APA'nın adını buldum. Ama o müzakereler burada. Bu konuda onun hafızasına ihtiyacım

var." "Hapishanede ölmedi."

"Hayır, hapishanede ölmedi. Neden MacMasters onun ölümünden sorumlu tutuluyor, ne zaman ve nerede ve nasıl olursa olsun oldu mu? Bu mantıksız ve kendi çarpık yöntemine göre o mantıklı."

Tahtanın etrafında bir tur attı. "Dava dosyalarında, notlarda, kayıtlarda olmayan bir şey mi? Ama o bir çocuk, neredeyse bir bebek, değil mi? O zaman ne olduğunu nereden biliyor, MacMasters'ın onu öldürmesi gerektiğini nereden biliyor? ödeme?"

Irene'in sabıka fotoğrafını asmış.

"Çünkü Pauley ona söylüyor," diye tamamladı fotoğrafı, kadının sert ve yorgun gözlerini inceleyerek. "Pauley ona olayın nasıl geliştiğini anlatıyor, en azından kendi bakış açısından. Ya da nasıl olmasını istediğini. "Evet, ben yürürken annenin tüm suçu üstlenmesine izin verdim" olamaz. Hayır, bu olamaz."

O daireler çizip konuşurken Roarke kalçasını masasının köşesine yasladı. Onun çalışmasını izlemek hoşuna gidiyordu, yeniden yaratmasını, kazmasını izlemek.

"Ne tür bir adam çocuğunun annesinin darbe almasına izin verir? Nasıl geri çekilirsin, sen yürürken onun düşmesine izin verirsin?"

Aklına Risso Banks geldi. "Bu adama baktım, onu kontrol etmek zorundaydım. Genç bir adam. Ağabeyi onu bağımlı yapmış, seks oyununa sokmuş, sonra da baskın olunca çocuğu bırakıp kendini kurtarmaya çalışmış. Ağabeyini de böyle hatırlıyor, onu terk edip kendi kızı kurtarmaya çalışmış."

"Darrin Pauley hatırlamak için çok genç olurdu." "Evet." Eve

başını salladı. "Evet, böylece Vance Pauley nasıl isterse. Birlikte çalıştılar, buna şüphe yok, ama tek başına aşağı iniyor. Oğluna bu şekilde davranmasına izin veremez, yoksa korkak ve kullanıcı olur. MacMasters korkutuldu Onu mu? Bu oyunu oynayabilirsin, her zaman polislerin

sana kazık attığını oynayabilirsin. Ve hala . . ."

"Yirmi yıl sonra bir polisin çocuğuna tecavüz edip öldürmesine karşılık bir buçuk yıl hapis mi?" Roarke panosundaki fotoğraflara, aradaki keskin farklara baktı.

"Çok dengesiz."

"Semboller. Mira her şeyin sembolik olduğunu söyledi. Yani daha fazlası var, olmak zorunda. Serbest bırakılmasıyla ölümü arasında bir şey, Pauley'in işaret edebileceği bir şey? Tutuklanmasıyla ilgili, ölümüne yol açan bir şey mi?"

Saçlarını karıştırdı, kendini Darrin Pauley'nin yerine koymaya çalıştı. "Eğer Darrin Vinnie'ye ne zaman öldüğü konusunda doğruyu söylediye -ki bu konuda neden yalan söylesin- tutuklanmasından yaklaşık iki yıl, serbest bırakılmasından yaklaşık altı ay sonraydı. Ne oldu da o altı ay boyunca? Onu ölü bulmalıyım, bulmam gereken şey bu ve oradan geriye doğru takip etmeliyim."

"Artık onun hakkında çok daha fazla veriye sahipsiniz. Halihazırda yaptığınız araştırmayı kolaylaştırabilirsiniz."

"Aynen öyle."

"İzin verin. Boğma ve boğulma yoluyla tecavüz ve cinayete kurban giden kadınların arama sonuçlarına bilgisayar erişimi ve DOD 2041 ile düzeltme. Baş harfleri I, S olan kurbanlar."

Onaylandı . . .

"Bilgisayar," diye ekledi Eve, "kurbanın yaşını yirmi ile yirmi sekiz arasında ve en az bir çocuk doğurmuş olarak giriyor."

"Haklısın," diye yorumladı Roarke.

Ona gülümsemek zorunda kaldı. "Bir sivile göre iyi iş çıkardın."

Onaylandı . . . Dosyaya erişildi, arama başlatıldı.
Çalışıyor . . .

Roarke mutfağa doğru döndüğünde, "Hayır," dedi. "Artık kahve yok, bu saatte olmaz. Asla uyuyamayacaksın. Ve bu araştırmayla elde etmeyi umduğun cevaplar hayati önem taşısa da, bu gece adamını yakalamana yardımcı olmayacaklar."

Kahveyi istemesine rağmen tartışmak zordu. Ellerini ceplerine soktu. Ona cevap verebilecek tek şey bilgisayar değildi. "Başka bir kimliği olmalı, bir tane kullanıyor olmalı. Neden patlamıyor? Neden sadece Darrin Pauley'i bulabiliyoruz?"

"Saç ve göz renginizi, hatta cilt tonunuzu, bazı özelliklerinizi değiştirin. Hepsi tamamen yasal ve hatta modaaya uygun. Deena ile kullandığı öğrenci kimliği ve Darrin Pauley kimliği için aynı temel görünümü kullanmayı seçmiş olsa da, muhtemelen yarım düzine daha var, bir aramayı atlatacak kadar çeşitlilikte. Daha fazla saç ya da daha az saç, farklı renk tonları ve melez ırktan olduğunu belli etmeyen bazı özellik değişiklikleri. Ve Biraz beceri ve biraz para ile bir kimliği tamamen şebekeden uzak tutmak çok kolaydır."

"Eğer çalışırsa, geçebilecek ve gridda yer alabilecek bir aracı olmalı. En azından başlangıçta. İşe almadan önce hızlı bir geçmiş kontrolü yapmak rutindir."

"Kimin işe aldığına bağlı, ama evet, çoğu rutin. Ama aynı şekilde devam etmek zorunda değilsiniz. İşe alındıktan sonra, bir çalışanın kimliği ne sıklıkla şebekeden geçirilir? Özellikle de, sizin de teorize ettiğiniz gibi, beladan uzak duruyor ve sabit kalıyorsa."

"Yani Columbia'da geçirdiği zaman için bir görünüm kullanıyor, muhtemelen Deena'ya yaklaşımı için başka bir görünüm kullanıyor ve belki de başka türlü

değiştiriyor. Farklı hedefler için farklı görünümler ve kişilikler. Mavis de zamanında böyle çalışmıştı."

Kahve içmek için can atıyordu ama başparmaklarını ön ceplerine soktu ve işine odaklandı. "Mira'nın profiline göre yalnız yaşıyor. Belki öyle, belki. Ama belki de hâlâ babasına bağlıdır. Böyle bir ortaklık görevi sürekli pekiştirir, değil mi? Ve bu kontrolü, sabrı korumasına yardımcı olur, çünkü her zaman
Bu konuda konuşabileceği, başarısını paylaşabileceği, övünebileceği biri olmalı."

"Ona destek olacak biri," diye ekledi Roarke. "Ayak işlerine, araştırmaya ve gelire yardımcı olacak biri."

"Belki de hiç çalışmıyor, gelir kaynağı dolandırıcılık. Bu işte iyiler ve bu ona nasıl uyum sağlayacağını, nasıl geçineceğini öğretiyor. Bu profile uyuyor."

Görev tamamlandı, bilgisayar duyurdu. Aramadan bir sonuç çıktı. Ekran?

"Birinci duvar ekranında," diye emretti Eve. "Illya Schooner, yirmi beş yaşında, Kuzey Dakota doğumlu, anne babası ölmüş, kardeşi yok."

"Herhangi bir aileyi elerseniz daha kolay olur, çünkü onların verilerinin oluşturulması gerekir."

"Evet, evet, ama çocuğun kaydı var. Bu kez David Pruitt ve Val Pruitt'i çocuğun babası olarak kocası ve en yakın akrabası olarak listeliyor. Irene Schultz olarak çekilen kimlik ve sabıka fotoğraflarından farklı görünüyor. Daha uzun saçlar, daha açık renk saçlar, kıvrıkcık, göz renginde değişiklik, daha dolgun dudaklar, daha keskin yanaklar, ben üst dudağının yanında. Yaşından bir yıl eksilmiş, boynu daha uzun, kaşları daha kalın ve daha yüksek."

"Kişi daha kalıcı yüz ayarlamalarıyla uğraşmak istemiyorsa, bunların çoğu bazı e-tweaking işlemleriyle yapılabilir. Kim gerçekten fark eder ki bazı ince

farklılıklar, bir polis dışında? Ve bunların çoğu kaprislere dayanıyor. Saçını değiştirdi, mavi yerine yeşil göz istedi."

"2041 yılının Mayıs ayında, o sırada adresinin bulunduğu Chicago'da bu yüzle ya da buna yakın bir yüzle öldü. Boğarak tecavüz-cinayet. Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Dava dosyasına ve müfettişe ihtiyacım var."

"Eve, Chicago Polisi'ni on dokuz yıl önceki bir cinayetin dosyasını aramaya zorlamak için artık çok geç. Sabah daha şanslı olursun."

"IRCCA aracılığıyla artık bazı veriler elde edebilirim. Ve . . . Bilgisayar, David Pruitt'i ara, DOB 6 Ekim 2037, anne Schooner, Illya, baba Pruitt, Val. Val Pruitt için ikinci arama, aynı veriler."

Teşekkür ederiz. Çalışıyor . . .

"Veritabanında olmayacaklar."

"Hayır, ama bunu teyit etmek istiyorum. Bir noktada, bir kimliği tekrarlamaları gerekmez mi? Onca zaman, zahmet ve masraf yaptınız. Neden güncellemiyorsunuz? Yeniden kullanın."

"Mükemmel bir nokta."

"Bu arada IRCCA'yı arayabilir ve dava dosyası için resmi bir talepte bulunabilirim."

"Tamam o zaman, ama bu gecelik bu kadar yeter."

Kahveyle muhtemelen bir, belki de iki saat daha dayanabilirdi. Ve o dinlenirken yapılabilecek verilere erişmekten biraz daha fazlasını yapıyor olacaktı.

"Bunun gibi küçük varyasyonlar için bir arama ayarlamak ne kadar zor olabilir ki?" Inga'nın kimlik fotoğrafını getirdi, ekranı bölmek. "Beş yıllık bir yaş aralığını da eklersek, baş harfler."

"Kurmak, yeterince kolay. Peki ya sonuçlar? Her yerde olacaklar. Yirmili yaşlarının başında ya da ortasında, baş harfleri belli, yüz hatları biraz farklı, çok çekici bir kadın. Dünyada bu temel tanıma uyan kaç kişi olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

"ABD'ye bağlı kal. Ve ben onu düşünüyorum. Darrin/David/Damien."

"Ve hala."

"Ben sonuçları inceleyeceğim. Senin tek yapman gereken onları almak."

"Ben ayarlarım, sonra yatmaya gideriz."

"Anlaştık."

Saat beşi biraz geçe, mübarek kahve kokusuyla uyandı. Tek gözünü açtığına Roarke'ın AutoChef'in yanında uzun bir kupa yudumladığını ve onu izlediğini gördü.

"Zamanlamanın işe yaradığını düşündüm," dedi ikinci bir kupayı kaldırıp ona getirirken.

"Teşekkürler. Bugünkü dünya ekonomik hakimiyeti arayışına başladınız mı?"

"Saat altıya kadar planlanmamıştı. bugünün hakikat, adalet ve eşek arayışına başlayacağınız zaman-

tekmeliyor."

"Kulağa doğru geliyor. İçimde iyi bir his var. Ne ile Elimizde ne varsa, bugün onu yakalayabiliriz. Onu buraya getirecek kadarını bir araya getirebilirim. EDD bana eve girerkenki görüntüsünü getirirse, daha fazlasını bulurum. Sebep, araç, fırsat. Hepsi orada. Tesadüfi ama güçlü."

"İyimser polisleri severim."

Duş aldıktan, giyindikten, ikinci bir fincan kahve içtikten ve bir waffle yedikten sonra kendini daha iyi hissetti.

Ofisinde, Chicago Polisi'nde gece vardiyasında olan birinin iyi bir şey yapmaya karar verdiğini umarak gelenleri kontrol etti. Şansının yaver gitmediğini fark etti, ama yakında bunu tekrar zorlayacaktı. Roarke'ın kendi isteği üzerine yaptığı araştırmanın sonuçlarını kontrol etti ve iyimserliğinin birkaç kademe düştüğünü hissetti.

"Üç yüz otuz üç bin olasılık mı? Kahretsin." Adamın güncel bir New York adresi ekleyerek ikinci bir arama yaptığını fark etti. Bu da on üç binden biraz daha fazlasına indiriyordu.

Ve bu sonuçları güvenlik sistemini satın alan insanlarla karşılaştırdı. Adamın bir polis gibi düşündüğüne karar verdi, sonuç kaz yumurtası çıksa bile.

Başka bir bakış açısı, bu olasılıkları azaltmanın başka bir yolu olmalıydı. Geri planda kalmaya karar verdi. raporlarını güncelledi ve brifing için hazırlandı.

Bu, bir saatinin çoğunu aldı ve önceki iyimserliğinin çoğunu geri getirdi. Saat yediden hemen önce Whitney'le temasa geçti.

"Komutan, size güncellenmiş bir rapor gönderdim."

"Evet, şimdi geliyor. Vurgula."

Ayağa kalkma, oral seks yaparken tercih ettiği gibi ayakta durma isteğini bastırarak öyle yaptı.

"Sağlam bir davanın yapı taşlarını dizdiğimizi ve şüpheliyi arama çalışmalarımızı geliştirdiğimizi hissediyorum" diye devam etti. Yüzbaşı MacMasters'ın Irene Schultz'un tutuklanması, sorgulanması ve cezalandırılmasıyla ilgili daha fazla ayrıntı ve bilgi verebileceğine ve bunun da Darrin Pauley'i yakalamamıza yardımcı olacağına inanıyorum."

"Ekibinize ne zaman bilgi veriyorsunuz?"

"şimdi geliyorlar efendim." Peabody, McNab ve Jamie gevezelik ederek içeri girdiklerinde sessiz olmalarını işaret etti.

"Kaptan dokuzda ofisimde olacak. O kabul etti öğlen medyaya kısa bir açıklama yapacak. Bizim de aynı şeyi yapmamız ve onun yanında durmamız gerekecek. O soru almayacak ama siz alacaksınız. Beş dakika sürecek."

Saçmalık. Berbat. Kahretsin, diye düşündü. "Evet, efendim."

"Ekibinizi bilgilendirin, Teğmen. Buradan Chicago'yla irtibata geçeceğim, onlara ihtiyacınız olan bilgileri vereceğim."

"Teşekkür ederim Komutan."

Summerset uzun bir büfe masası getirdiğinde ve Trueheart kapıdan içeri girdiğinde konuşmayı bitirdi diğer ucunu iterek.

"Tanrım, kimse yemekten başka bir şey düşünmüyor mu?" diye sordu.

"Beden düzgün olduğunda düşünme genellikle daha nettir katıldı." Summerset izdihamın önünden ustalıkla çekildi. Eve onun bakışlarının cinayet panosuna yöneldiğini gördü ve Deena'nın olay yeri fotoğraflarına takılıp kaldığını biliyordu. Tekrar Eve'e baktı. "Hepinize en temiz düşünceleri diliyorum."

O odadan çıktığında, kadın ayağa kalktı ve kahve aldı. "Sakin olun millet. Bu bir brifing, yüzünüzü doldurma yarışması değil. Ekranları açın," diye emretti. "Şüphelimiz bu," diye başladı. "Darrin Pauley doğumlu, yirmi üç yaşında. Hakkında bildiklerimiz ya da bildiğimize inandıklarımız bunlar."

Şüpheliden babası olduğuna inanılan adama ve oradan da annesi olan kadına geçti.

"Kilidin anahtarı o," dedi Eve. "Whitney, onun cinayetiyle ilgili dosyalar için Chicago'ya gece boyunca yaptığım talebi ve bu davadaki birincil ve diğer müfettişlerle doğrudan konuşma talebimi güçlendiriyor."

"Medya raporlarını bulabilirim," diye önerdi Jamie. "Şey gibi, Yirmi yıl önceydi ama cinayetle ilgili medyada çıkan haberleri bulabildim."

"Pekâlâ. IRCCA'nın verilerine göre, muhtemelen birden fazla kişi tarafından defalarca tecavüze uğramış ve sodomize edilmiş. Saldırgan. Bağlı değildi, bu da neden suç gibi görünmediğini açıklıyor. Kurbanımızdan daha şiddetli bir şekilde dövülmüştü ve ayrıca yasadışı kullanım belirtileri gösteriyordu."

Deena MacMasters ve Illya Schooner cinayetleri arasındaki benzerlikleri not ettiği tahtayı işaret etti. "Kanıtlar, olay yerinde bulunan bir yastıkla kısmen boğulduğunu ve çarşaflarla boğulduğunu gösteriyor. Hizmetçi servisi tarafından orta düzey bir LC flop'ta bulunmuş ve rapora göre sekiz yıldır ölüymüş."

Saatlerce. Hiçbir tanık ortaya çıkmadı, hiçbiri Görüşülen kişi polise önemli bir bilgi vermedi." "Şok ve şaşkınlık," diye mırıldandı Baxter.

"Kadın lisanslı bir refakatçi değildi," diye devam etti Eve. "Ancak, Victor Patterson kendisiyle yapılan görüşmede bazı ailevi sıkıntılar yaşadıklarını, çünkü kadının giderek artan uyuşturucu sorununu finanse etmek için fahişelik yapmaya başladığını söyledi. Söz konusu zaman için mazereti vardı."

"Yaptırabilirdi," diye tahmin yürüttü Baxter. "Eğer kız hurdaya çıksaydı, oyun için bir yük olsaydı, belki de ondan kurtulmak istedim."

"Mümkün ama pek olası değil. Arka plana bakın." Adamın dosyasını ekrana getirdi. "Hapisten çıkana ve onunla kaçana kadar suç, suç, sorun, sorun. Sonra hiçbir şey yok. O zamandan beri yüzeyin altında geziniyor. Peki ya onun hakkında? Hiçbir şey, dolandırıcılık suçunu üstlenmeden önce hiçbir şey. Hapishanede bu kadar zeki mi oldu? Benim parama göre beyin oydu, zeki olan oydu. Ama hapse girince bir şeyler değişti. Sıra geldi. Peabody, Rikers'ta kaldığı süreyle ilgili bilgi topla, onu hatırlayan birini bul."

"Yapabilirim. Belki de sadece zamanın kendisiydi," diye önerdi Peabody. "Dediğin gibi, daha önce hiçbir şeyi yoktu. Bir kuş kadar özgürdü, her şeyi kendi bildiği gibi yapıyordu. Sonra bam, bir buçuk yıl boyunca bir kafesin içinde."

"Onu üzdü," diye düşündü Eve. "Güvenini sarstı. Ve eğer dışarıda kaçaklardan hoşlanmaya başladıysa, bu onu içeride de besleyebilirdi. Genişletilmiş, sömürülmüş."

"Dışarı çıkarken olduğu gibi aynı kişi değil. içeri." Peabody sabıka fotoğrafını inceledi. "Oldukça sert görünüyor

içeri girerken."

"Evet, öyle. Vinnie Pauley'nin birkaç yıl önce hatırladığı güzel, canlı tip değil."

"Yanlış adam." Trueheart tüm gözler ona çevrildiğinde gözlerini kırptırdı. "Demek istediğim, Pauley'e uzun süre maruz kalan yanlış adam. Onun etkisi belki de Pauley'nin düşüşünü başlattı."

"Uyabilir. Zamanlama, değişiklikler. Bildiğimiz kadarıyla," diye ekledi Eve, "Inga Vinnie Pauley'nin bildiği ile Chicago'da bir seks fiyaskosunda kötü bir şekilde ölen Illya, büyük bir kayma oldu. Görünüşe göre bunun bir kısmında ve sonraki yıllarda Vance Pauley'nin Darrin Pauley üzerinde etkisi vardı. Kurbanın evindeki güvenlik görüntülerine ne dersiniz?"

"Ben hallederim." McNab ayağa kalktı, bir disk tuttu. "Fişe taksam olur mu?"

"Devam et."

Masasına gitti. "Ekran, ekran üç. Daha belirgin olduğunu görebilirsiniz," diye başladı.

"Yapabilir miyim?"

"Yavaş. Rutin bir temizlik ve geliştirme gibi değil ve bu hızda çalışamaz. Yakalamayı ve kilitlemeyi başardık görüntü, ama ciddi şekilde bozulmuş. Piksellerin her seviyede, her adımda onarılması gerekiyor. Feeney ve ben dün gece üzerinde çalıştığımız aynı prosedürü kullanarak iki tane daha yakaladık ve kilitledik. Ve onları da işleme aldık. Sanırım bulabileceklerimizin hepsi bu kadar."

Feeney, "Süreci hızlandırmak için bir yol üzerinde çalışacağız," diye ekledi. "Üzerinde çalışıyoruz ama söz vermiyorum."

"Saat dokuzda Whitney ve MacMasters ile buluşacağım. MacMasters'ın Irene Schultz'un tutuklanmasıyla ilgili hatıralarını ve sahip olabileceği diğer verileri incelemeyi umuyor. Peabody Ayakkabı/gardırop açısını takip edin. Baxter ve Trueheart robot resimle birlikte olay yeri çevresini tekrar tarayacaklar. Öğlen MacMasters medyaya bir açıklama yapacak, ben de kısa bir süre soru alacağım. Başka bir arama başlattım, şu anki sonuçlar on üç binin üzerinde. mümkün."

Kadın bunu açıkladığında Trueheart boğazını temizledi. "Belki de güvenlik sistemi onlara aitse, babası satın almıştır. Kullanılmış takma adlarından biri."

"İyi fikir. Bunu çalıştırın. Saat 16:00'da Merkez'de brifing vereceğiz, o sırada ben de anma törenine katılacak diğer ekip üyelerini seçmiş olacağım. Yarın 07:00'de -eğer o zamana kadar bu piçi yakalayamazsak- tam takım olarak tekrar brifing alacağız. şimdi oraya git ve o piçi bul. Baxter, bir dakika."

Mutfağa gitti, elinde bir çantayla geri geldi ve çantayı adama fırlattı.

İçeri baktığında yüzü güneş gibi parlıyordu. "Vay anasını, Alabama barbekümüz varmış. Bu kadını seviyorum."

"Sevgini Roarke'a sakla. O halletti. Dışarı çıkın. Peabody, benimle gel."

Peabody evden çıkıp arabaya binene kadar bekledi ve Eve kapılara doğru hızla ilerledi. "Tamam, derin bir araştırma modunda olduğumuzu biliyorum ve önce çekiştirip sonra birbirine bağlayacağımız pek çok ipucumuz var. Ama herkesin kendi özel konusu ya da konuları var. En kısa zamanda tüm perakende satış noktalarında olacağım."

"Ve?"

"Bu yüzden, düğün hakkında konuşmak için birkaç dakikanızı ayırabileceğimizi düşündüm."

"Louise'in bu konuyla bir ilgisi var. Biliyorum çünkü yanına gittim ve onunla bu konuyu konuştum. Bu görevi ben yaptım."

"Gerçekten de öyle, hatta daha fazlası. Beni tamamen bilgilendirdi," dedi Peabody gözlerinde mutlu bir parıltıyla. "Onu kalmaya davet etmek Cuma gecesi, geri kalanımız da senin için çok heyecanlıydı, Dallas."

"Bir zayıflık anıydı." Eve şehir merkezine doğru ilerlerken pişman olmaması için dua ediyordu. "Tam olarak 'geri kalanı' nedir?"

"Bilirsin, her zamanki gibi. Ben, Mavis, Nadine, Trina. Belki Reo da gelebilirse," diye ekledi APA'yı düşünerek. "Ve Trina başka bir danışman getirecek, böylece hepimiz güzelleşeceğiz. Ama en iyi tarafı, hepimiz Louise için orada olacağız. Onunla birlikte. Acaba onun için bir tür gelin odası hazırlayabilir miyiz?"

"Bu da ne demek oluyor? Çimenlikte kamp yapmasına izin vermeyeceğim. Bir odası olacak. Bir süit. Her neyse."

"Evet, evet, ama gelin gibi bir şey yapabilir miyiz? Çiçekler, şampanya, mumlar - kuzenimin yaptığı gerçekten rahatlatıcı mumlar var - kız yemekleri, müzik. Ortamı hazırlayın."

Eve bir an için hiçbir şey söylemedi. "Bunu düşünmeliydim, değil mi?"

"Hayır. Ben bunun için buradayım. Her şey magazin olacak ve bu onun için sadece bir bonus turu."

"Her şey yolunda. Her şey yolunda."

"Tamam! Yapabileceğimizi düşünmüştüm-"

"Hayır, o birkaç dakikaydı. Jenkinson ve Reineke'nin anma törenine katılmasını istiyorum. Detayları öğrendiklerinden emin olun.

brifinglerin yeri ve zamanı. MacMasters'tan bu görev için de iki dedektifini önermesini isteyeceğim. Ve en az yarısı MacMasters'ın bölümünden olmak üzere yarım düzine üniforma isteyeceğiz."

"MacMasters'ın bölümünden polisleri almak iyi bir hamle."

"Gelebilecek her polis zaten orada olacaktır. O yerin korunmasını istiyorum ama şüpheliyi de sıkı takip etmeliyiz. Yüzünü tanıyan ne kadar çok polis olursa, içlerinden birinin onu yakalama, ihbar etme ya da korkutma ihtimali o kadar yüksek olur."

"Buranın saygılarını sunmak için gelen polislerle dolu olacağını biliyor olmalı. Bu onu yine de korkutabilir."

"Hiç sanmıyorum." Eve bir maksibüs ile bir Hızlı Taksi arasındaki boşluktan geçerek ilerledi. "Hoşuna gidecektir. Bu fikir hoşuna gidecek. içeri girebilmek. Göze bir iğne daha. Bildiği kadarıyla elimizde hiçbir şey yok."

"Bugünkü basın toplantısından sonra ..."

"Hâlâ elimizde bir şey olmadığını düşünecek." Eve bundan emin olmak niyetindeydi.

Cinayet masasına girdiği anda Eve çörek kokusu aldı. Ve düşündü: Nadine.

Bekleme salonundaki dedektiflere ve üniformalılara uzun ve sert bir bakış attıktan sonra ofisine doğru yürüdü. Beklediği gibi, yıldız muhabir ziyaretçi koltuğunda oturuyordu. Nadine, Eve'in kendi AutoChef'inden aldığına şüphe olmayan kahvesini yudumluyordu. Eve'e eğlenen yeşil gözleriyle dalgalanan bir bakış fırlattı ve her zaman kameraya hazır olan sarı saçlarını kabarttı.

"Saat neredeyse dokuz," dedi Nadine, "giriş yapman için geç bir saat."

"Seni kovmam için çok geç değil."

"Hadi ama Dallas, MacMasters hikayesinden vazgeçtim." Eğlence azaldı. "Bunu saygılı bir şekilde rapor ettim ve departman irtibat görevlisinin ifadelerine sadık kaldım. MacMasters'ı tanıyorum. Suç mahallinde çalışıyorum. Pek çok nedenden ötürü bu dosyayı çabucak kapatabileceğinizi umuyordum. Bu gerçekleşmiyor."

Eve kendine kahve almak için bir adım attı. "Öğlen için planlanmış bir medya konferansı var."

"Farkındayım ve orada olacağım. Bana bir fırsat ver."

"Bunu yapamam. Yapamam ve yapmayacağım," diye ekledi Nadine konuşmadan.

"Sende bir şey var. Seni tanıyorum ve sende bir şey." Gözlerini kısan Nadine, Eve'e doğru bir parmak salladı. "Elinizde bir şüpheli var mı? Bir tutuklama yapmaya ne kadar yakınsınız?"

"Ve beni bunların hiçbirine cevap vermeyeceğimi bilecek kadar iyi tanıyorsun."

"Kayıt dışı." Nadine kayıt cihazı olmadığını belirtmek için ellerini kaldırdı. "Yardımcı olabilirim."

Geçmişte yapmıştı, buna şüphe yok. Ama burada, diye düşündü Eve, bu yapılamazdı.

"Hayır diyeceksin. Bunu yapmadan önce sana şunu söylememe izin ver: Benim yaptığım gibi suç mahallinde çalıştığında, polislerin nasıl çalıştığını görürsün - iyiyi, kötüyü, kayıtsızı.

Yaptığınız işi yapmanın ne demek olduğunu görüyorsunuz. Şimdi bu çocuk, bu polisin çocuğu bu şekilde öldürölüyor ve bu neredeyse Dedektif Coltraine'in cinayetinin hemen ardından geliyor. Bu çok zor.

Bundan uzak dur. Tarafsız olabilirim Dallas, çünkü bu benim işim. Ama bu önemli."

Eve kahvesini düşündü. "Belki programınızda üst düzey güvenlik sistemleriyle ilgili bir bölüm yapmak istersiniz."

"Bu garip değil mi? Ben de tam bu konuda bir bölüm yapmayı düşünüyordum. Şimdi! Üst düzey ev güvenlik sistemlerinde."

"Ürkütücü." Eve kalçasını eğdi, içerken bir elini cebine soktu. "Pek çok uzman Arayüz Toplam Ev'i hissediyor 5500 en iyilerinden biri, eğer karşılayabilirsiniz. Bir polis olarak merak ediyorum: İnsanlar güvende olmak istedikleri için mi yoksa saklayacak bir şeyleri olduğu için mi böyle bir şeye para ödüyorlar?"

Nadine yavaşça, kedi gibi gülümsedi. "Bu ilginç bir bakış açısı."

"Olabilir. Biliyorsun, New York'ta binlerce insan bu sistemi satın aldı ve düzenli güncellemeler için para ödüyor. bakım-Güvenlik Plus büyük ve güvenilir bir hizmet acentesidir. Muhtemelen çoğu yasalara uyan dikkatli tiplerdir. Yine de sadece bir kişi yeter."

"Yasalara uymak dışındaki nedenlerle satın alan birini bulmak zor olacaktır."

"Uzun ve sıkıcı bir süreç," diye kolayca kabul etti Eve.
"Diyelim ki belli baş harfleri olan müşterileri kontrol etmeye karar verdiniz. D.P. ya da V.P. gibi... Bu biraz daha daraltabilirdi ama yine de yüzlerce kişiyi gözden geçirmeniz gerekebilirdi."

"Doğru, ancak muhabirler ve araştırma ekipleri sıkıcı olanın içinden geçmek için yaratılmışlardır."

"Evet. Polisler bu konuda bir şey bilmez." Eve ince ince gülümsedi. "Git buradan, Nadine. Bir toplantım var."

"Öğlen görüşürüz." Nadine ayağa kalktı ve kapıya doğru ilerledi. "Ben de yaklaşan düğün şenliklerini dört gözle bekliyorum, Pijama partisi de dahil." "Kapa

çeneni."

Nadine gülerek dışarı çıktı ve kahvesini bitiren Eve en azından bu olasılıkları azaltmanın bir yolunu bulduğunu düşündü.

Bölüm 16

Eve, Whitney'nin ofisine girdiğinde iki adamı da ayakta buldu.

MacMasters hala solgun görünüyordu ve yüzünde çizgiler vardı.

Son karşılaşmalarında bile orada olmayan gözlerinin ve ağzının etrafını derinlemesine kazdı, daha düz görünüyordu, diye düşündü.

Ve gözlerindeki soğuk, sert bakış ona hazır olduğunu söylüyordu.

Eve, "Dedektif Peabody bazı görevlerle ilgileniyor ve bir ipucunun peşine düşmek üzere," diye söze başladı. "Bu toplantıya katılmaktansa bu konuyla ilgilenmesinin daha iyi olacağını düşündüm."

"Jack bana senin . . . Komutan bana eski bir davamla bağlantılı olası bir ipucunuz olduğunu söyledi."

"Ben biliyorum. Dedektif Yancy'nin iki tanıktan oluşturduğu robot resimle görüntü eşleştirmesi yaparak bir kişinin kimliğini tespit edebildik. Darrin Pauley olarak tanımlandı, ikametgahı Alabama'da görünüyor."

"Alabama."

"Yüzbaşı, bu kimliğin sahte olduğuna ve bu kişinin dolandırıcılık, siber suçlar ve kimlik hırsızlığı. Bu kimlikte şahsın babası olarak görünen Vincent Pauley ile görüştüm."

Kısa bir süre gözden geçirdi, MacMasters'ın isimleri, detayları ve davayı saptamak için çabalamasını izledi.

"Yirmi yıl önce mi?"

"Yirmi bir yıl olduğuna inanıyorum. Soruşturmayla ilgili tüm verilere ve olaya karışan kişilere ulaşıyoruz. Tasma sizde, Yüzbaşı. Frisco adında bir dedektifle çalışmışsınız, "Altı yıl sonra sıraya girdi."

"Frisco beni eğitti. İyi bir adamdı, sağlam bir polisti."

"Dosyanın bir kopyası bende var. Ona bakmak hafızanızı canlandırabilir."

Whitney ona "Benim masamı kullan" dedi ve diski taktı. Eve teklif etti. "Bu arada, Teğmen." Ona birkaç adım ötesini işaret etti. "Bu sabah Illya Schooner cinayetiyle ilgili dosyayı alacaksınız. Emekli Teğmen Pulliti bu soruşturmanın başındaydı. Sizinle temasa geçecek. Irene Schultz'un hapsedildiği sırada hücre bloğunda gardiyan olarak görev yapan Kim Sung'un adı ve iletişim bilgileri bende var."

"Teşekkür ederim efendim. Bu bilgi yardımcı olacaktır." "Birkaç numara hatırlıyorum."

"Bunu biliyorum," diye mırıldandı MacMasters. "Bunu hatırlıyorum. Hâlâ üniformalıydım ve henüz dedektiflik sınavına girmemiştim. Frisco bu işi benim üstlenmeme izin verdi. Bizim çakallardan birinden dolandırıcılık yapan bir kadınla ilgili ihbar aldık. Müşterinin kimliğini ve kredi kartını kopyalıyordu. Sonra bir bakıyordu ki, sahte harcamalar yapılmış ya da banka hesabından birkaç bin dolar eksilmiş. Pek çok kişi bunu bildirmiyor, özellikle de evliyse, bir ilişkisi varsa ya da kaybedecek daha fazla şeyi varsa."

MacMasters ekranı inceledi ve yavaşça başını salladı. "Evet, bunu hatırlıyorum. Onu hatırlıyorum. Görünüşe göre, gürültü yapması en az muhtemel tipleri hedef alıyordu. Ama o

Gelincik'in kardeşini dolandırdı ve o da bize getirdi. Frisco ve ben bir tuzak kurduk. Ben hedef kılığına girdim ve onun çalıştığı bilinen bölgede trol yaptık."

MacMasters sustuğunda Eve, "Ve ısırđı," diye sordu.

"Üzgünüm, beni geçmişe götürüyor. Deena doğmadan önce, Carol ve ben yeni başladığımızda, Frisco hayattayken. Sert bir piti. Özür dilerim," diye tekrarladı kendini toparlayarak. "Evet, ikinci gece ısırđı. Temiz ve basitti. Onu ehliyetsiz fahişelik yapmaktan yakaladık, üzerinde yasa dışı kişiler ve bir klonlayıcı bulduk."

Gözleri sanki yirmi yıl öncesini net bir şekilde görmeye çalışıyormuş gibi kısıldı. "Evet, o küçük klonlayıcı. Kaygandı, onu da hatırlıyorum. Neredeyse avuç içi büyüklüğündeydi. Yirmi yıl öncesine göre oldukça kaygandı. Üzerinde benim kimliğim de vardı. Kaldırdığını hiç hissetmemiştim. Kafası iyiydi ve cebime koyduğum sivil kimliğimi ben hissetmeden, beklememe rağmen çekip aldı."

"Kullanıyor muydu?" Eve sordu.

"Evet. Uzun süredir sokakta olan biri gibi görünmüyordu ama kafası iyiydi. Üzerinde ups ve Exotica vardı ve ikisi de sistemindeydi. Belki de izlerle seks yapmak için onlara ihtiyacı vardı."

"Nasıl oynadı?" Eve ona sordu. "Takas etmeye mi çalıştı, anlaşmaya mı çalıştı, orospuluk mu yaptı, ağıladı mı?"

"Hayır, her zamankinden değil. O -benim izlenimim Hatırladığım kadarıyla sarsılmış ve biraz korkmuş görünüyordu. Hatırladığım bu ve hemen aranmak istiyordu. Notlarda bunu görebilirsiniz. Bir şey söylemedi. telefon edene kadar hiçbir şey hakkında konuşmadı. Ama o

tahmin ettiğimiz gibi bir avukat çağırmadı. O zaman ağladı. Bu doğru," diye mırıldandı. "Görüşme sırasında ağlamaya başladı. Onu camdan görebiliyordum, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu ve hissettim ki ..."

"Devam et," dedi Eve.

"Önemli değil, alakası yok. Onun için üzüldüğümü hatırlıyorum, orada oturmuş ağlıyordu, çok yorgun ve yenilmiş görünüyordu. Sanırım Frisco'ya buna benzer bir şey söyledim ve o da bana sertleşmemi söyledi. Daha renkli bir dille."

MacMasters belli belirsiz gülümsedi. "Sert biri olabilir. Beklemede kaldık ve işini bitirdiğinde mahkeme tarafından atanmasını istedi."

"Patterson'ın yanından geçen adamı görmeye gittiniz."

"Avukatla konuşana kadar konuşmadı ve o sırada geç olmuştu, gece yarısıydı, bu yüzden sabaha kadar onunla görüşebileceğimizi düşündük. Ve kocası olarak listelenen bu adamla çocuğunun babası olarak iletişime geçtiğini düşündük."

"Suç teşkil eden herhangi bir şeyden kurtulmak ya da gizlemek için zamanı olsun diye onunla temasa geçmek."

"Öyle olmalı," diye kabul etti MacMasters. "Adam onun bütün gece ne yaptığını sanıyordu? Briç mi oynuyordu? O tanktayken biz de evine gittik. On saniye içinde yanıldığını anlayabilirdiniz. Yanılıyordu, Patterson. Ama daire temizdi. Kaçak yok, dolandırıcılık kanıtı yok. Çocuk hizmetleri çocuğu aldı, biz de onu sorgulamak için içeri aldık."

"O gece mi?" Eve sordu.

"Evet. Frisco ve ben ikimiz de onu kutuya sokmak, itmek istedik. Ama o masum rolü oynadı ve hiç de öyle davranmadı. Kadının Broad'daki bir batakhane geceleri çalıştığına inandığını iddia etti. Terliyordu," diye ekledi MacMasters arkasına bakarken. "Yüzünden süzülen teri hâlâ görebiliyorum, tıpkı onun gözyaşları gibi. Belki onunla çalışmak için daha fazla zamanımız olsaydı. Ama avukatı bize APA'yı almamızı söyledi, müvekkili anlaşma yapmak istiyordu."

Bir nefes aldı, kafasında hesaplamaya başladı. "Kocasının üzerine gideceğini, onu da işin içine karıştıracağını düşündük. Onu çektik ve kadınla konuşmaya gittik. Kadın itiraf etti."

"Öylece mi?"

"Aynen böyle. Avukatı mutlu değildi, bunu görebiliyordunuz. APA henüz oraya gelmemiştii bile, ama o bunu yapmak istediğinde ısrar etti. Exotica'ya bağımlı olduğunu ve bunun fahişelik yapmasına neden olduğunu iddia etti. Tüm suçlamaları kabul etti.

Klonlayıcıyı karaborsadan aldığını iddia etti. Patterson'ı ele vermedi. APA işin içine girince, kocasını geri çekerse daha iyi bir anlaşma teklif etti. Ama o yapmadı. Ona on sekiz ay verdiler ve adam gitti. Çocuğu ona geri verdiler.

"Frisco 'Bazen balçık kayar' derdi. Bu da o zamanlardan biriydi."

"Ondan korkuyor muydu?"

"Tabii ki hayır." MacMasters yarım bir kahkaha attı. "Onu seviyordu. Her yerindeydi. O orospu çocuğunu seviyordu ve o da bunu biliyordu. Onun suçu üstlenmesine izin verdi. Daha fazla düşündük, ne zaman Frisco ve ben bunu konuştuk, o telefon görüşmesi sırasında, ağlamaya başladığında, piçin onu düşmek."

"Uyuyor," dedi Eve sessizce. "Doğru çalışıyor."

"Bir şeyi kanıtlayamadan, bir dava açmadan da bilebilirsiniz." Yirmi yıl sonra şimdi bile MacMasters'ın yüzünde hayal kırıklığı açıkça görülüyordu. "Onun hakkında dava açtık, davayı kapattık. Cezasını çekti ve bunu hak etti, ama ..."

MacMasters başını salladı. "Kanun böyleydi ama doğru değildi. Özüne kadar değil. Patterson onun tek başına aşağı inmesine izin verdi ve şok olmuş koca rolünü oynadı.

Çaresiz baba. Mali durumlarını inceledik, burada dosyada görebilirsiniz. Hesaplarında iki aylık kiradan fazlası yoktu. Dolandırdığı binlerce dolar nerede?

Gitmek mi? Yasadışı alışkanlıklarına ve kumara gittiğini söyledi ama nerede kumar oynadığını söyleyemedi.

Saçmalıktı. Parayı saklıyorlardı ama o o standdan asla kurtulamadı.

Parayı harcadığı ve onun bu işin bir parçası olmadığı konusunda kararlıydı. Bilmiyordu. Ve adam ona geldi. gözleri yaşlı, küçük çocuğa sarılmış, çocuk annesi için ağlarken hüküm verdi. Bu-

Ayrıldı, yavaşça ayağa kalktı. Hayal kırıklığının yerini, bir polisin pek de yolunda gitmeyen bir davayla ilgili anısı, şok aldı. "Çocuk. Deena'yı öldürdüğünü düşündüğünüz çocuk mu?"

"Evet, bu yönde bir eğilim var."

"Ama Tanrı aşkına, bunu yapar mı, bir zamanlar annesini tutukladığım için masum bir kıza bunu yapar mı? İki yıldan az kaldığı için mi?"

"Irene Schultz, diğer adıyla Illya Schooner, 2041 yılının Mayıs ayında Chicago'da dövüldü, tecavüze uğradı ve boğularak öldürüldü."

Sanki bacakları çözülmüş gibi sandalyeye geri kaydı.

"Patterson?"

"Hayır, mazereti vardı. Dosyanın tamamı bu sabah elime geçecek ve soruşturmayla ilgili olarak birincil yetkiliye ulaşacağım ama o bu konuda net görünüyor."

"Beni nasıl suçlayabilir? Bunun için beni nasıl suçlar ve çocuğumu nasıl öldürür?"

"Size verecek cevabım yok. Yüzbaşı, Pauley Patterson sizi herhangi bir şekilde tehdit etti mi?"

"Hayır, tam tersi. Görünürde tamamen işbirliği yaptı. 'Bir yanlışlık olmalı, lütfen karımı görebilir miyim' rolünü oynadı. Hiç avukat istemedi. Yasadışları, klonları yüzüne vurduğumda şoka girdi, inanmadı, sonra da utandı. Bunu bir senfoni gibi oynadı."

"Onu içeri aldığınızda gecenin bir yarısı olduğunu söylemişsiniz. Ama o oyalamaya çalışmadı, kefaletle serbest bırakılması için savcılığa baskı yapmadı mı?"

"Hayır. Biraz oyalandık, onları beklettik ve beşikte birkaç saat uyuduk. APA zaten sabaha kadar gelmeyecekti. İfadesinde bir fark yaratmadı. Onun için üzüldüm. Lanet olsun, lanet olsun, onun için üzüldüm. Onu korudu ve o da buna izin verdi. Onun için ve o küçük çocuk için üzüldüm. Onun için ağlayan küçük çocuk. Şimdi kızımın öldü."

Bazen, diye düşündü Eve, cevaplara sahip olmak Acıyı. Daha fazla cevap aramak için ofisine indiğinde bile, bunun ağırlığını ensesinde hissetti.

Gelen dosyalar arasında Chicago dosyasını buldu ve okumak için oturdu. Teğmen Pulliti 'link' aracılığıyla kendisiyle temasa geçtiğinde dosyayı ilk kez gözden geçirmişti.

"Bana ulaştığınız için minnettarım, Teğmen."

"Memnuniyetle. Birkaç yıl önce otuz yaşımı doldurmuş olmam Michigan Gölü'nde yelken açacağım anlamına gelmez. Yüzbaşı bunun eski bir cinayetle ilgili olduğunu söyledi. Illya Schooner."

"Bu doğru." Genç yaşta emekli olmuştu, diye düşündü Eve. Altmış beş yaşından fazla olamazdı, simsiyah saçları, berrak kahverengi gözleri vardı. Ya işi yüzünden yılların izi kalmamıştı ya da emekli maaşının bir kısmını yüz bakımı yaptırmak için harcamıştı.

"Tecavüz-cinayet," dedi. "Kurban kadındı, yirmili yaşların ortasındaıdı."

"Hatırlıyorum," diye araya girdi. "O zamanlar Güney Yakası'nda çalışıyordum. Zor günlerdi, Urbanlar'dan henüz dnmemiştim. Korkunç zamanlardı."

"Eminim."

"Onu oldukça iyi alıştırmışlar. Yüzbaşı dosyayı size gönderdiğini söyledi."

"Bu doğru."

"Gördüğünüz gibi, onun üzerinde çalışmışlar. Onu bu kadar kötü hale getirmek biraz zaman aldı."

"Onlar" diyorsunuz. Adli tıp raporlarına göre hem sol hem de sağ elini kullanan bir saldırgan tarafından vurulduğu anlaşılıyor. Ama bu kesin değil."

"O zamanlar Aygırlar iftler halinde çalışırdı."

Eve notlarına doğru ilerledi. "O bölgeye hakim olan çete kaçakları ve seks ticaretini elinde tutuyordu."

"Aygırlar, Güney Yakası'ndaki kaçak göçmenler ve seks ticaretiydi. On yıldan fazla bir süre ellerinde tuttular. İhlal etti. Onlar için bu bir işti. Biri işinizi engellemeye çalışırsa, onu ortadan kaldırırsınız. Sertçe."

"Ama kocasına baktın."

"Evet, biz de çok baktık. Büyük kesmediği sürece Aygırlar için bile fazla görünüyordu. Ve eğer büyük kesiyorsa, kesik neredeydi? Oyun kuralları gereği, önce onu uyarırlardı ya da iyi biriyse belki onlar için çalışması için bir şans verirlerdi."

Pulliti burnunun kenarına dokundu. "Doğru kokmuyordu."

"Kocasını bağlayamadınız mı?"

"Doğru ve sıkı bir şekilde yalan söyledi. Çocuğu evdeymiş. Kadının tecavüze uğradığı sıralarda, çocuk hasta olduğu için yardım istemek üzere bir komşunun kapısını çalıyormuş ve karısı da -söylediğine göre- isteymiş. Komşu doğruladı."

"Evet, anlıyorum."

"Ama doğru kokmuyordu. Kapıları çalıyoruz ve Herkes onun nasıl içine kapandığını, neredeyse hiç yuh demediğini, geceleri çocukla kaldığını, gündüzleri onu dışarı çıkardığını söylüyor kadın uyurken, ya da kendi başına gider. Ama o gece, bir mazerete ihtiyacı olduğu gece, birinin kapısını çalıyor. Çok uygun oldu."

"Sence ona tuzak mı kurdu?"

"Düşündüm, hissettim. O zamanlar Aygırlar bir üyeyi ya da bir iş ortağını işe alırlardı. Dayak ya da toplu tecavüz, seçim senin. Ya dayak yersin ya da sonra da onlara işinizden pay verirsiniz."

Seks ve uyuřturucu, diye dűřűndű. Hızlı para, büyük para. "Sence bunun için onlarla gönűllű olarak mı gitti?"

"Belki, ya da belki onu verdi. Takas yaparlardı, Özellikle de bir kadın. Bana böyle koktuğunu söyleyebilirim, ama bunu gösteren en ufak bir kanıt yoktu. bir şekilde. Bulabildiğim kadarıyla yemek biletiydi, gösterecek pek bir şeyleri yoktu."

"Mali tablolarıda sadece birkaç aylık kira," diye araya girdi Eve. "Büyük miktarlar değil."

"Bu doęru. Elden ağza bir řey deęil ama havyar ve köpűklű řarap da deęil."

"Radarın altında," diye seslendi Eve.

"Öyle de denebilir. Belki de onu Aygırlara teslim etti ve işler kontrolden çıktı. Bilmiyorum ama ona karşı çok patavatsızdı. O nasıl hakkında çizgi ile geliyor Evlilik sorunları yaşıyorlarmış ve kadın kaçaklarla sorun yaşıyormuş. Ama komşular asla kavga ettiklerini duydum. Birlikte dışarı çıktıklarında iyi bir aileye benziyorlardı, sadece kadın biraz yıpranmış görünüyordu."

Onunla konuşurken Eve kendi notlarını aldı, kendi teorilerini oluşturdu.

"Bu adres, kadının, adamın ve çocuğun yaşadığı yer. Nasıl bir mahalleydi?"

"Sağlam bir orta kesim. Çalışan aileler, çok sayıda çocuk. Onların bir Güzel bir binada iyi bir daire. Gösterişli değil ama güzel. Kocası biraz gösterişliydi."

"Öyle mi yaptı?"

"Pahalı bileklik, ayakkabılar. Çocuğun bir sürü son moda oyuncağı vardı. Lüks elektronik eşyaları vardı. Adam e-tamir işinde çalışıyordu, danışmanlık gibi bir şeydi ve kadın da -ona göre- profesyonel bir anneydi. Ama işine neredeyse hiç zaman ayırmıyor ve çocuğun bakımının çoğunu üstleniyordu, Komşulara göre. Ona bilek ünitesini sordum. Karısının doğum günü hediyesi olduğunu söyledi.

Pulliti, "İşin dışındaydı," dedi. "İçgüdülerim hatalı olduğunu söylüyordu ama kanıtlar temiz olduğunu gösteriyordu."

Chicago ona verebileceği her şeyi verdiğiinde Eve arkasına yaslandı, gözlerini kapattı. Çıktı ama temiz çıktı. Bir düzen vardı.

Kadının kendi suçunu üstlenmesine izin verdi - tıpkı kadının kendi kardeşiyle yatmasına, onunla yaşamasına ve çetede müşterilerle ve markalarla birlikte olmasına izin verdiği gibi bölge.

Seks, diye düşündü. Onun seksi dolandırıcılık için kullanmasından hoşlanıyor muydu? Bu da heyecanın bir parçası mıydı?

Kaçaklar ne zaman işin içine girdi? Ne zaman kullanmaya başlamıştı?

MacMasters, işaretleriyle seks yapmak için onlara ihtiyacı olabileceğini söyledi.

Belki de öyledir. Kardeşiyle değil. Bu çarpık bir şekilde akrabalık. Birbirlerine benziyorlardı ve o da bir aile kurma hayaliyle yaşıyordu.

Ayağa kalktı, pencereye doğru yürüdü ve geri döndü. Tahtasına doğru yürüdü ve uzaklaştı.

Hayır, cinayet gecesi tamamen tesadüf eseri bir komşunun kapısını çalmamıştı. Hayatta olmaz. Ama bu sadece polisler için bir kılıf olamazdı. Olamazdı. Onu asla cinayet mahalline koymazlardı.

Gerçi örtbas etmek. Kız tecavüze uğrarken kendi kılıfını koruyordu.

Ona bir şey olacağını biliyordu, kötü bir şey. Polislerin kapıya gelmesini gerektirecek bir şey. Bir anlaşma. Bir tuzak. Bir takas.

Ancak çocuk büyür ve MacMasters'ın peşine düşerek annesine karşı işlenen suçu MacMasters'ın kızına yansıtır. Neden mi? Çünkü MacMasters, annesinin öldürülmesinden iki yıl önce başka bir şehirde tutuklama memuru muydu?

Bu bir sosyopat için bile ne kadar mantıklıydı? Hiç mantıklı değildi.

Durdu, tekrar tahtaya bakmak için döndü. Ancak . . .

"Dallas, bir hat bulmuş olabilirim."

"Hayatındaki en büyük etki kim?" Eve araya girdi. "Yani, kim size ne olduğunuzun, nasıl düşündüğünüzün, neye inandığının temelini verdi dersiniz?"

Peabody bu soru karşısında kaşlarını çattı. "Kendim için düşündüğümü düşünmeyi seviyorum ve hayat tecrübemde çeşitli faktörler var-"

"Saçmalamayı kes."

"Tamam, üste mi? Ailem. Oradaki her Şeye uyduğumdan değil, yoksa bir komnde keçi yetiştiriyor ya da keten dokuyor olurdum, ama-"

"s orada. Sen bir polissin, ama Free-Ager ile eğilimler." Peabody'nin analiz üzerine kaşları çatılırken Yancy'nin çizimine dokundu.

"Peki, bu çocuğu en çok kim etkiledi? Annesi o dört yaşındayken öldürüldü. Neye inandığı, dünyayı nasıl gördüğü konusunda en büyük etki kimde olabilir?" Parmağını Pauley'in kimlik izine soktu. "Bu. O bir dolandırıcı, bir operatör. Daha iyi bildikleri halde ailesinden defalarca para istiyor. Yağlıdır, kayar. z kardeşi kendini korumak için o yokmuş gibi davranmak zorunda. Zeki ve sinsi bir kadın ona aşık oluyor, öyle ki o kayabilsin diye on sekiz ay hapis yatıyor - ve kadın, onlar bağımlı olduktan sonra kaçakçılığa ve yasadışı işlere bulaşıyor. ncesinde değil, sonrasında."

"Yanlış adam," diye önerdi Peabody. "Trueheart'ın dediği gibi."

"Evet, gerçekten yanlış bir adam. Ve ocuğa annesinin nasıl kaybolduğunu, öldürüldüğünü, çünkü polislerin onunla uğraştığını söylerse, neden inanmasın ki?"

"nk yapmadılar mı?"

"Bunun bir önemi yok. ocuk zaten yatkın inanıyor. Tüm hayatını buna inanarak ve skoru eşitlemek isteyerek yaşadı. Tüm hayatını işaretleri hedef alarak, istediğini alarak, diğer tarafta yaşayarak geçirdi. Ve bundan hoşlanıyor.

Nihai dolandırıcılığı planlıyor. Pauley kadının suçu üstlenmesine izin verdi ama çocuğun duyduğu bu değil. Pauley kadının öldürüldüğü gece kıını korudu, ama bu çocuğun ne duyduğunu. Aynı Şeyi duymaya devam ettiğinizde

güce sahip olan kişiden - ki Pauley yıllarca bu güce sahipti - inanırsınız."

Eve, gücün babasında olduğunu düşündü. Ona söylemişti. Bir hiç olduğunu, polisin onu karanlık bir deliğe koyacağını ve orada çürümeye terk edeceğini söyledi. Ve uzun bir süre boyunca

Polisten, sistemdeki herhangi birinden, onu döven adamdan korktuğu kadar korktuğu ölçüde ona inanıyordu.

ve ona tecavüz

etti. "Dallas?"

"Klasiktir," diye bitirdi Eve. "Eğer bir şeyi, birini yaratmak istiyorsanız, itaat etmesini, inanmasını, olmasını istiyorsanız, tekrarlıyorsunuz, tekrarlıyorsunuz. Cezalandırır ya da ödüllendirirsiniz, bu sizin tarzınıza bağlıdır, ama mesajı eve götürürsünüz. Anneni onlar öldürdü. Suçlu onlar. Bedelini ödemeliler."

Karnıma bir çekiç gibi indi. "Onlar, o değil. Onlar olmak zorunda. Sistem, sistemde payı olan herkes. Nefret ettiği sistem. Oh, lanet olsun. Bir koşuya ihtiyacımız var, şimdi. Irene Schultz'un tutuklanması ve hapsedilmesiyle bağlantılı her yetkili. Avukatı, APA, yargıç, müdür, Çocuğu uzaklaştıran CS temsilcisi, o zamanki CS müdürü, koruyucu aile. Bize nerede olduğu, ailesi, ailesinin nerede olduğu lazım."

Peabody'nin kara gözleri kocaman oldu. "Başka birinin peşinden gidiyor."

"Bir polis yeterli değil." Eve kendini birliğine fırlattı ve derhal kaçmasını emretti. "O başlattı ama diğerleri de suç ortağı. Annesinin gitmesi onların suçu, onların suçu öldürüldü. Kızı ondan aldı, o da onlardan bir şey alacak. Frisco, diğer polis, o da öldü. Oyun dışı kaldı. Ölülere cezalandıramazsın, ölülere acı çektiremezsin."

Peabody, zaten PPC'sinde çalışıyordu, başını salladı. "Avukatı hâlâ şehirde, şehir merkezindeki bir hukuk firmasının ortağı. Boşanmış, bir çocuğu var. Erkek, on beş yaşında."

"Onları bilgilendiriyoruz ve masraflarını karşılıyoruz. APA şu anda Denver'da, evli ve iki küçük çocuğu var. Yerel yetkililerle temasa geçiyoruz, bilgilendiriyoruz, haberdar ediyoruz."

Hattan aşağı inmeye başladığında, masa bağlantısı sinyal verdi. Sabırsızlıkla göstergeye baktı. Sonra midesi bulandı.

"Dallas."

Merkez, Dallas, Teğmen Eve.

Eve, SoHo'daki çatı katının önüne geldiğinde çok geç olduğunu düşündü.

Çok geç kaldım. Peabody ile birlikte binanın dışındaki memurların yanından geçip asansöre doğru yürüdü.

"Tüm güvenliği isteyeceğiz, tüm kapıları çalmak istiyoruz. Morris'le temasa geçin."

"Çoktan bitti. Dallas, Whitney'i bilgilendirdim. Basın toplantınızı 1600'e aldı ve mümkün olduğunca bu konuyu gizli tutacak."

Eve asansörden çıkıp yaşam alanına girdi. Yukarı piyasa, diye düşündü. Zengin bohem. "Buranın sahibi kim?"

"Delongi, Eric, ve Stuben, Samuel. Boşanmanın ortasında. Çatı katı satılık ve şu anda kiracı yok."

"Teğmen." Memurlardan biri ona doğru yaklaştı. "Görünürde zorla girme, boğuşma ya da hırsızlık izi yok. Yatak odasında. Onu bir emlakçı bulmuş. Evini gösteriyordu."

daireyi birkaç müşteriye verdim. Ortağım onları ikinci yatak odasında tutuyor."

"Onları tecrit altında tutun. Önce olay yerinde çalışacağız." Mutfakta durdu, tezgahın üzerindeki tek fincanlık kahveyi inceledi. "Geldiğinizde burada mıydı?"

"Evet, efendim."

"Kayıt ve çanta, Peabody."

İlerledi, yatak odasının kapısında durdu.

Bu sefer çocuk değil, diye düşündü cesedi incelerken. Ama gençti. Yirmili yaşların başında. Kimin kızıydı?

"Kurban kadın," diye söze başladı kayıt için. "Yirmili yaşların başında ya da ortasında. Gizlilik ekranları burada ve yaşam alanı boyunca devrede." Odayı taradı. "Boğuşma izi yok. Kurban tamamen giyinik görünüyor."

Elleri ve ayakları mühürlü olan Eve cesedi incelemek için içeri girdi. "Ayak bileklerinde bağ izleri, yüzde morarma, boyun çevresinde elle boğmaya bağlı morarma. BEN onaylamak için."

Çömeldi ve kurbanın bileklerini görebilmek için kendini eğdi. Deena'da olduğu gibi polis kelepçeleri görmeyi bekliyordu ama bu kurbanın bilekleri bir tür renkli kordonla bağlanmıştı.

"Deena MacMasters'ın cinayetinden sapma. Kimliği al, TOD, Peabody."

Çarşaflardaki kanın şiddetli tecavüzle uyumlu olduğunu belirtti.

Bakire değildi, muhtemelen değildi, ama aynı acıyı ve dehşeti yaşamıştı.

"Uyluklarda ve genital bölgede morarma. İç çamaşırı yok. O da sodomize edilmiş ve boğulmuş olacak, Tekrar tekrar. Bu lanet olası bir taklitçi değil. Neden kelepçe yerine ip kullanmış?

"Polis çocuğu değil," diye sözlerini tamamladı. "Kelepçeler başka bir semboldü. Kordon neyi sembolize ediyor?"

Peabody, "Kurbanın Karlene Robins olduğu tespit edildi," dedi, "yirmi altı yaşında, Aşağı Batı Yakası adresli, birlikte yaşadığı

Hampton, Anthony, City Choice Realty'de çalışıyorum. Ölüm tarihi dün 16:38."

Peabody Eve'e baktı. "Bu eskizimiz olmadan önceydi, bir ismimiz olmadan önceydi, daha önce-"

Eve elini kaldırdınca sözünü kesti. "Konuyla ilgisi yok. Çantasını, 'link'ini, randevu defterini arayın. Onları bulamayacaksınız ama arayın. Benim için işaretle," diye devam etti. "Tox ekran önceliği.

"O Jaynie Robins'in kızı, çocuk hizmetleri ajanı Irene Schultz soruşturması sırasında Darrin Pauley'i koruyucu aileye veren kişi. Daireyi göstermeye gelmiş. Müşteri gibi davranıyor ve tek yapması gereken doğru mülk ortaya çıkar. Bu sefer bir üniversite öğrencisi değil. O işimizi görmez. Hayır, bu tür bir mülk mü? Genç bir yönetici ya da vakıf fonu bebeği. Gösterişli bir tip, bu mahalle için, diyebilirim. Müziği ya da sanatı seviyor. Ona kahve getiriyor. Güzel bir jest. Hey, senin için de biraz aldım.

Onu dışarı çıkarır, hazırlar, tıpkı Deena gibi. Kısıtlamalar hariç."

"Benim için çalışıyor. Dallas'ta çanta yok, cüzdan yok, ona ait hiçbir şey yok. Birkaç eşyaları var ama onlar göstermelik. Güvenlik istasyonu kilitli. Ustalaştım ve kameralar

kapatıldı, diskler çıkarıldı, sürücü bozuldu."

"Böyle bir yerde bina güvenliği de var. Biz onu yuvarlayacağım, o zaman bunu kontrol etmeni istiyorum. Burada işim bittiğinde zeka testine başlayacağım."

Cesedi ters çevirdiklerinde Eve eğilerek kordonları inceledi. "Bir çeşit bungee kordonu mu?"

"Çocuklar için." Peabody bir nefes verdi. "Beşiklerine ya da bebek arabalarına bir şeyler asmak için kullanıyorsunuz, böylece çekebiliyorlar. Genellikle parlak, ana renkler ve desenler. Gözleri canlandırır."

"Çocuk hizmetleri. Sembolik, kelepçeler gibi." Bununla eğlendiğini düşündü. Küçük iğneler ve dürtmeler. "Kontrol et bina güvenliğini sağlayın ve EDD'nin yolda olduğundan emin olun."

İkinci yatak odasına geçti ve görevli memura dışarı çıkmasını işaret etti. Üç kişi de aynı anda konuşmaya başladı. Eve sadece bir elini kaldırdı ve tek başına oturan adamı işaret etti.

"Sen. Sen emlakçı olacaksın. Ben Teğmen Dallas. İsim lütfen."

"Chip Wayne. Astoria Emlakçılık için çalışıyorum." Bir kart çıkarıp Eve'e uzattı. "Bu sabah Bay ve Bayan Gordon ile bu çatı katını göstermek için bir randevum vardı. Sadece piyasaya geri döndü ve-"

Tekrar elini kaldırdı. "Nasıl erişim sağlıyorsunuz?"

"Bu bir kod. Tüm listeleme temsilcilerine erişim için bir kod verilir ve kendi kimlik kodlarını girmeleri gerekir. Ben sadece-"

"Ne zaman geldin?"

"Saat on birden hemen sonra dışarıda buluştuk. Saat 11'de gösterimiz vardı. Birlikte yukarı çıktık ve yaşam alanı. Bayan Gordon yatak odalarına bakmaya gitti. Müşterilerimizi etrafa bakmaları için teşvik ederiz ve sonra o-"

Eve onu tekrar durdurdu. "Ev dayalı dōřeli ama kayıtlara göre üç aydır kiralanmamış."

"Bu bir sahne. Sahipleri tarafından kiralandı. Ah, vermek için Potansiyel alıcılar nasıl göründüğünü, nasıl yaşandığını daha iyi hissederler. O kadın nasıl burada bilmiyorum. Nasıl burada olabiliyor bilmiyorum. Kayıtlara göre City Choice'dan bir temsilci dün evi göstermiş ve saat on iki buçukta çıkış yapmış."

"Öyle mi?"

"Bina iyi korunuyor." Bir sandalyede birbirine sokulmuş çiftte neredeyse yalvarırcasına baktı. "Burası birinci sınıf bir mülk. Sessiz ve güvenli."

"Evet, güvenli." Eve kadına doğru baktı. Kurbandan çok daha yaşlı olmadığını düşündü. Titriyordu, gözleri yaşlıydı. "Cesedi bulmuşsun."

"Yatak odalarını görmek istedim. Özellikle de büyük odayı. Büyük bir yatak odası istiyoruz, mümkünse manzaralı olsun. Ben de . . .
Ve o oradaydı, yataktaydı. Ölmüştü. Ölü gibi görünüyordu. Brent için çığlık attım ve ondan kaçtım."

"Odaya girdiniz mi? Herhangi biriniz?"

"Kimse içeri girmedi. Ekranda bir polisi oynuyorum."
Gordon zayıfça gülümsedi. "şehir Gücü, belki siz yakalamışsınızdır."

"Özür dilerim."

"Fark etmez. Küstah genç dedektif, başına buyruk. Her neyse, bunların çoğu saçmalık sanırım, ama bir suç mahallini nasıl korumanız gerektiğini anlıyorsunuz. Bu yüzden Posey kadını bulduktan sonra içeri girmedik ya da hiçbir şeye dokunmadık. Dokuz-bir-bir'i aradık."

"Tamam. Bay Wayne, gösterimler için ne kadar önceden randevu alıyorsunuz?"

"Duruma göre değişir. Bunun gibi bir durumda, olabildiğince hızlı. Bir sözleşme vardı ama suya düştü. Dün haberimiz oldu ama City bizden önce davrandı. Onlar olmalı
İçeriden biri, kredi veren şirketten biri onlara haber vermiş. Haberi alır almaz Gordon'larla temasa geçtim ama bu sabaha kadar gelemedik."

"Neden özellikle onlar?"

"Tam da aradıkları şey. Konum, mülk, fiyat aralığı. Tam da aradığınız şey."

Gordon ona sessiz bir inançsızlık ifadesiyle baktı. "Chip, şaka yapıyor olmalısın."

"Mal sahipleri fiyatı yeniden müzakere etmeye istekli olacaklardır. Yapabiliriz-"

"Brent, gitmek istiyorum. Gidebilir miyiz? Lütfen."

"Bana iletişim bilgilerinizi verin," dedi Eve onlara, "ve gitmekte özgürsünüz. Sizinle tekrar konuşmamız gerekebilir."

Eve çatı katında tekrar yürüdü, notlar aldı, süpürgeciler için kendilerine düşen kısma başlarken kafasından geçirdi.

"Bina güvenliği kameraları da kapalı ve virüs ... bu sisteme bulaşmış gibi görünüyor. Bu sistemle bağlantılılar.

bireysel güvenlik. İlk cinayetle aynı sistem değil," diye devam etti Peabody, "ama aynı marka. Ticari bir model. Ayrıca, diğer sakinler evde değil. Herkesin gündüz çalıştığı söyleniyor. Bina genellikle Hafta içi sabah dokuzdan öğleden sonra beşe kadar boştu. Diğer sakinlerin geçmişini araştırmaya başladım. Hiçbir şey bulamadım."

"Orayı araştırdı. Fazla zamanı yoktu ama ev ödevini yapmıştı. Bu fırsatı bekliyordu ve bundan nasıl yararlanacağını biliyordu. Ofis bilgisayarında randevunun bir kaydı olmalı, orada bir şey. Adını bulacağız. Her ne isim kullandıysa. Günün bu saatinde kohab nerede?"

"Öncelikle evden çalışıyor. Araştırma danışmanı. Evleri emlak bürosundan sadece birkaç blok ötede."

"Önce onu alacağız. Ailesi Brooklyn'de, değil mi?"

"Evet. Annesi artık aile danışmanı olarak çalışıyor."

Eve başını salladı ve asansörü çağırmadan önce son bir kez baktı. "Her şey aileyle ilgili, değil mi?"

Bölüm 17

Anthony Hampton gündelik ofis kıyafetleri giyiyor, keçi sakalını düzeltiyor ve son moda etekler giyiyordu. Eve ve Peabody'yi hızlı bir gülümsemeyle ve sıcak kahverengi teninde parıldayan yeşil gözlerinde telaşlı bir bakışla karşıladı.

"Hanımlar. Bugün sizin için ne yapabilirim?" "Anthony Hampton?"

"Evet, o benim."

"Ben Teğmen Dallas, NYPSD, ortağım Dedektif Peabody ile birlikte."

"Polisler mi?" Rozetleri incelerken gülümsemesi sırtmaya dönüştü. "Bu bir ilk. Binada bir sorun mu var?"

"Hayır, efendim. İçeri girmek istiyoruz."

"Tamam, elbette, ama ..." Arkasına baktı. "Buralarda bir tür kaosun ortasındayız. Cumartesi günü evleniyoruz."

Eve midесinin sıkıştığını hissetti ama içeri adım attı. Sert olanın acımasız olduğunu fark etti. Ve acımasızlık her zaman çabuk yapılmalıydı. "Bay Hampton, birlikte yaşadığınız Karlene Robins'in öldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum."

"Ne? Tanrım, bu hiç komik değil. Eğer bu Chad'in hastalıklı şakalarından biriye-"

"Bay Hampton, Bayan Robins'in cesedi bu sabah bulundu. Resmi olarak kimliğı tespit edildi. Kaybınız için çok üzgünüm."

"Hadi ama, hadi ama, bu saçmalık." Öfke
Eve'in kolunu tutup onu kapiya doğru iterken tokat attı.
"Defol git buradan."

"Bay Hampton." Eve tutuşa karşılık verdi, adamı kasladı bir sandalyeye. "Karlene SoHo'da bir çatı katında öldürüldü, bir müşteriyi gösteriye götürdüğünü düşünüyoruz. Dün bir müşteriyi gösteriye götürdü mü?"

"Yaptığı şey bu. Şu anda da öyle yapıyor." Cebindeki 'link'i çıkardı. "Şu anda." Tek bir tuşa bastı. Ve müzikal bir ses Karlene'in müsait olmadığını bildirirken saçlarını karıştırdı. "Karlene, seninle konuşmam gerek. Lanet olsun, Karlene, hemen. Her ne yapıyorsan, seninle hemen konuşmam gerek."

"Anthony." Peabody çömeldi ve elini onunkinin üzerine koydu. "Çok üzgünüz."

"Geri dönecek. Dönecek." Nefes alıp veriş hızlanmaya başladı. "Sadece meşgul. Çılgın bir hafta."

"Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"I . . . Dün, işe gittiğinde. Ama birkaç kez mesajlaştık."

"Burada yaşıyor ama dün gece eve gelmedi mi?"

"Biraz işi vardı, bir müşteri peşindeydi. Sonra da düğün işleri için Tip'e gidecekti. Dün gece Tip'le kaldı. Tip. Tip'e ulaşacağım ve sonra ..."

Eve onun bu oyunu oynamasına, arkadaşını aramasına, Karlene'i görmediğini ya da ondan haber almadığını söylemesine izin verdi. Öfke ve inançsızlığın kederin içine doğru korkunç bir şekilde kayışını izledi.

"O-o işte. İşteymiş. Patronuna ulaşabilirim, o da-"

"Anthony." Peabody aynı nazik tavırla onun adını tekrarladı.

Gözleri değişti, çaresiz bir acıyla doldu. "Ama ölmüş olamaz. Bu doğru olamaz."

"Sana ne zaman mesaj attı?"

"Tam olarak hatırlamıyorum. Al." Bağlantıyı Peabody'ye doğru itti. "Kaydedildi. Tam şurada."

Peabody 'link'i aldığı anda, günlüğünü kontrol etmek için uzaklaştı, Eve bir sandalye çekip onun karşısına oturdu. "Bay Hampton, şimdi bana bakın. Dedektif Peabody ve benim yardımınıza ihtiyacımız var. Karlene'in ona kimin zarar verdiğini bulmamıza yardım etmenize ihtiyacı var."

"O nasıl öldü? Nasıl öldü?"

"Çatı katına götürdüğü kişinin onu öldürdüğüne inanıyoruz. Müşterinin kim olduğunu biliyor musunuz?"

"Bu olamaz. Bunların hepsi gerçek değil."

"Müşteri kimdi?" Eve tekrarladı.

"Zengin bir adamdı. Zengin bir aileden gelen sanatçı özentisi biri. Genç bir adam."

"Onunla tanıştınız mı?"

"Hayır. Ama-"

"Adını biliyor musun?"

"Muhtemelen bana söylemiştir. Bilmiyorum."

"Burada bir not defteri, bir randevu defteri olurdu."

"Birini burada, birini çantasında, birini de iş yerinde tutuyor. Anal. Ofiste." Eve'in yüzüne sertçe baktı, yoğun bir şekilde, sanki her kelimeyi oluşturmak için ona odaklanmak zorunda kaldı. "Buradaki ofisi paylaşıyoruz. Ben evde çalışıyorum. Ben evde çalışıyorum, bazen de o. Cumartesi günü evleniyoruz."

"Kitabını alabilir miyiz, kitabını alabilir

miyiz?" "Umurumda değil."

Eve, Peabody'ye işaret etti. "Dün birlikte olduğu bu adamın nasıl müşterisi olduğunu biliyor musun?"

"Emin değilim. Birkaç haftadır onun için doğru yeri arıyordu. Büyük balık. Büyük balık dedi. SoHo'daki çatı katı. Yine ortaya çıktı. Çok heyecanlanmıştı. Onun için doğru mülk olduğunu söyledi. Tam olarak ve komisyon çok yüksek olacaktı. Hızlı hareket etmek zorundaydı.

"Karlene nerede?"

"Şimdi onunla ilgileneceğiz."

Yavaşça başını iki yana salladı. "O sevmez ilgilenilmesi. O kendi başının çaresine bakar. Emin misin? Gerçekten emin misin?"

"Evet."

Yüzünü ellerinin arasına gömdü, sallanmaya ve ağlamaya başladı. Eve ayağa kalktı, sessizce Peabody'nin yanına gitti.

bekledi.

"Bağlantısına on dört-onda bir mesaj geldi ve on sekiz-o üçte bir başkası."

"Birincisi dışarı çıktığında bağlanmış ve tecavüze uğramıştı, ikincisinden önce de ölmüştü."

"Arkadaşının adını almış, söz vermiş, Hampton'ın belirttiği şekilde geceyi geçirmiş ve böyle devam etmiş. Not defterinde D.P. ile dün ^{sabah} dokuz buçukta SoHo'da bir randevusu olduğu yazıyor. Tekrar gözden geçirdim ve birkaç tane daha var. Ve bir tanesi, görünüşe göre ilk olanı, Drew Pittering ile bir randevuyu listeliyor."

Eve, Karlene'in eşyalarını aramak ve hem 'link'ini hem de not defterini almak için izin istemek üzere Anthony'ye geri döndü.

"Senin için kimi arayabiliriz, Anthony?" Peabody ellerinden geleni yaptıklarında ona sordu. "Sizin için birini arayayım."

"Ailem. Düğün için şehre geldiler. Buradalar, otelde. Düğün için buradalar."

Dışarı çıktıklarında Peabody ellerinin topuklarını gözlerine bastırdı. "Bunun asla kolay olmadığını ve bildirimin rutin hale gelmediğini biliyorum. Ama bu? En kötülerinden biri olmalı. Etrafta duran tüm düğün eşyaları. Bu beni öldürdü."

Eve, tıpkı dairenin içinde yaptığı gibi onu da hışımla bir kenara itti. "Hampton çizimi tanımadı. Ama Darrin'in onu burada takip etmesine gerek yoktu. Cohab evde çalışıyor. Onu oraya götürmek çok zor olur. Ama onun iş kolu, onu kilitli, boş bir yere götürmeyi kolaylaştırıyor."

Uzay. Zengin, genç, çekici biri gibi davranırsın ve bahse girerim çekici biri orada kalır. Kontrol ederdi, bu rutin bir şey. Kimliğine bakar ama onu da halletmiştir."

"İsmi, resmi ve yaşıyla birlikte araştırdım ve hiçbir şey bulamadım."

"Çoktan sildi. Ama onu kontrol ederdi. Belki buradaki ya da iş yerindeki bilgisayarında bir şeyler vardır. Gerçek adresi olmayacak ama haritadaki başka bir iğne."

"Basın toplantısına çok az kaldı."

"Lanet olası medya." Eve saçlarını karıştırdı. "Ofisine gidip ne bulabilirsen almanı istiyorum."

"Peki ya ailesine haber vermek? Oh, Tanrım, Dallas, bunu bana tek başıma yaptırma."

"Yanınıza bir yas danışmanı alın. Aileyi de merkeze götürün. Annesiyle konuşmak istiyorum." Peabody'nin Brooklyn'e gidip dönmek zorunda kalacağı gerçeğini düşündü. "Sen aracı al. Ben metroyla eve döneceğim."

"Tamam. Dallas, bunu durduramazdık. Durduramazdık," diye ısrar etti Peabody. "Karlene'i Deena'ya bağlayacak hiçbir şeyimiz yoktu. Hiçbir şey."

"Bunu biliyordu. Buna güveniyordu. Belki de ikisi arasındaki bağlantıyı henüz kuramayacağımıza güveniyordur. Sıçrama tahtası olmadan büyük bir sıçrama olur. Ben ona buna güvenmesi için daha fazla sebep verecektir."

Metroya giderken Eve, Nadine'i etiketledi. Bazen medya işe yarıyordu.

Her zamanki gibi, medya irtibat görevlisi Eve'i hazırlamaya çalıştı ve her zamanki gibi Eve bedensel zarar vermekle tehdit etti.

Merkez'deki medya odasına girdi ve Komutan Whitney ile Kaptan MacMasters arasındaki yerini aldı. İrtibat görevlisi öne çıkarak prosedürü ve kuralları özetledi, ardından kaptandan ifadesini vermesini istedi.

MacMasters maviler içinde kürsüye çıktı. Bir polis gibi dik durdu, gözleri aynı hizadaydı.

Ama yaşlanmıştı, diye düşündü Eve. Birkaç gün içinde yıllar. Sırık gibiyken zayıflamış, sağlamken kırılğan olmuştu.

"Pazar sabahı erken saatlerde kızım Deena kendi evinde vahşice öldürüldü. Kendi odasında. Kendi yatağında. On altı yaşındaydı, güzel, zeki, sevgi dolu bir kızdı. Kısa hayatında hiç zarar vermemiş genç bir kadındı. O bizim tek çocuğumuzdu. Müziği, alışveriş yapmayı ve arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi severdi. Deena umutları ve hayalleri olan normal bir genç kızdı ve bu umutlar ve hayaller Gençlerin çoğu zaman olduğu gibi hayalleri dünyayı değiştirmektir."

Gülümsemesi yürek parçalayıcıydı.

"Biraz utangaçtı ama yine de başkalarına yardım etme arzusu konusunda tutkuluydu. Eşimi ve beni teselli etmek için gelen ya da arayan aileler ve dostlar, neredeyse her zaman ilk olarak Deena'nın tatlı doğasından bahsederler. Bu onun bir vasiyeti.

"Hayatımın yarısında polis memurluğu yaptım. Polisin Deena'nın katilini adalete teslim edeceğine inanıyorum. Sizden, hizmet etmeye ve korumaya yemin etmiş bir polis memuru ve bir baba olarak

Tek çocuğunu koruyamayan Deena'yı öldüren kişi hakkında bilginiz varsa NYPSP ile iletişime geçin."

Tabii ki, irtibat görevlisinin talimatlarına rağmen uzaklaşırken sorular çoğaldı. Eve onları görmezden geldi. kürsüye ıktı. Onlar gözden kaybolana kadar sessiz, taş gibi gözlerle durdu.

"Ben Teğmen Dallas ve Deena MacMasters cinayetinin baş soruşturmacısıyım. Cinayet masasından, EDD'den ve destek hizmetlerinden tam bir müfettiş ekibi bu dava üzerinde alışıyor. Tüm ipuçlarını takip ediyoruz ve Deena MacMasters'ı öldüren kişi tespit edilip yakalanıncaya ve hakkında dava açılıncaya kadar bunu yapmaya devam edeceğiz. Biz Deena MacMasters'ın katilini tanıdığına inanıyoruz. Cumartesi akşamı katili eve kabul ettiğine inanıyoruz, o sırada katil onu bir ilaçla etkisiz hale getirdi. meşrubatını iirmiş. Daha sonra onu boğmadan önce birkaç saat boyunca defalarca bağlamış ve tecavüz etmiştir. Olayın soruşturma ekibi Deena MacMasters için adaleti sağlayana kadar gayretle çalışacaktır."

Sorular yine yağmur gibi yağdı.

"Sence neden katilini tanıyordu?"

"Ailesi, komşuları ve arkadaşları tarafından verilen ifadelere göre, Deena'nın bir yabancıya, özellikle de evde yalnızken kapıyı aacağına inanmıyoruz. Kanıtlar bizi saldırının şu şekilde gerçekleştiği sonucuna götürüyor Deena'nın bilincinin yerinde olmadığını ve Bağlanmadan önce kendini savunamayacak veya savunmaya teşebbüs edemeyecek durumdadır."

"Ne kanıtı?"

"Devam etmekte olan bir soruşturmaya ilişkin spesifik kanıtlar hakkında konuşmayacağım."

Sorulara cevap vermeye, diğerlerini reddetmeye, daha fazla daire çizmeye devam etti.

"Teğmenim! Nadine Furst, Now! ve Kanal 75'ten. Bu sabah SoHo'da cesedi bulunan Karlene Robins'in tecavüz cinayetinin Deena MacMasters ile bağlantısı nedir?"

Mükemmel zamanlanmış bir bombaydı. Muhabirler telaşla bağırıyor, bağlantıları ve PPC'leri kontrol ediyordu.

"Deena MacMasters cinayeti soruşturmasıyla ilgili soruları yanıtlamak için buradayım."

"Ben de sana bir tane verdim." Nadine öne doğru itti.
"Başka bir kurbanın cesedinin daha bu sabah bulunduğu doğru değil mi? O da bağlanmış, tecavüze uğramış ve Boğulma mı?"

Eve'in bakışları çeliği delip geçebilirdi. "İki vakanın birbiriyle bağlantılı olup olmadığını henüz tespit edemedik."

"Ama çok özel paralellikler var." "Ve

belirli farklılıklar var." "Hangi

farklılıklar?"

Eve öfkenin en uç noktasının dışarı çıkmasına izin verdi.

"Bunların hiçbirinin ayrıntılarını tartışamam ve tartışmayacağım da. soruşturmalar."

"Bu iki kadının bir seri cinsel saldırganın kurbanı olduğuna inanıyor musunuz?"

Bomba odanın her tarafına şarapnel parçaları fırlattı. Eve kaostan içinden bağırdı. "Böyle bir sonuca varmadık. Biz şu anda bu vakaların birbiriyle bağlantılı olduğu sonucuna varmamıştır."

"Ama seri olma ihtimalini de göz ardı etmiyorsunuz. Ya da taklitçi."

"Spekülasyon yapmayacağım. Reytinglerinizi arttırmak için sizi -hiçbirinizi- spekülasyonlarla ya da sonuçlarla beslemeyeceğim. Biri bu terimi hak edecek yaşta bile olmayan iki kadın öldü. Bu, mevcut medya döngünüzü döndürmek için yeterli olmalı."

Her adımında öfkeyle uzaklaştı.

"Teğmen!" Whitney'nin keskin komutu onu durdurdu. "Benimle gel. Şimdi."

"Evet, efendim."

Onu medya hazırlık odasına kadar takip etti ve kapıyı kapattı.

"Evet. Performansınız olağanüstüydü. Umarım olağanüstü sonuçlar doğurur."

"Robins cinayetini uzun süre gizli tutamadık. Olayı bu şekilde ortaya çıkarmak, sanki hazırlıksız yakalanmışız, sanki hala bir düzine adım gerideymişiz gibi görünmemize neden olur. Seri katil ya da taklitçiye baktığımızı düşünürse, kendini beğenmiş hissedecektir. Yarınki anma töreninde bir şansımız var. Ve bağlantıları sayesinde ona ulaşabiliriz. Bağlantılı ailelerin bir ya da daha fazla üyesi bir şekilde ona yaklaştı. Hâlâ yeri olduğunu düşünüyorsa, listesindeki bir sonraki kişi için çabalayabilir, hem de yakında."

"Çalışın. Ekibinizi bilgilendirin. Ve bu tür bir medya sızıntısına izin verdiğiniz için kendinizi iyice terbiye edilmiş sayın."

"Evet, efendim."

Doğruca ofisine yöneldi, yüzüne ve adımlarına, kendisine destek vermek ya da bilgi almak için yaklaşabilecek polisleri savuşturmaya yetecek kadar ölçülü bir öfke yerleştirdiğini umuyordu.

Roarke, ofis kapısını çarparak o anı noktalayan AutoChef'e döndü. Bir fincan kahve uzattı.

"Victor, ganimetler," dedi.

"Ha?"

"Bu iyi zamanlanmış düetteki rolünüz için küçük bir ödül. Bence çok iyi çalınmalı ve çoğu kişi tarafından beğenilmeli. Öte yandan, seni ve Nadine'i tanıyorum. O seni bu şekilde pusuya düşürmezdi, düşürseydi de sen onu daha sert bir şekilde alt ederdin."

"Umalım da hedef kitle biraz alıştırma yapsın. Karlene Robins'i bu şekilde kullanmaktan hoşlanmıyorum."

"Bu gerçeği ya da yapacaklarınızı küçültmez."

"Onun için bir gün geç ve bir dolar eksikten çok daha fazlası."

Böyle düşüneceğini biliyordu. Onu olduğu kişi yapan da buydu. "Duyduğuma göre - dedikodular hızla yayılıyor - bu kişileri bilgilendirmek ve korumak için çoktan adımlar atmışsınız.

Bu ikinci cinayet mahalline çağrıldığınızda bu yaşlı MacMasters'ın tutuklanmasıyla bağlantılıydınız."

"MacMasters ile bağlantılı olduğunu biliyordum, işle ilgili bir şeydi. Kişisel olduğunu biliyordum ve başka bir suçun aynası olduğuna inanıyordum. Ama onu bulmam iki günümü aldı."

"Eve, bunu yapma. Veriler orada bulunmuyordu. Tecavüz-cinayet kurbanları aramanızda karşınıza çıkacak bir Irene Schultz yoktu. Bu insanların doğası gereği kim oldukları, ne oldukları, yarın ne olabilecekleri bu işi zor ve zaman alıcı hale getiriyor. onları bulmak için tüketiyor. Bu bağlantıyı bulduğunuz ve diğer hedeflerin hayatını kurtaracağınız gerçeğini göz önünde bulundurun."

"Hepsini kurtaramayacağını biliyorum. Bunu biliyorum. Ama sen saatlerin fark yaratacağını kabullenmek zorundasınız, kolay değil. O gün evleniyordu. Cumartesi. Robins."

"Ah. Şey." İçgüdülerine uyarak ellerini kadının omuzlarına koydu ve onu kendine çekti.

"Birkaç gün sonra evleneceği adamla birlikte yaşadığı dairede duruyorum ve tüm o düğün ıvır zıvırını görüyorum. Louise'in evindeki gibi. Lanet olsun, Roarke."

Hiçbir şey söylemedi. Söylenecek bir şey yoktu.

"Hepsini kurtaramayacağınızı biliyorum," diye tekrarladı. "Hepsini yakalayamayacağınızı, hatta yakaladıklarınızın bile sistemden kaçacağını biliyorum. Ama bu öyle olmayacak. Hasta, kendini beğenmiş orospu çocuğu."

"Pekâlâ o zaman. Sırada ne var?"

Geri çekildi. "Irene Schultz olayına karışan herkesle görüşüyoruz ve herhangi birinin kızı, oğlu, kız kardeşi, erkek kardeşi, annesi, babası, ikinci dereceden kuzeniyle temasa geçip geçmediğini öğreniyoruz. Yarınki duruşma için hazırlık

yapıyoruz.

Anma töreni. Dava üzerinde çalışacağız. Elektroniği zorlayacağız. Peki sen neden EDD'deki arkadaşlarınla bir araya gelmedin?"

"Bunu brifingde konuşacağız." "O zaman başlayalım."

Eve konferans odasında, ekibe kattığı üyelerin yararlanması için soruşturmanın kısa bir özetini yaptı. Ardından Robins davasının ilk adımları hakkında bir rapor sundu.

"Peabody."

"Hampton'a haber verdikten sonra City Choice'a gittim. Kurbanın amiri ve iki iş arkadaşıyla konuştum. Hiçbiri elimizdeki resimlerden şüpheliyi teşhis edemedi. Bir müşterinin ofise gelmemesi alışılmadık bir durum değil, hatta emlakçının aynı müşteriyle bir mülkte ya da başka bir yerde buluşması daha olağan."

"Onun için kullanışlı."

"Konuştuğum üç kişi de kurbanın Drew Pittering'den bahsettiğini hatırlıyor ve bir tanesi özellikle kurbanın kendisiyle iletişime geçtiğinde yeni bir müşteriye ulaştığını söylediğini hatırlıyor. Onun Ofis kayıtlarında Pittering'in on beş Mayıs'ta kendisiyle temasa geçtiği, özellikle SoHo'da yer aradığı ve tercihlerini belirttiği notu yer alıyor. Ayrıca onunla şu adreste buluşulduğu da belirtiliyor o sektörde iki mülk ve ona diğer yerlerin iki sanal turunu sağlıyor. Son olarak, dün ^{sabah} dokuz buçukta SoHo'daki çatı katında onunla olan randevusunu listeliyor."

"Reineke, Jenkinson, siz diğer mülkleri takip edin, kapıları çalın, fotoğrafı gösterin. Peabody," diye tekrarladı.

"EDD'de evindeki ve iş yerindeki tüm elektronik eşyaların yanı sıra olay yerindeki elektronik eşyalar da var. Bir yas danışmanı ile birlikte kurbanın ailesini bilgilendirdim." Bir nefes verdi. "Sorgulandığında Jaynie Robins Irene Schultz'u ya da davayı hemen hatırladı. Bugün merkeze gelip teğmenle konuşmayı kabul etti. Konuyla ilgili kendini yenilemek için dava notları ve dosyalarından oluşan arşivine bakacağını belirtti. Gerçek şu ki, oldukça sarsılmış durumdaydı. Bu eski davayla ilgili hiçbir detayı bilmiyorlar. Onları yas danışmanına bıraktım, birazdan içeri alınacaklar."

"Tamam. İyi iş çıkardın. Feeney, gelişme var mı?" "Bunu sivilile iletacağım."

Eve Roarke'a doğru baktığında Feeney başını salladı. "Yanlış sivil. Teğmeni bilgilendir, Jamie."

"McNab ve ben, Feeney, Roarke ve üst kattaki diğer birkaç kişiyle birlikte bu iş için uzun saatler harcadık. Ama bu işi hızlandırmanın bir yolunu bulamadık. temizlik süreci. Bozulmanın boyutuyla değil. Sonra Roarke, ikinci bir JPL üzerinde başka bir matris klonunu bölmeye ve bozuk piksellerle dokuları birleştirmeye ve ppi'yi bozmak için karıştırmaya çalışmakla ilgili bir şeyler söyledi. bitmapping."

"Defuck mı dedin?" Eve sordu. "Bu teknik bir terim mi?"

"Ah, bu sadece prosedürü ifade ediyor. Bu özel uygulama için bölgeler süper piksellerden oluşuyor ve standart üçlüye bulaştığında-"

"Çılgınlığı durdurun." Zar zor direndi, sadece ellerini kulaklarına götürdü. "Sana yalvarıyorum."

"Nasıl ve neden çalıştığını anlarsanız, bu frosty max. Roarke klonlama ve birleştirme hakkında konuştuğunda, belki de radara gidip birleştirme ve rampa yapabiliriz, karşı koymak için bir HIP girebiliriz, sonra ekstrapolasyon yapabiliriz, klonlama yapabiliriz ve defuck'ı o noktadan yeniden başlatabiliriz diye düşünmeye başladım."

Eve parmaklarını gözlerine bastırırken Feeney, "Bu beni gururlandırıyor," dedi.

"Biri bana gelişmeleri anlatabilir mi? İngilizce olarak?"

"Resim bin dolar değerinde. Koy onu Jamie," diye emretti Feeney.

"Anlaşıldı." Jamie bir uzaktan kumanda kullanarak ekranda bir görüntü gösterdi.

Eve değişti, geri çekildi. Orada, ekranda, Darrin Pauley kurbanın ön kapısına giden merdivenleri tırmanırken adımlarının ortasında yakalanmıştı. Columbia'dan olduğunu teşhis ettiği bir şapka, güneş gözlüğü ve utangaç bir gülümseme takmıştı. Deena, genç, güzel, ıslık ıslık, açık kapı aralığında durmuş, elini onunkine uzatmıştı.

"Mükemmel," diye mırıldandı Eve.

"Çok zekice," dedi Roarke.

"Sen baloyu başlatmasaydın bunu düşünemezdim." Jamie başıyla Roarke'ı işaret etti. "Ve aslında dönüşümü yapan sendin ve-"

Roarke parmağıyla Jamie'yi işaret etti. "Çok zekice."

"Peki." Omuz silkmesine rağmen Jamie'nin yüzünde memnuniyet ifadesi parlıyordu. "Evet."

"Bu piçi birinci dereceden tutuklamamak için Adalet Bakanlığı'nın tam anlamıyla çuvallamış olması gerekir. Ama önce onu yakalamalıyız. Aynısını SoHo güvenliği için de yapabilir misin?"

"Virüsü tespit ettiğimize göre, süreci başlattık mı?" Feeney gülümseyerek dişlerini gösterdi. "Vardiya bitmeden tüm MacMaster'ları ve SoHo videolarını sizin için hazırlayacağız."

"Hepiniz iyi iş çıkardınız. Çok iyi iş çıkardınız. Bir sırt çantası takıyor, malzemelerini koymak için kullanışlı. Zekânın parkta teşhis ettiği ayakkabıların aynısı."

Peabody, "Bu da beni perakendeye getiriyor," diye söze girdi. "Ayakkabılar ve geri kalanı konusunda güçlü bir ipucum var. Kampüsün hemen içinde bir satış mağazası var, ki bu maalesef şehir merkezindeki önsezimi boşa çıkardı. Ayakkabılar, sweatshirt, eşofman altı, şapka, güneş gözlüğü, sırt çantası, airboard, birkaç tişört ve bir rüzgarlık Donald Petrie tarafından otuz birinci Mart'ta satın alındı."

"Adres?"

"Ortaya çıkan adres Ohio'da ve aslında altmış sekiz yaşındaki Donal Petri'nin evi. New York'taki bir üniversite mağazasından bir sürü şey için ücret alınca çok sinirlenmiş. Dolandırıcılığı ortalarında rapor etti. April faturayı aldıktan sonra. Katibin adını aldım. Kimlik numarası satışın üzerindeydi. Kendisine henüz ulaşamadım. Kendisi üniversitede öğrenci."

"Bunu araştıracağız. Yarınki anma töreni," diye devam etti Eve ve planı özetledi.

Brifingin sonuna doğru Eve, Robins'lerin Merkez'e

götürüldükleri haberini aldı. Çünkü o

mahremiyet istediklerinde, onları Görüşme Odası'na yönlendirdi.

A. Irene Schultz hakkındaki dava dosyasını ve sabıka fotoğrafını topladı.

Onları el ele tutuşmuş bir şekilde masada otururken buldu. Görünüşleri için kullanılabilecek en iyi terimin şok geçirmiş olduklarını düşündü.

"Bay ve Bayan Robins, ben Teğmen Dallas. Dedektif Peabody'i hatırlarsınız. Bu şekilde geldiğiniz için size teşekkür etmek ve kaybınız için en içten taziyelerimizi sunmak istiyoruz."

"Dün sabah onunla konuştum." Jaynie'nin sesi titredi. "O randevuya giderken... o randevuya giderken. Ona kız kardeşimin ve ailesinin bu sabah geleceğini söylemek istedim. Yeğenim, onun kuzeni, nedimelerden biri. Bu akşam bir araya gelecektik. Çok heyecanlıydı. Düğün hakkında ve bu satışı yapacağından o kadar emindi ki. Çok mutluydu."

"Seninle bu adam hakkında mı konuştu?"

"Pek sayılmaz. Sadece mükemmel bir mülk için mükemmel bir müşteri olduğunu ve satışın mükemmel bir düğün hediyesi olacağını söyledi. Gelinliği bende, onun gelinliği." Jaynie'nin gözlerindeki kederle inançsızlık birbirine karıştı. "Onu saklıyorum çünkü Tony'nin görmesini istemiyor. Evdeki yatak odasındaki dolapta duruyor."

Peabody masaya bir bardak su koydu ve masanın karşısındaki yerine oturmadan önce Jaynie'nin omzuna bir el koydu.

"Onu umursamıyordum, Bayan Robins. Ama ben önemsiyorum." Eve, kadın tekrar ona bakana kadar bekledi, ona odaklandı. "Karlene'i önemsiyorum ve sizin yardımınızla sorumlu kişiyi bulacağım ve ona yaptıklarının bedelini ödemesini sağlayacağım."

"Ona hiçbir şey yapmadı." Owen Robins paramparça olmuş gözlerle dışarı baktı. "O hiç kimseye zarar vermedi."

"Umurunda değil," diye tekrarladı Eve. "Ne Karlene ne de on altı yaşındaki Deena MacMasters umurunda. O intikam olarak gördüğü şeyi önemsiyor. Kendisinden bir şey aldığına inandığı herkesi incitmeyi önemsiyor. Irene Schultz. Tek umursadığı bu."

Eve dosyadan fotoğrafı aldı ve masanın üzerine koydu. "Onu hatırlamaya çalışmanı istiyorum."

"Arşivlerime baktım. Çok uzun zaman önceydi. Bu işe inanmıştım, çocuğun refahını ve yüksek yararını her şeyin üstünde tutmaya inanmıştım. Yine de, bir çocuğu ortadan kaldırmak hiç kolay olmadı. en iyi olduğu zamanlarda bile. Neredeyse on yıl dayandım. Uzun bir süre. Sonra Brooklyn'e taşındık ve ailelere danışmanlık yapıyorum. Yardım etmeye çalışıyorum. Hep öyle yaptım."

"Anlıyorum."

"Bu kadını gerçekten hatırlamıyorum. Net olarak değil, üzgünüm. Çok fazla kişi vardı. Çok fazla. Notlarımı getirdim. Onları alabilirsin. Yaşam koşullarının çok iyi görüldüğünü ve çocuğa iyi bakıldığını not ettim. Geçici uzaklaştırma annenin tutuklanmasına ve babanın da suç ortağı olduğu şüphesine dayanıyordu. Çocuğun hiç arkadaşı ya da akrabası yoktu, bu yüzden çocuk bir bakıcının yanına yerleştirildi. aile. Ve kırk sekiz saat içinde babasına geri verildi. İki gün boyunca güvenli bir yere koyduğum için çocuğumun canını nasıl alabildiğini anlamıyorum. Zarar görmedi."

"Babası hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

"Notlarımda üzgün ama kibar olduğu yazıyor. Çocukla iyi bir ilişki kurmuş gibi görünüyordu."

onu. Çocuk için oyuncak ve kıyafetleri kendisi hazırladı ve vedalaşırken çocuğu yatıştırdı. Ben olsam gerekli olsaydı, mahkemede bunu ifade ederdi."

Dudakları titredi, onları sakinleştirmek için sertçe birbirine bastırmak zorunda kaldı. "İlişkiyi ve çevreyi not etmek önemli. Notlarıma göre ilk gözlemde iyi bir ebeveyn gibi görünüyordu. Karısının yasadışı faaliyetlerine dair herhangi bir bilgisi olmadığı ortaya çıkınca çocuk kendisine iade edildi. Herhangi bir takip yapılmadı ve dosya kapatıldı."

"Pekâlâ. Teşekkür ederim."

"Hiçbir faydası yok. Bunların hiçbiri Karlene'e yardımcı olmuyor."

"Notlarınızın ve izlenimlerinizin çok yardımcı olacağını düşünüyorum. Sizi eve geri götüreceğim. Sizden medyaya konuşmamanızı istemek zorundayım. Gelecekler, zorlayacaklar. Hedef almış olabileceği diğer çocukların iyiliği için, bu konuşma hakkında kimseye bir şey söylememenizi isteyeceğim. Çünkü

Bayan Robins." "Bizi bilgilendirmeye devam

edeceksiniz... bize söyleyecek misiniz?"

"Size söz veriyorum." Ayağa kalkarak kapıya gitti ve bekleyen üniformalılara işaret etti. "Bu memurlar sizi geri götürecektir ev."

"Tony'ye gitmeliyiz."

"Sizi oraya götürecekler. Nereye gitmeniz gerekiyorsa sizi oraya götürecekler."

Peabody onların gidişini izledi. "Onlara yardım ettiklerini söylemen iyi oldu. Gerçekten yardım etmediler."

"Neyin yardımcı olabileceğini bilemeyiz."

"Bu kalbimi kırıyor, Dallas. Kızlarının düğününe gitmek yerine cenazesine gidecekler."

"O zaman bunun onun sorumlu olduğu son cenaze olduğundan emin olalım."

Bölüm 18

Eve, Roarke'ı tekrar ofisinde bulduğunda kaşlarını çatı.
"Neden hâlâ buradasın?"

"Bu noktada EDD'de bana ihtiyaçları yok. Ben ilgilenebilirim Kendi işimin bir kısmını, eşimle birlikte olmanın avantajıyla, buradan da her yerden olduğu kadar kolay bir şekilde yapabiliyorum."

"Ben sahaya geri dönüyorum. Morga uğramalıyım, sonra da şüpheliye teçhizatını satan öğrencinin izini sürmeliyim."

"Yapacak daha ilginç bir şeyim yok."

Bunu düşündü. Peabody'yi raporları yazıp dosyalaması, laboratuvarın başının etini yemesi ve sıradaki hedefin hangisi olabileceğine dair olasılıkları hesaplaması için bırakabilirdi.

"Tamam. Sen benimlesin."

"En sevdiğim yer."

İşler Peabody'nin üzerine yıkılınca Eve önce morga gitti.

"İçeri girmene gerek yok. Burada herhangi bir sürpriz ya da ifşaat beklemiyorum. Bu sadece prosedür."

"Her halükarda." Onunla birlikte beyaz tünelde ilerlemeye devam etti. "Nixie'yi buraya getirdiğimiz zamanı hatırlıyorum," dedi,
Ailesi bir ev baskınında katledilen küçük kızdan bahsediyor.
"Vahşice. Ama sanırım her zaman öyledir."

Elizabeth, Richard ve genç Kevin ile iyi gidiyor. Bir aile kuruyorlar. Bence bunu yapabiliyor çünkü siz ona kararlılık verdiniz."

"O güçlüdür. Bunu atlatacaktır." Morris'in süitinin kapısının önünde durakladı. "Orada olanlardan sorumlu olan kişi mi? Nixie'nin yaptığı gibi annesinin kanı içinde sürünmek zorunda kalmadı.

Kendi yataklarında katledilen bir aile. Nixie'nin yarısı kadar bile omurgası yok. O zayıf biri ve ben de ona müthiş bir çözüm sunacağım."

İşte, diye düşündü Roarke, işte oradaydı. Suçlanmayı ve acıyı hissedebilirdi -belki de buna ihtiyacı vardı- ama her zaman amacına geri dönebilirdi ve dönecekti de.

Morris bugün yas siyahı ve koyu kırmızı bir gömlek giymişti. Karlene'in üzerindeki Y-kesimini emin vuruşlarla kapatırken müzik havada sessizce dolaşıyordu.

"Onunla işin bitti mi?"

"Hemen ona başladım. Merhaba, Roarke."

"Morris. Nasılsın?"

"Benden daha iyi. İkinizi de düğüne kadar ve çok daha mutlu koşullar altında görmemeyi umuyordum. I toksikoloji ekranına bastım," dedi Eve'e. "Ve aynı kombinasyonu buldum, gerçi özellikle bakmamış olsaydım gözden kaçırabilirdim. Ölümünden yaklaşık altı buçuk saat önce ve ilkinden daha az miktarda dozlanmış."

"Onun uzun süre dışarıda kalmasına ihtiyacı olmadığını fark etti," diye sözlerini tamamladı Eve. "Ve onun üzerinde çalışmak için fazla zamanı yoktu. Ya da o kadar zaman ayırmak istemedi."

"Bunun dışında ve polis kelepçesi yerine elastik kordon kullanması dışında, yöntemi aynı kalıyor. Ayak bilekleri ve el bilekleri bağlanmış. Bilek bağları çıkarılıp tekrar takılıyor. Birden fazla tecavüz, vajinal ve anal, tecavüzlerin şiddeti göz önüne alındığında neredeyse sıradan bir dayak. Ara sıra boğma ve boğulma. Elle boğma. Mücadele etti. Ama El ve ayak bileklerindeki sıyrıklar, kesikler ve çürükler bunu kanıtlamaktadır."

"Koşullara göre küçük değişiklikler yapıyor ama genel yönteme sadık kalıyor."

"Bir başka varyasyon daha var," dedi Morris. "Hamileydi."

"Kahretsin." İçine doğru bir yumruk attı. "Lanet olsun." "Bir haftadan az oldu. Haberi olmayabilir."

Eve saçını itti. Tekrar küfretme zahmetine girmedii. "Onun insanları içeri girecek. Ailesi, birlikte yaşadığı kişi. Cumartesi günü evleniyorlardı."

Morris uzun bir iç çekti. "Kader acımasız bir piç."

"Kaderin canı cehenneme, insanlar zalim piçler. Onlar sormadığı sürece hamileliğini çevresindekilere söylemene gerek yok. Henüz değil. Her neyse."

"Hayır, yok." Geri adım attı. "Önce bakire, şimdi de gelin."

"Ne?" Eve başını kaldırdı, gözleri keskinleşmişti. "Bekle. Sonra ne geliyor?"

"Sonra mı?"

"Bakire, gelin, sırada ne var? Eğer bu bir çeşit ilerleme ise. Mantıklı, düzenli. Gelinden sonra ne var?"

"Yeni evli," diye önerdi Morris.

"Karım. Bazıları için ..." Roarke Karlene'e acıyarak baktı.
"Hamilelik, annelik. Alaycı biri boşanmanın da bir noktada buna dahil olduğunu söyleyebilir."

"Sırayı, hatta belirli bir kurbanı seçmenin bir yolu olabilir. Sen sür. Çalışmak istiyorum. Teşekkürler, Morris."

Tünelden aşağı inerken bile PPC'sini çıkarmıştı.

"Bu onun açısından büyük bir şans olurdu.
"Roarke," dedi, "önerdiğiniz türden bir ilerleme için uygun kurbanları bulabilmesi için."

"Ben öyle düşünmüyorum. Kadın olmak zorunda değiller. Tercih ettiğini hayal et. Yeni evli-her iki cinsiyet. O zaman eş yerine koca, baba adayları vb. diyebilirsiniz. Seçebileceği çocukları, torunları, kardeşleri, ebeveynleri - belki de geniş ailesi- var."

Arabaya doğru kaydı. "Peabody'ye temas aşamasında olasılık çalışması yapmasını söyledim. MacMasters, sonra CS amiri, CS temsilcisi, PD. Belki de onları görünüş sırasına göre seçiyordur. Ya da belki bu şekilde. Ama bir çeşit seçim süreci olmalı. Onları araştırmak, buluşmayı ayarlamak, ilişkiyi geliştirmek için bir zaman çizelgesi. Ve örtüşme var. Karlene ile temasa geçti. Deena'yı çalıştırırken. İlk turu bitirmeden ikinci tura başladı."

"Yani, bu kriterlere göre, üçüncü raunda başladı."

"Evet, belki bunun da ötesinde. Büyük ihtimalle PD'yi düşündüm ve onun üzerindeyiz, ama bu diğer ilerlemeye uyan kimsesi yok." Eve verileri tararken başını salladı. "Altı yıl önce boşanmış, çocuğu yok. Bir kız kardeşi var, yirmi beş yılı aşkın süredir evli, yeni evli değil. Bir yeğeni ve bir yeğeni var, ikisi de evli değil."

"Hamile kalmak ya da hamilelikle sonuçlanan bir ilişki yaşamak için evli olmak zorunda değilsiniz."

"İyi bir noktaya değindin. Eğer öyleyse, o aşama için onlardan biri olabilir, eş için kız kardeş olabilir - uzun vadeli türden. Onları gizli tutacağız ama sıradakinin onlar olduğunu sanmıyorum."

"Sıradaki demişken, nereye gidiyorum?"

"Hmm? Columbia. Tezgâhtarı bulmam gerek. Adres olarak bir yurt, iş yeri olarak da bir perakende satış yeri gösteriyor. Bağlantısına cevap vermemiş ve Peabody'nin iletişim taleplerinin hiçbirine geri dönmemiş. Sadece bunu bağlamak istiyorum. yukarı."

"O zaman neden meyve bahçesine gitmiyorsun?" "Ağaçlar mı?"

"Ve bir Şeftali seç." Bunu kendisi yapmak için gösterge panelindeki bağlantıyı kullandı.

Güçlü kırmızı bir takım elbise ve boyunu vurgulayan ayakkabılar giymiş - ve onları fark ettiğinde Eve'in ayak bileklerinin zonklamasına neden olmuş -Şeftali Lapkoff yönetim binasının dışında bekliyordu. İki elini Roarke'a uzatırken jilet gibi keskin gözleri boğucu bir renk aldı.

"Sizi görmek çok güzel."

Eve kaşlarını kaldırmış, yanaklarını okşayarak bekliyordu. "Ve sen," dedi Roarke. "Harika görünüyorsun."

"Bazı mezunların derin ceplerine ulaşmaya gidiyorum. Kısaca. Öyle görünmek en iyisi. Teğmen." Eve'e elini uzattı. "Fiona'yı buldum. İki günlük bir inzivaya çekilmiş. İletişim cihazlarına izin yok. Araya girecek kadar önemli görüldüğü için onu dışarı çıkardım. Buraya getirilecek. Ofisime mi yoksa başka bir alana mı ihtiyacınız olduğundan emin olamadım."

"Buna gerek yok. Uzun sürmez."

"Başka bir cinayet daha işlendiğine dair haberler duydum. Bir başka genç kadın tecavüze uğramış ve öldürülmüş."

"Vakaların birbiriyle bağlantılı olduğunu teyit edemiyoruz."

"Medya, genç kadınları hedef alan bir seri katil hakkında spekülasyon yapmakta bir sakınca görmüyor. Kampüste çok sayıda genç kadın var. Ciddi endişeler var."

"Öğrencilerinize ve personelinize mantıklı önlemler almalarını tavsiye ederim. Ancak medyanın iddiaları ya da spekülasyonları NYPSD tarafından doğrulanmamıştır."

Peach sanki beyninin röntgenini çekmeye çalışıyormuş gibi Eve'e bakmaya devam etti. "Fiona Wallace'ın yerinin tespit edilmesini istediğinde endişelendim. Onun burada olduğuna inanmak için bir nedenin olabilir. bir tehlike."

"Kesinlikle hayır. Geçen Mart ayında Sports Center'da yaptığı ve soruşturmayla bağlantılı olabilecek bir satışla ilgili."

"Rahatladım." Peach'in bakışları Eve'in başının üzerinden geçti. "İşte geliyor."

"Tüm öğrencilerinizi görür görmez tanıyor musunuz, Dr. Lapkoff?"

"Şeftali," dedi. "Hayır, bilmiyorum, ama onu bulmamı istediğinizde araştırdım. Bayan Wallace."

"Dr. Lapkoff." En fazla yirmi yaşlarında olan bu kızın teni ay gibi solgundu ve başının üzerinde birkaç kiloya yakın kızıl saç vardı. Biraz zayıflamıştı.

Eve, kampüsün diğer ucuna yaptığı yolculuktan ve başkan tarafından çağrılmaktan duyduğu korkudan nefes alamadığını belirtti.

"Başın belada değil." Güçlü kadın hafif bir anne tonuna büründü. "Ve inzivaya çekildiğiniz süre için ceza almayacaksınız. Bu Teğmen Dallas, NYPSD'den. Ona yardım edebileceğinizi umuyor."

"Yardım mı?"

"Evet. Geri çekilmemi ister misiniz, Teğmen?" "Buna gerek yok. Spor Merkezi'nde çalışıyorsun."

"Evet, hanımefendi. Yıl boyunca öğrenciyim ve geçimime yardımcı olması için orada çalışıyorum. Bir yılı aşkın süredir orada çalışıyorum."

"Otuz birinci Mart'ta orada çalışıyordunuz." "Ah.

Emin değilim. Belki de."

"Bu adama birkaç eşya satmışsınız." Eve krokiyi çizdi. "Onu hatırlıyor musun?"

"Emin değilim. Aynen öyle. İki aydan fazla oldu ve biz gerçekten popüler bir mağazayız. Çok yoğun olabiliyor."

"Ne aldığının bir listesi var bende. Hatırlamana yardımcı olabilir." Eve listeyi okumaya başladı ve Fiona'nın göz kırptığını gördü.

ayakkabılara ulaştı. "Hatırladın mı?"

"Evet. Gerçekten büyük bir indirim vardı ve ayakkabılar çok yüksekti. Hatırlıyorum çünkü ona indirime gireceklerini söyledim.

bir gün, sadece bir hafta içinde. Yüzde on, ve bu üç buçuk banknot için çok fazla, anlıyor musunuz? Ama o O anda onları istedi. Bu resimden biraz farklı görünüyordu. Bu yüzden onu hemen tanıyamadım."

"Nasıl yani?"

"Saçları çok daha uzun ve dalgalıydı. Mag saçları vardı. Gerçekten çok sevimliydi. Sanırım onunla biraz flört ettim, sizin yaptığınız gibi, kampüste yaşayıp yaşamadığını ve bölümünün ne olduğunu sordum. Sanırım kampüs dışında yaşadığını söyledi. Hoş biriydi ama karşılık vermedi, ben de biriyle görüştüğünü ya da onun için zile basmadığımı düşündüm. Çok fazla alışveriş yaptığı için büyük ikramiyeyi vurduğuna dair bir şaka yaptım. Gülümsediğini hatırlıyorum, çünkü, vay canına, müthiş bir gülümseme. Ve dedi ki -çünkü komik olduğunu düşünmüştüm- kıyafetler adamı yapar. O bir erkekken söylenecek garip bir şey gibi gelmişti. sweatshirt falan alıyordu. Hepsini paketledim ve o da gitti."

"O zamandan beri onu

gördünüz mü?" "Hayır, hiç

sanmıyorum." "Tamam,

Fiona. Teşekkürler."

"Yasadışı bir şey mi yaptı?"

"Onunla konuşmak istiyoruz. Eğer onu görürseniz, bana bir iyilik yapın. Ona yaklaşmayın ve benimle temasa geçin." Eve ona bir kart uzattı.

"Tabii. Şimdi inzivaya döneyim mi?"

"Evet," dedi Peach ona. "Doğruca

arkaya." "Evet, efendim."

"Yardıma oldu mu?" Fiona aceleyle uzaklaşırken Peach sordu.

"Bazı bilgileri teyit ediyor, bir model oluşturmaya devam ediyor ve bana kendini beğenmişin dikkatli olana karşı çıktığını ve bazen kendini beğenmişin kazandığını söylüyor. Evet, bu çok yardımcı oldu. Senin de olduğun gibi. Teşekkür ederim."

"Yardım edebildiğim için mutluyum ve umarım medya çok yakında bu adamı tutukladığınızı haber yapar."

"Ben de öyle."

Arabaya ulaştıklarında Roarke, "Sırada ne var?" diye sordu.

"Irene Schultz'un tutuklanmasıyla bağlantılı olanların isim ve bilgilerinin yer aldığı listeyi tekrar gözden geçirmem gerekiyor. Onlarla, hepsiyle konuşmam ve bir sonraki hedefini bulmaya çalışmam gerekiyor."

"Hepsi New York'ta yaşamıyor."

"Hayır." Arabaya bindi. "Ama görünüşe göre sonsuz sayıda kimliği ve onlarla birlikte kredisi var. Belki bir sonraki hedefi New York'tadır, belki de değildir. Bunu çözmeye çalışmak için olası hedeflerle ilgili tüm bağlantılarla görüşmem gerekiyor."

"Bağlantıların hepsi New York'ta ya da şehirde yaşamıyor. Elbette gidip gelebilir ya da görüşmeleri 'link' üzerinden gerçekleştirebilirsiniz."

"Yüz yüze görüşmeyi tercih ederdim ama bu pratik değil, bu yüzden çoğu 'bağlantı' yoluyla olmak zorunda. Sorun şu ki insanlar büyüyor. Evleniyorlar ve/veya çocuk sahibi oluyorlar. Çocuklar da aynı şeyi yapıyor. Ya da onlar

bunu yapan kardeşleri var. Yirmi küsur yıl içinde, bir kişiden bir sürü çıkıyor."

"İnsanlar ve onların soylarını devam ettirme eğilimleri."
Roarke ona eğlenerek başını salladı. "Ne yapılabilir ki?"

"Yapmak istediğim şey, hepsini bir merkezde toplamak, teker teker ele almak, sonra gerekirse hepsini bir araya getirmek ve bir kişinin yanıtının diğerinde dikkat çekici bir şey uyandırıp uyandırmadığını görmek."

"Bunu ayarlayabilirim."

Adam onları eve bırakırken kadın ona yumuşak bir bakış fırlattı.

"Ne? Herkesi bulundukları yerden Merkez'e mi nakledeceksiniz? Sadece pratik değil, aynı zamanda birçoğu bunu kabul etmeyecektir. İnsanlarla ilgili bir başka sorun da hayatlarının olması ve bir polis soruşturmasına yardımcı olmak için onları beklemeye almaları istendiğinde telaşlanabilmeleridir.

onları gerçekten ilgilendirdiğine inanmayabilir."

"Taşımacılık var," dedi, "bir de taşımacılık var." "Tabii, sizin

nakil araçlarınız kaygan ve parlak, ama-" "Eve, iş için sık sık

seyahat etmek zorunda kalsam da ya da

New York'tan ayrılmadan dünyanın öbür ucunda, hatta gezegenin dışında ne kadar sık iş yapıyorum?"

"Evet, ama sende ... var." Birden, bir toplantı sırasında habersizce ofisine girdiğini hatırladı. Holografik bir toplantı. "İşe yarayabilir," diye düşündü. "Genelde görüşmeler için hologram kullanmayız.

Çünkü karşınızda bir şüpheli, hatta bazı durumlarda tanıklar varsa, savunma bu yöntemle elde edilen her şeyi çöpe attırmaya çalışacaktır. Bu zor bir durum çünkü

manipüle edildi. Bunu sağlamlaştırmak istiyorsanız, yüz yüze, kayıt altında bir itiraf ya da sağlam bir kanıta ihtiyacınız var. Ama bu . . ."

"İtiraf aramıyorsunuz, şüphelileri ya da hatta şüpheli kişileri sorgulamıyorsunuz."

"Evet, işe yarayabilir. Bunu bir APA'ya incelemek isteyeceğim, kapatmam gereken prosedürel bir açı olmadığından emin olacağım. Elde ettiğim herhangi bir bilgi bir tutuklamaya yol açarsa, kurnaz bir avukatın bilginin kusurlu olduğunu iddia etmesini istemeyiz, bu nedenle, falan filan. Ama bunu yapabileceğimizi düşünüyorum."

"Ricker'ın üzerinde holo kullandın."

"Evet, zaten şartlı tahliye ihtimali olmadan ömür boyu hapis yatıyor. Bu yöntemin etrafında dans etmeye çalışabilirler."

Coltraine'e komplo kurmakla suçluyor. Ama sanal ziyaretlere ve yasal danışmanlıklara izin verilen gezegen dışı bir ceza kolonisinin içinden bir polisin öldürülmesini emrediyorsunuz? Bu yöntemi tartışmak herkes için zor olacak ve ilk ben açıkladım. Cleo holo'nun bir parçası değildi ve

görüntülemesine izin verdim. İtirafını alırken hologramdan herhangi bir kanıt kullanmadım ve yine ilk önce onu temizledim. Yargıç zaten avukatının bu konudaki davayı düşürme talebini reddetti."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Taraflar kabul ederse bunu kullanabileceğimizi düşünüyorum. Saatlerce zaman kazanırım ve yüz yüze görüşmeye en yakın yöntem olur. Sadece kışımızın bu konuda korunduğundan emin olmam gerekiyor."

"Sen kışlarını koru, ben de kurayım."

"Kurmak ne kadar sürer?"

"Temel program, en fazla yirmi dakika. Sonra getirmek istediklerinizin koordinatlarına ihtiyacım olacak. Her bir holo'yu üçgenlemek birkaç dakika sürer."

"Tekrar etmekte fayda var. Etrafta olman çok kullanışlı." Bağlantısını çıkardı ve APA Cher Reo ile iletişime geçti.

Beklendiği gibi, bazı yasal saçmalıklar vardı. Ama bunlarla bile önemli ölçüde zaman kazanacaktı. Eve girerken Reo'ya danışmaya devam etti ve bir şey düşündü. Yasal saçmalığın avantajı Summerset'i tamamen görmezden gelme fırsatıydı.

Onayı aldıktan sonra bağlantıları ve düzenlemeleri yapmaya başladı. Yolun yarısına gelmişti ki Roarke bip sesi geldi. "Program ayarlandı, sanal odada. O koordinatlara ihtiyacım var."

"Onları size getireceğim. Peabody geri kalan temasları yapabilir. Beş dakika."

Gerisini ortağına yönlendirdi, sonra da ihtiyacı olanları topladı. Asansörü kullandı ve evindeki ofisinin daha büyük ve bir şekilde daha gösterişli bir versiyonuna çıktı.

"Hmm."

"Görünüş önemli olabilir. Bir gün o masanızı bunun gibi bir çalışma istasyonu ile değiştirmeyi düşünebilirsiniz."

U şeklindeki konsolun karanlık, parlak yüzeyine, dahili D ve C ünitesine ve şık kontrol paneline kaşlarını çatarak baktı.

"Masamı seviyorum."

"Evet, biliyorum." Onu hafifçe öptü, sonra odanın arka tarafındaki bir masayı işaret etti. "Bir sandviç al."

"Sandviçimiz var mı?"

"Ye. İstersen masada oturabilirsin. Sizi tanıdığım kadarıyla, çoğu zaman ayakta olacağınızı varsayıyorum. Görüşme yapacağınız kişi herhangi bir sandalyeye ya da kanepeye oturabilir. İhtiyaç duymanız halinde buradaki ünite ve duvardaki ekran tamamen çalışır durumda."

Kaygan, diye düşündü. Çok kurnaz. "Kaydedilmesi gerekiyor." "Kaydedilecek."

Yine masayı işaret ettiği için bir sandviç aldı. "Önce Peabody'yi getirelim."

Başını salladı, kendi 'bağlantısını' kullandı.

"Peabody." Peabody'nin yüzü Roarke'ı görünce parladı. "Oh, hey. Merhaba!"

"Merhaba. Teğmen bize katılmanızı istiyor."

"Tamam. Vay canına. Daha önce hiç holograma girmemiştim."

"Nazik olacağım," dedi ve onun kıkırdamasına neden oldu. "İşte. Seni yakaladım. Başlatıyorum."

Küçük ışık noktaları dönmeye başladı, sonra girdap Peabody'ye dönüştü.

"Oh. Tanrım. Bu kolay oldu. Garip hissettirmedi." Gözlerini kırıştırarak etrafına bakındı. "Garip ama garip hissettirmedi. O da neydi?"

"Ne? Bu bir sandviç."

"Oh, bu bir panini. Gerçekten güzel
görünüyor." "Orada daha çok var.

Buyurun."

"Teşekkürler." Peabody masaya döndü, elini uzattı ve eli sandviçle tepsinin arasından geçti. "Bu çok kabaydı. Kendime engel olamıyorum çünkü gerçekte burada değilim. Ama ben buradayım. Holo-bilimden anlamıyorum. McNab bana bunu her açıklamaya çalıştığında beynim uyuyor."

"Bunu ineklere bırakalım ve polis olalım. Bağlantıları tamamla, feragat belgelerini al. Polisle tekrar bağlantı kuracağım, sonra onu getireceğiz."

Tuhaftı, Eve kabul etti, ama aynı zamanda sorunsuz ve verimliydi. Birkaç dakika içinde, eski kamu avukatını programlanmış ofisinde oturttu.

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim, Bayan Drobski."

"Sorun değil. Bu işin bir an önce çözülmesini istiyorum. Bu sinir bozucu."

"Eminim öyledir. Sizin ve ailenizin güvenliği önceliğimizdir."

"Benim ya da ailemin hedef alındığına dair geçerli kanıtlarınız var mı? Bu tehlikeyi yirmi yıldan daha uzun bir süre önce temsil ettiğim bir sanıkla büyük ölçüde ilişkilendiren kanıtlar?"

"Sen bir avukat gibi düşünüyorsun. Ben bir polis gibi düşünüyorum. Hayatını hangisine emanet etmek istersin? aile?"

Kadın ya rahatsızlık ya da kızgınlık içinde kıpırdandı.
"Buradayım, değil mi?"

"Size şüphelinin bir ressam çizimi gösterildi. Bu adamı daha önce hiç görmediğinizden hâlâ emin misiniz? Ekrandaki görüntü, Darrin Pauley."

Drobski ekranı inceledi. "Bildiğim kadarıyla yapmadım."

"Senin bir kardeşin var."

"Evet, Lyle. Size söylediğim gibi, o bir mali danışman. Onunla konuştum ve krokiyi ona da gösterdim, karısına ve oğullarına da. Bu konuyu ailemle de konuştuğum için yeterince endişeliyim ve onlar Arizona'da yaşıyor. Hiçbiri bu adamı tanımıyor."

"En çok kime yakınsın?"

"Pardon?"

"Ailenizde. En çok kime yakınsın?"

"Bu babam için çok zor sanırım. Avukat olmamın nedeni o. Size söz verebilirim, Komiser, kendisinin ya da annemin tehlikeye atılmasına izin verecek kadar saf ya da enayi değildir. Ve kadınları hedef alıyor, değil mi?"

"Erkek hedefinde bir değişikliği göz ardı etmiyoruz. Başka kim var?"

"Başka bir ailem yok."

"Başka kimlerle yakınsınız? Aile her zaman kan bağı demek değildir."

"Oh. Tanrım." Drobski ilk kez sarsılmış görünüyordu.

"Lincoln, Lincoln Matters. Bir yılı aşkın bir süredir

ve ortağım Elysse Wagman. Çok yakınız, üniversiteden beri öyleyiz. O benim kız kardeşim gibidir."

"Peabody."

"Tamamdır."

"Lincoln ya da Elysse'in peşinden gidebileceğini mi düşünüyorsun? Onlara söylemem gerek-"

"Şu anda bununla ilgileniyoruz. Elysse evli mi, birlikte mi yaşıyor?"

"Hayır. Aslında zor bir boşanmanın diğer tarafından yeni çıktı. Bir kızı var, benim vaftiz kızım, Renny. Daha on bir yaşında."

"Biz onların icabına bakarız." Peabody'nin ona göz ucuyla başını salladı. "Polis memurları şu anda onun ve Lincoln'ün evine doğru yola çıktılar. Ne zaman işimiz bittiğinde her ikisiyle de bizzat irtibata geçip her şeyi açıklayacağım."

"Gerçekten olabileceğini mi düşünüyorsun-"

"İşimi şansa bırakmayacağım. Bana Irene Schultz davasıyla ilgili hatırladığın her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Çok iyi hatırlıyorum. Uzun süredir PD'de değildim ve hala idealisttim. Green. Sabıkası olmadığı ve küçük bir çocuğu olduğu için onun için iyi bir anlaşma yapabileceğimi düşündüm. Kaçakçılık suçlamasını, azmettirme suçlamasını, belki bir yıla indirmelerini ve zorunlu rehabilitasyon yaptırımlarını sağlayabileceğimi düşündüm. Belki yılın bir kısmını yarı yolda geçirir. Sonra onunla konuşmadan önce bile kocasını istedikleri kokusunu aldım ve belki onu doğrudan yarı yola sokabilirdim. ve eğer onu terslerse kafes süresi olmadan rehabilitasyon."

"Ama yapmadı."

"Yapmazdı. Bana bile ısrar etti, yaptığı şeyde onun hiçbir rolü yoktu, hiçbir bilgisi yoktu. Açıkladım, onu biraz dürtmeye çalıştım ama yerinden kıpırdamadı. Anne kartını denedim. Ona gerçekten yardım etmek istedim. Eğer hapse girerse küçük oğluna bakamazdı. Ama o takılıp kaldı. Daha da kötüsü, Ertesi sabah APA anlaşma için geldiğinde, ilk turu almakta ısrar etti. Bir yıla indirebilirdim ama bana izin vermedi. Kendimi başarısız hissettim."

"Kocasıyla konuştunuz mu?"

"Evet. Kızgındı. Ona on sekizi aldığını söylediğimde çok öfkelendi. İçeride bir yıldan fazla kalmaması gerektiğini söyledi. Ona katıldım ama beni suçladı. Anlaşmaya çalışmama izin vermeyeceğini söylediğimde biraz sakinleşti, hatta özür bile diledi. Mahkemeye gittiğimizde bebeği de getirdi. Gerçekten çok güzel bir bebektir."

Bakışları duvardaki ekrana geri döndü. "Tanrım. Onu tuttum. Irene ve kocası bir dakika geçirirken o bebeği kucağıma aldım. Onu gerçekten tuttum. Annesi için ağladığında kendimi kötü hissettim. Daha fazlasını yapamadığım için hastaydım. Bir süre sonra, işin, sistemin altına gömüldükten sonra bunu aşıyorsunuz. İşte o zaman dışarı çıkmamız gerekiyor, daha fazlasını yapamadığınız için hasta olmaktan kurtulduğunuzda."

Eve alabileceği her şeyi aldığını hissettiğinde, Elyse Wagman'ı getirdi ve her ikisinin de istediği gibi Drobki'yi yerinde tuttu.

Kadın Eve'in verdiği bilgileri hiç ürkmeden içine sindirdi. "Kızımı Colorado'ya, annemin yanına göndereceğim. Bu gece."

"Lissy, sen de gitmelisin. Sen de-"

"Bayan Wagman." Eve, Drobski'nin endişesini yarıda kesti. "İ Kızınızın güvenliği için duyduğunuz endişeyi anlıyorum. Memurlar, kızınızın annenize nakli için gerekli düzenlemeler konusunda size ellerinden gelen her türlü yardımı yapacaklardır. Size kalmanızı emredemem ama rica edeceğim. Eğer hedef alındıysanız, rutininizdeki herhangi bir değişiklik onun dikkatini çekebilir. Sizi koruyabiliriz ve koruyacağız da."

"Ne kadar süre için?"

"Ne kadar gerekirse. Lütfen ekrandaki görüntüye bir kez daha bakar mısınız? Daha yakından."

"Her iki şekilde de emin değilim."

"Saçları daha uzun ya da daha kısa olabilir. Biraz daha yaşlı görünebilir."

"Daha uzun saç," diye mırıldandı. "Olabilir. Tanrım, olabilir. Daha uzun saç ve sakal. Dom Patrelli."

Bingo, diye düşündü Eve. Peabody'ye onu çalıştırmasını emretmek için döndüğünde bile, ortağı onun PPC'si üzerinde çalışıyordu. "Onu nereden tanıyorsun?"

"Aşağı Doğu Yakası'nda bir adli yardım kliniğinde ücretsiz çalışıyorum. Yaklaşık üç hafta önce, buradan çıkarken koşarak geldi. Nefes nefese. Elysse Wagman olup olmadığını sordu. Gazeteci olduğunu ve aile içi davalara vurgu yaparak hukuktaki kadınlarla ilgili özel bir yazı hazırladığını söyledi. Bu benim Özel. Klinik kapanmadan önce oraya varmaya çalıştığını, benimle birlikte yürüyüp bana birkaç soru sorup soramayacağını sordu. Bunda bir sakınca görmedim. Sevimli ve içtendi ve yaptığımız işle çok ilgiliydi."

"Size adını ve kimlik bilgilerini verdi."

"Evet. Sanırım biraz hızlı oldu, biraz beceriksizdi. Ama tam cadde üzerindeydik. Benimle birkaç blok yürüdü, doğru soruları sordu. O yapmıştı Klinik hakkında iyi bir arka plan. Etkilendim ve memnun oldum. Biraz olumlu tanıtım işimize yarayabilir. Bana bir kayar arabadan bir fincan kahve ısmarladı ve takip etmek istediği bir şey olursa benimle iletişime geçip geçemeyeceğini sordu."

"Ve yaptı mı?"

"Ertesi hafta, kliniğin dışında bekliyordu. kahve ile kapattı. Biraz zamanım vardı, bu yüzden parka yürüdük, bir bankta oturduk, onun takibini yaparken kahve içtik. Biraz flörtözdü ama aşırı ya da saldırgan değildi. Gururum okşandı. O benden rahatlıkla yirmi yaş genç ve ben Ben bir aptalım."

"Hayır. Yaptığı işte çok iyidir."

"Konuştuk, hepsi bu ve Zapoto'nun filmlerinin hayranı olduğu ortaya çıktı."

"Tanrım," diye mırıldandı Drobski.

"Biliyorum. Kudurmuş bir hayranıyım ve bu konuya girdik, tartıştık, inceledik. O hafta sonu Tribeca'da mini bir festival vardı."

"Onunla çıktın."

Elysse dudaklarını ıslattı, saçlarını itti. Eve, gergin

ama bir o kadar da utanmış, diye düşündü.

"Cumartesi gecesi onunla orada buluştum. Sonra bir şeyler içtik, biraz da yemek yedik. Tanrım, aslında ona kızım yüzünden onu evime davet edemeyeceğimi söyledim.

ona gidelim dedi. O da oda arkadaşının annesinin ziyarete geldiğini ve bunun garip olacağını söyledi. Sonra beni öptü. ve beni bir taksiye bindirdi. Beni öptü," diye tekrarladı elini dudaklarına bastırarak.

"Ertesi hafta yine çıktık - sadece öğle yemeği, iskelede soya köpekleri. Bana kendimi genç ve seksi hissettirdi. Hevesliydi," diye itiraf etti, "çünkü biraz daha zamanım olmasını istediğini söyledi. Ona boşanmadan ve kızımdan bahsetmiştim. Ona kızımdan bahsettim. O da benden çünkü emin olmamı istedi." "Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?"

"Cuma'dan bir hafta sonra. Bu hafta sonu çalışıyor." Elimden bir şey gelmezse, diye düşündü Eve.

Bölüm 19

"Sıradaki kişi o değil," dedi Eve. "Adam onu oy alıyor, işi uzatıyor. Boşandı - bu birkaç adım daha ileride. Onunla mükemmel oynuyor. Görünüşünü, imajını değiştiriyor. Genç ama çok genç değil, çapkın ama çok değil, onu ilgilendiren şeylerle ilgileniyor, hakkında bilgili. bu çıkarlar."

Peabody, "Kimseye ondan bahsetmiyor çünkü henüz erken," diye araya girdi. "Ve kendini biraz aptal hissediyor yirmi yaş küçük biriyle ilişki kurmayı düşünüyor."

"Bir evi yok" diyor ona, "cebi kırılmış. Değiştirmeye fırsat bulamamış. Henüz onunla iletişime geçmesini istemiyor. Onu endişeli ve dengesiz tutması gerekiyor. Güç onda. Ama sıradaki o değil."

"Başka biri daha var." Eve'in arka duvardaki ekranda gösterdiği olası hedeflerin görüntülerini incelerken Peabody'nin yüzünü endişe kapladı. "Ve muhtemelen bu hafta sonu."

"Bir tane daha alamaz. Önce çocuk hizmetleri müdürünü, sonra da APA'yı alalım."

Görüşmeler arasında kahve içti ve Peabody'ye kendi sandviçini alması için yirmi dakikalık bir mola verdi.

Adımları, aşamaları, yirmi yıl önce yaşanan hikayeyi görmeye başladı ve oyuncuları, rollerini, seçimlerini anladığını düşündü.

"Onun için battı," diye bitirdi Roarke. "Onu kandırdı ya da baskından sonra yaptığı telefon görüşmesinde ikna etti. 'İkimiz de batamayız bebeğim, çocuğa kim bakacak?'"

"Olabilir," diye kabul etti Eve, "ama zaten bir kez girmişti. Parmak izleri dosyada. Eğer bu işe karıştığını itiraf ederse onu kimlik sahtekârlığından tutuklayacaklardı ve ikinci suç için on sekiz aydan daha fazla ceza alacaktı. Bunu kullanırdı.

'Bir yıl yatacaksın şekerim, ben de senin yanında olacağım. Bana bakarlarsa, beşten yediye kadar.' "

"Doğru söyledin. Adamın elinde ondan daha fazla koz

vardı." "Ve onun hızlı ve temiz bir şekilde aşağı inmesine

ihtiyacı olacaktı.

Polisler ve PA için kolay. Yaygara yok, karışıklık yok, bakmak yok.

ona çok sert davrandım."

"Ve daha fazlası, bence daha fazlası, eğer ikisi de ölürse, kimliklerini koruyacak kimse olmaz. Bunu zorlayabilir. Merkez tutmaz ve ne oldukları ortaya çıkar. Bir buçuk yıldan çok daha fazlası tehlikede. Yakalanan da o, değil mi? Dikkatsiz davranan oydu. O her şeyi sineye çekebilecekken neden hepsini kaybetsinler ki?"

"Ben de öyle düşünüyorum," diye kabul etti Eve. "Zaten bir kez girmişti ve geri dönmeyecekti. Biraz zaman, biraz pazarlık, biraz yalvarma zorluğu, bir yıla kurtulabilirdi, ve bunun bir kısmını, belki de çoğunu, yarı yolda, zorunlu rehabilitasyonda. Ama bu onun için riskli olurdu. Ne kadar çabuk

ne kadar çabuk temizlenirse. Ama bence daha fazlası var."

Ellerini ceplerine sokarak çok tanıdık olan odada dolaştı - bir yanılsama, ama tanıdık. Ve hatırladı.

"Annemle, ben belirsizim. Sadece birkaç net parıltıyla bulanık. Ama benden nefret ettiğini biliyordum. Ama bana sahipti ve en azından kafamda birkaç resim olacak kadar uzun süre kaldı. olaylar."

"Darrin Pauley'in yaptığı gibi mi?"

"Hatırladığı ya da hatırlaması öğretilen her şey farklı. İkisi için de çocuk olmadığımı biliyorum. Ben bir metaydım. Potansiyel bir gelir. Ama bunu birlikte mi düşündüler, yoksa biri diğerini ikna mı etti? Bu, cevabını asla öğrenemeyeceğim bir soru ve önemli de değil."

Bunun önemli olmasına izin

vermezdi. "Ama bu durumda,

belki de öyledir."

Roarke, "Çocuğu doğurmayı neden o seçti ya da onlar seçti," diye devam etti.

"Kadın oyuncu, beyin, paravan adam. Adam gösterişi seven bir manipölatör ve kadın ona bildiklerini öğretmiş. Seks, uyuşturucu, ucuz para ve incelikten yoksun. Dediğin gibi hızlı ve açgözlü. Bir yıl boyunca Pauley'i oynamak için incelikli olması gerekiyordu. Peki ya çocuk? O. bir yük olmalıydı, bunu üzerinden atmalıydı. Ama yapmadı. Yani ya çocuğu istiyordu ya da Pauley, belki ikisi de. Çocuk bir meta değildi. Belki bir kapaktı, ama bu bile biraz zorlama."

Roarke, "Hareket etmek, uyum sağlamak, ilgilenmesi gereken bir bebek olmadan dolandırıcılık yapmak daha kolay," diye onayladı.

"Pauley çıktığında çocuğu Vinnie'ye bırakabilirlerdi. Poofed."

"İkisini de, Vinnie'nin sevdiği kadını, onun olduğunu düşündüğü çocuğu almak mı? Bu çok zalimce."

"Örneğe uyuyor. Temiz ve sağlıklıydı ve iyi bir hisseleri vardı - Vinnie'den çaldıkları bir hisse - ve birkaç yıl içinde kullanıyor ve fahişelik yapıyordu. Ve gösteriyi onun yönettiği ortaya çıkıyor."

"Kolay para," diye onayladı Roarke, "iş o yapınca."

"Bu Pauley, onun zayıf noktasıydı. Onun için fahişelik yaptı, onun için iş yaptı. daha kolay para, daha fazla gösteriş, daha fazla nakit arıyordu. On sekiz yaşına geldiğinde ve Chicago'ya geçtiklerinde, tüm yetki ondaydı."

Nefes aldı. "İşte böyleydi, ben böyle hatırlıyorum. Onları birlikte hatırladığımda ya da olaylar gözümün önüne geldiğinde bana böyle hissettiriyor. Kadın bir keş ve fahişeydi ve adam da gösteriyi yönetiyordu. Belki de ben yansıtıyor."

"Hiç sanmıyorum."

Başını iki yana salladı. "Bu daha sonrası için, belki işe yarar. Şu anla ilgilenmeliyiz. Peabody'yi geri getirelim ve yargıcı alalım."

Önce onun yanına gitti ve yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ne hatırlarsan hatırla ya da ne hissedersen hisset, şunu bilmelisin ki sefil hayatlarında kayda değer tek bir şey yaptılar. O da sendin. Ne olurlarsa olsunlar, bunu yok edemediler. Senin oluşunu engelleyemediler."

İnce yapılı ve ufak tefek bir kadın olan Yargıç Serenity Mimoto, ekrandaki Darrin Pauley'in robot resmini inceledi. "Babasına benziyor."

"Babayı hatırlıyor musun?"

Mimoto gözlerini Eve'e dikti. Göz alıcı masmavi renkleri pürüzsüz fındık teninde ışıldıyordu. "Ofisinizden bu konu ve olaya karışanlar hakkında bilgi aldım. benimle daha önce iletişime geçti. Davanın detaylarını biliyorum. Sanık, avukatı aracılığıyla savcıyla bir anlaşmaya varmıştı. Tüm suçlamaları kabul etmiş ve APA on sekiz ay hapis cezası önermişti. Suçların şiddet içermeyen doğasını, daha önce sabıka kaydı olmamasını, sanığın işbirliğini ve savunmasını göz önünde bulundurarak, bu şekilde karar verdim. Sanık Rikers'daki Minimum Güvenlikli tesise gönderilmiştir."

Mimoto tekrar ekrana doğru başını salladı. "Ve onu hatırlıyorum, babasının kollarında annesi için ağlayan bebeği. Vedalaşmaları için onlara bir an izin verdim. Çocuğu kısa bir süre, çok kısa bir süre kucağına aldı, sonra avukatına verdi ve adamı kucakladı. Demek ki oğluna verecek bir tesellisi yok ama babasından alması gerekiyor diye düşündüm."

"Mahkemedeki o günden beri onu, babayı ya da oğlu görmediniz mi?"

"Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Eğer bu genç adamın davası önüme gelirse, onu tutukladığınızda Bu konuşma ve önceki bağlantı nedeniyle kendimi geri çekiyorum. Şimdi size soruyorum, Teğmen, tutuklama için yeterli deliliniz var mı?"

"İnanıyorum ki var ve daha fazlasına sahip olacağız."

Mimoto başını eğdi. "Umarım size bundan biraz daha fazlasını sağlayabilirim."

"Evet, öyle yapıyorum ve bu şekilde ona zarar vermesini önliyorum.

Sana yakın biri. Annesinin hapse girmesine neden olan hükmü siz verdiniz. Tahliyesinden altı ay sonra, kendisi, oğlu ve ortağı farklı isimler kullanırken ve sanırım tutuklanmasına ve hapsedilmesine neden olan güven oyunlarına ve yasadışı faaliyetlere devam ederken, tecavüze uğradı ve iki kurbanımınikiyle neredeyse aynı şekilde öldürüldü."

"Ve siz bu adamın iki cinayetden sorumlu olduğuna inanıyorsunuz, çünkü annesinin ölümünden bir şekilde tutuklanmasını ve hapse atılmasını sorumlu tutuyor?"

Eve, Mimoto'nun sakın tavrını olduğu kadar hızlı anlayışını da takdir etti. "Evet, ve inanıyorum ki hayatı boyunca bu bağlantıyı kurması için telkin edildi."

Mimoto keskin siyah bir kaşını kaldırdı. "Bunu psikiyatristler ve avukatlar çözecek. Benim peşimden gelmeyecek. Ne yazık ki bu, kürsüde geçirdiğim yirmi altı yıl boyunca tehdit edildiğim ya da hedef alındığım ilk an olmayacak. Ailemden biri. Çok geniş bir ailem var, Teğmen."

"Evet, Sayın Yargıç, var. Dört kardeş, hepsi şu anda evli, üç çocuk, yine hepsi şu anda evli. Sekiz torunlar."

"Ve bir tane daha yolda."

"Hanımefendi. En büyük torununuz da evli." "Ve beni daha dün büyük büyükanne yaptı." "Oh." Bu henüz

veri kayıtlarına girmemişti, Eve. düşündüm. Kim takip edebilirdi ki? "Tebrikler."

"Bir oğlan. Spiro Clayton, 3 kilo 8 gram."

"Um. Güzel." Öyle sanıyordu. "Dört kardeşi olan kocanız ve diğerleri. Anne babanız ve dört büyükanne ve büyükbabanız."

"Çeşitli teyzeler, amcalar, kuzenler, yeğenler, yeğenler ve onların soyundan gelenlerle birlikte. Bir lejyon olduğumuz söylenebilir."

Kesinlikle, diye düşündü Eve. Nereden başlamalı?

"Bir şablon buldum, Sayın Yargıç. Hedeflerini seçtiği bir yol. Ailenizin genişliği göz önüne alındığında, onun kriterlerinden herhangi birine uyan bir üye olacağından şüphem yok.

Bununla birlikte, diğer üç potansiyel hedefle temas kurdum, bu yüzden kalan modeli iki gereksinimine indiriyorum. Senin gibi birini arıyorum.

Yakın zamanda evlenmiş ya da yakın zamanda eşini ölümle kaybetmiş bir aile üyesi ya da aile üyesi olarak gördüğünüz bir kişi."

"Bir başlangıç ve bir son."

"Geriye kalan iki parametrenin bunlar olma ihtimali son derece yüksek. Şunu da eklemeliyim ki, henüz dul kadın ya da dul erkekle temasa geçmemiş olması da mümkün. Bu son hedef olsa da, yeni evliler neredeyse kesinlikle bir sonraki hedef olacaktır ve bunun için hedef alınabilirler. önümüzdeki hafta sonu."

Esrarengiz yüzünde ilk kez bir korku titreşimi belirdi. "Çok yakında. Teğmen, neyse ki ailem uzun ömürlüdür. Elbette kayıplarımız oldu. Benim için çok değerli olan bir teyzem sadece bir yıl önce vefat etti."

"Bilgiyi alacağım ama hedefin kadın olacağına inanıyorum. Hem kurbanları hem de elimizdeki üç hedef

kadınlar olmuştur."

"Ah ... birkaç ay önce bir kuzenim. Karısı-" Bir parmağını şakağına bastırdı. "Kontrol etmem gerek. Prag'da yaşıyor. Annem tüm bilgilere sahip olabilir. O bir aile veri tabanı."

"Daha yakın biri. Sana zarar vermek değil, seni mahvetmek istiyor."

"Çocuklarımdan ya da torunlarımdan hiçbiri yakın zamanda evlenmedi. Torunlarımdan ikisi nişanlı. Geçen yaz evlenen bir yeğenim var, bir diğeri de bu sonbaharda evlenecek. Ve ..." Başını sallayarak devam etti. "Bunun üzerinde bir saat kadar düşünmeme izin verin. Annemi arayacağım. O biliyordur. Aslında, yenileme töreni davetiyelerinden herkesin bir listesi ve güncel adresleri onda vardır."

"Yenileme mi?"

"Evet, evet, annemle babam Sevgililer Günü'nde evlilik yeminlerini yenilemeye karar verdiler. Yetmiş yıldan sonra bir takviye aşısı, büyük bir parti ve ikinci bir balayı."

"İkinci bir balayı. Yeni evliler gibi."

"Evet. Seksen dokuz ve doksan üç yaşındalar ve ..."
Mimoto'nun yüzü dehşetle karardı. "Aman Tanrım. Annem mi? Annemi mi hedef aldı?"

"Bu mümkün. Onu içeri almak istiyorum. Sıkı durun, Sayın Yargıç. Peabody."

"Şimdi numarayı çekiyorum."

"Kızıyla görüşmek isterse diye, onu bağıladığınızda hoparlörü açın. Ardından güvenliğini sağlamak için sivil giyimli iki memurun evine gitmesini sağlayın. Onu yakaladık," diyerek Mimoto'ya güvence verdi. "Onu koruyacağız."

Birkaç dakika içinde, Charity Mimoto'nun sanal görüntüsü kızının yanına oturdu. Doksan yaşında kare gözlü biri için, Eve kadının çok iyi görüldüğünü düşündü.

Kızının minyon olduğu yerde o uzun boyluydu, yargıç narinken o ham kemikliydi ve ten rengi birkaç tondu. tonları daha derin. Ama zeki ve masmavi gözleri neredeyse aynıydı.

Charity duvardaki ekrana bir göz attı. "Bu Denny. Küçük sakalını kesmiş ve saçıyla oynamış ama kesinlikle Denny bu."

"Tam adı sizde var mı, Bayan Mimoto?"

"Tabii ki biliyorum. Dennis, ama Denny-Plimpton olarak tanınıyor. Piyano çalmayı öğrettiğim şu hoş genç çocuk. Çılgın paramı kazanmak için biraz piyano öğretiyorum. Annesine sürpriz yapmak için gizlice ders alıyor. Çok tatlı."

"Aman Tanrım. Polis daha gelmedi mi? Anne, polis gelmedikçe ne sen ne de babam kapıyı açmayın. Onları göster-"

"Seri, büyükannen aptal yetiştirmemiş." Charity takdire şayan bir ustalıkla uzun bacak bacak üstüne attı ve rahatladı. "Bu çocuk ne yaptı, Teğmen Dallas? Çünkü tüm bu kargaşaya neden olacak bir şey yaptığına inanmak benim için çok zor. Daha tatlı ya da daha iyi olamazdı. terbiyeli."

"İki cinayetin baş şüphelisi."

"Cinayetler mi? Bu çocuk mu?" Gülmeye başladı, sonra gözlerini Eve'in yüzüne dikti. "Bir dakika bekle. Seni tanıyorum. Tabii ki tanıyorum. Tüm bu işlere o kadar kafayı taktım ki, eski Uzay Yolu bölümleri gibi etrafa ışık saçıyorum. görmedim. Seni haberlerde görmüştüm, bugün de gördüm. O küçük kız ve diğeri hakkında. Sence bunu bu çocuk mu yaptı?"

Eve departmanla ilgili bir şeyler söylemeye başladı ama sonra bunu kesmeye karar verdi. "Öyle olduğunu biliyorum. Ne kadar zamandır ona ders veriyorsun?"

Charity iki elini de havaya kaldırdı ve kelimeleri geri itmek istercesine ellerini uzattı. "Sadece bir dakika. Bir dakika. Ben her zaman iyi bir karakter yargıcı olmuşumdur. Bunu sana da geçirdim, değil mi Serenity? O çocukta hiç kötü bir şey görmedim. Ama sana bakıyorum, Teğmen, ve sanırım bunu yargılayabilirim. Şimdiye kadar ona beş ders verdim, Çarşamba öğleden sonraları, gerçi bir tanesini Perşembe akşamına almak zorunda kaldı."

"Baban Çarşamba öğleden sonraları golf oynuyor. Bu canavarla yalnız kaldın."

"Neden bir dersi değiştirdi?" Eve sordu. "İşe

çağrıldığını söyledi. O bir bilgisayar programcı, ve bir aksaklık ya da başka bir şey vardı ilgilenmek için. O gün yağmur yağıyordu," diye ekledi. "Deke'im yağmur yağdığında golf oynamaz, o yüzden bütün gün evdeydi. Ve ayda bir kez, Perşembe akşamları, bazı çocuklarla poker oynamaya gider. Perşembe günü evde değildi. akşam bu geldi."

O yumuşak mavi gözler keskinleşti. "Bu zekiceydi, değil mi? Tüm bunları bilmek, onu gören tek kişinin ben olduğumdan emin olmak zekiceydi. Tam bir pislik, değil mi?"

"Evet, hanımefendi, öyle. Hiç bir hafta sonu evinize geldi mi?"

"Hayır, ama bu haftaki dersi Cuma öğleden sonraya almak istedi."

"Teğmenim, babam, kocam, kardeşlerim, torunlarım, hepsi bu hafta sonu bir kamp gezisine çıkıyorlar. Cuma günü yola çıkıyorlar. Annem Pazar gününe kadar evde yalnız olacak. Bunu bilmeli."

"Elbette biliyor, ona kendim söylemedim mi?" Charity bir elini kendi kalçasına vurdu. "Birkaç hafta önce bir şey söylemiş olmalıyım.

Birkaç günlüğüne evi kendime ayırdım ve ona her şeyi anlatmazsam lanet olsun. Nerede kamp yaptıklarını, ne kadar kaldıklarını sordu.

uzakta olacaklardı. Hiç kampa gitmediğini ve bundan hoşlanacağından emin olmadığını düşündüğümde çok yumuşaktı. Ve geçen Çarşamba konuyu açtı, şimdi anlıyorum ki hala devam ediyormuş."

Yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Beni öldürmek için buraya gelmeyi planlıyor. O küçük piçin kışını bir dahaki sefere tekmeleyeceğim. hafta."

"Eminim yapabilirsin," dedi Eve. "Ama o kısmı bana bırakman gerekecek."

Charity derin bir nefes aldı, sonra Eve'e onaylayan bir bakış attı. "Üstesinden gelebilecek gibi görünüyorsun. Ne yapmamızı istiyorsun?"

Bunu ortaya koymak, güven vermek ve listesindeki son ismi getirmek, hedefi bulmak, görüşmek ve tekrar güven vermek zaman aldı.

Sonunda yorgun bir Peabody iç çekti. "Onu yarın anma töreninde alacağız. Onu o zaman alacağız ve geri kalan her şey sadece önlem ve destek olacak. Çünkü onu istiyoruz ama ... Louise'in düşünüşü."

"Yapma. Başlama bile." Kendisi de yorgun olan Eve ellerini yüzünde gezdirdi. "Planlandığı gibi yarın brifing var. Ekibin geri kalanını hızlandıracaktır. Ben yazacağım. Git McNab ve Jamie'yi doldurun, nasıl olsa bunu yapacaksınız. Sonra da kapatın. Yarın tam şarjda olman gerekiyor."

"Yapacağım. Çünkü onu yarın almak zorundayız. Hukuk ve adalet uğruna. Ve gerçek aşk için."

"Roarke. Lütfen."

Gülümsedi. "İyi geceler, Peabody," dedi ve holo'yu boşalttı.

"Tamam, tüm ülkede barış hüküm sürüyor. Bir dakikalığına. Kayda ihtiyacım var, böylece-"

"Disk kopyası." Teklif etti. "Ve bir diğeri zaten biriminize iletiliyor. Şimdi, benimle gel."

"Yapmak zorundayım-"

"Evet, biliyorum." Elini tuttu ve onu asansöre doğru çekti.

"Yeterli zaman olsaydı -ya da seni buna zorlayabileceğimi düşünseydim- sıcak bir banyo ve rahatlama seansı yapmanı sağlardım, ama önümüzdeki dakikalar boyunca tartışmaktansa . . ."

Onu yatak odasına çekti.

"Bunun için de zamanım yok."

"Yüce Tanrım, seks, seks, seks. Tek düşündüğün bu." Onu oturma alanına doğru çevirdi.

Mum ışığı, iki kadeh şarap ve- "Bu pasta mı?"

"Öyle."

"Pasta alayım mı?"

Kız saldırmadan önce onu geri çekti. "Duruma göre değişir." Cebinden küçük bir çanta çıkardı ve kızın mutlu şaşkınlığının sinirli bir kaş çatmaya dönüşmesini izledi.

"Engelleyiciye ihtiyacım yok."

"Pasta istiyorsan yaparsın. Başının ağrıdığını biliyorum - aşırı çalışma, stres, aşırı düşünme - belli oluyor. İyi bir kız gibi engelleyiciyi al ve pastanı ye."

"Gerçekten güzel bir pasta olsa iyi olur." Engelleyiciyi patlattı ve hemen tabağı kaptı. Bir ısırıkla gözlerini kapattı. "Tamam, öyle. Gerçekten güzel. Buna değer. Pasta için on dakika."

"Adil görünüyor." Onu oturması için aşağı çekti.

"Hepsini bulduk." Gözlerini tekrar kapattı, zevkten değil ama rahatlamadan. "Beşini de."

"Hepsini

kurtardım."

"Hayır, hepsini

değil."

"Farklı düşünen beş kadın ve aileleri var."

"Eğer onu yarın götürebilirsek." Bir süre düşündü ve pastasından bir ısırık daha aldı. "Yargıcın annesi mi? Bir şey."

"Gerçekten de öyle."

"Hesabı siz yapın. Evlilik anlaşmasının üzerinden yetmiş yıl geçti ve o doksan yaşında. Anlaşmaya adım attığında yirmi yaşındaydı, çocuk doğurmaya başladı. Yetmiş yıl sonra, ve hala orada.

Pauley'nin yok etmek istediği şey bu. Sadece kişiyi değil, bağlantıyı da. Onları kendi aile bağlarıyla boğmak."

Şaraptan yavaşça bir yudum aldı. "Eğer onu yarın almazsak, dayanacaktır. Buna dayanacaktır.

"Düğünü mahvetmek istemiyorum," dedi aniden. "Bunu mahvetmek istemiyorum, ama eğer-"

"Her seferinde bir adım."

Nefes nefese kaldı. "Evet. Her seferinde bir adım."

Sabah Eve konferans odasında durarak ekibi için konumlandırma ve stratejinin ana hatlarını belirledi. Bir uzaktan kumanda kullanarak ekranda planın belirli alanlarını vurguladı.

"On katlı binanın bir ila üçüncü katlarında yas tesisleri, aynı, dört ve beşinci katlarında ofisler ve danışma merkezleri, altı ve yedinci katlarında ise ah, sergi salonları ve perakende satış alanları bulunuyor. Sekizden ona kadar olan katlar ise ailelere ve binada düzenlenen anma törenleri ve cenaze törenlerine katılan diğer kişilere hizmet veren otellerdir."

Baxter, "Tek noktadan alışveriş," diye yorumladı.

"Evet." Ve aklına ürkütücü bir şey geldi. "Dahası, bodrum katındaki hazırlık tesisleri dörtten fazla bin metre kare ve iki dış giriş. Otel katları ile perakende satış alanları arasında süzülen toplam on iki vagonluk dört asansör sırası var. Merdivenler, burada, burada, burada ve burada." Altını çizdi. "Tüm katlara hizmet veriyor."

Feeney, "Çok sayıda giriş, çok sayıda çıkış var," diye ekledi.

"Ayrıca, burada güneye bakan ana kapılar, batı ve doğuda ek girişler ve kuzeyde iki çıkış var.

Binanın hem büyüklüğü hem de konumu Karmaşıklık. MacMasters anma töreni, batı tarafındaki tüm odalar gibi parka bakan geniş ve açık bir terasa sahip olan güneybatı köşesindeki ikinci katta gerçekleştiriliyor. Diğer üç anma töreni ve iki gösterim MacMasters'ların zaman dilimiyle çakışıyor. Yirmi iki otel odasından yirmisi doludur. Tüm ofisler, şapeller, danışma merkezleri ve perakende satış mağazaları açık olacaktır."

McNab, "Yer sıkışmış olacak," dedi. "Bu ona bir avantaj sağlayabilir."

"Mal sahiplerini ya da çeşitli yöneticileri işbirliği yapmaya ikna edemedik ve onları buna zorlayacak bir yetkimiz de yok. Giriş ve çıkışlara odaklanacağız, anma alanlarına odaklanıyor. Resmi anma töreninin yapılacağı bu oda ile terasa ve koridora erişimi olan bu iki küçük salondan oluşuyor."

Anma alanlarının bir görüntüsüne geçti, noktalar zaten vurgulanmış ve numaralandırılmıştı. "Çıkışları, burada belirtildiği gibi, bir noktadan diğerine sürekli tarama yapan keşif araçlarıyla kapatıyoruz. Eğer görüldüğünde çıkışları kapatıp onu sıkıştıracağız. Çıkışlara yerleştirilenler görev yerlerinde kalacak.

o gezginler içeri girerken. Onun hızlı ve temiz bir şekilde yakalanmasını istiyorum."

"Teğmen." MacMasters'ın ekibindeki üniformalılardan biri işaret verdi. "Burası tıklım tıklım olacak, ama anıt polislerle dolu olacak. Bu bir Bizim için avantaj, şüphelinin resmini çıkarırsak, üzerine tam mavi koyun."

"Resmi departman çapında yapmak bize daha fazla göz verir ama kontrol ya da odaklanma sağlamaz. Bunun sıkı olmasını istiyorum ve şüphelinin bir polis ona sert bir bakış attığı için uyarılmasını istemiyorum. Hayatı boyunca dolandırıcılık yaptı. Ne arayacağını bilir. Orada bulmasını istemiyorum. Feeney."

"Güvenlik kameralarını izleyen bir e-ekibimiz var. Binanın her girişinde, tüm asansörlerde ve perakende alanlarında kameralar var. Görülen her şey bize iletilecek."

"Bu gerçekleşirse ve gerçekleştiğinde, herkes görev yerinde kalacak," diye devam etti Eve. "Onu korkutmak değil, cezbetmek istiyoruz. Şimdi, genel bakışla ilgili sorunuz var mı?" Bekledi, odayı taradı. "Pekâlâ, özel görevler."

Ekibi gönderdikten sonra Eve ekranı incelemeye devam etti ve kusurları aradı. "Çok fazla giriş çıkış var," dedi Feeney'i yankılayarak.

"Hepsini halledeceğiz." Peabody hâlâ ekranı inceliyordu. "İki saat boyunca bir ara orada olacak tüm polisler hakkında iyi bir noktaya değindin. Eğer yayın yaparsak Bu, bir tavşanın kurt inine girmesi gibi bir şey olurdu."

"Sızıntılar, asabiyet ve hatalar için çok fazla fırsat var. Tavşanların zıpladığını sanırdım."

"Şey, evet."

"Ve eğer bu tür bir benzetme yapacaksak, departmanı buraya getirmek, tüm bu aşçıların pastayı yakması gibi bir şey olur."

"Sanırım et suyunu bozuyor."

"Kim et suyu yer ki?"

"Hasta insanlar, belki."

"Pastayı yakmak daha mantıklı, çünkü o zaman hasta ya da sağlıklı kimse pastayı yiyemez. Küçük, sıkı bir ekip." Peabody turtayı karıştırırken devam etti. "Sonra içeri girdiğinde, kutuyu kapatırız. Endişelenmesi için bir neden yok. Kuyruğumuzu kovaladığımızı sanıyor."

"Evet, medya tarafından yerden yere vuruluyoruz. Bunun davanın iyiliği için olduğunu bilsek bile, bu bir acı."

Eve, "Al bakalım," diye emretti. "İçeri girebilir, MacMasters'ın yanına gidebilir, gözlerinin içine bakabilir ve yaptığı işin sonucunu görebilir. O zaman o görev tamamlanmış olur. Çoklu görev, onun yaptığı şey bu. Listesinin üçüncü sırasındaki yargıcın annesini Cuma ya da Cumartesi, Robins anma törenini de Pazartesi günü halledeceğini düşünüyor. Bir sonrakine geçmekte özgür."

Bilgisayarı ve ekranı kapattı, diskleri topladı.

"Şimdi oraya gidelim. Ekip toplanmadan önce her yeri baştan aşağı gözden geçirmek istiyorum."

Eve ilk kez MacMaster'ların kızlarının düğünü için daha küçük, daha az karmaşık bir mekan seçmiş olmalarını dilemedi.

Anıt. Zambak kokularıyla boğulmuş geniş giriş fuayesinde durdu ve çeşitli kaçış yollarını inceledi.

Yukarı, aşağı, içeri, dışarı, yana, diye düşündü. Burası bir kovan, personel de siyah takım elbiseli sessiz arılar sürüsüydü. Kaygan mermer zemini geçerek asansörlerin ilk sırasına doğru ilerledi.

"Affedersiniz. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Eve kendisine doğru adım atan kadının ağırbaşlı yüzüne baktı.

"MacMasters ailesi için güvenlik görevlisi." Eve rozetini çıkardı.

"Elbette." Kadın mini bir e-panoya baktı. "MacMasters'ın anma töreni iki yüz numaralı süitte yapılacak. İkinci katta. Size eşlik etmemi ister misiniz?"

"Sanırım ikinci katı bulabiliriz."

"Elbette." Gözleri, sesi garip bir şekilde etkili bir sempati yaymaya devam ederken, alaycılık iyi işlenmiş soğukkanlılığından sıyrıldı. "Nicholas Cates bu programı yönetiyor. Gelişinizden onu haberdar edeceğim. Bugün size yardımcı olabileceğim başka bir konu var mı?"

"Hayır."

Eve asansöre bindi ve ikinci katı çağırdı. Peabody, "Sadece ürkütücüydü," diye karar verdi. "Biliyorum, o rahatlatıcı ya da güven verici olması gerekiyordu, ama ürkütücü olan

O mezarlıkta fısıldayan sesiyle. Bütün bu yer tüyler ürpertici. Lüks bir ölüm oteli gibi."

Düşünen Eve dudaklarını büzdü. "Ben daha çok özel bir ölüm spa'sı gibi olduğunu düşünüyordum. Bodrum katında cesetlere manikür yapıyorlar."

"Eeww."

"'Eeww' deme. Korkakça."

"Böyle yerler beni korkak hissettiriyor, özellikle de şimdi bir DB'nin tırnaklarını boyayan geveze bir ölüm teknisyenini hayal ettiğim için."

"Belki de Trina burada çalışmalı."

Daha fazla mermer nehri, daha özenli çiçek sıraları olan başka bir geniş koridora adım attılar. Onlar yürürken Eve açık kapılardan içeri baktı ve saygılı bir şekilde siyah takım elbise giymiş personelin çoktan ayın için hazırlandığını gördü.

Daha fazla çiçeğin, ölen kişinin ailesinin seçtiği videoların veya fotoğrafların test edilmesi için duvar ekranlarının etkinleştirildiğini belirtti.

"Teğmen Dallas." Altın sarısı saçlı ve melek yüzlü bir adam ona doğru koştu. Peabody'nin icat ettiği mezarlıkta fısıldayan sesin erkek versiyonuna sahipti. "Ben Nicholas Cates. Amirim sizi beklememi söyledi. Sizi aşağıda karşılayamadığım için özür dilerim. Sizin için ne yapabilirim? Yardım eder misin?"

"Bu sabahki diğer hizmetleri ve görüşmeleri iptal edebilir ve MacMasters anıtıyla doğrudan bağlantısı olmayan herkesi bu kattan uzak tutabilirsiniz."

Üzüntüyle gülümsedi. "Korkarım bu mümkün değil."

"Bana öyle söylendi."

"Biz elimizden geldiğince işbirliği yapmak isterken, başkaları da var, ölenler ve onların sevdikleri de dikkate alınmalı."

"Doğru. İç güvenliğinizi ve sahadaki tüm personeli doğruladınız mı?"

"Elbette. Herkes hazır. Elektronik ekiplerinizi ağırladık. Ofislerimi kullanacaklar. gün."

Onun yanından geçerek süitin ana odasına doğru ilerledi. Diğerlerinde olduğu gibi hazırlıklar başlamıştı. Çiçekleri, duvardaki ekranda, şövalelerdeki resimlerde ölünün gülen genç yüzünü, pembe ve mor çiçeklerle kaplı parlak beyaz tabutu görmezden geldi - buz üzerinde kalın çiçekler.

Terasları, salonları, merdivenleri, tuvaletleri ve koridorun karşısındaki küçük meditasyon odasını kontrol etti.

Tüm çıkışlar elektronik gözler ve sıcak bedenler tarafından kapatılacaktı. O ve Peabody her personelin kontrolünü tamamlamıştı ve her personelin ikincil kontrolleri de yapılmıştı.

o gün için görevlendirilmişti. Kendisi de dahil olmak üzere sivil polisler yas tutanların arasına karışacaktı. Ve hepsine dinleme cihazı bağlanacaktı.

Emrindeki her polis operasyon prosedürü hakkında bilgilendirilmiş ve tekrar bilgilendirilmişti.

Yapacak bir şey yok, diye düşündü, yapmaktan başka.

Bölüm 20

Anma töreninden otuz dakika önce, ekip yerini almışken Eve, MacMaster'ların ve diğer küçük bir grubun asansörden çıkışını izledi. Cates onları özel görüş için süite doğru yönlendirirken kenara çekildi.

Ama Carol MacMasters kocasının destek kolundan kurtuldu ve ona doğru döndü.

"Neden buradasın?" diye sordu. "Neden dışarıda işinizi yapmıyorsunuz? Seni burada istediğimizi, başsağlığı dilemeni istediğimizi mi sanıyorsun? Bebeğim öldü ve onu öldüren canavar hâlâ dışarıda. Bize ne faydanız var? Siz ne işe yararsınız?"

"Carol, dur. Dur artık."

"Durmuyacağım. Asla durmayacağım. Bu senin için sadece başka bir dava, değil mi? Sadece başka bir dosya. Sen ne işe yararsın? Elinde hiçbir şey olmadığı medyanın her yerinde. Hiçbir şeyin yok. Sen ne işe yararsın?"

Carol ağlamaya başladığında, yanındaki yaşlı adam onu kendine doğru çekti. "Hadi ama Carol, hadi ama. Oturmalısın, benimle gelmelisin."

MacMasters çaresizce arkalarından bakarken, diğerleri de onu takip etti. "Özür dilerim, Teğmen."

"Yapma."

"Bir emzik bile almadı. Atlatmasına yardımcı olacak hiçbir şeyi kabul etmedi. Onu durdurmak için çok geç olana kadar medya haberlerini izlediğini bilmiyordum ve o da ...anlayamayacak kadar üzgünüm. Kısmen benim hatam. Onu teselli etmeye çalışırken, bugünden önce ona sahip olacağını söyledim. Ben daha iyi biliyorum. Alacağını umuyordum, ama ben ..." Başını salladı ve odaya döndü.

Bir an sonra Cates çift kapıyı kapattı. Carol'ın ağlama sesleri yumruk gibi kapılara çarptı.

"O hatalıydı Dallas," dedi Peabody. "Haksızdı." "Belki yanlıştı. Adaletsizlik farklı bir şey."

"Ama-"

"Neden burada olduğumuza odaklan." Kapıdan ve ağlama sesinden uzaklaştı. "Feeney? Gözler açık mı?"

Kulaklığından "Gözler açık," dedi. "Peabody haklı, sen haksızsın. Hepsi bu kadar. Adamınız geliyor. Whitney ve eşi, komiser, illegallerden bazı rütbeliler. Kuzey tarafına oldukça düzenli teslimatlar alıyoruz. Çiçekler, kuryeler, ölü insanların şişirilmiş fotoğraflarını alıyorum. Birkaç ceset bodruma taşındı."

"Anlaşıldı. Beni haberdar edin." Asansör açılana kadar bekledi. "Komiser Tibble, Komutan, Bayan Whitney. MacMaster'lar aile görüşmesi için süitin içindeler."

"Bekleyeceğiz." Koyu renk gözleri sertleşen Tibble başını salladı. "Rapor edecek bir şey var mı?"

"Şu anda değil, efendim."

"Umarım stratejiniz şu anda yediğimiz dayağı haklı çıkarır. medya." Kapalı kapılara doğru baktı. "Ve kaptan ile eşi için bir kapanışla sonuçlanacak."

"Ortaya çıkarsa onu yakalarız, Komiser, ki çıkacağına inanıyorum. Yarın onu yakalamak için alternatif planlar hazırlanıyor, eğer-"

"Alternatif planlar hakkında bir şey duymak istemiyorum, Komiser. şüpheliniz bu oğleden sonra gözaltında ya da robot resim serbest bırakıldı."

Döndü ve koridorun sonundaki pencereye doğru yürüdü.

Whitney ona, "Soruşturmayı durmuş gibi gösterme planınız tahmin ettiğimizden daha iyi işledi," dedi. "ok fazla baskı altındayız, Komiser."

"Anlaşıldı, efendim."

Whitney ve eşi diğer gelenlerle konuşmak için uzaklaştı.

"Bu değil-"

Eve, Peabody'nin mırıldanmasını bir bakışla kesti. "Bunun haksızlık olduğunu söyleme. Ben birinciyim. Eğer bir kapı alınırsa kapıyı ben alarım. Ekibin geri kalanıyla birlikte kontrol edin. Yakında burayı doldurmaya başlayacağız. Bunun için gelmeni beklemiyordum," dedi Roarke'a.

"Birkaç şeyi düzelttim." Komutanına ve şehrin en iyi polisine doğru baktı. "Bunu yaptığıma memnunum ve bu işi bitirmenize yardımcı olabilirim."

"Gösterecek. Olasılıklar öyle diyor, Mira öyle diyor, içgüdülerim öyle diyor. Gösterecek ve biz de onu sıkıştırıp yere sereceğiz. Sonra departman medya tanrısından kısa bir alkış alırken, ben onu kutuma alacağım. Ve sonra . . ."

Durdu, birkaç sessiz nefes aldı. "Tamam. Tamam. Tamam. Biraz kızgıyım."

Roarke bir elini onun kolunda gezdirdi. "Sana çok yakışıyor."

"Buna yer yok. Yer yok. Oyun fişinde bir çift parmak izi var, hiçbir veritabanında eşleşme yok. Onu yakalarsak, eşleştiririz, ama bu onu yakalamamıza yardımcı olmaz." Ellerini siyah ceketinin ceplerine soktu. "Nadine ve muhteşem araştırma ekibi, güvenlik sistemi müşterilerinde herhangi bir benzerlik bulamadı."

Roarke ona, "Hâlâ üzerinde çalıştığım bazı fikirlerim var," dedi.

"Zaman akıyor. Bugün olması gerekiyor." Cates'in bitişikteki salondan çıkıp Whitney ve karısıyla konuştuğunu, sonra da Tibble'la birlikte onları içeri götürdüğünü gördü.

"Biz yeşiliz," diye duyurdu.

Büyük bir kalabalık bekliyordu; saygılarını sunmak için duran bir sürü polis, komşular, Deena'nın okul arkadaşları ve onların aileleri. Ama beklediğinden çok daha fazlası vardı.

Deena'nın öldürüldüğü sabah konuştuğu komşusu Jo Jennings'i ve ailesini gördü. Tanıdığı polisleri ve tanımadığı ama polis olarak gördüğü daha birçok polisi gördü. Genç, yaşlı, hepsi bir aradaydı. Düzinelerce genç mavilerin, yumuşak giysilerin arasına karışmış.

Birden fazla kişi gözyaşlarına boğuldu ve Deena'nın görüntüleri duvar ekranında oynatılırken götürölmek zorunda kaldı. Eve Odanın karşısındaki Nadine ile bakıştı ama mesafesini korudu.

Odayı tekrar tekrar dolaştı, yüzleri, yapıları farklı açılardan inceledi.

Feeney onun kulağına, "Ana girişe yaklaşan bir grup daha var," dedi. "Sekiz, hayır dokuz, karışık erkek, Kadın, yaşları on altı ile on sekiz arasında değişiyor. Bekle, bekle. Biri daha yanlarına taşınyor. Erkek, kasketli, gözlüklü, siyah saçlı, düzgün yapılı. Bu . . . Hayır, o değil."

Whitney onun yanına taşındı. "Deena'nın okulundan öğrencilerin katılmasına izin verildi." Eve'in sinirli bakışına kendi bakışıyla karşılık verdi. "Jonah, Carol'ın bunu ayarladığından haberdar değildi."

"Hiçbir girişe gelmedi. Onu yakalardık. Daha ilk saatteyiz."

Mira'nın içeri girişini izledi, sonra da kalabalığın arasından geçerek yas tutan ebeveynlere doğru ilerledi.

Çok fazla polis, diye düşündü, çok fazla çocuk. Küçük su bardakları, yüksük büyüklüğünde kahve ya da çay ikram eden ya da daha fazla çiçek getiren personeli takip etti.

Odadaki hava olgunlaşmıştı, bir keder bahçesiydi.

İnsanlar terasa, her iki salona da yayıldı ve sesleri bir ses denizine dönüştü. Bu arada kulaklığından ekip üyelerinin durum raporlarını dinledi.

Biraz hava almak için terasa doğru ilerlemeye başladı.

Kapıya ulaştığında bir gürültü onu etrafında döndürdü. Ses denizi panik denizine dönüşürken çığlıklar, haykırışlar patladı. İtişip kakışarak ilerledi, durum, durum diye bağırdı ve iletişim cihazını çıkardı. Önünde insanlar bir anda yere yığıldı.

Çığ gibi büyüyen bedenler. Arkasından gelen bir itme onu şiddetle öne doğru itti ve elleri ile dizlerinin üzerine çökmesine neden oldu. Telsiz çarpmanın etkisiyle parmaklarından fırladı, küfrederken izdiham yaratan ayakların altında ezildi.

Yere düşerken gözüne, burnuna bir darbe aldı, çıkışlara doğru koşuşturan insanların gelgit dalgası içinde ayağa kalkmak için mücadele ederken sırtının küçük bir kısmına bir darbe daha aldı.

Boşlukların arasından bir çift üniformalının bir erkeği yere yatırdığını gördü. Başındaki kasket düştü ve Tüylü kahverengi saçları öne doğru savruldu.

Yüzündeki kanı temizleyerek tekrar ileri doğru itti.

Ve onu gördü, kaosun kenarında durmuş, panik kargaşasının içinden parlak beyaz tabuta bakıyordu pembe ve mor çiçeklerle örtülmüştü. Adamı gördü Deena MacMasters'ı o soğuk beyaz tabuta koyan adam, tabutun yanında ağlayan karısını tutan adama bakarken gülümsedi.

Saniyeler içinde insan duvarı yeniden yükselmiş, hem görüşünü hem de ilerlemesini engellemişti.

"İkinci kat süit girişi. Merkez. Görüldüğü doğrulandı." Bir kadın ona çarptı. Eve onu kenara itti ve devam etti.

"Şüpheli siyah takım elbise, beyaz gömlek giyiyor, personel kimliği var. Lanet olsun, lanet olsun, içeri girin."

Kulaklığından sadece parazit sesi geliyordu. Önündeki kapı, kaçışan insanlarla dolmuş ve önünü kesen bir insan barikadı oluşturmuştu.

Arkasında Whitney'nin emir veren sesini duyarken itti, sürükledi, zorladı. Çok geç, diye düşündü, çok geç. Koridora çıktığında sağa, sola bakındı, Trueheart'ın yaşlı bir kadının sandalyeye oturmasına yardım ettiğini gördü.

Uzanıp onu yakaladı. "Şüpheli siyah takım elbise, beyaz gömlek, siyah kravat giyiyor, personel kimliği var. Saçı kısa, orta sarı. Dışarı gönder. Hemen. Hemen. Hemen. Bu binanın kapatılmasını istiyorum. Kimse dışarı çıkmasın."

"Evet, efendim."

Merdivenlere doğru koştu, neredeyse sıçrayarak aşağı indi ve antreden içeri daldı.

"Oh, burnun kanıyor, izin ver-"

"Yirmili yaşların başında, kısa saçlı, orta sarışın, takım elbiseli ve kimlikli bir erkek buraya geldi mi?"

Geldiğinde onu karşılayan kadın Eve'in yüzündeki kana baktı. "Ah, evet, sanırım az önce asistanlarımızdan birini gördüm-"

"Nereye gitti?"

"Az önce çıktı. Acelesi varmış gibi görünüyordu."

Eve dışarı fırladı, her yönü taradı. Ana kapılarda görevlendirdiği iki polisi gördü. kovalıyordu. Küfrederek kaldırımı sıçradı ve Merkez'e bağlanan bağlantısını çekerken tam gaz koşmaya başladı.

"Dallas, Teğmen Eve, Elli Sekizinci Cadde'de kuzeye doğru giden bir cinayet şüphelisini yaya olarak takip ediyoruz. Beyaz erkek, 20-

Üç yaşında, ince yapılı, sarı saçlı, siyah takım elbiseli, beyaz gömlekli, siyah kravatlı."

Onu göremiyordu, kaldırımı dolduran yayaların arasından göremiyordu. Kaçtı, kıvrıldı, bir blok, sonra ikinci bir blok daha geçti.

İki polise doğru ilerlerken bile bunun sonuçsuz kalacağını biliyordu. Onları kavşakta yakaladığında raporlarını duymasına gerek yoktu. Yüzlerinden belliydi.

"Onu kaybettik, Teğmen. Alarmı aldığımızda bize karşı sağlam bir blok oluşturmuştu ve hızlı hareket ediyordu. Onu zar zor görebildik. Kalabalığın arasında kayboldu."

"Seni nasıl atlattı?" diye sordu. "Seni nasıl atlattı?"

"Teğmen, gelenler için nöbet tutuyorduk. EDD'deki adamlarla bağlantı kurduk ve olası gelişleri takip ettik. Bu Adam küçük bir grup personelle birlikte dışarı çıktı. Üst katta bir kargaşa olduğu ve şüpheliyi aşağı indirdiğimiz yönünde bir uyarı almıştık. Bu ihbar ile şüphelinin personel kılığına girip kaçtığı ihbarı arasında bir gecikme oldu. Alır almaz takip ettik. Onu daha önce gördüğümüz için bile şanslıydık-"

Elini kaldırarak sözünü kesti. "Bu karmaşayı Merkez'de sorgulayacağız. Birliğinize geri dönün ve emirleri bekleyin."

Öfkeden yüzü zonklayarak geri çekildi ve Roarke'ın hızla kuzeye, kendisine doğru ilerlediğini görünce başını salladı.

"Onu kaybettik. Lanet olsun."

Roarke cebinden bir mendil çıkarıp ona uzattı. "Burnun kanıyor."

"O kargaşada iki kez, belki de daha fazla darbe aldım. Telsizimi düşürdü, iletişim cihazımı ezdi. Ve iki polisin burnunun dibinden çıkıp gitti. Tam olarak yapmaya geldiği şeyi yaptı ve bizim aptal gibi davranmamızı izlemenin ekstra faydasını gördü. Ne oldu lan?"

"Bilmiyorum." Beşinci Cadde kalabalığında onu yönlendirmek için dirseğini tuttu. "Yere düştüğünü gördüm ama o panik yığınının arasından geçebildiğimde gitmiştin. Trueheart peşinden gittiğini söyleyince peşinden geldim."

"Bana çok iyi geldi. Ben kaldırıma çıkmadan önce kaybolmuştu."

Binaya yaklaştığında, ok gibi Peabody ana merdivenlerden aşağı indi.

"Gitti," dedi Eve.

"Lanet olsun." Peabody tıslayarak bir nefes verdi, sonra Eve'in yüzüne bakarak yüzünü buruşturdu. "Bir darbe aldığımı sanıyordum," dedi kızıl parmaklarıyla yanağındaki çürüğe dokunarak. "Daha sert vurmuşsun."

"Gidip şu pisliği temizleyelim. Ne biliyorsun?" Eve içeri girdiklerinde sordu.

"Elde edebildiğim en iyi bilgi, bir polisin bir çocuğu yakaladığı ve başka bir polisin de çocuğu yere yatırmasına yardım ettiği yönünde.

ve onu dizginleyin. Panik başladı. Tüm tarafları üst kattaki özel salonlardan birine aldık. Baxter orada sürüyü güdüyor. Whitney, MacMaster'larla birlikte ve sahaya döndüğünüzde size haber verilecek. MT'leri çağırmak zorunda kaldık.

İnsanlar

morarmış ve kanlı. Elimizde gerçekten büyük bir karmaşa var, Dallas."

"Çevrede temizleyebildiğiniz kadarını temizleyin ve Whitney, memurlarla ve olaya karışan sivillerle konuşuyorum. İletişim cihazım bozuldu."

Roarke, "Neden burayı kim yönetiyorsa onunla konuşmuyorum," diye önerdi. "Elimden geleni yaparım."

"Zararı olmaz. Ama onunla daha sonra konuşacağım. Orospu çocuğu." Eve omuzlarını dikleştirdi ve ikinci kat.

Zambakların ve güllerin kokusu şimdi daha güçlüydü, muhtemelen Çünkü birçoğu ezilmiş halde yatıyordu. Cam kırıklarının, su birikintilerinin etrafından dolanarak Trueheart'ın durduğu yere geldi. bir kapının dışında.

"Şüpheli hakkında bilgi aldık, Komiser. Özür dilerim. Baxter'ın elinde olaya karışan iki memur ve çocuk var. Çocuğa bakması için bir MT getirdik. Bazı çürükleri var."

"Mükemmel. Sadece mükemmel."

İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

On sekiz yaşlarında bir erkek kör edici beyaz bir sandalyede otururken, kırılmış bir MT göz bebeklerini kontrol etti.

"Ben iyiyim," dedi çocuk. "Sadece biraz sarsıldım ve nefesim kesildi. Ben iyiyim."

"Sana bakmak için çağrıldım, sana bakıyorum." MT
asasını çocuğun çenesindeki çürüğün üzerinde
gezdirdi.

Eve, aynı göz kamaştırıcı beyazlıktaki kanepeye yığılmış iki polise bir bakış attı ve gözlerini göğe doğru yuvarlayan Baxter'a bir fiske vurdu.

Evet, diye düşündü, o yüksek gücü çağır. Ona ihtiyacımız olacak.

"Ben Teğmen Dallas," dedi çocuğa.

"Ah, evet, merhaba. Ben Zach. Artık buradan çıkabilir miyim?

I

Kelly'i bulmam gerek. Kelly ile geldim. Ölen kızla aynı okula gidiyordu. Kelly ile geldim çünkü o ölü kızı görünce çıldırdı." "Kelly'nin tam

adı ne?"

"Kelly Nims. İçeride her şey mahvoldu ve iyi olup olmadığını bilmiyorum."

"Dedektif Baxter, Bayan Nims'i bulacak birini

bulun." "Emredersiniz efendim, hemen."

"Teşekkürler. Buzlandığını öğrendiğimde kendimi daha iyi hissedeceğim. Aramız iyi ve dediğim gibi, zaten korkmuştu."

Pauley'e yüzeysel bir benzerliği olduğunu fark etti. Pauley'in Temel yapısı, rengi, dağınık saçları. Kucağındaki kasketi fark etti.

"Zach, yaşadığın talihsiz olaylar ve rahatsızlıklar için senden özür dilemek istiyorum. Ayrıca sizi temin ederim ki, bu konuyu derinlemesine ve kişisel olarak inceleyeceğim."

"Orada öylece duruyordum, sonra sanki bir minibüs çarpmış gibi oldum ve halıyı çiğniyordum, herkes bağırıyor ve koşuyordu. Sanırım biri üzerime bastı. Bu adamlar bana kelepçe taktılar ve Kelly'nin çığlıklarını duyabiliyordum. Ama nefesim kesilmişti, anlıyor musunuz? Hiçbir şey yapamadım. Garipti ama ..." Biraz gülümsedi. "Bir çeşit

Buzlu da. Haklarımla ilgili bir şeyler söylediler. Bir avukat çağırmam mı gerekiyor?"

Öyle olmamasını umuyordu. Tek bir fatura saatine değecek herhangi bir avukat onu müvekkil olarak kapar ve departmanı kışından dava ederdi.

"Başın belada değil, Zach. Bu bir hataydı, çok üzücü bir hataydı. Tekrar ediyorum, umarım kişisel özrümü kabul edersiniz."

"Tabii. Önemli bir şey değil."

Baxter tekrar içeri girdi. "Kelly iyi, Zach. Seni dışarıda bekliyor."

"Dümdüz. Gidebilir miyim?"

"O temiz mi?" Eve MT'ye sordu.

"Birkaç darbe aldım, hepsi bu." MT gözlerini Eve'e çevirdi. "Sen daha da kötüleştin."

Eve, Zach'e "Dedektif Baxter'a tam adınızı ve iletişim bilgilerinizi vererseniz," dedi, "kapıdaki memur sizi Kelly'ye götürecektir. Herhangi bir sorunuz ya da sorununuz olursa bana Polis Merkezi'nden ulaşabilirsiniz."

"Bu bir binbaşı." Şapkasını tekrar taktı, ayağa kalktı. "Her şey tamamen Dali'ydi."

"En azından. Baxter, bana kayıt cihazını ödünç ver. Benimki hasar gördü." Onunkini aldı ve taktı.

"Şu yüze bir bakmamı ister misin?" diye sordu MT.

"Şimdi olmaz."

"Peki." Çantasından soğuk bir sargı çıkardı ve ona fırlattı.
"Yine de bunu oraya koy."

Zach ve MT gidene kadar bekledi, sonra iki polise döndü.

"Kayıt cihazını çalıştırın. Dallas, Teğmen Eve, titizlikle organize edilmiş bir operasyonu tamamen baltalamayı ve bir cinayet zanlısının elini kolunu sallayarak kaçmasına izin vermeyi başaran iki asabi herifle görüşüyor."

"Teğmen-"

"Emredilene kadar konuşmayacaksınız." Kasıtlı olarak, sessiz kalan kişiye döndü. "İsim, rütbe, ev, bölüm."

"Memur Glen Harrison, Bir-İki-Beş'ten, Yüzbaşı MacMasters'ın emrinde Yasadışılar'a atandı."

"Sen, aynı veriler."

"Memur Kyle Cunningham, Bir-İki-Beş'ten, Yüzbaşı MacMasters'ın emrinde Yasadışılar'a atandı."

"Ve siz iki palyaço bugün benim yerime işimi yapmaya mı karar verdiniz?"

"Saygılarımızı sunmaya, kaptana ve eşine desteğimizi sunmaya geldik. Her şey soruşturmanın nasıl durduğu ile ilgili."

"Öyle mi?" Harrison arkadaşının yorumu karşısında gözlerini kapatırken Eve hoş bir şekilde "Öyle mi?" dedi.

Cunningham, "Sözcük bu," dedi.

"Ve bir sivili tartaklayarak, bir anma törenini bozarak ve genel bir paniğe neden olarak soruşturmaya biraz ivme kazandırmaya karar verdiniz. Bu sırada

gerçek şüpheli, soruşturmayı yürüten bizlerden kaçmayı başardı."

"Çocuk ona benziyordu."

Gözleri yarıldı. "Peki bunu nereden biliyorsunuz Memur Cunningham? Şüpheliyle ilgili tanımlayıcı bilgilere nasıl ulaştınız?"

"Haber yayılıyor."

"Yani bir yandan soruşturmanın durduğu söyleniyor, diğer yandan da elimizde bir şüphelinin eşkali olduğu söyleniyor. Siz de el ele verip operasyonumu mahvetmeye karar veriyorsunuz. İki kişiyi öldüren bir adam, sizin eylemlerinizi yüzünden şimdi ortalıkta dolaşıyor. Soruşturma tehlikeye girdi, departman artık sadece yere fırlattığınız bir çocuktan değil, bu kuruluştan ve yaralanmış olabilecek veya sadece duygusal zorluk talep etmeye karar veren diğer kişilerden gelen bir hukuk davasına karşı savunmasız. Sizi pislikler."

"Bakın, bunu almak zorunda değilim." Cunningham ayağa fırladı. "Robot resme baktım ve çocuk ona benziyordu, hatta onun gibi giyinmişti. Harekete geçtim, ki bu da yüzbaşının kızı Pazar günü tecavüze uğrayıp öldürüldüğünden beri Cinayet Masası'nın yaptığından daha fazlası."

Eve öne çıktı. "Otur o koca kışının üstüne, yoksa ben indiririm."

"Denediğini görmek isterim."

"Cunningham, Tanrı aşkına, Tanrı aşkına." Harrison hâlâ koltukta otururken elini yüzüne götürdü.

"Memur Cunningham, itaatsizlikten otuz günlük bir uzaklaştırma cezası aldınız. Durumunuz daha sonra belirlenecek. Sana otur dediğimde oturacaksın, yoksa altmış gün ceza alırsın."

"Kaptan benim patronum," dedi ama oturdu.

"Ve ben senin üstünüm, pek çok açıdan. Ama evet, kaptan senin patronun. Bugün yaptıklarıyla Deena MacMasters'a tecavüz edip öldüren adamın şu anda gözaltında olmasını sağlayabilecek bir operasyonu yok ettin. Sana kim gösterdi? eskiz?"

Cunningham çenesini yukarı kaldırdı. "Temsilcim gelene kadar başka bir şey söylemeyeceğim."

"Seçim senin." Harrison'a baktı. "Sen mi?"

"Robot resmi görmedim, LT. Duydum ama görmedim. Cunningham çocuğu indirdi, bağırarak piçin elinde olduğunu ve yardıma ihtiyaçı olduğunu söyledi. Ben de yardım ettim."

"Yaz, temsilcilerini ara. Gözümün önünden kaybol."

Dışarı ıktıklarında Baxter yanlarına geldi, soğuk sargıyı aldı ve çevirerek etkinleştirdi. "Kullan şunu. Gzn kararıyor."

Döndü ve mutlu bir an için soğuk sargının Cunningham'ın boynu olduğunu hayal etti. "Tanrım, Baxter."

"orbanın içindeyiz ve lanet olsun. Cunningham'ın kıçına tekmeyi basardım ama zaman kaybı olur. Ne olursa olsun, nasıl gittiğine dair iyi bir görüşüm var ve hızlı gitti. Harrison doğru söylüyor. Başka bir memura yardım etmek için harekete geçmiş. Bunun için onu asmayı düşünemiyorum."

"Bu bana bağlı değil."

"O piçi yeni görmüştüm. Pauley. Tam onu yakalamıştım ki, biri 'bomba' diye bağırmış gibi ortalık ayağa kalktı. Ona ulaşamadım, geri itildim, bir köşeye sıkıştım. Trueheart yaşlı bir kadını oradan çıkardı. Kadın bayılmış. Onu yakalamıştık, Dallas. Onu yakalamıştık."

"Artık bir anlamı var." Elini saçlarının arasında gezdirdi. "Ve şimdi az önce kızarttığım gibi kıcıımı kızartmak zorundayım Cunningham'ın."

"Bu doğru değil. Hiç doğru değil."

"Benim ameliyatım. Benim çorbam."

Eve dışarı çıktığında Peabody bekliyordu. "Komutan meditasyon odasında, bu katta. Şimdi gidebiliriz."

"Ben gidiyorum. Ekibi bir saat içinde konferans salonunda bilgi alacağımız konusunda bilgilendirin."

"Ekibe haber vereceğim ve oraya gideceğiz. Sen rütbesin ama biz ortağız. Ben de bu işin içindeyim."

"İkimizin de bu yüzden dayak yemesinin bir anlamı yok."

"Benim için var."

"Tamam. Bu senin kığın."

"Her santimetre karesi. Trueheart! Ekibe bir saat içinde Merkez'deki konferans salonunda bilgi vereceğimizi söyleyin. Birinden daha üstün olmak baş döndürücü," dedi Peabody yola devam ederken. "En azından şimdilik ondan üstünüm."

"Whitney seni üniformana kadar tutuklamayacak. Birimiz taslağı sızdırdı ve ben paramı üniformalıya yatırıyorum. Yani, kızartıldıktan sonra, kendimiz de biraz kızartacağız. Her iki durumda da, bu operasyonda bir FUBAR olacak."

Meditasyon odasının dışında durdu. "Son şansın." "Hayır.

Ben varım." Peabody kapıyı kendisi açtı.

Jonah ve Carol MacMasters küçük bir kanepede birlikte oturuyorlardı. Anna Whitney sandalyesinden öne doğru eğildi ve narin bir demlikten narin fincanlara çay doldurdu. Whitney pencereden döndü.

"Başka bir yerde konuşuruz," dedi ama o pencereden uzaklaşmadan Carol ayağa fırladı.

"Bunun olmasına nasıl izin verirsin? Nasıl izin verirsin? Deena'nın anma töreninde?"

"Carol, dur. Dur." MacMasters ayağa kalktı. "Bu bir rezalet."

"Evet, öyle." Karısını omuzlarından tuttu. "Ve buna sebep olan benim adamlarımdı, teğmenin değil. Benim adamlarımdı."

"Ne olursa olsun, bu benim operasyonumdu," dedi Eve, "ve benim sorumluluğumdaydı. Hiçbir mazeretim yok Bayan MacMasters ve özürlerim de pek yeterli değil."

"Bunun benim için bir anlamı olması mı gerekiyor?" Gözleri Eve'in kederden daha az acı verdiğini düşündüğü bir öfkeyle yanıyordu. "Sorumluluğu üstleniyor musun?"

"Hayır, ama elimdeki tek şey bu. Burada durup size kızınızı öldüren adamı gözaltına aldığımı söylemeliydim.

Hayır. Söylediğim hiçbir şeyin sizin için bir anlamı olamaz."

"Carol." Anna çaydanlığı yere bıraktı. "Bunu yapmak için çok uzun zamandır polis eşisin. Uzun zamandır bir polisin karısısın.

Yapılabilecek her şeyin yapıldığını ve teğmene saldırmanın Deena'ya yardımcı olmayacağını bilecek kadar."

Ayağa kalktı. "Şimdi benimle gel. Bu iş çözülene kadar Deena ile oturacağız."

Carol'ı dışarı çıkardı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Whitney soğukkanlılıkla, "Teğmen," dedi, "rapor ver."

Bunu da aynı soğukkanlılıkla ve dikkatli ayrıntılarla yaptı. Harrison ve Cunningham'dan söz ettiğinde MacMasters başını ellerinin arasına aldı.

"Kim sızdırdı?" Whitney talep etti.

"Bir saat içinde bilgi vereceğim efendim. Bu bilgiyi bir saat beş dakika içinde alacağım."

"Ekibinizi daha iyi kontrol etmenizi bekliyorum, Teğmen. Sizin yönetiminizdeki bir operasyonda bu tür bir sızıntıyı önleyecek muhakeme ve kontrole sahip olmanızı bekliyorum.

"Emredersiniz."

"Emredersiniz

efendim."

"Jack." MacMasters bitkin bir halde konuştu. "Onlar benim adamlarımdı."

"Ve teğmenin de doğru bir şekilde belirttiği gibi, bu onun operasyonu ve onun sorumluluğuydu." Whitney bakışlarını dikkatle Eve'e çevirdi. "Teğmen, bu gece tam bir değerlendirme ve yazılı rapora ihtiyacım olacak."

"Evet, efendim. Ekibi bu değerlendirmeye göre yeniden düzenleyeceğim ve yarın Mimotos'un işbirliğiyle şüpheliyi yakalamak için alternatif operasyonun ayrıntılı bir özetini size sunacağım."

"Darrin Pauley'in robot resmini ve bazı önemli bilgileri medya aracılığıyla kamuoyuna aıklamamayı komisere kabul ettirmemi bekliyorsanız, bunu bana kabul ettirseniz iyi edersiniz."

"Krokiyi serbest bırakırsak, yakın olduğumuzu anlar, rzgra kapılır." şimdiden rzgra kapılmış olabilir, diye düşündü. Ve bu karnında sert, sıcak bir top oldu.

"O genç," diye devam etti, sakın ve kararlı bir şekilde, "ve sabırlı. şimdi tavşana binerse başka bir hedefe yönelmeden önce bir yıl, beş yıl bekleyebilir. Belki de bir başkasını seçecek. Görünüşünü değiştirecek -ki bugün değiştirecek kadar dikkatliydi- kimlik sahtekarlığındaki becerisini kullanarak başka bir kimliğe ya da bir dizi kimliğe bürünecek ve Deena ve Karlene Robins unutuldu, ta ki bilinen diğer hedefler artık korunmayana kadar."

"O haklı, Jack." MacMasters bir elini kaldırdı, sonra indirdi. "Dallas bugün buraya gelmesi konusunda haklıydı. Bu konuda da haklı. Eğer burada bir ağırlığım varsa, senin ve komiserin, teğmenle aynı fikirde olduğumu bilmenizi isterim."

Eve, MacMasters'ın ağırlığını aldı ve kendi ağırlığını daha da artırdı. "Komutan, eğer robot resmi yayınlarsak, Cunningham gibi moronlar ihbar hattını gençlerin ve yirmili yaşlardaki şapkalıların Pauley burada dükkanı kapatıyor ve şansını beklemeye devam ediyor.

"Eğer robot resmi yayınlarsak, o kazanır. Eğer bu işin peşini bırakırsak, ki açıkçası Komutan, bu beni yakıyor, ama medyanın bugün bu fiyaskoyu muazzam bir

uvallama olarak göstermesine izin verirsek ve bu yayını
biz kontrol edersek, o sadece daha

Kendine güvenirse, planlandığı gibi yarın Bayan Mimoto'ya saldıracak. Onu serbest bırakırsak bu şansı kaybederiz."

"Onu bugün yakalamış olacaktık, efendim." Peabody konuşmaya başlayınca Eve ona şaşkınlık ve kızgınlık karışımı bir ifadeyle baktı. "Bu bir mazeret değil, bir gerçek. Darrin Pauley'nin çok daha önce erişim sağladığı açık olduğundan, buradaki personelle görüşmemiz ve güvenliklerine erişmemiz gerekecek, ve anma töreninden önce binadaydı. Ama bu durumda bile onu yakalayabilirdik."

Whitney kaşlarını kaldırdı. "Bundan eminsin, Dedektif?" Eve, Peabody'nin yutkunduğunu duyduğundan emindi ama ortağı kendinden emin bir şekilde devam etti. "Evet, efendim. Dedektif Baxter onu yaptı, tıpkı teğmen gibi. Cunningham ve Harrison'ın yarattığı kaos nedeniyle bana ulaşması gecikti, Dallas'ı yaralayan ve iletişim cihazlarına zarar veren aynı kaos. Girmek yerine Onu sıkıştırabileceğimiz ve sıkıştırabileceğimiz bir odadaydı. Kargaşaya karışmak ve şu anda bazı katılımcılarla görüştüğümüz gibi görüşülme riskini almak yerine kaçtı. Bu onun dikkati, efendim, tıpkı profildeki gibi. O tam da beklediğimiz gibi davrandı. Yarın da beklediğimiz gibi davranacaktır."

"Ve bunun için hayatları riske atmaya

hazır mısınız?" "Komutan-"

"Hayır," diye araya girdi Peabody. "O bana sordu. Teğmenin kararına güvenerek kendi kararımı riske atabilirim. Bunu söylemek daha kolay, çünkü bu durumda benimki de aynı yolu izliyor. Teşkilatın itibarını kurtarmak için kendi hayatımı bile riske atmam. Şu anda Pauley'in yüzünü duyurmak için yaptığımız da bu. Yüzü kurtarmak için hayatları riske atmak. Benim kararım bu, efendim."

"Jack, eğer bir önemi varsa, bu benim de kararım."

Whitney MacMasters'a baktı. "Ve benimki, ama yine de satılması gerekiyor. Çok yakında Memur Harrison ve Cunningham ile konuşacağım. Onlar senin adamların Jonah, ama gerçek şu ki operasyon ve sonuçları Dallas'ın sorumluluğunda."

"Evet, efendim, öyleler," diye kabul etti Eve.

"Otuz saatiniz var. Bilgiyi otuz saat boyunca tutabilirim. Eğer şüpheli bu süre içinde gözaltına alınmazsa, halka açıklarız. Sızıntının canı cehenneme, Teğmen ve şu işi halledin."

"Evet, efendim. Kaptan, en içten üzüntülerimi sunarım."

"Ben de girmek istiyorum." MacMasters ayağa kalktı. "Sızıntı size en az bir adama mal olacak. Onun yerini almak istiyorum."

Bazı zamanlar, diye düşündü Eve, içgüdülerine göre hareket etmeliydin. "Komutanın izniyle seni kullanabiliriz."

"Karar senin. Anna'ya Carol ve aileni eve götürmesini söyleyeceğim."

Merkeze doğru yola çıkmaya hazırlandıklarında Roarke, "Ben sürerim," dedi. Eve omuz silkerek arabaya bindi ve gözlerini kapatma lüksüne sahip oldu.

Kucağına bir şey düştüğünde onları tekrar açtı. Gözlerini şeker çubuğuna kaldırdı. "Önce pasta, şimdi de şeker."

"Asansöre ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Daha kötüsü de olabilirdi." Başı ağrıyor, yüzü zonkluyordu ve şüphelisi muhtemelen soğuk bir bira içip kahkahalar atıyordu. "Şu anda nasıl olduğunu bilmiyorum ama daha kötüsü de olabilirdi. Çekirgeler olabilirdi."

karar verdi ve çikolatanın ambalajını yırttı. "Bu daha kötü olurdu."

"Daha mutlu bir not olarak, departmanın cenaze şirketinin açacağı bir dava nedeniyle sıkıntı yaşayacağını sanmıyorum."

Isırdı, tadını çıkardı. "Ne yaptın, burayı satın mı aldın?"

"İlginç bir çözüm ama hayır. Sadece işaret edildi aslan payının şirkete ait olduğunu, çünkü şirketin Güvenlikleri davetsiz bir misafirin gelmesine izin verdi, ki bunun şüpheliden daha akıllıca bir terim olduğunu düşündüm."

Bir ısırık daha aldı, biraz alay etti. "Anladın sen onu."

"Saldırganın tesislerine girmesine, öldürülen bir çocuğun anma törenine girmesine ve burada birkaç kişinin bulunmasına izin verdiler, Polis memurları da dahil olmak üzere yaralananlar oldu. Yetkililerin artık karşı davanın sonuçlarını ve olası sonuçlarını -ve kamuoyuna yansımalarını- anladıklarına inanıyorum."

"Anlaşmaları bu yüzden

yapıyorsunuz." "Evet, öyle. En

sevdiğim yüzüm nasıl?"

Onu incelemek için döndü. "İyi görünüyorsun."

"Aynada gördüklerime ne kadar düşkün olsam da, senin yüzünü daha çok seviyorum."

"Acıyor." Kendine bir anlık somurtma izni verdi. "Acımasına sevindim çünkü bana her şeyi berbat ettiğimi hatırlatıyor."

"Oh pekala, acıma partisi zamanı. Devam et o zaman, arkadaşların arasındasın."

"Personelin arasına sızacağını tahmin etmeliydim."

"Neden?" Roarke ona baktı ve gülümsememeye çalıştı. bir sonraki şeker lokmasını yerken kaşlarını çatmasını izledi. "Oturduğum yerden bakarsak, değdiğinden ya da değmesi gerektiğinden daha fazla sorun çıkarmış."

"Çünkü o dikkatli. Bu ona daha iyi bir koruma sağlıyordu. O kadar siyah takım elbiseye bakıp da başka bir siyah takım elbiseden başka bir şey gören var mı? Bu ona daha fazla erişim sağladı, zamanını seçmesine izin verdi ki bu da en yoğun zamanıydı."

"Ve her süite ya da anıta atanan kişileri tanıyan kıdemli personel ve yöneticiler tarafından dinlenme riskini de ekledi. Bu konudaki görüşümü soracak olursanız, neden bu yola başvurduğunu -gereksiz bir risk aldığını- size anlatabilirim."

"Bu konudaki görüşünüzü alacağım."

"Yaptığı işe yakından bakabilir, kendi kendine sırtını bir kez daha sıvazlayabilirdi." Hızını ayarlıyor, Roarke sarı ışıktan gizlice geçti. "O teslim eder biraz çiçek, ona bir çalışma verir. Ve bahse girerim, geriye dönüp sevgiyle bakacağı bazı fotoğraflar çekmeyi umuyordu."

"Lanet olsun. Lanet olsun, tam olarak bunu yapardı." Bir elini saçlarında gezdirdi, çekti. "Onu özledim."

"Olayı bu taraftan görmek, nedenlerini olaydan sonra analiz etmek kolay. Gençliği bunun bir parçası - ihtiyat ve dürtü - ve büyük olasılıkla bu kız onun ilk cinayeti. Bu onun görevi ve bunu riske atmamaya dikkat ederdi. Şimdi, elinde güzel bir karalama defteri."

"Bu şimdilik aramızda kalsın. MacMasters'ın takıma girmesine izin verdim. Bunu duymasına gerek yok."

"Ona izin vermek akıllıca mı?"

"Bunu öğreneceğim."

Konferans odasına gitmek için acele etmedi. O geldiğinde herkesin toplanmış olmasını istiyordu. Hızlı adımlarla içeri girdi, odanın önüne doğru yürüdü ve Roarke yerine otururken bekledi.

"Kaptan MacMasters şu andan itibaren bu ekibe katılıyor. Bireysel raporlar ve analizler alacağım. Bunu yapmadan önce, şüphelinin robot resmini Dedektif Cunningham ve muhtemelen diğerleriyle paylaşan kişinin kendisini tanıtmmasını istiyorum."

Memur Flang'ın gözlerini kaçırdığını gördüğünde elini kaldırmasına ya da itiraf etmesine gerek yoktu.

"Flang, kendini açıkla."

"Teğmen, ben sadece yardım etmeye çalışıyordum. İçerisi gerçekten kalabalıklaşıyordu ve ne kadar çok gözümüz olursa-"

"Ameliyat öncesi brifingde konuyu gündeme getirdiğinizde bu konuda doğrudan bir emir verdim mi, vermedim mi, Memur Bey?"

"Evet, efendim, ama-"

"Memur Bey, bugünkü operasyonu yönetme konusunda kendinizi benden daha yetenekli gördüğünüzü, muhakeme gücünüzün benimkinden daha üstün olduğuna inandığınızı varsaymak zorundayım."

"Hayır efendim, sadece düşündüm ki-"

"Üstünüzden gelen bir emre itaatsizlik etmenin kabul edilebilir olduğunu düşündünüz. Yanılıyorsunuz. Raporlusunuz Memur Flang ve görevden alınıyorsunuz."

"Teğmen-"

"Konuşma." Flang onun bakışları altında gözle görülür bir şekilde soluklaşırken emri odayı soğuttu. "Dahası, eğer bir damla daha

Bu sızıntının tek bir damlası bile borudan dışarı kayarsa, adaleti engellemekle suçlanmanızı sağlayacağım. Bu bilgiyi paylaştığın her ismin listesini istiyorum. on beş dakika içinde masamda olacaksın. Şimdi, tekrar ediyorum, memur bey, gidebilirsiniz."

Flang giderken oda bir mezar kadar sessizdi.

"Eğer başka biri kendi kararlarının benimkinden daha iyi olduğuna ya da emirlere uymanın isteğe bağlı olduğuna inanıyorsa, işte kapı." O

İki vuruş bekledi, sessizliğin mırıldanmasına izin verdi.

"Şimdi, bu karmaşanın her adımını her açıdan gözden geçireceğiz, ardından yarın için operasyonun ana hatlarını belirleyecek, düzenleyecek, rafine edecek ve yeniden rafine edeceğiz.

"Feeney. Güvenlik."

Bölüm 21

Akşamın ilerleyen saatlerinde, olası her ihtimal ele alınmış, incelenmiş ve yeniden ele alınmış olarak Eve, Roarke ile birlikte evin kapısından içeri girdi.

Summerset her zamanki gibi başını kaldırıp bir kaşını kaldırdı. "Aylık yüz bakımınızı yaptırdığınızı görüyorum, Teğmen."

"Trina yarın burada olacak. Belki seninkini o dekore edebilir."

Eve kaşlarını çatarak merdivenlerden yukarı çıktı. "Kahretsin, bu çok zayıftı. Onunki daha iyiydi. Onunki iyiydi. Sinirlenecek bir şey daha."

"Tartışacak enerjiye sahip olmanıza şaşırdım. Jakuzide bir saat geçirmek istiyorum."

Gergin omuzlarını yuvarladı ve hareket yeni bir şeyin zonklamasına neden olurken yüzünü buruşturdu. "Kulağa iyi geliyor. Her yerimde kendini belli eden ağrılarım var."

"Küveti çalıştırsana, ikimiz de bir tur atalım. İkimize de birer kadeh şarap getiriyorum."

"Her şeyi hallettik." Suyun sıcaklığını ayarlamak için banyoya gitti. Geniş kepçe küvet dolmaya başladığında, yarınki operasyonun adımlarını ve aşamalarını gözden geçirdi.

"Atladığımız bir şey olduğunu düşünmüyorum. Daha küçük bir alan, daha kontrollü. Fazla sivil yok. Bayan Mimoto onu içeri sokacak kadar uzun süre dayanırsa. Kendini kaybederse dava için daha iyi olur, ama titrek görünüyorsa onu daha önce de alabiliriz. Yeterince adamımız var."

Bugünkü beceriksizliğin onun güvenini sarstığını, tereddüt etmesine neden olduğunu düşündü. "Biraz kenara koy. Fazla düşüneceksin." Elinde iki kadeh şarapla geldi, çok büyüktü.

"Acil durum operasyonu her zaman daha iyi bir senaryoydu. Onu bugün yakalamak, etkisiz hale getirmek istedim ama ..." Onun Roarke gömleğini çıkardığında ağzı açık kaldı. "Vay anasını. Vurulduğunu bilmiyordum."

"Mmm." Aynaya ve kaburgaları boyunca uzanan morlukların senfonisine baktı. "En sevdiğim ikinci yüzüm herhangi bir şiddetli temastan kaçındı, ancak geri kalanımın büyük bir kısmı şampiyonla on raunt yapmış gibi hissediyor ve bunun için daha da kötü. İçerisi kanlı bir tımarhaneydi."

"Şanslıyız ki kimse tesislerden yararlanmak zorunda kalmadı." Kendi gömleğini çıkardı ve Roarke parmak uçlarıyla kızın çürüklerinin üzerinde gezindi.

"Ouch."

"Aynen öyle." Giysilerinin geri kalanını da çıkardıktan sonra sıcak suyun içine gömüldü. "Oh Tanrım. Teşekkürler, İsa."

"Bu iş bittiğinde, doktorculuk oynayacağız." İçeri girdi, küfretti. "Kahretsin, Eve, deriyi yüzecek kadar sıcak deri."

Tek gözünü açıp ona baktı. "Tamamen içine girdiğinde kendini iyi hissedeceksin. Jets on. Oh, anne!"

Onun yanındaki geniş küvete girerken gülmek zorunda kaldı. Belki de birkaç kat deri kaybetmek -özellikle de morarmış ve hırpalanmış katmanları- o kadar da kötü bir fikir değildi. Her halükarda,

Günün sonunda karısıyla birlikte bir küvet dolusu sıcak (kaynar gibi) çalkalanan suyu paylaşması bu durumu biraz olsun telafi etmiştir.

Şarabını eline aldı ve uzun bir yudum aldı. "Bunu bitirdiğimde kendimi insana yakın hissedebilirim."

"Hadi, sert çocuk. Dublin sokak faresi. Daha önce de kaburgalarına vurmuşlardı."

"Artık daha yaşlıyım, değil mi?" Gözlerini kapattı, sıcak suyun ağırlarının üzerine vurup köpürmesine izin verdi.

"Ama daha yumuşak değil." Bunu kanıtlamak için elini göğsünde gezdirdi, onu buldu ve okşadı. "Hayır, daha yumuşak değil."

Dudakları kıvrıldı. "Demek biraz sıcak sudan daha fazlasını karıştırmak istiyorsun."

"Sanırım sana borçluyum." Onun üzerine oturana kadar pozisyon değiştirdi, gözlerindeki eğlence ve şehvet ışığını izledi. "Tanıştığımızdan beri seni kaç kez yaraladığımı ya da kanattığımı düşünüyorsun?"

"Saymayı uzun zaman önce bıraktım." Kadın açılıp onu içine alırken elleri sırtını okşadı. "Ah, işte şimdi. Bana dertlerimi unutturmak için şaraptan daha iyi."

Şarabı ondan aldı, yükselip alçalırken bile yudumladı, yükseldi ve alçaldı. "Hepsi tıbbi amaçlar için."

"Ben mükemmel bir hastayım."

Kadehi dudaklarına götürdü, kenara koymadan önce dudaklarını onunkilere değdirdi. "Çok güzel," dedi.

ağızına karşı mırıldandı. "Bu iyi."

Yavaş ve akıcı bir şekilde, suyun girdapları, sıcaktan yükselen buharla birlikte hareket ettiler. Burada, tutku kadar rahatlıkla, başını onun omzuna koydu, vücudunun her ikisini de zevkle sallamasına izin verdi.

Uzun, sıvı bir parıltı olan tepe, sessiz bir iç çekişe neden oldu. "Evde olmak güzel," dedi ona.

"Her zaman."

"Artık insan gibi hissettiğimize göre, burada kalalım ve yuvarlanalım."

Kollarını ona doladı, gözlerini tekrar kapattı ve yuvarlandı.

Sakin seks ve uzun bir banyo ağırları yatıştırdı. Yine de, iyileşmelerine yardımcı olmak için morlukların üzerinde bir asa gezdirmeden ve yüzü için bir soğuk sargı daha almadan giyinmesine izin vermedi.

"Asayı bana ver," diye emretti. "Senin çürüklerin benimkilerden daha kötü."

Ona asayı verdi ama aynada kendini görebilmesi için onu çevirdi.

"Oh, kahretsin." Morarmış gözünü dürttü. "Kahretsin. Asa ve soğuk paketle bile Cumartesi gününe kadar geçmeyecek."

"Gözün moraran ilk düğünün olmayacak. Bizimkinde de vardı. Trina en kötü kısmını kapatacaktır."

"Bana hatırlatma. Kahretsin, Louise'i arayıp yarın hakkında bir şey söylemem mi gerekiyor?"

"Summerset bunun icabına baktı. Her şey halledildi." "Bir prova olayı vardı."

Roarke onu hafifçe öptü. "Yönetildi."

"Eh, şimdi bana burun kıvıracak başka bir şeyi var. Baxter ve Trueheart ile görüşüp Mimotos'ta her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

"Rahatlamana yardımcı olacaksa bunu yap. Benim de kontrol etmem gereken birkaç şey var. Sonra da yemek istiyorum."

Ellerinde cep bağlarıyla yatak odasının iki ucuna çekildiler. Adam işini bitirdiğinde Eve oturmuş, kaşlarını çatmıştı. uzaya. "Sorun mu

var?"

"Hayır, içerideler, evin güvenliği sağlandı. Her ihtimale karşı gece boyunca nöbet tutacaklar. Baxter, Bayan Mimoto ve kocasının bu konuda iyi olduklarını söyledi. İyiden de öte. Onlar istiyor bunu yapmak için. Bunu yapmak için can atıyorlar."

"Daha birkaç saat önce ikisiyle de bizzat konuştunuz."

"Biliyorum ve onlar da kabul ettiler. Sağlamlar. Sadece biraz gergin olmalarını, daha fazla soru sormalarını ve daha fazla güvenceye ihtiyaç duymalarını bekliyordum. Onun yerine yemek pişirdiler. Mutfakta malzemelerle birlikte. Baxter'ın dediğine göre özellikle ben onlarla konuştuktan sonra dışarı çıkıp bir şeyler satın aldılar, böylece ona büyük bir ev yemeği yapabildiler ve Trueheart."

Takdir Roarke'ın yüzünü aydınlattı. "Ellerinde ne vardı?"

"Kızarmış tavuk - gerçek bir tavuk - patates püresi ve sos, yeşil fasulye. Gerçek bir anlaşıma. Onlara pahalıya patlamış olmalı. Ve

Tatlı olarak limonlu pasta yediler. Tüm bunları birkaç polis için yaptılar. Baxter ona aşık bu arada. Yarın evinin kapısını onu öldürmek istediğini bildiği bir adama açacak, ona tecavüz etmeye niyetli, ve onu öldürdü. O da birkaç polis için turta pişirdi."

"Nezakete ve kibarlıkla muamele görmek sizin için daha şaşırtıcı."

"Vardiyası biten biraz uyusun diye bir misafir odası hazırlamışlar. Evet, bu daha şaşırtıcı. Bunu söndürmek istiyor. Bunu yapabilecek, böyle şeyler düşünebilecek bir insanın sonunu getirmek istiyor. Ve bu beni şaşırtmadı. Burada oturmuş kendime bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu soruyordum."

"Bu seni iyi bir polis yapar ve bu soruyu kendine sorman seni daha iyi bir polis yapar." Kızın morarmış gözünü öpmek için eğildi. "Neden buralarda kızarmış tavuk olup olmadığına bakmıyoruz?"

Deke ve Charity Mimoto, White Plains'de hoş bir müstakil evde yaşıyorlardı. Eski, köklü mahalle yıllara iyi dayanmış ve varlıklı genç banliyö sakinlerinin güncellemelerinden ve akınlarından yararlanmıştı. Büyüktü, Yapraklı ağaçlar ve güzel bahçeler, çimlerin budanmış, kaldırımların düzgün ve boyaların taze olduğu bir manzarayı süslüyordu.

"Elli üç yıldır buradayız," dedi Charity Eve'e. "Ailemizi kurduğumuzda kök salmak istedik ve çocukların oynayabileceği bahçeleri olan bir mahalleye yerleştik. Deke'im eli yatkındır, o yüzden yıllar boyunca pek çok tamirat yaptı. Sızdıran bir tuvaleti tamir edebilen bir adam benim gözümde bir milyarder kadar iyidir. Senin erkeğin de ev işlerinde becerikli mi?" diye sordu Eve'in alyansına parmağını sallayarak.

Bunun muhtemelen ilk ve son kez olduğuna karar verdi, Roarke'ın hiç tuvalet tamir edip etmediğini merak ederdi. "Kendi tarzında."

"Deke güneş odasını kendi elleriyle inşa etti ve alt katı bitirdi, böylece güzel, büyük bir aile odamız oldu. Mutfağı ya da banyolardan birini kaç kez yenilediğini unuttum. Ayak uydurmayı seviyoruz."

"Çok güzel bir ev, Bayan Mimoto." Ama Eve yeni tezgahı çok evin düzeniyle ilgileniyordu.

"Çocukları büyütmek için iyi bir yer, torunlar ve büyükler geldiğinde de iyi bir yer. Daha önce söylememiştik. tüm bunlar hakkında aileye bir şey söylemem. Genellikle çoğumuz geri kalanımızda neler olup bittiğini biliriz, yani bu bizim tarzımız değil."

"İşbirliğiniz için teşekkür ederim, Bayan Mimoto. Endişelerimiz sizi güvende tutmak ve bu adamı yakalamak. Biz bugün ikisini de yapacağım, o zaman yolunuzdan çekilin."

"Oh şimdi, yolumuza çıkmadınız." Charity yaptı elleriyle el sallama hareketleri yaptı. "David ve Troy'u ağırlamaktan büyük keyif aldık," diye ekledi, belli ki ilk kez bir Baxter ve Trueheart ile isim bazında. "Ne hoş gençler. Bir muffin al," diye davet etti ve Eve'e bezle kaplı bir kâse uzattı. "Bu sabah taze pişirdim."

"|-"

"Hadi, hadi. Kemiklerinin üzerinde biraz et kullanabilirsin."

"Teşekkür ederim. Bayan Mimoto, sizinle ne yapmanız gerektiğini ve memurların nerede görevlendirileceğini konuşmak istiyorum. Güvenliğiniz birinci önceliğimizdir."

"Sen şuraya otur. Bize kahve getireyim ve konuşalım."

Eve çöreği yedi -gerçekten olağanüstü- kahveyi içti -ne kadar şımarık olduğu düşünülürse hiç de fena değildi- ve planın her adımını dikkatle gözden geçirdi.

Sızdıran tuvaletlerden ve unlu mamullerden bahseden Eve, kadının riski ve ciddiyeti tam olarak anlamadığına dair endişeler taşıyordu. Masa başı tartışması iki amaca hizmet etti

Yemi tam olarak bilgilendirmek ve Eve'in zihnini rahatlatmak amacıyla.

Kadın doğru soruları sordu, doğru cevapları verdi. Çocuk resimleriyle dolu vitriniyle pırıl pırıl mutfağında ne kadar ev gibi görünse de, Kurnaz bir zekâya ve çelik gibi bir omurgaya sahipti.

"Başka sorunuz var mı? Rahatsız olduğunuz ya da huzursuz olduğunuz bir şey var mı?"

"Endişelenmeyi bırakmalısın." Charity Eve'in elini okşadı. "Sen de benim Serenity'm gibi endişelisin. Bunu görebiliyorum. Endişelenmek sana gergin baş ağrıları ve kötü sindirim veriyor."

"Bayan Mimoto, size sormak zorundayım. Korkmuyor musunuz?"

"Evin her yerinde polis varken neden korkayım ki?" O yatıştırıcı ve egzotik gözler yaşlı surattan dışarı bakıyordu. "Bana zarar vermesine izin mi vereceksin?"

"Hayır, hanımefendi, söz veriyorum size zarar vermeyecek. Ama biz sizden kapınızı bir katile açmanızı istiyor. Ayrıca size tekrar söylemeliyim ki, onu dışarı çıkarabiliriz. Tutuklama için yeterli delilimiz var."

"Ama onu içeri götürürsen ve beni uyuşturmaya çalıştıktan sonra davanın düşmesine yardımcı olacak. Kızım bir yargıç, ailemde de bir sürü avukat var. Polisler de öyle. Neyin ne olduğunu biliyorum." Öne doğru eğildi. "Ne istediğimi biliyor musun, tatlım? O küçük puştu yere sermeni istiyorum, hem de sertçe ve ben de bundan bir parça istiyorum."

Eve'in dudakları güzel banliyö mutfağındaki küfür sesiyle seğirdi.

"Biz de öyle yapacağız."

"Güzel. Bir keke daha ne dersin?"

"Hayır, gerçekten." Eve, MacMasters içeri girdiği sırada masadan kalktı.

"Böldüğüm için özür dilerim. Bayan Mimoto, kocanız bir dakikanız olduğunda ona bir konuda yardım edip edemeyeceğinizi merak ediyor."

"Şanslı çoraplarını bulamıyor." Ayağa kalkarken başını salladı. "Yetmiş yıl geçti ama bir türlü elini süremedi. Sen kahveni iç." MacMasters'ın yanından geçerken eliyle onun kolunu okşadı. "Onu bugün yakalayacağız ve senin kız da rahat edecek."

MacMasters yere bakarken yüzü gerildi.

"Bu da işin bir parçası," dedi Eve ona doğru ilerlerken. "Yaptığımız şey bu. Yapabileceğimizin en iyisi. Sana bir şey sormam gerekiyor,

Jonah ve benim gerçeği duymaya ihtiyaçımız var. Onu yakalamak yeterli olacak mı?"

MacMasters bakışlarını tekrar Eve'e çevirdi. "Bana güvenip güvenemeyeceğinizi bilmeniz gerekiyor."

"Size güvenip güvenemeyeceğimi bilmem gerekiyor. Sizin konumunuzda değilim ama bu çatışmayı anlamadığım anlamına gelmiyor."

"Onu öldürmeyi düşündüm, ne kadar kolay olurdu. Bunu düşündüğümü biliyorsun."

"Yapmadığını söyleseydin sana inanmazdım." Adamın yüzünü, gözlerini okuyamıyordu. Aklından geçenleri göstermeyecek kadar iyi bir polisti. "Bunun sonuçlarına karşı memnuniyetini tarttđını düşünmek isterim. Seni terk etmek Sana en çok ihtiyaçı olduğu anda karını yalnız bırakacaksın. Başka pek çok sonuç da var ama şu anda sizin için çok ağır olmayacaklar."

"Onu öldürmek istiyorum. Acı çekmesini istiyorum. Keşke rozetin, temsil ettiği şeyin, benim için ne ifade ettiğinin onu öldürmeme engel olacağını söyleyebilseydim. Keşke bunun için beni indireceğinizi ve Carol'ı yalnız bırakacağımı bilmenin beni durduracağını söyleyebilseydim."

"Ne olacak?"

"Onun acı çekmesini istiyorum. Sanırım her sabah uyandığımda Hayatım boyunca ilk düşündüğüm şey kız arkadaşımın öldüğü olacak." Bir nefes aldı, yavaşça girdi, yavaşça çıktı. "Her sabah uyanmak istiyorum hayatımın geri kalanı boyunca sabahları Hala bunun bedelini ödediğini bilerek. Hayatımın geri kalanında her gün, her saat bunu bileceğim. Karım da öyle. O acı başladığında burada olmalıyım. Bana güvenebilirsiniz. Ve eğer bu yeterli değilse-"

Kalçasındaki silaha uzandı ve onu uzattı.

"Bana cevabı sen verdin," dedi ona.

Başını sallayarak silahını kılıfına soktu.

Mimoto'lar kamp gezisi için bir çift AT yüklerken Eve üst kata çıktı. O, Feeney ile birlikte Deke Mimoto'nun çalışma odasındaki EDD kurulumundan dışarıdaki aktiviteyi izledi. Fotoğraflar ve spor malzemeleri odayı doldurmuştu. Devasa bir koltuk, daha fazla fotoğraf ve sayısız kupa ile dolu raflarla çevrili bir eğlence ekranına bakıyordu.

"Yaşlı adam lisede beyzbol oynadı, üniversiteye ve Double A'ye kadar. Yankees tarafından seçildi, bir sezon oynadı ve üç elli iki vuruş yaptı."

Meraklanan Eve hatıraları daha yakından inceledi. "Hangi pozisyon?"

"Yakalayıcı. Sonra dizini sakatladı ve hepsi bu kadar. Öğretmenliğe başladı ve lisede top koçluğu yaptı. Müdürlüğe yükseldi, sonra ilçe yöneticisi oldu, biraz da politikacılık yaptı. Çoğu yaz inşaatlarda çalıştı. Müthiş bir adamdı," diye ekledi Feeney hayranlığını belli ederek. "Burada bana ekipmanlar hakkında sorular soruyordu. Umarım onun yaşındayken ben de onun yarısı kadar zeki olurum."

Raflara doğru döndü. "Doğru şeyi mi yapıyorum, Feeney? MacMasters'ı bu işe bulaştırmakla?"

Sandalyesinde arkasına yaslandı. "Bu doğru bir şey gibi mi geliyor?"

"Evet. Evet, öyle."

"O zaman onunla gitmelisin."

Ekrana geri dönen Eve, Mimotoları izledi.
Charity ayakta durmuş, elleri kalçalarında, adamları
yüklenirken emirler yağdırıyordu. Görünüşe bakılırsa
sıradan bir sabah, diye düşündü Eve. Banliyöde bir başka
yaz sabahı. Aile
Birbirlerine sesleniyor, gülüyor, birbirlerini azarlıyorlardı.

Bay Mimoto'nun karısını coşkuyla kucaklamasını izledi,
kulağına fısıldarken dudaklarının hareket ettiğini gördü.

"Endişeli mi?"

Feeney başını salladı. "Öyle olacağını düşünürsün. Ben
sordum,
Ona moral konuşması yapacağımı düşündüm. Ama
Charry'sinin kendi başının çaresine bakabileceğini söyledi.
Onunla gurur duyuyordu. Söylemeliyim ki, ben de
Bu piçi biz olmadan indireceğini düşünmeye meyilliydi."

"Belki de öyledir." Eve elini Feeney'nin omzuna koydu. "Ama
bunu onun için yapalım. İşte gidiyorlar," diye mırıldandı, son
adamlar da AT'ye doluşurken.

Charity durdu, umursamazca el salladı. Sonra döndü,
eve doğru yürüdü, yolda eğilip çiçek tarhından birkaç ot
koparmak için durakladı.

Eve birkaç dakika içinde merdivenlerden gelen piyano
müziğinin sesini duydu.

Feeney birkaç ölçü sonra "Güzel," diye yorumladı. "Bir
klasiği dinlemek ve biraz da stil sahibi bir şekilde çalındığını
duymak güzel."

"Evet, sanırım." Eve sokağı başka bir açıdan taramak için
özel perdeli pencereye doğru adım attı. "Ne bu, Beethoven
falan mı?"

"Çocuk." Feeney rüzgarlı bir iç çekti. "Seninle nerede yanlış
yaptım bilmiyorum. Sende kültür yok. Bu Springsteen. Bu

The Boss."

"Kimin patronu?"

Feeney tiksintiyle başını salladı. "Umutsuz vaka. Buradan çık ve Jamie'yi içeri gönder. Şu anda mesaideyiz. Ayrıca, klasik müzik konusunda eğitilebilir."

"Tamam. Gözleri ve kulakları bir kez daha kontrol et," dedi ona dışarı çıkarken. "İhtiyacımız olan her yerde çalıştıklarından emin olalım."

Evi bir kez daha gözden geçirdi, adamlarının pozisyonunu kontrol etti, tüm iletişim cihazlarını kontrol etti. Hata yok, diye düşündü, bu sefer değil.

Peabody'ye, Charity'nin oturma odasının hemen dışındaki oturma odası dediği yerde katıldı.

Peabody, "Müzik çok güzel," diye yorum yaptı.

"Evet, bana öyle söylendi. Önce onu işaretleyecek, cebindeki 'link'e, böylece onun için hazır olacak, kapıyı açmak için hızlı olacak. Ve bu bir Yalnız olduğundan, evin boş olduğundan emin olmanın bir yolu. Deena ile aynı model. İyi bir mahalle, çoğu sakinleri iş başında. İçecek, yiyecek bir şeyler hazırlıyor. Bu onun alışkanlığı, onun yolu. O da bunu biliyor."

"Vakit neredeyse geldi," diye ekledi Peabody. "Ve o piyano çalmaya devam ediyor."

"İyi bir polis olurdu." Eve yaşam alanını tam olarak görmesini sağlayan mini ekrana baktı.

İçeride ve dışarıda adamları vardı, bazıları -kendisi ve Peabody gibi- Charity Mimoto'dan kelimenin tam anlamıyla bir adım uzaktaydı.

Hayır, Eve ona zarar vermesine izin vermezdi.

Ama ona içeride ihtiyaçı vardı. Kafesin kapısının çarptığını duymaz diye düşündü. İçeri girdiğini bilmeyecekti. Tuzak.

Jenkinson kulağına, "Onu yakaladık," dedi. "Yryerek doğuya doğru gidiyor, iki blok ötede. Lacivert gömlek, kahverengi pantolon, şapka, siyah gözlük. Siyah bir sırt çantası takıyor ve iek taşıyor."

Eve'in aklına Deena'ya getirdiği çiçekler geldi. "Anlaşıldı. Pozisyonunuzu koruyun. Tüm pozisyonlar beklemede. A ve B takımları, o kutunun içine girene kadar bekleyin, kutunun içinde, sonra ikincil pozisyon. Ses verin."

Her ekip liderinden bir onay alana kadar bekledi. "Bayan Mimoto?"

"Evet, canım?"

"şu anda yolda. Sadece birkaç blok ötede. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Sen nasılsın?"

Eve kadının sarsılmaz soğukkanlılığı karşısında başını salladı. "Biz iyiyiz. Sana iek getiriyor. Bunu yapmanı istiyorum.

her şeyi prova ettik, ama sonra o çiçekleri suya koymak isteyeceksin. İzninizi isteyip mutfağa gidin."

"İşte o zaman limonatama ilaç atacak, değil mi?"

"Muhtemelen. Sen mutfakta kal. Sizi yakaladık, Bayan Mimoto."

"Eminim biliyorsundur, ama hadi onu yakalayalım." Cep telefonu bip sesi çıkardı. "Eminim kim olduğunu biliyoruzdur. Merak etmeyin. Alo?"

Eve ekranda, Charity'nin 'bağlantı'ya gülümsemesini izledi. O Eve'in kendi ekranındaki 'link' ekranında onun yüzünü görebilmesi için, tıpkı ona söylendiği gibi açısını değiştirdi.

İşte buradasın, seni piç, diye düşündü. Gelmeye devam et. Gelmeye devam et.

"Merhaba Denny. Ben de tam seni düşünüyordum!"

"Merhaba, Bayan M. Birkaç dakika gecikeceğim, sadece bilmenizi istedim ve hala devam ettiğimizden emin olmak için kocası ve hepsi kurtuldu."

"Tabii ki hala devam ediyoruz. Bize güzel bir sürahi limonata ve biraz kek. Adamlarım vahşi doğada!" Kolayca güldü. "Yalnızlığıma yerleşmeden önce biraz arkadaş edinmek güzel olacak."

"O kadar zahmet etmenize gerek yoktu Bayan M. Ama bunlar sizin keklerinizse daha hızlı yürüyeceğim! Bir dakika içinde orada olacağım."

Evet, hadi, diye düşündü Eve, çeşitli ekipler onun ilerleyişini kulaklığından aktarırken. İçeri gel, seni orospu çocuğu.

Charity neşeyle, "Ben limonatayı doldurayım," dedi. "Bir dakika içinde görüşürüz."

Charity bağlantıyı kapattı ve piyanonun üzerine koydu. "Nasıldım?"

"Mükemmel," dedi Eve.

İçkileri doldurmak için ayağa kalktığı anda, "Sanırım mesleğimi kaçırmış olabilirim," dedi. "Bir sinema yıldızı olabilirdim."

Eve onun gözlerinin öfkelenmesini izledi, yüzü tekrar zararsız bir şekilde hoş gitmeden önce uzun, derin bir nefes aldığını gördü.

"İşte gidiyoruz," diye mırıldandı Charity ve kapıya doğru ilerledi.

Feeney ona "Yürüyüşü hızlandır" dedi.

"Pozisyonunuzu koruyun. Bunu sayılarla yapacağız. Konuşmak yok. Hareketimi bekleyin."

Charity'nin ön kapıyı açışını ve Darrin Pauley'nin yüzündeki hızlı, çekici sırtışı izledi.

"Bugün çok hoş görünüyorsunuz Bayan M."

"Oh, seni dinliyorum. Gel buraya! Şu papatyalara bak. Ne kadar güzeller, değil mi?"

"Bugün ders almama izin verdiğiniz için size teşekkür etmek istedim."

"Bu çok tatlı bir şey." Charity çiçekleri kokladı. "Bir dakika otur, limonata iç. Eminim yürüyüş seni susatmıştır."

"Sanırım öyle oldu."

"Senin gibi genç bir adam her zaman açtır. Bir kekin var."

"Teşekkürler." Sırt çantasını silkti, şapkasını ve gözlüklerini çıkarmadan önce bir sandalyenin yanına koydu.

Charity olduğu yerde durmuş, ona gülümsüyordu. "Annen nasıl?"

"Oh, o iyi. Keşke bu kadar çok çalışmasaydı. Keşke onun için daha fazlasını yapabilseydim."

"Bahse girerim onun isteyebileceğinden çok daha fazlasını yapıyorsundur," dedi Charity ve Eve ses tonundaki buzlanmayı bir tek kendisinin duyduğunu umdu. "Ve o da

Onun için oynadığında şaşıyor musun? Annesini memnun etmek için bu kadar zahmete girecek senin yaşında başka bir çocuk tanımıyorum."

"Her şeyimi ona borçluyum. Eminim ailen de senin için aynı şeyi düşünüyordur. Özellikle de çocukların. Burada tek başına iyi olacağından emin misin? Pazara kadar yalnızım, dememiş miydin?"

"Oh, iyi olacağım ve Deke ile çocuklar Pazar günü dönene kadar ev bana kalacağı için mutluyum. Şimdi sen bir kek al, ben de gidip bu güzel papatyaları suya koyayım. Bir daha dakika."

"Tamam

."

Charity odadan çıktı, Eve'e tatmin olmuş bir bakış attığında bile adımlarını bozmadı.

Kadının ayak sesleri yankılanarak uzaklaşırken Darrin cebinden küçük bir şişe çıkardı ve içindekileri kadının bardağına boşalttı.

"Gidin. Tüm pozisyonlar, gidin."

Silahını çeken Eve, yarım düzine polisin aynı şeyi yapmasından sadece birkaç saniye önce odaya koştu.

"Merhaba Darrin," dedi Eve. Adam ona bakarken gülümsedi. "Ellerini başının arkasına koy. Şimdi. Dizlerinin üzerine çök."

"Bu neyle ilgili?" İtaat etti ama yüzünde korku ve şaşkınlığın mükemmel bir karışımıyla başını iki yana

çevirdi. "Benim adım Denny, Denny Plimpton. Bir süredir kimlik tespiti."

"Eminim biliyorsundur. Darrin Pauley, nam-ı diğer Denny Plimpton, diğerlerinin yanı sıra, iki cinayetle tutuklusunuz." Eve onun bileğini kavradı ve kolunu arkaya doğru çekti.

Başını kaldırıp MacMasters'ın gözlerinin içine baktı. "Yüzbaşı, bu orospu çocuğuna haklarını okur musunuz?"

"I . . ." MacMasters sesindeki pası temizledi. Elindeki silaha baktı, sonra yavaşça kılıfına soktu. Darrin'in bileklerini bağlarken, "Sessiz kalma hakkına sahipsiniz," diye söze başladı.

"Onunla oynadığını sanıyordun, değil mi Darrin?" Eve onu ayağa kaldırdı. "Yaşlı bir kadını oynuyorum. Ama o seninle oynadı. Seni bir piyano gibi çaldı. Bu sefer mi? Hedef sensin."

Korkmuş çocuk uzaklaştı ve o gülümsedi. Ve gülümseyip yüzünü MacMasters'a çevirdiğinde canavarın gölgesi gözlerinin arkasına düştü. "Belki soymaya niyetlenirsin, ama alacağın tek şey bu olur."

Eve onu sarsarak yüzünü ona çevirdi. "Kendine bunu söylemeye devam et, Darrin."

"Bakın ne buldum." Baxter, mübaşirlerin mahkeme salonlarında taşıdıkları kesik kelepçelerden bir çiftini havaya kaldırdı. "Burada da bir kayıt cihazı var, bir kutu Seal-It ve hmmm." Başka bir şişeyi ve küçük bir hap paketini havaya kaldırdı. "Bahse girerim bunlar yasadışı maddeler içeriyordur."

"Torbala, kaydet, getir. Bayan Mimoto'nun bardağının içindekileri de. Bu şeyi merkeze götürün, kayıt altına alın. Birazdan gelirim, konuşuruz."

"Onu dışarı çıkarın." Darrin'i Jenkinson'a doğru itti, sonra MacMasters'a doğru yürüdü. "İşi sen yaptın. Devam ettin."

Onu Şimdi yakaladık. Eve gitmeli ve karına onu yakaladığımızı söylemelisin. Onunla birlikte ol."

"Görüşmenizi gözlemek istiyorum." Yüzü taş gibiydi, solgun ve keskin bir şekilde oyulmuştu.

"Bir süre terlemesine izin vereceğiz. Eve gidip karına söylemek için vaktin var. Bunu senden duyması gerek."

"Evet, haklısın." Elini uzattı. "Teşekkür ederim, Teğmen."

"Kaptan."

Kapıya doğru ilerledi, durdu, döndü. "Konuştuklarımızdan sonra bile bunu düşündüm. Onu dışarı çıkarabilirdim. Temiz bir hat, tek bir akış. Bunu yapabilirdim. Şimdi bunu düşünmek zorundayım."

"Piç kurusu orada işini yaptı," diye mırıldandı Eve. "Çok iyi bir polisin temelini yıktı."

"Bence biraz zaman geçince temel sağlamlığını kanıtlayacak. Dediğın gibi işini yaptı," diye belirtti Peabody. "O piç kurusuna haklarını okutman iyi oldu."

"Evet. Yargıçla temasa geçin, annesinin güvende olduğuna dair güvence verin ve iş bitsin. Babasıyla temasa geçebiliriz ama sanırım bunu kendisi yapmak isteyecektir."

Arkasını döndü. "Pekâlâ, çocuklar, iyi iş çıkardınız. Hadi kapatalım."

Eve, Merkez'de komutanına resmi bir bildirimde bulunmuş, başsavcılık da Mira ile temasa geçerek gözlem yapmasını istemiştir. Eve, Mira'ya

onun raporu.

Botlarını masasının üzerine koyarak oturdu ve bir fincan kahve içti.

Peabody kapı pervazına vurdu. "Tutanak tutuldu, işlemleri yapıldı ve bir saattir sorguda bekliyor."

"Mmm-hmm."

"Reo ve komutan burada, MacMasters az önce geldi ve Mira da yolda."

"Ben o işin üstündeyim."

"Sence de onu çalıştırmaya başlamamız

gerekmiyor mu?" "Seğiriyor mu?"

"Hayır. Evet. Nadine hikayeyi anlatmak için can atıyor."

"Henüz değil. Henüz bir şey yok."

"Şey ... geri dönmüş olmamız gerekiyordu, bilirsin, prova ile birlikte. Yedek oyuncu kullandıklarını biliyorum ama bunu halledersek yine de ..."

Eve sadece başını çevirip baktı.

"Ve ah . . . Ona nasıl saldıracağımızı konuşmalıyız."

Peabody hemen karar verdi. "Ve eğer onu çok uzun süre oturmaya bırakırsak, avukatlık düşünmeye başlayabilir."

"Avukata gitmeyecek. Hangi ismi kullanacak? Adresi ne? Kimliği sahte. Ayrıca, bir avukatın annesine ne faydası olur ki? O da böyle düşünüyor. Avukatları siktir et, hepimizi siktir et. O batmayacak kadar zeki. Ya da şansımız yaver giderse, kendi kafasında bir kahraman olacak."

"Peki, onunla nasıl çalışacağız? Dur tahmin edeyim."
Peabody gözlerini devirdi. "Ben iyi polisim."

"İyi bir polis değil."

Peabody'nin yüzünde hızlı, neredeyse çocuksu bir sevinç belirdi. "İyi olmak zorunda değil miyim? Kötü olabilir miyim?"

"Vururuz, sert vururuz. İtirafı almak işin zor kısmı değil."

"Değil mi?"

"Onu yakaladığımızı anladıktan sonra itiraf etmek isteyecektir. Kahraman rozetini isteyecektir. İşin zor kısmı? Babasını ele vermesini sağlamak." Ayaklarını yere indirdi. "Hadi yapalım şu işi."

Eve görüşmeye girdi, dosyasını masaya bıraktı ve oturdu. Peabody onun yanındaki sandalyeye oturdu.

"Kaydedin," dedi ve keşfettiği bilinen tüm takma adlar da dahil olmak üzere tüm verileri okudu.

Darrin'in çenesindeki bir kasın hızla sıçradığını fark etti ve bilgisinin derinliğinin onu hazırlıksız yakaladığını biliyordu.

"Yasal olarak doğum kayıtlarınızdaki ismi kullanıyorum," dedi sohbet edercesine, "ama Deena MacMasters ve Karlene Robins'i öldürdüğünüzde kullandığınız iki isim de dahil olmak üzere pek çok isim kullandığınız için titiz olmak istiyorum. Peki, bu röportajda hangi ismi kullanmamı istersiniz?"

Seçim senin."

"Siktir git."

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, sikişmek ilk adın mı yoksa soyadın mı?

Boş ver. Mahkemeler benim bu tür ifadeler kullanmamı röportaj konularına hitap etmek için küfür. Yine de şahsen ben uygun olduğunu düşünüyorum."

Peabody, "Yere," diye onayladı.

"Darrin'le devam edeceğim. Seni üşüttük, Darrin. Sen akıllı bir adamsın, bunu biliyorsun. Doksan yaşında bir kadın tarafından tuzağa düşürüldüğün ve yere serildiğin için belki o kadar zeki değilsin. Yasadışı bir maddeyle etkisiz hale getirmeyi, bağlamayı, dövme, tecavüz etmeyi, sodomize etmeyi ve öldürmeyi planladığın bir kadın."

"Beni rahat bırak." Adamın küçümseyici tavrı ona hem genç hem de kibirli geldi. "O yaşlı. Ben odunu bile kaldırıp kurumuş yaşlı bir kadın. Düşündükçe kusasım geliyor."

"Sırt çantandaki sertleştirici haplar buna yardımcı olabilirdi, ama yine de kaldırırdın, Darrin. Şüphelendiğim halde pantolonunda iyi bir sopa yerine bir dal var. Çünkü her şey sizin için acı, eziyet, korku ve acıyla ilgili. İşte bu hasta sikikleri-oops, sik dedim -Senin gibi."

"Bunu nasıl kanıtlayacaksın?" Sandalyede arkasına yaslandı, rahatladı. Sıkılmış gibi odaya baktı. "Evet, onu ortaya çıkarabileceğimi düşündüm. Orada bir sürü değerli eşyası var. Onu soyup kaçacaktım."

"Anlıyorum. Yani Deena ve Karlene ile soygun niyetiniz biraz fazla ileri gitti. Sonuç ..." Eve dosyayı açtı, iki dosyayı masanın üzerine fırlattı.

Bu kez yüz kasları en küçük gülümsemeye dönüştü.

"Sen hasta bir pisliksin." Peabody ayağa fırlarken sandalyesini geriye itti. Darrin'le burun buruna gelene kadar masanın üzerinden eğildi. "Boşuna zaman harcıyoruz diye sinirleniyorum.

Seninle vakit geçirmek, bu rutini yaşamak zorundayız. Tanıklarımız var, seni pislik. Deena MacMasters'ın evine girdiğine dair güvenlik kayıtlarımız var. onu öldürdüğün gece. Karlene Robins'i öldürdüğün gün binaya girerken."

"Saçmalık. Bu saçmalık, çünkü o yerlerin yakınında bile bulunmadım."

"Saçmalık mı? Sana saçmalığı göstereceğim. Duvar ekranı açık!" Kendini tuttu, Eve'e doğru baktı.

"Devam et, zaten sürprizimi bozdun." "Görüntü

1-A'yı göster," diye emretti Peabody.

Ekran, Darrin'in MacMaster'ların evinin merdivenlerinden gülümseyen Deena'ya doğru tırmanışının net bir görüntüsüyle doldu.

Zaman damgası alt köşede titreşirken Kayıt, adamın ona ulaşması, çiçekleri sunması, kapıdan içeri, evin içine doğru ilerlemesiyle devam etti.

"Arkadaşlarına senden bahsetmiş-David," diye ekledi Eve, o ekrana bakarken. "Onlara sırrını anlattı. Columbia Üniversitesi'nden erkek arkadaşı. Parkta tanıştığı utangaç adam."

Peabody, "Buluşmayı gören görgü tanıklarımız var," diye devam etti. "Günlerdir yüzünüzü izliyoruz, sizi birlikte gören başka tanıklar da var."

"Hatıra eşyalarını saklardı, mesela onu üniversiteye götürdüğün müzikalin programı gibi. Üzerinde parmak izleriniz var." Eve

Masanın üzerindeki dosyadan başka bir kâğıt. "Aşağıda çıktısını aldıktan sonra bir eşleşme bulduk."

Yüzü boştu, başını salladı. "Demek şansın yaver gitti."

"Sen de böyle düşünüp duruyorsun. Şimdi detayları konuşalım."

Bölüm 22

"Şanslı mı?" Eve sandalyesinde geriye doğru eğildi ve onun sırtıtışına kendi sırtıtışıyla karşılık verdi. "EDD'nin virüsünüzü öldürmesi mi şans? Ya da yılbaşı gecesi Darian Powders'ın kimliğini aldığı anda ne giydiğini bilmemiz mi? Giydiğin ayakkabıları nereden aldığını ve onlara ne kadar ödediğini biliyorum Darrin. Sırt çantayı ve Deena'yı Central Park'taki ilk buluşmaya çekerken giydiğin Columbia sweatshirt'ünü de."

Şimdi kasıtlı bir şekilde sırtıyor, alaycı bir tavırla arkasına yaslanıyordu. "Ne tür bir hava tahtasına bindiğini ve Mayıs ayında yağmurlu bir öğleden sonra Deena ile tam olarak nerede bindiğini biliyorum."

"Bu saçmalık."

Korkmuş görünmüyordu, henüz değil, diye düşündü Eve. Ama şaşkın ve biraz da meydan okur gibiydi.

"Böyle düşünmeye devam et, pislik." Peabody neredeyse hırlayacaktı ve Eve'e yeni "kötü" polisine onu tekrar ayarlamayı öğretmek zorunda kalacağını düşündürdü.

"Karlene Robins'e tecavüz edip boğduktan bir gün sonra medya konferansında sana tuzak kurduğumda neye benzediğini biliyordum. Drew. Adını, nerede doğduğunu, oh, ve annen Chicago'da satın aldığı anda kullandığın ismi biliyorum."

İşte, diye düşündü Eve, bu hedefi vurdu. Gözlerinden öfke fışkırıyordu. Çabucak geri döndü, bunu ona verebilirdi. Fakat onu ve ihtiyacı olan tetiği görmüştü.

"Biz senden daha zekiyiz, Darrin. Anma töreninde şanslıydın, buna şüphe yok. Ama görünüşe göre şansın tükenmiş. Tıpkı annenin Chicago'daki fiyaskosunda olduğu gibi."

"Dikkatli olmak isteyeceksin."

"Ne hakkında? Çivilenmişsin. Elektroniklerle ilgili bazı becerilerin var, ama bunlar ortalama. Kameraları ya da kilidi bozmanın bir yolunu bulamadın, içeride olmadan sistemi atlatamadın. Virüs mü?"

Omuzlarını yuvarladı, tembelce gerindi. "İyi bir denemeydi, e-ekibimizi bir süre eğlendirdi. Ama gerçek şu ki, bir e-çaylağın senden daha fazla becerisi var. Ama sen bunların çoğunu babandan öğrendin."

"Duruma göre değişir." Peabody omuz silkti. "Babasının Vincent mı yoksa Vance Pauley mi olduğundan emin değiliz. Annesi ikisinin de kakül yapmasına izin verdi."

"Doğru, doğru." Darrin'in çenesi kasılırken Eve eliyle onay işareti yaptı. "Acaba annen biliyor muydu, çünkü ikisini de becerdi. Ama, hey, tamamen başka biri de olabilirdi. O bir fahişe olduğu için."

"Kapa o lanet çenenini."

"Benim için kapatmak ister misin, Darrin? Deena'nın, Karlene'in, onlara tecavüz ettikten sonra yüzlerine yastık tuttuğunda kapattığın gibi mi? Merak ediyorum, onlara tecavüz ederken, onları dövüp parçaladığında yüzlerine bakarken anneni gördün mü? Bu şekilde mi kaldırdın, Darrin?"

Annemi ve onu nasıl becermek istediğini mi düşünüyorsun?"

Adam ayağa fırladığında gözünü bile kırpmadı. Kelepçesinin kurşunu sürgüye çarpınca elleri yumruk oldu.

"Bana ateş etmek ister misin? Karşılık verememek çok sinir bozucu, değil mi? Sanırım Deena ve Karlene'in nasıl hissettiğini biliyorsun. Yargıç Mimoto'nun annesinin mücadelesini izleyemeyeceğin, çığlıklarını duyamayacağın için hayal kırıklığına uğramış olmalısın. Ya da Elysse Wagman'ın" dedi ve gözlerinin içine bakarak şunları okudu diğer hedeflerinin isimleri.

"Hepsini bulduk," dedi Peabody, küçümsemeye devam ederek. "İşte bu kadar şanslıyız."

"Şimdi orospu annene olan o iğrenç saygını bitiremeyeceksin."

Ellerini masanın altına soktu, onu kaldırmaya çalıştı, ama Eve ve Peabody diğer tarafa karşı ağırlık koydular.

"Sinir bozucu, değil mi?" Eve yorum yaptı. "Çaresiz olmak. Kontrol edilmek."

Çaba sarf etmekten kasları titredi ama geri çekildi ve tekrar oturdu. "Eğer beni yakaladıysan, neden tüm bunlarla vakit kaybediyoruz?"

"Bize bunun için para ödüyorlar. Madem aceleniz var, neden kayıtlara geçmesi için anlatmıyorsunuz?" Eve sordu. "Bunu istediğini biliyorsun. Başardığın şeyle övünmek tatmin edici olmalı. Sana küçük bir sıçrama tahtası verebilirim. Aylardır hedeflerini takip ediyor, onları araştırıyor, planlıyorsun. Hatta yıllardır bunu düşünüyorsun. Tüm hayatın boyunca. En kolay olduğu için Deena'yı seçtiğini tahmin ediyorum. Sadece bir çocuk, bir

Utangaç kız -bakire- ilgiden kolayca büyülenir, gizli bir erkek arkadaş fikriyle heyecanlanır. Columbia bağlantısını kullandın. Oraya gitmiştin, yani kampüsü biliyordun. Arkadaşı Jamie Lingstrom da oraya gittiğine göre, biraz saha çalışmasıyla onun tanıyabileceği bazı isimler bulabilirdin. Savunmasını düşür."

Omuz silkti.

"Annenizin yirmi yıl önce uyuşturucu kullanırken ve fahişelik yaparken yakalandığında yaptığı gibi size bir anlaşma teklif edeceğimizi düşünüyorsanız, bir daha düşünün."

Darrin acımasız bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi. "MacMasters'a orospunun değerli kızı olduğunu söyleyebilirsin. Haftalardır onu beceriyorum."

Eve Peabody'ye baktı. "Bu moronun gerçekten zeki olduğunu mu düşündük?"

"Yaptık. Yanıldığımızı kesin olarak kanıtlıyor, çünkü zavallı aletini Deena'ya sokabilmesinin tek yolunun onu uyuşturmak, zapt etmek ve tecavüz etmek olduğunu biliyoruz."

"Annesiyle tek yapman gereken ona ödeme yapmaktı." "Kapa çeneni. Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Aydınlat beni. Bana annenin yirmi bir yıl önce New York'ta yakalanmasına karışan insanların neden on dokuz yıl önce Chicago'da ölümünden sorumlu olduklarını açıkla? Bu sıçramayı yapmama yardım et, Darrin."

"Onu mahveden o lanet polisti. Ona tuzak kurdu."

"MacMasters ona tuzak mı kurdu?"

"Kadına kaçakları yerleştirdi, onunla seks yapması için şantaj yaptı, tecavüzle aynı şey. Sonra bunu örtbas etti, fahişelik yaptığını söyledi. Annem oradaki en iyi dolandırıcıydı. oldu."

Eve ses tonunu değiştirdi, içine biraz hayranlık kattı. "Kimlik belirleme becerisine sahipti."

"İsteddiği kişi olabilir, istediği her şeyi alabilirdi. Ne olmuş yani? Kimse zarar görmedi."

"Peki ya dolandırdığı insanlar? Peki ya Vincent Pauley?"

"İşaretler." Tekrar omuz silkti. "Yakalanacak kadar topallarsa, yakalanırlar. Vinnie mi? Her zaman hıyarın teki oldu, babamı hep kıskandı, onun yanında hep ikinci planda kaldı. Annemin kalacak bir yere ihtiyacı vardı. bana hamileymiş ve babam hapse atılmış. O pislikle sadece benim hatırım için yatmış."

"Sana böyle mi söyledi?"

"Bu konu hakkında hiç konuşmadı, hiçbiri hakkında. Başına gelenler onu mahvetti. O polisler onu Chicago'daki Aygırlara ayarlamadan önce hayatını elinden aldı. Onlar onu öldürmeden önce."

"İlginç." Eve kaşlarını çattı ve masanın üzerindeki dosyadaki kâğıtları karıştırdı. "Bunların hiçbiri benim dosyamda yok. Bu bilgiyi nereden aldınız?"

"Babam bana her şeyi anlattı. Onu öldürmeden önce nasıl hayatını kararttıklarını, ailemizi nasıl parçaladıklarını, çünkü polislerin ona şantaj yaparak onları ele geçirmeye çalıştıklarını."

"Yani Chicago polisleri Stallion'lara sızması için annene şantaj yaptı."

"MacMasters ayarladı. Hapisten çıktığında yıpranmıştı ve o da bunu kullandı. O sahtekar yargıçla bir ilişkisi vardı ve onun için sinsilik yapmasını sağladı, yoksa onu tekrar içeri gönderecekti."

"Ama Chicago'da öldürüldü."

"Kaçmaya çalıştı, beni götürmeye çalıştı ama adam onu takip etti ve Chicago polislerine ayarladı."

"Bu kadar zahmete girdiğine göre ona kafayı takmış olmalı."

"Bu böyleydi."

"Tüm bu bilgileri sana baban verdi."

"Beni tek başına büyütmek zorunda kaldı, çünkü onu öldürdüler. Onu aşağıladılar, kilit altında tuttular, tecavüz ettiler. Çok güzeldi ve onu öldürdüler."

"Ve seni sevdi," dedi Peabody, bir parça sempati ile. "Senin için fedakârlık yaptı."

"Benim için yaşadı. Güzel bir hayatımız vardı. Başka kimsenin kurallarına göre oynamak zorunda değildik." Darrin ellerini yumruk yapıp yumruklarını masaya vurdu. "O özgürdü ve güzeldi. MacMasters onu bu yüzden istedi, bu yüzden onu zorladı. Sonra da bunu örtbas etmek zorunda kaldı. O kaltağa beni aldirdılar."

"Jaynie Robins."

"Diğerleri gibi MacMasters'ın cebindeydim. Beni babamdan uzak tutmaya çalıştılar ama o beni geri almak için savaştı. Babam

"Anneme bana bakacağına söz verdi."

"Peki Robins'in amiri, APA, yargıç ve diğerleri?"

Yüzü yine soğudu, yine bomboştu. "Öyle ya da böyle hepsi sorumluydu."

"Yani sen ve baban annenizin intikamını nasıl alacağınızı, ona zarar verenlere bunu nasıl ödeteceğinizi düşündünüz."

"Neden yaptıkları yanlarına kâr kalsın? Neden hayatları, aileleri onların olsun ki?"

"Yani baban-Vance-emri seçti. İlk hedef olarak Deena'yı seçti, ilk cinayet."

"Birlikte karar verdik. Biz bir takımız, her zaman bir takım olduk."

"Böylece sen başka bir hedef üzerinde çalışırken o da araştırmanın bir kısmını yapabilir, bir hedefi izleyebilirdi. Çok verimli."

"Biz bir takımız," diye tekrarladı Darrin. "Biz her zaman bir takım olduk."

"Ayrıca sen burada kalıp Deena ile çalışırken o Colorado'ya gidip APA'yı araştırabilirdi. Örneğin annesini değil de kız kardeşini öldürmeyi planladığına nasıl karar verdi?"

"Tanrı aşkına, kız kardeş New Jersey'de. Bu temel bir coğrafya."

"O zaman ön takibi orada yaptı, değil mi? Temasa geçene kadar."

"Bir ekip olduğumuzu söylemedim mi? O saha ve e-çalışmayı başlatacak, verileri toplayacak, sonra ben ..." Yüzü gerildi. "Ben bir ekip değilim. babam hakkında başka bir şey söylemeyeceğim."

"Tamam. Annenin yaptığı gibi onu koru. Sen aşağı iniyorsun, o yürüyor. Déjà vu var. Sadece bir yıllığına gitmiyorsun.

Onun yaptığı gibi bir buçuk yıl. Bayan Mimoto'yu kasten öldürdüğü için fazladan yirmi beş yıla birlikte şartlı tahliye hakkı olmaksızın iki müebbet hapis cezasına çarptırılacaksınız."

"Uzun zaman oldu," diye yorumladı Peabody, "bu kadar gençken. Biliyor musun Dallas, bahse girerim Vance bu çocuk her cinayete gittiğinde kendisi için bir mazeret uydurmuştur. Bu onun alışkanlığı."

"Fark etmez, yaşlı adamın cesareti yok. Burada büyük balık bizim elimizde ve o kıyıda tek başına çırpınıp durabilir."

"Eğer babama sırtımı döneceğimi düşünüyorsan, sen delisin. Ve onu asla bulamayacaksınız."

"Daha az umursayamazdım. Tek ihtiyacım olan sensin, Darrin. Gençsin ve bu da bende şarkı söyleyip dans etme isteği uyandırıyor. Çünkü

Bu da yaklaşık bir yüzyıl boyunca gezegenin dışında bir kayanın üzerinde kafeste kalacağın anlamına geliyor. Düşünmek ve nasıl kazıklandığınızı anlamak için gerçekten çok uzun bir zamanınız olacak."

"Beni korkuttuğunu mu sanıyorsun? MacMasters'ın orada durduğunu ve ölü kızını bir kutunun içinde görmek bile buna değerdi. Daha da iyi, daha da iyi, çünkü artık nedenini biliyor. Annemi öldürdüğü gün kendi kızını da öldürdüğünü, her gün neden hava emdiğini bilecek."

"Sana ikramiye vereceğim. Ona daha fazla acı çektir. Deena'ya yaptıklarını bize anlat."

Dudakları bir gülümsemeye dönüştü. "Haklıymışsın. O kolaydı."

Bu onu hasta etmiş, midesini çiğ, çalkantılı bir tiksinti

kütlesine dönüştürmüştü. Çoğunu kafasında görmüştü.

zaten. Ama Őimdi kayıtlara geąmesi için konuŐuyor, her ayrıntıyı aktarıyordu. Eve bundan zevk almadığını fark etti. Bir Őekilde pragmatik adım adım ilerlemesi neŐeden daha kötüydü.

Yapması gerekeni yapmıştı. Yapmak için yaratıldığına inanıyordu.

Deena ve Karlene cinayetlerini, diğerlerini öldürme çerçevesini ve niyetini anlatmayı bitirdiğinde arkasına yaslandı ve Eve'e sessizce baktı.

"Bu senin için yeterli mi?"

"İŞimiz bitti. Hücreye geri götürüleceksiniz. Kendi avukatınızı semezseniz mahkeme sizin için bir avukat atayacak."

"Avukata ihtiyacım yok. Mahkemeye ihtiyacım yok. Yasalarınız benim için bir Şey ifade etmiyor. Dediğin gibi gencim. Eninde sonunda çıkış ve dönüş yolumu bulacağım. Ve başladığım işi bitireceğim."

"Elbette." Eve ayağa kalktı. "Kayıtlar kapandı. Peabody, Darrin'i kafesine geri götürmesi için birini bul."

Peabody dışarı çıkana kadar bekledi. "Sana tuzak kurdu Darrin, taptığın bu adam. Kendi yaptıklarını örtbas edebilmek için bebekliğinden itibaren aklını eldi, Belki de kendi suçu. Sana tuzak kurdu, tıpkı annene ve kardeŐine kurduğu gibi. Annene burada, New York'ta ve Chicago'da tuzak kurdu. Çünkü hızlı para istiyordu. Çünkü işi onun yapmasını istiyordu. Çünkü o bir korkaktı."

"Sen yalancı bir amcıksın." O acımasız gülümsemesiyle ona tükürdü.

"Neden yalan söyleyeyim ki? Bunu eninde sonunda kendine soracaksın. Vance Pauley mi? O bir kullanıcı."

"Bir bok bildiğin yok."

Hayatının ilk sekiz yılını düşünerek, "Hayal edebileceğinden çok daha fazlası," dedi. "Bunu size anlatmamın nedeni Çünkü o beton kafesin içinde geçireceğiniz uzun yıllar boyunca bir gün bunu düşüneceksiniz. Düşünecek, merak edecek ve belki de gerçeği fark edeceksiniz. Ben gerçekten Umarım gerçeği anlarsın. Çünkü bu sana acı çektirecek. Baban anneni öldürdü."

"Sen bir yalancısın."

Sadece başını salladı. "Benim için bir kazanç yok. Bu davayı kapattım ve senin işin bitti. Bunu düşünmek için uzun bir zamanın olacak." Kapıya döndü ve içeri giren bir çift üniformalıya başıyla işaret etti. "Bu değersiz pisliği kafesine geri götürün."

Eve olduğu yerde durdu, ellerini yüzüne bastırdı. Çirkin anılardan oluşan bir tabakayı temizlemek istercesine sertçe ovuşturdu.

MacMasters kapıya geldiğinde ona döndü. "Bunu duymak zorunda kaldığınız için üzgünüm."

"Olma. O benimdi ve her şeyi bilmem gerekiyordu. Bilmem gerekiyordu. Şimdi babanın peşinden gidiyorsun."

"Evet, öyleyim."

Başını salladı. "Bu benim için yeterli, öyle olmalı. Bir tane alıyorum izin istiyorum. Karım ve benim zamana ihtiyacımız var. Sizden özür dilememi istedi."

"Gerek yok."

Yüzü dayanılmaz derecede üzgün, dayanılmaz derecede yorgundu. "Onun için var. Lütfen kabul edin."

"O zaman ben yaparım."

Tekrar başını salladı. "Güle güle,

Teğmen." "Güle güle, Kaptan."

Kaydın bir kopyasını aldı, dosyalarını topladı. Ofisine girdiğinde, Roarke penceresinden döndü.

"Bu bir alışkanlık haline gelmeye başladı. Burada olduğunu bilmiyordum."

"Uzun zamandır burada değilim. Bunu son kez duyacak kadar uzun süredir." Ona yaklaştı, yanağını okşadı. "Senin için zor. O kıza ve o genç kadına yaptıklarını adım adım anlatmasını dinlemek korkunç."

"Daha kötüsü de olacak. Her zaman daha kötüsü vardır." Bir an için MacMasters'ın gözlerinde gördüğü şeyi içinde hissetti.

Dayanılmaz üzüntü. Dayanılmaz yorgunluk. "Onun gibi bir şey mi? Asla bir sınır olmadığını fark etmenizi sağlar zalim."

"Dallas?" Peabody kapıda duraksadı. "Sadece bunu yazacağımı söylemek istedim. Mira istendiği gibi gözlem altındaydı ve bulgularını yazacak."

"Güzel. Evrak işlerini dert etme. Sen git. Halletmem gereken birkaç şey kaldı. Bana bir iyilik yap ve gidip Louise olayını. Provadan geriye ne kaldıysa, geri kalanı."

"Geç kalabiliriz. Anlayacaktır."

"Evet, yapacak. Ama bir anlamı yok. Git hadi. Eğer sen halledersen geç kaldığım için kendimi suçlu hissetmeme gerek kalmaz."

"Tamam. Bütün bunları silkeleyip atmak ve parlak bir şeyler yapmak iyi gelecek."

"Evet. Bir ya da iki saat sonra gelirim." Peabody'nin ayak sesleri yankılanarak uzaklaştığında uzun bir nefes verdi. "Parlak. Parlak havamda değilim. Bilgisayar, Manhattan haritasını göster, Aşağı Batı."

"Neden?" Bilgisayar onay verdiğinde Roarke sordu.

"Her şey için orada değildin. Bana yaşlı adamı verdi. Bana cinayet komplosu, teşebbüs komplosu verdi. Bunu fark ettiğinden emin değilim. Bana yuvanın yerini vermedi. Doğrudan söylemedi. Ama eve yürüdüğünü söyledi. Robins'i öldürdükten sonra eve yürüdü."

Boynunun arkasındaki gerginlik taşlarını ovuşturdu. "Ve kahve. Go-cup. Hotz Kafeleri her yerde var. Ama bir taraftan diğer tarafa yürümediğini diğer adaya, yuvası ile olay yeri arasındaki kahveyi aldı. Muhtemelen yuvasına daha yakın. Ve yuva çatı katına makul bir yürüme mesafesinde olacak."

Roarke onun arkasına geçti, boynunu ve omuzlarını sertçe ovdu. "O zaman sana getirdiğim verileri seveceksin."

"Ne verisi?"

"Güvenlik sisteminde. Hayır, biraz rahatlamaya çalış. dakika," diye emretti. "Şu kayalardan birkaçını buradan çıkaralım. Bunun üzerinde çeşitli veri akışları çalıştırıyorum, Nadine'in araştırma ekibinin bulduklarını da ekliyorum. Ve ben de

Kontrol etmek isteyeceğinizi düşündüğüm bir düzine en olası kişiye rafine ettim."

"Bu çok iyi. Mükemmel. Veriler," diye ekledi. "Omuz ovma da o kadar kötü değil."

"Sadece işimi yapıyorum. İşte şimdi biraz daha iyi oldu." Geri adım atarak PPC'sini çıkardı. "Elimdeki verilere coğrafi unsuru da eklersek Elimizde bir düzine değil, bir tane var."

Gözleri bir amaç uğruna parlıyordu. "Ver şunu bana."

"Bu benim de işim." Elini uzattı. "West Village'da bir Peredyne Şirketi."

"Bir birey değil, her zamanki baş harfler değil. Sadece P, bu yüzden gözden kaçırmış olabilirim."

"Peredyne'in Iris Sommer Memorial'ın bir kolu olarak listelenmesi de olabilir."

"I.S. Zeki. Bulduğundan beri daha zekisin. Olmadığından emin olmak için çalıştırmam gerek-"

"Zaten yapıyorum," dedi ona. "Ve ... New York'ta bu şirketlerin hiçbiri için bir liste yok. Bu kabuk içinde bir kabuk."

Döndü, koşar adımlarla havalandırmaya çıktı. "Baxter."

"İyi iş, Dallas." Ona bir göz kırptı, bir selam verdi. "Yukarıdan yuvarlanmaya bayılıyorum."

"Listeden çıkmayacaksın. Konferans odası, beş dakika. Trueheart, Baxter'la birlikte."

"Ama-"

Sadece döndü ve hareket ederken cebinden yeni iletişim cihazını çıkardı. "Feeney," dedi. "Biz Piçin deliğini buldum. Konferans odasına. Şimdi."

"Oynamak istiyorum," dedi Roarke ona.

"Bunu hak ettin." Polislerle dolu bir koridorun önünde onu yakalayıp öpmeden önce kendini tuttu. Bunun yerine ona sert bir sırtış gönderdi. "Bana bir tüp Pepsi getir, olur mu?"

Doksan dakikadan kısa bir sürede, Eve güzel tuğla kasabayı West Village'daki evler kapatıldı. Yumuşak giysili polisler küçük bir restoranın dışındaki bistro masasında oturuyor, araçlarda kamburlaşıyor, kaldırımlarda geziniyordu. Eve, Jenkinson tarafından yönetilen bir kayar arabadan soya köpeği aldı.

"Bazıları bahşış veriyor," dedi. "Bahşışler bende kalacak."

"Bunu duymak istemiyorum."

"Belki de tavşanlaşmıştır, LT." Köpeği ona uzattı.

"Gerek yok. Oğlu aramadı, henüz talep etmedi. Eğer düşünürse, talepte bulunursa, onu oyalayabiliriz. Pauley'in bildiği kadarıyla, lanet olası belinin meyvesi yaşlı bir kadını öldürmekle meşgul."

Roarke ikinci köpeği aldı ve Eve'le birlikte uzaklaştı. "Oraya kolayca girebilirim."

"Evet, bir saat içinde gelmezse yapacağımız şey de bu. Arama iznimiz var. Ama sensörler buranın boş olduğunu gösterdiği için beklemeyi tercih ederim."

Köpeği ısırdı. "O geri gelene kadar bekleyeceğiz, o küçük kapalı alana girene kadar. Kaçacak yer yok. Tanrım, Louise'in evi sadece bir blok ötede. Birkaç gün önce neredeyse buradan geçiyordum. O piçin yanından geçmiş olabilirim. sokak."

Roarke onun elini tuttu, parmaklarını onunkilerle birleştirdi. "Gizliliğimizin bir parçası," dedi kolayca.

"Elbette. Evde değil çünkü dışarıda görülebileceği bir yerde, bir şeyler satın alabileceği, zaman damgası alabileceği Makbuz. Her ihtimale karşı. Her zaman kendi kıcıını kollamakla ilgiliydi."

Güzel bir yaz akşamı için zor bir konu, diye düşündü Roarke, ama bunu konuşması gerekiyordu. "Neden çocuğu bir katile dönüştürdünüz?"

"Belki de o kadar kalıplaması gerekmiyordu. Bir bilsem. Bu Mira ya da onun gibi biri için. Belki de bu onu biraz yıpratmıştır. Belki de Darrin'in gözünde kahraman olabilmek için değil, söylediklerine inanabilmek için bu yola başvurdu. Herkesin suçu, herkes suçlu. Cezalandırın onları."

"Sebepler senin için önemli mi?"

"Hayır. Önemseyeceklerini sanmıyorum."

"Dallas mı?"

Döndüğünde, damat adayı Charles Monroe'nun onlara doğru hızla gelirken gülümsediğini gördü. "Kahretsin."

"Siz ikiniz burada ne arıyorsunuz? Evinizden ayrılalı bir saat bile olmadı. Bu gece hanımlar için büyük planlar olduğunu sanıyordum."

"Var. Şu anda bir şeyler yapıyor olmalılar." Her neyse, diye düşündü, bu iyi bir kılıftı. Sadece sokakta karşılaşan birkaç arkadaş. "Burası senin mahallen değil."

"Hayır. Sadece biraz sinirimi atmaya çıktım. Yarın. . . . o kadar."

"Bana hiç de gergin görünmüyorsun," diye yorumladı Roarke.

O yapmadı, Eve kabul etti. Mutluluktan aptal gibi görünüyordu, tıpkı Louise gibi. Rahat gömleği ve pantolonuna rağmen şıktı.

"Anladığım kadarıyla prova iyi geçti. Yedeklere ihtiyaç duyduğum için üzgünüm."

"Sorun değil ve çok iyi geçti. Anlayabildiğim kadarıyla." Biraz güldü. "Onun için mükemmel olmasını istiyorum. Eve giderken her on dakikada bir kendimi hava tahminlerini kontrol ederken yakaladım ve oraya vardığımda. Ben de evden çıktım. Geri gelmelisin, gel bir şeyler iç, beni hava durumu takıntımdan kurtar."

"Yapamam. Bir operasyundayım ve konu görüş alanımda," dedi. "Pozisyonunuzu koruyun. Kapıdan içeri girmesine izin verin, sonra içeri girin."

"Ne?"

"Konuşmaya devam et," dedi Charles'a. "Roarke, Charles'la konuş."

"Balayı planlarınızı yaptınız mı?" Roarke, gözleri kaldırımında elinde bir alışveriş torbasıyla yürüyen adamı takip ederken bile hoş bir şekilde sordu.

"Ah, evet. Toskana'ya gidiyoruz."

"Etrafına bakma Charles. Roarke ile konuş."

"Orada birkaç haftalığına bir villamız var. Sonra biz-"

"Seni görmek çok güzeldi." Eve ona kocaman bir gülümseme attı ve Pauley bahçe kapısına doğru uzanırken sesini yükseltti. "Keşke daha fazla zamanımız olsaydı, ama gitmemiz gerek. gitmek zorundayız!"

Koştı, Pauley'in arkasından kapanması için bıraktığı kapıyı yakaladı. Ve silahını adamın ensesine dayadı. "Kimildamak istemezsin."

On silahlı polis memuru avluyu kuşatmış, silahlarını doğrultmuşlardı. Pauley'in elindeki çanta yere düştü ve içindekiler paramparça oldu.

"Neler oluyor? Sorun nedir?"

"Eller arkaya. Lütfen tereddüt edin. Lütfen kaçmaya ya da direnmeye çalışın. Bana bir bahane verin."

"İşbirliği yapıyorum." Ellerini arkasına koydu ve Eve onu kelepçeledi. "Bela istemiyorum. Ben de istemiyorum. anlıyorum."

"O zaman açıklayayım." Yüzünü ona dönmesi için onu sarstı. "Vance Pauley, cinayet işlemek için komplo kurmak, iki suç ve cinayet kastıyla komplo kurmak, bir suçtan tutuklusunuz. Sessiz kalma hakkına sahipsiniz."

"Ben-"

"Kapa çeneni. Sana az önce sessiz kalma hakkın olduğunu söylemedim mi?" Revize edilmiş Miranda'yı tamamladıktan sonra yerdeki cam parçalarını tekmeledi. "Biraz birinci sınıf bira aldım. Sanırım oğlun için küçük bir kutlama planladın."

Bu gece eve döndüğünde. Mesele şu ki, hayatı boyunca eve gelmeyecek. Ve sana ihanet etti, baba."

Adamın beti benzi attı, gözleri karardı ve öfkelenildi. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Oğlum nerede? Buna hakkım var."

"Sana sahip olacağın tüm hakları verdim. Baba gibi, oğul gibi. İş başa düştüğünde, kendi kışını korudu."

"Bu saçmalık. Bana karşı asla bir şey söylemez."

Gülümsedi. "Bu hayalperest pisliği merkeze götürün. Onu suçlandığı suçlardan tutuklayın ve bir kafese koyun. Yakında konuşacağız, Vance. Çok yakında."

Roarke'a ve büyülenmiş Charles'a döndü. "Artık siz ve e-geek'ler güvenliği atlatabilirsiniz. Rakamlarla, insanlar," diye seslendi. "Kayıtlara geçsin, tepeden tırnağa, içten ve dıştan istiyorum. Poşetleyin, etiketleyin, kayıt altına alın."

"Pekâlâ." Charles ona gülümsedi. "Bu kesinlikle mahallede heyecan verici bir yürüyüş oldu."

"Sokaklarınızı yeni evliler için daha güvenli hale getirmek. Benim gitmem gerek. Yarın görüşürüz."

"Orada olacağım. Louise'e söyle, onu gördüğünde sabırsızlandığımı söyle."

"Bunu yapacağım."

Onu yalnız götürdü. Ekipten herhangi birini daha fazla gözetim altında tutmak için bir neden göremiyordu. Büyük bir kutu taşıyordu.

Röportaj'a girdi. "Kayda

başla," diye başladı.

"Bu çok saçma bir hata. Henüz bir avukat istemedim çünkü işleri daha da karmaşık hale getirmek istemiyorum. Şimdi, oğlumu görmek istiyorum."

"Hayır. Kapa çenenini ve dinle, çünkü bu gerçekten o kadar uzun sürmeyecek. Ve yapmam gereken şeyler var. Tüm elektronik cihazlarınıza el koyduk, ve zaten elimizde tüm verileriniz var.

Deena MacMasters, Karlene Robins, Charity Mimoto, Elysse - kim olduklarını biliyorsunuz. Araştırmalarınızın ve video belgelerinizin mükemmel kayıtlarını tutmuşsunuz. Oh, sadece cehennem için, biz atıyoruz Kimlik sahtekârlığı suçlamaları falan. Atölyenizi de getirdik. Bir de kaçak göçmenler var. Birikmeye devam ediyor, Vance."

"Bak, anlamıyorsun." Ellerini açtı, mükemmel bir mantık adamıydı. "Oğlumu görmek zorundayım. İyi olduğundan emin olmalıyım. Sen . . . onda bir sorun var. Bir şey yapmış olmasından korkuyorum. Korkunç bir şey yapmış olabilir. Onunla ilgilenmeye çalıştım ama o-"

"Bu saçmalığı yutacağımı mı sanıyorsun?" Öfkesinin geçmesine izin verdi, sadece geçti ve onu sandalyeden çekip çıkardı. "Sen İğrenç pislik. Onu sen yarattın ve şimdi de kızarmasına izin veriyorsun. Tıpkı ona izin verdiğin gibi. Kendini kurtarmak için."

Onu neredeyse sandalyeye geri fırlatacaktı. "Çıplak ellerimle sana ne yapmak istediğimi tahmin bile edemezsin. O yüzden benimle taşak geçme. Ondandır canavar yarattın. Zihnine tecavüz ettin, onu nefret, tiksinti ve yalanlarla doldurdun. Ne yapar Sizin gibi insanlar, sizin gibi babalar çocuklarına bunu yapar mı?"

Uzaklaştı ve çift yönlü aynada kendine baktı. Kalbi çok hızlı atıyordu ve elleri titremek istiyordu. Ondandır uzaklaştığını düşündü. Ondandır uzaklaşmasına izin veremezdi.

Bir elini kaldırdı, avucunu camın üzerine koydu. Bir tarafta bir ayna, diğer tarafta bir pencere. Ve Roarke'un avucunu kendi avucuna bastırıldığını hayal etti.

Onu tanıyordu, diye hatırlattı kendine. Her şey vardı. O oradaydı ve orada olmaya devam edecekti. Bununla başa çıkabilirdi. Her şeyle başa çıkabilirdi.

Tamam, diye düşündü. Ben iyiyim.

Bir an daha kendi gözlerinin içine baktı. "Onu da sevmiyordu, ya da yeterince sevmiyordu. Onun için ikinci plandaydı. Her şey seninle ilgiliydi." Tekrar kararlı bir şekilde arkasına döndü. "Seni korudu ve ona arkasından bile bakmadı. Ve Aygırlarla başın derde girdiğinde, ona teklifte bulundun. O senin için ikinci plandaydı, kendi kışından sonra. O kullanılacak biriydi. Senin için tek anlamı buydu. Bir pazarlık kozu."

"Bu doğru değil." Yavaşça söyledi, sesi kalınlaştı, gözleri parladı. "Oğlumun annesini sevdim."

"Onun adını bile söyleyemiyorsun. Hangi ismi kullanacağınızı bilemiyorsunuz. Onun hiçbir zaman gerçek bir ismi olmadı," diye ekledi. Kendisinin de yoktu. Ona bir isim vermemişlerdi, böylece hiçbir şey olarak kalacaktı.

"Bize her şeyi anlattı." "O

bunu yapmazdı."

"Evet, öyle." Yorgunluğunun bir kısmı ortaya çıkmıştı, bu yüzden onu kullandı ve bir tür can sıkıntısına doğru yöneltti. "Onun içinde

İki büklüm olmuş bir Şekilde seni kahraman yapıyordu." Geri döndü, eğildi. "Senin hakkında övünüyordu, Vance. Ona her Şeyi nasıl öğrettiğinden, her Şeyi nasıl anlattığından. Hedeflerinizi nasıl birlikte bulduğunuzu. Takipleri, araştırmaları nasıl yaptığınızı, bunları onunla nasıl paylaştığınızı. Her Şeyi nasıl planladığınızı.

"Ve tüm bunlar kayıtlarda olmasaydı bile..."

Kutunun içinden bir Şeyler çıkarmaya başladı. "Diskler - öldürdüğü iki kişi, daha bugün öldürmeye çalıştığı kadın, gelecek hafta öldürmeyi planladığı kişi ve benzerleri hakkında veriler.

Aileleri, alışkanlıkları, işleri, arkadaşları hakkında. " ok kapsamlı."

Bir yığın fotoğraf çıkardı. "Deena ve Karlene ile işi bittikten sonra zaferini sizinle paylaşabilmek için çektikleri de dahil olmak üzere aynı görseller. Dahası da var. Çok daha fazlası var. Tam bir kanıt ziyafeti. Sevinç gözyaşları dökecek bir APA tanıyorum."

"Bir anlaşma yapabilirim." Bir politikacı gibi elleriyle işaret etti, diye düşündü kadın, bir noktayı vurguluyordu. "Bilmediğin  ok Şey var. Sana bilgi vereceğim."

"Vay be, ne teklif ama. Ama hayır, teşekkürler. İhtiyacımdan fazlası var ve tanrım, zaten uzun bir gün oldu. Bu eşyaların her yerinde parmak izlerin var. Her yerinde."

Bir elini ağzına götürdü. "Pişmanlık gösteriyorum. Beni bu işin içine çekti. O benim oğlum ve yardımına ihtiyacı vardı. I Onu tek başıma büyüttüm, sadece o ve ben. Annesini bu Şekilde kaybetmek bizi çok etkiledi. Yardım almak için teslim olması konusunda onunla konuşacaktım."

"Bugün Yargıç Mimoto'nun annesini öldürdükten sonra mı, yoksa sadece bir ya da iki tane daha mı?"

"Bugün olanları bilmiyordum. Mimoto hakkında. İşte olduğunu sanıyordum. Biodent'e danışmanlık yapıyor, veri analisti. İşte olduğunu sanıyordum."

"Tanrım, Vance." Durakladı ve bir kahkaha attı. "Tamamen boku yemişsin. Bugünün vurgununu dışı randevusu gibi işaretlemiştir."

"Onu durduramadım."

"Bir şey yapışana kadar bu boku duvara fırlatmaya devam mı edeceksin?"

"Ben kimseyi öldürmedim. Bunun bir anlamı olmalı. I Ona yardım ettim, tabii. Tamam, her şeyi ayarlamasına yardım ettim, ama hepsi bu. Ve pişmanım. Beni rahat bırakabilirsin. Ben asla kimseyi öldürmedi."

"Evet, yaptın." Yorgunluk kayboldu, can sıkıntısı tersine döndü buz gibi bir öfkeye dönüştü. "Elimden gelse seni Illya Schooner'ı öldürmekle ve dört yaşlarında bir çocuğun ölüp senin istediğin şeye dönüşmesiyle suçlardım. Benden alacağın tek mola, Omega'nın başka bir sektöründeki bir kafese yerleştirilmeni tavsiye etmek olacak, böylece oğlunla asla temas kuramayacaksın. Çünkü er ya da geç anlayacaktır, bugün ona bu konuda bir başlangıç verdim. Ve bir kez anladığında, yeteneklerini sana çevirecek. Peki sen ne yapacaksın, Vance? Yaşıyorsun."

"Avukat istiyorum."

"Kişi temsilci talep etti. Görüşme sona ermiştir."

"Para var," dedi kadın kutuyu yüklemeye başlarken. "Sakladığım bir sürü param var. Güvenli. Bunu yapabilirim"

O kanıtı kaybedersen, harcadığın zamana değmez." "Gerçekten mi? Benim zamanım çok değerli."

"Beş milyon."

"Yani, eğer bu kanıtlarla oynarsam ve sen de kurtulursan, bana beş milyon dolar mı vereceksin?"

"Nakit."

"Teşekkürler." Yakasına dokundu. "Sanırım kayıt cihazımı fark etmediniz. Bir polis bürosuna rüşvet vermeye çalışmayı da listeye ekleyeceğiz."

Kız dışarı çıkarken ona bağırdı, çirkin küfürler kızın kulaklarına müzik gibi geldi. "Bunu Kanıt'a götür." Kutuyu beklemekte olan üniformalıya uzattı. "Ve sen de o kedi topunu alabilirsin. Avukat istiyor."

Yürümeye devam etti. Roarke elinde bir tüp Pepsi ile onu karşıladı.

"Tanrım, bu iyi hissettirdi. Şimdi iyi hissediyorum." Tüpü kırdı ve derin derin içti. "Şimdi parlak sesler doğru geliyor."

"Peabody kontrol etmek için aradı. Ona senin işleri toparlıyorum. Trina'nın seni beklediğini söyleyeceğim."

"Kahretsin. Çok kabasın."

Onunla birlikte yürüdü. "İyi iş çıkardın. Sen . . . onu yok ettin." "Gözlemde miydin? I . . . Seni hissettim."

"Başka nerede olabilirim ki?"

Bu kez onun elini tuttu, parmaklarını onunkilerle birleştirdi. Avuç avuca, diye düşündü. O oradaydı. Her zaman da öyle

olacaktı.

"Kulağa garip geldiğini biliyorum ama onunla, babamla
dolmaya başladığımda seni hissettim. Sanırım şöyle
diyebilirsin.
sana yaslandım. Sabit kalmama yardımcı oldu."

Kızın elini dudaklarına götürdü. "Hadi sen ve ben gidip şu
parlak şeyden biraz bulalım."

Sonsöz

Oda bir bahçe gibi kokuyor ve bir kuş sürüsü -muhtemelen bülbüller- tünemiş gibi ses çıkarıyordu. Neden, diye merak etti, kadınlar ayinlerinden biri için bir araya geldiklerinde bu kadar sık ötücü kuşlar gibi ses çıkarıyorlardı?

Oturdu, çünkü Peabody'nin neşeyle Gelin Süiti olarak adlandırdığı yerde, Trina yüzüne Tanrı bilir ne sürerken oturmanın onun işi olduğunu söylemişti.

"Kıvrınmayı kes." Trina, saçları şaşırtıcı bir örgü labirentine dönüşmüş ve çığlık atan kırmızı renkte bükülmüştü.

"Kutsal olan her şey adına, ne zaman duracaksın?"

"İşim bittiğinde. Bu ürün morlukları hafifletmeye ve kapatmaya yardımcı olacak. En azından düğünden hemen önce yüzüne darbe almamaya çalışabilirdin."

"Evet, insan izdihamına yakalanmamak için daha fazla çaba göstermeliydim çünkü mor bir göz elbisemle uyumlu değil."

"Ben de öyle diyorum," diye kabul etti Trina. "O kadar da kötü değil. Dün gece siz nihayet buraya geldiğinizde çoğunu tedavi ettik."

"Kıçımдан çekilir misin? Katiller, parmaklıklar ardında iki azılı katil."

Trina, "Bunu puan kartına ekleyeceğim," dedi ve sakızını çıtlattı.

Saçları parlatılmış ve kıvrılmış, kare çeneli yüzü cilalanmış ve boyanmış Peabody, Trina'nın omzunun üzerinden baktı. "Neredeyse hiç görünmüyor. Ayrıca cildini de nemli yapıyor."

"Tabanı ekleyene kadar bekle."

"Daha fazla mı? Zaten bir inçlik malam var. Neden ben-"

"Sızlanmayı bırak. Neden ona biraz şampanya getirmiyorsun?" diye önerdi Trina. "Ben Louise'e başlarken bu da içine çekebilir." Eve'e sert bir sırtış attı. "O kadar çok çalışmaya ihtiyacı yok."

"Elbette." Peabody uçuşan mavi elbisesi ve çıplak ayaklarıyla yürüdü.

Mavis, neredeyse Trina'nın saçları kadar kırmızı, daracık bir mini giymiş, açık kalp şeklinde sallanan topuklarıyla uyumlu sandaletlerinin fermuarını çekmişti. "Çok güzel görünüyorsun, Dallas. Bu şimdiye kadarki en mükemmel gün mü? Bellamina'yı bir dakika tut. Gelin için şampanya almak istiyorum."

Böyle diyerek altı aylık kızını Eve'in kucağına bıraktı. "Hey, Mavis, yapma-"

Ama artık çok geçti, çünkü Eve'in kucağında köpüklü, dantelli pembeler içinde tombul bir bebek vardı. Pembe kurdeleler içindeki sarı bukleler Bella zıpladıkça dans ediyordu. "Gah," dedi ve sırtıttı.

"Tamam. Tanrım. Tamam. Tamam. Neden hep gülümsüyorsun?" Eve sordu. "Ne biliyorsun ki?"

Bella ciyaktadı, bir tür itme hareketi yaptı ve ayağa kalkana kadar bacaklarını düzeltti, Eve'in midesine bir buz kıracağı saplanırken gözlerinde manyakça bir bakışla sallanıyor ve sallanıyordu. "Ne yapıyor bu? Tanrı aşkına, Birileri bir şeyler yapsın."

"Sadece bacaklarını deniyor." Verimli, Peabody kıkırdayan bebeği kaptı, Bella'yı kalçasında dengeledi, sonra Eve'e bir flüt şampanya uzattı.

Eve yarısını bir dikişte içti.

APA Cher Reo soluk lavanta reğinde şık ve havalı bir şekilde içeri girdi.

"Her şey harika görünüyor! Çiçekler, mumlar,-"

"Emin misin?" Louise sandalyesinden kalkarken Trina telaşlandı ve fırçalandı. "Aşağı inip her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmam gerektiğini hissediyorum."

"İnanın bana. Peri masalı gibi. Tanrım, evet," dedi Mavis bir kadeh şampanya daha getirdiğinde. "Gelip sana durumu bildirmek istedim, Dallas. Darrin Pauley, avukatının tavsiyesine karşı gelerek duruşmadan feragat etti. Avukatın "Akli dengesi yerinde değil" demeye çalışıyor ki bu işe yaramaz. Mira'ya göre öyle. Doğru ve yanlış arasındaki farkı anlıyor, yasal olarak karar verme yetisine sahip. Sadece umurunda bile değil. Bu da Mira'dan alıntı yapıyorum. Onların duası yok. İçeri giriyor ve içeride kalıyor."

"Bu başka bir içki gerektirir. Vance Pauley?"

"Duruşma istiyor. Her biri için yirmi beşlik bir teklifi reddetti komplo sayımı, ardışık olarak. Bu da dolandırıcılık ve rüşvet suçlarına ekleniyor."

"Ne diye teklif yaptın ki?"

"Dallas, yetmiş beş yıl artı ömrünün sonuna kadar içeride kalacak. Bunu biliyor ve kumar oynuyor. Kaybedecek. İyi adamlar kazandı. Yani." Kadehini kaldırdı. "Nadine yolda. Az önce tutuklamalarla ilgili canlı yayını bitirdi.

Biz-Trina, bu ne tür bir göz farı? Bu muhteşem!"

Reo, kanun ve düzeni unutarak Trina'nın gelini dönüştürmesini izlemek için çabaladı.

Eve'e yaz renklerinden oluşan bir bulanıklık gibi görünen şeyde kadınlar içeri girdi, dışarı çıktı. Kendisi dönüşüme uğrarken, o da metanetle oturmaya çabalıyordu. Boyandı, parlatıldı, kabartıldı ve cilalandı. Sadece Trina'nın ellerinden kaçabildiğinde rahatlayabildi, Koruyucu pelerini, cübbeyi silkip giyin.

Peabody, "Gerçekten büyülü görünüyorsun," dedi ve parmaklarını Eve'in elbisesinin doku inceliğindeki katmanları üzerinde gezdirdi. "Güneş ışığı gibi, rengi. Yaz güneşi ışığı."

"Benim kucak ayım bir dahi," diye ilan etti Mavis. "El kızını oynuyorum, o yüzden pırıltılarını aldım."

"Ciddi pırıltılar." Peabody, Eve'in kulaklarına taktığı uzun elmas sarkıtlara ısıklık çaldı.

"Buz gerçekten de elbiseyi tamamlıyor. Kolye ucu, bilezikler," diye devam etti Mavis.

"Bütün bu şeylere ihtiyacım yok."

"Leonardo'ya güvenin. Görünüşü o tasarladı. Kendiniz görün." Mavis parmağını daire içine alınca Eve dönüp uzun aynaya baktı.

"Hmmm." Elbise her zamankinden daha dişiydi, tüm şeffaf katmanlar aşağıya doğru parıldıyordu, ama telaşlı olmadığını kabul etmek zorundaydı. Berrak ve temiz elmaslar da muhtemelen bir şeyler katıyordu. "Güzel. Güzel."

"Toplam," diye düzeltti Mavis.

Peabody ona, "Louise'in giyinmesine yardım etmelisin," dedi.

"Neden? O büyük bir kız. Muhtemelen yıllardır kendi kendine giyiniyordur."

"Bu bir gelenek."

Eve gözlerini devirdi. "Tamam, tamam." Louise'in bornozunu çözdüğü yere doğru yürüdü. Fırfırlı beyaz korse ve mavi jartiyere kaşlarını kaldırdı. "Bu bir ifade."

"Daha sonra olacak. Şu anda onun görevi elbiseyi mükemmel bir şekilde oturtmak." Yüzünü buruşturdu. "İşte yine mükemmel."

"Pekâlâ, bir bakalım." Eve elbiseyi askısından çıkarmaya başladı. "Dostum, çok fazla var. Kendi başına yapamamana şaşmamalı."

"Aman Tanrım. Gelinliğimi giyiyorum."

Eve sertçe baktı. "Sızdırmaya başlama! Yapacak yüzüne bir şey yaparsan, Trina yine başlar."

"Su geçirmezim." Eve'in elbisenin arkasını bağlayabilmesi için arkasını döndü.

"Büyükannenin küpeleri." Peabody Louise'e narin inci damlalarını uzattı. "Eski bir şey."

"Yeni, elbise, mavi, jartiyer." Louise küpeleri taktı. "Ve Leonardo'nun Dallas'ın hazine kutusundan ödünç aldığı kolyeyi." Peabody kolyeyi takmasına yardım etmeden önce Eve'e baktı. "Teşekkürler."

"Sorun değil. Neredeyse bitti. Bir düğme daha. İşte, Tanrım, iki düzine düğme olmalı."

"Hayır, henüz arkanı dönme! Henüz bakma!" Peabody emretti. "Peçeyi takmalıyız, sonra bakabilirsin."

"Sen yap. Saçını dağıtırım, sonra da Trina beni öldürür." Ve Eve itiraf etmek zorundaydı, yumuşak, gevşek bukleler güzeldi ve Peabody duvağı içlerine yerleştirilmiş minik, ışıltılı taca bağladığında mükemmel olduğuna karar verdi.

Peabody burnunu çekti, gözlerini kırıştırdı ama yine de gözyaşları döküldü. "Kes şunu," diye emretti Eve.

"Elimde değil." Geri çekildi, Mavis'le kollarını birbirlerinin beline doladılar ve uyumlu bir şekilde burnunu çekti.

Louise derin bir nefes aldı ve döndü.

"Vay anasını." Eve bakakaldı. "Sanırım mükemmelden birkaç tık yukarı çıktın."

Romantik, diye düşündü Eve, ama beyaz, köpüklü, uçuşan etekleri, straplez korsajındaki boncukların ışıltısıyla neredeyse başka bir dünyaya aitti. Elbise çok başarılıydı, buna şüphe yoktu ama Louise'in yüzündeki ifade onu bile gölgede bırakmıştı.

"Bir gelin gibi görünüyorum," diye mırıldandı Louise.

"Al." Gözyaşlarını tutamayan Trina, Louise'e en soluk pembeden en koyu kırmızıya kadar farklı tonlardaki kalp güllerinden oluşan buketini sundu. Sonra Eve ve Peabody'ye daha küçük olanları verdi. "Hadi Mavis, oraya gitsek iyi olacak."

Mavis bebeği kucağına aldı. "Güle güle de, Bellarina. Hepiniz cidden çok güzelsiniz." İçini çekti ve aceleyle dışarı çıktı.

"Hazır mısın?" Eve, Louise'e sordu.

"Dallas." Bir elini uzattı ve Eve'in elini sertçe sıktı. "Çok hazırım."

Güneş parlıyordu ve en sessiz esintiler flütlerin ve kemanların müziği altında fısıldıyordu. Çiçek yığınları havayı tatlandırıyordu. Peabody önce, oturan konuklar arasında bir koridor oluşturan beyaz yolluktan aşağı, çardaklara doğru yürüdü.

Charles'ın Roarke ve McNab ile durduğu yerde beyaz güller vardı.

Eve onu takip etti. Gözleri Roarke'inkilerle buluştu. Ve işte, diye düşündü, bunun nedeni tam da buradaydı. Çiçeklerin, şatafatın, yaygaranın ve resmiyetin nedeni.

Aşk vardı.

Sadece seni hatırladı. Daha önce de bir yaz günü ona doğru yürümüştü ve adam sadece onu görmüştü.

Ona gülümsedi, tıpkı beyaz güllerden oluşan bir çardağa doğru beyaz bir koşu bandından ona doğru yürüdüğü zamanki gibi. O zaman olduğu gibi, kalbi hızlı bir sıçrama yaptı.

Bazen, diye düşündü yerini alıp dönerken, hayat oldukça mükemmel olabilirdi.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

